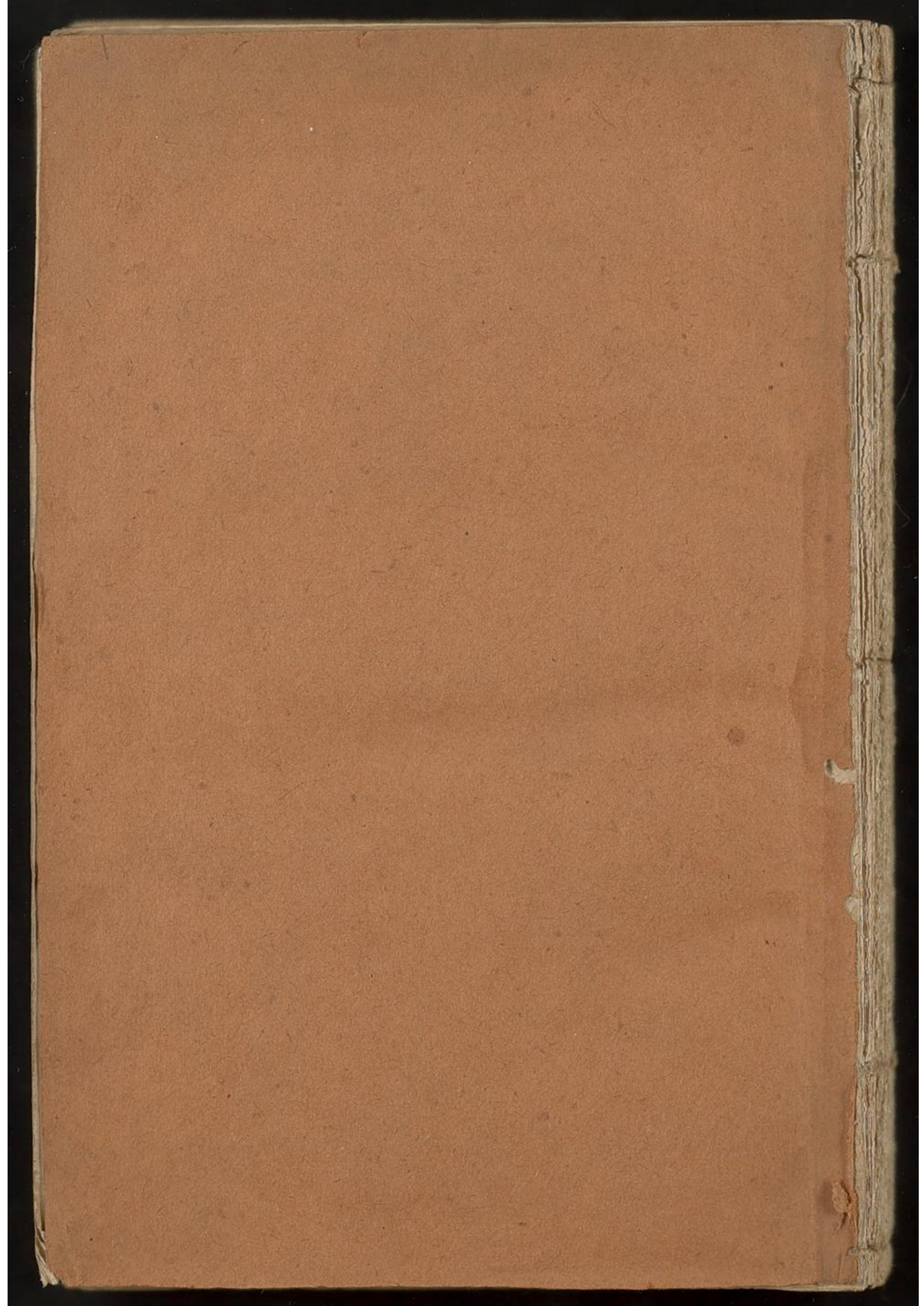
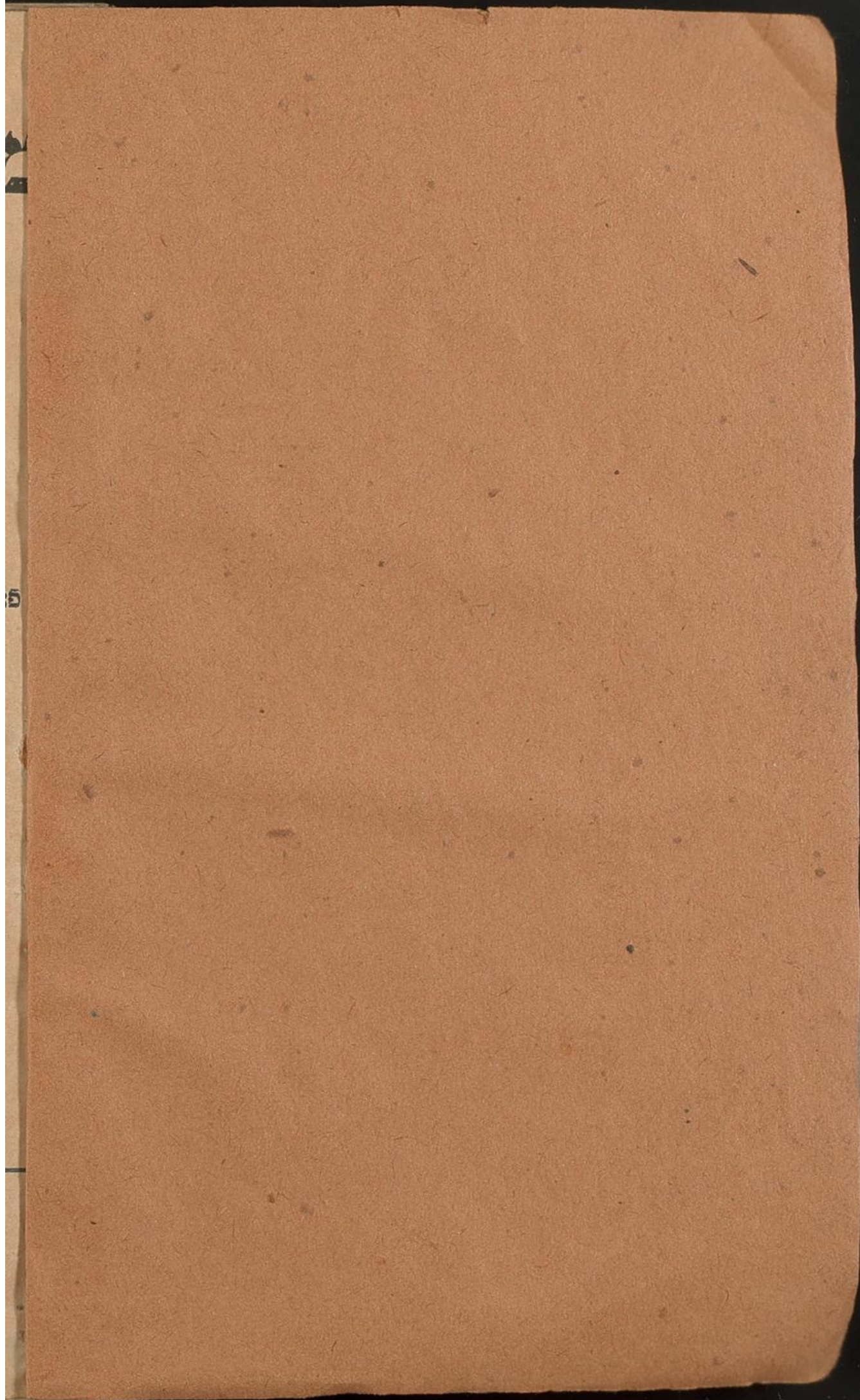

מחזור לכל מועדי השנה

כמנהג המדינות

פולין, בעהמען, מעהרען ואונגארן

מוגה ומדויק מאד אין מחסור כל דבר.

פֿעס-געבעטע דער איזראעליטען

מיט

פֿאללשטענדיגעס, זארגפעלטיג דורכגעזעהענעס אונד וואָהלגעאָרדנעטעס
טעקסטע

אונד

איינער פֿערמעהרטען אונד פֿערבעסערטען דייטשען
איבערזעצונג

און

מענדל בר"י שטערן.

זעכסטע, פֿערמעהרטע אונד פֿערבעסערטע אויסגאבע,

ניינטער באנד.

Wien, 1862.

Verlag von J. Knöpfmacher & Söhne

(vorher Anton Eblen v. Schmid).

Druck von Heinrich Sieber's Erben in Pressburg. 1862.

מחזור
לחג השבועות.

געבעטע
פֿיר דאז וואָכענפֿעסט.

Machsor Tom. IX.

THE

THE

THE

THE

THE

פער דעם מיינטריטע מין דמו בעטהויז:

וַאֲנִי בְּרוּב חֶסֶד אָבֹא בֵּיתָךְ אֲשַׁתְּחוּה אֶל־הֵיכַל־קֹדֶשְׁךָ בִּירְאָתְךָ:

נאך דעם מיינטריטע מין דמו בעטהויז:

בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגְשׁ:

מה. וויא טאן זינד דיינע לעזטע, יעקב, דיינע וואהנוגען, ישראל! דימוויל דיינע ווילדע גרעס, קאממע מיך מין דיין הויז, ניגע מנבעטענד מיך פֿער דעם טעמפעל דיינער הייליגקייט, מין עהרפֿורכט פֿער דיר. מיך ליבע עס, הערר, לו ווילען מין דעם דיר געווייהטען הויזע מונד מן דער טטעטע, וואך דיינע הערליכקייט רעגיר דירט. מיך ביקע מנבעטענד מיך, בייגע דאז קניע פֿער דעם עוויגען, דער מיך האט געטאפֿען. דיר ווייהע מיטן געבעט טע מיך מיך, עוויגער, לור טטונדע דער ווילדע. מין דער פֿילנע דיינער גמנדע ער הארע מיך, היין גאטט. מינדעס דאז טרייליך דיינע הילפע מיך געוועהרעסט! אני קראתיך. מיך רופע דיר מן, מויל דאס דאז גאטט מיך ערהערעסט; ק ניגע דיין קהר מיר לו, ערהערע היינען פֿערטראג! מיר דורך רעכטליכקייט קאן דיינע פֿריינדליכקייט מיך טוען, מיך טועלגע, קיטן ערוואכט, מין דיינעס גאטט טעסבילדע. מונד מיך, דער מויל דיר, הערר, מיך פֿערטרויע, קינדע לויט, דאס היין גאטט דאז ביט. ערהערע היינע פֿלעהענדע טטיממע, ווען לו דיר מיך ער פֿעררופע, ווען מיך היינע הענדע לו דיר נעסן הייליגען טעמפעל ערהעבע. עוויגער, היין גאטט, מיך ריכטע היין געבעט לו דיר, מונד דאז היילעסט מיך. לו דיר, עוויגער, רופע מיך, מונד לו דיר, מוס היינעס העררן, ריכטע מיך היין פֿלעהען. למס דיינע פֿריינדליכקייט דיינעס דיענער לייכטען, בעפֿרייע מין דיינער ווילדע מיך. דען מויל דיר, עוויגער, מיט היין הקפֿען, דאז ערהערעסט מיך, היין הערר מונד היין גאטט. ערהערע היין בעטען, הערר, ניטן מויל היינען מנדמכטסרול, למס היינע טהרענע ניכט מונבעמכטעט. ערהערע מיך הערר, מונד זייט מיר גנעדיג, זייט דאז, עוויגער, היין העלפער מיר!

a

מִה־טִּבּוֹ אֲחֻלֶּיךָ יַעֲקֹב.
מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי
בְּרוּב חֶסֶד אָבֹא בֵּיתָךְ
אֲשַׁתְּחוּה אֶל־הֵיכַל־
קֹדֶשְׁךָ בִּירְאָתְךָ: יי
אֲהַבְתִּי מְעֹן בִּירְתְּךָ.
וּמְקוֹם מִשְׁכְּן כְּבוֹדְךָ:
וַאֲנִי אֲשַׁתְּחוּה וְאֶכְרַע
אֲבָרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֲשֵׂי:
וַאֲנִי תִפְלְתִּי־לָךְ וַיֵּ עַת
רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב־חֶסֶדְךָ
עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ:

אני קראתיך פי תענני אל. המ-
אזנה לי שמע אמרתי: אני בצדק
אחזה פניך. אשפעה בהקיץ תמונתך:
ואני עליך בשחתי יי. אמרתי אלהי
אמה: שמע קול תחנוני בשועי אליך.
בגשאי ידי אל-דביר קדשך: יי אלהי
שועתי אליך ותפאני: אליך יי אקרא
ואל-אדני אתחנן: האירה פניך על-
עבדך. הושיעני בחסדך: פי לה יי
הוחלתי. אמה תענה אדני אלהי: שמעה
תפלתי יי. ושוועתי האזנה. אל-
דמעתי אל-תחרש: שמע יי ותעני יי
היה עוזר לי:

Schwuoth. IX.

תפלה כשבא לב"הכנ

שיר. חיון סטופענגעזונג פֿון דור. וויז פֿרייג
דיג סטייט עס זיך, זיך ווען לז זיך ספּרייט:
וויז וועלען מין דעם געטטעסוויז. זיך פֿרייג
דיינעס ווערטעס זיך, גלייך יענעס, וועלכער גרעסע
בייטע פֿינדעט. זיך מויל זיינען פֿלעהענסרול,
זיין קעניג מונד זיין געטט, זיך לז זיך זיך
בעטע. עוויגע! דעם ווערענעס ערהערעטע דעם
זיינע סטייטע, דעם ווערענעס ווענדע זיך זיך
זיך לז מונד הערע. זיך רופֿע זיך מן, מויל
דעם דעם, געטט, זיך ערהערעטע; ע נייגע זיין
עזר זיך לז, ערהערע זיינען פֿערטעמג! וויילט
זיין פֿוט נז מויל רעכטער בזה, זיך קען מין
עפענער פֿעקסערוועטונג דעם העכערן זיך
פֿריינען.

שיר הפעלות לדוד שמחתי באזמרים
לי בית יי גלד: שש אנכי על אמרתך
במוצא שלל רב: הקשיבה לקול
שועי מלבי ואלהי בי אליה אתפלל:
יי בקר תשמע קלי בקר אערך לך
ואצפה: אני קראתיך בי תענני אל
הט אזנך לי שמע אמרתי: רגלי עמדה
במישור במקהלים אברך יי:

לערו מז"ל חסידים כחשונים היו טובין ונעם וחס"כ מתפללין. כ"ל טהיו מתייסבין צדעתם
רוממות סלל יתברך ופעלות סלדס, כדי להפלה חס"כ צלימס וניכסל. ע"כ כסלל סלדס לזית
סכנסת יסז נעט וילמר זס ספסקוק.

אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה:

ואח"כ יאמר תפלה זו:

מי אנכי שאנכה להתפלל לפני הקדוש ברוך הוא שהוא אל גדול ונורא
ואנכי איש חוטא והבעסתי שמו הגדול במעשי הרעים. ואני בשר ודם עפר
ונאפר. ואני בדאי וראוי להזכיר שמו הגדול במה פעמים. אזי לי איך אשא
פני לעמוד לפני המלך הגדול ונורא מלך מלבי המלכים הקדוש ברוך הוא
עלת כל העלות וסבת כל הסבות אלא מפני רחמי וחסדי הגדולים שהוא
מרחם על בריותיו. ורוצה בתפלה ובתחנונים של עבדיו. כמו שנאמר קרוב
יי לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת: רצון יראיו יעשה ואת שועתם
ישמע וישיעם. שומע תפלה עדיך כל בשר יבואו:

תפלת מנחה לערב שבועות

ומן זמנא סדר הקרבנות.

אשרי. הייל דענען, דיז מין דיינעס
חויזע וויילען, דיז מיינערפֿערט זיך
פֿרייזען — סלה! הייל דעם פֿעקע, דעם
זאך זיין זאקע געווענדען, דעם פֿעקע
זיין, דעססען געטט — דער עוויגע!
תהלה. זאבליעד דוד'ס. זיך ווייל זיך
ערהערען, זיין געטט מונד קעניג, מונד
דיינען נמוען פֿרייזען מיינערפֿערט. זיט
יעדעס טאגע מויל'ס נייז ווייל זיך זיך

אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך
סלה:

אשרי העם שפכה לו אשרי
העם שיי אלהיו:

קמה תהלה לדוד ארוממה
אלוהי המלך ואברכה שמה

לעולם ועד: בכל יום אברךך
 ואהללה שמך לעולם ועד:
 גדול יי ומהלל מאד ולגדלתו
 אין חקר: הור לרור ישבח
 מעשיך וגבורתיך יגידו: הדר
 כבוד רחוקך ודברי גפלאתיך
 אשיחה: ועזו נזראותיך יאמרו
 וגדלתך אספרנה: זכר רב
 טובך יביעו וצדקתך ירגנו:
 חנון ורחום יי ארך אפים וגדל
 חסד: טוב יי לכל ורחמיו על
 כל מעשיו: יודוך יי כל מעשיך
 וחסידך יברכוה: כבוד
 מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו:
 להודיע לבני האדם גבורתו
 וכבוד הדר מלכותו: מלכותך
 מלכות כל עולמים וממשלתך
 בכל דור ודור: סומך יי לכל
 הנפלים וזיקה לכל הכפופים:
 עני כל אליך ישברו ואתה
 נתן להם את אכלם בעתו:
 פותח את ידך ומשביע לכל
 חי רצון: צדיק יי בכל דרכיו
 וחסיד בכל מעשיו: קרוב יי
 לכל קראיו לכל אשר יקראהו
 באמת: רצון יראיו יעשה ואת
 שועתם ישמע וישועם: שומר
 יי את כל אהביו ואת כל
 הרשעים ישמיד: תהלת יי
 ידבר פי ויברך כל בשר שם
 קדשו לעולם ועד: ואנחנו

למען, מוה ריהטען דיינען נאמען, מוה
 מער מוה עוויג. גרמס מוה דער עוויגע
 מוה מוה עפריענען מוה פיר זיינע גרמסע
 רייכט קיינע פערטונג מוה. מין געטלעכט
 דעס מוהען ריהטען דין ווירקען, מוה
 דיינע מוהטעפונגען קינדען זי. די
 פערמגענדע הערליכקייט דיינער מוהעס
 טעט מוה דיינע ומוהערעפונגען לייטונג וויל
 מיר ערלעהען. דיינע ומוהערע בעמורקונג
 דען דיינע מוהט, מוה דיינע גרמסע קינד
 דע מיר. דאז מוהעדענקען דיינער פילונג
 רייכען גיטע פערברייטען זי, מוה דיי
 נע מוהערעכטיגקייט בעזיגען זי. מוה
 גענדיג מוה מוהערברענד מוהט דער
 עוויגע, למגוהיטיג מוה גרמס מן הוה.
 גיטיג מוהט דער עוויגע געגען מוה, מוה
 געגען זיינע זעמחטליכען געטלעכע בע
 וועהרט זיין ערברעטען זיך. דיר, גרמט,
 זינד מוה דיינע ווערקע לוס דאנקע פער
 פוילטעט, מוה דיינע פערמחטען לומען
 דיר. די הערליכקייט דיינעס רייכעס
 בענעדיגען זי, מוה דיינע טעמקע פער
 קינדעט מוה ווירט, מוה דען מענטען
 זיינע מוהטעווערקע לו ערלעהען, די
 הערליכקייט מוה טונע זיינעס רייכעס.
 דין רייך מוהט מין רייך מוהער עוויגע
 קייטען, מוה דין העררעמוטען בע
 וועהרט מין יעגליכען לייטמולער זיך. דער
 עוויגע מוהט, דער די זינקענדען מוה
 טערסטליט, מוה די געבייטען מוה
 רייכעט, מוהער מוהען זינד הקעפער
 מוה דיר געריכטעט, מוה דא גיבט מוה
 רע נאכרוג מוהען לור לייט. דאז מוה
 נעט דיינע מוה, מוה זעמטיגעטע
 מוהטע זעפענדע מיט דיינען ווהלוונג
 זען. מוהערעכט מוהט גרמט מין מוה זיי
 נען וועגען, מוה עדעזינגען מין מוה זיינען
 המדלונגען. נאמע מוהט דער עוויגע מוהען,
 די מוה מוהען מוהען: מוהען, די מוהען
 פויל מוה מוהען. דען ווילען זיינער
 פערעהער פוילפיהרט ער, מוה דערען
 געבעט ערהערט ער, מוה בעפרייט זי.
 דער עוויגע בעהיטעט מוה, די מוה
 זעבען, מוה די פערעלער, מוהגעמחט
 פערטיליגט ער. דאז מוה גרמטעט זען מין
 מוה פערקידען, מוה מוהט פוילטליכע
 וועגען קינדע פיר מוה פיר, וויל געהייר

אתה. דומ ביזט הייליג, ווימ דיין נחמס מיזט גע-
הייליגסט מונד הייליגע פרייזען טאג פֿיר טאג דין,
סלא! — געלוקט ביזט דומ, גקטט, מלועכהיי-
זיגסטער וועלטענהער!

אתה. דומ טפענדעסט מין מילדע ער-
קענטליט דעם מענטשן, לעהרעסט מיינ-
זיכט דעם ערדענזקהן; געוועהרע דורך
דיינע מיינגעבונג מונד ערקענטליט, מיינ-
זיכט מונד מיבערלעגונג. געלוקט זייעסט
דומ, עוויגער, דער מין מילדע ערקענט-
ליט טפענדעט.

השיבנו. ק פֿיהרע, מונער פֿאטער, דיין
נער לעהרע מונד וועדער לו, ברינגע טטעט
נעהער, מונער קאניג, מונד דיינער דיענסט-
ערגעבענהייט מונד למסע מיט מונגע-
טהיילטער רייע לו דיר מונד לוריקקעה-
רען. געלוקט זייעסט דומ, עוויגער, דער
וועהלונקלענד דומ רייע מורעניחט.

סלא. למס פֿערגעבונג, מונער פֿאטער,
מונד מונגעדרייען, ווימ וויר מויר געפֿעהלט.
פֿערלייגע, מונער קאניג, מונד, וומס וויר
מויר פֿערטולדעט המבען מונגען; דען מונד
פֿערזעהליך מונד מלונמלענד ביזט דומ.
געלוקט זייעסט דומ, עוויגער, דער מילד
מין פֿקלעס מוסע דומ פֿערזעהנונג מונגע-
דייען לעסט.

אתה קדוש ושםך קדוש
וקדושים בכל יום יהללוך
סלה. ברוך אתה יי האל
הקדוש:

אתה חזן לאדם דעת ומלמד
לאנוש בינה. חננו מאתך דעה
בינה והשכל. ברוך אתה יי
חזן הדעת:

השיבנו אבינו לתורתך.
וקרבנו מלפניו לעבודתך.
והחזירנו בתשובה שלמה
לפניה. ברוך אתה יי הרוצה
בתשובה:

סלח לנו אבינו כי חטאנו
מחל ו לנו מלפניו כי פשענו.
כי מוחל וסולח אתה. ברוך
אתה יי חנון המרבה לסלוח:

קוה קדוש וקדוש קדוש יי
צבאות מלא כל הארץ כבודו:
מן לעמדתם ברוך יאמרו:

קוה ברוך כבודי ממקומי:
מן ובדברי קדשך כתוב לאמר:

קוה ימלוד יי לעולם אלהיך
ציון לדר ודר הללויה:

חן לדור ודור בגיד גדלך. ולנצח
נצחים קדשך נקדיש. ושבתך
אלהינו מפנינו לא ימוש לעולם ועד.
כי אל מלך גדול וקדוש אתה. ברוך
אתה יי האל הקדוש:

הייליג, הייליג, הייליג מיזט
גקטט דער הערשטער הער, דומ גמלע
וועלט מיזט פֿקלן זיינער הערליכקייט.

מיט וועלטענלעך דעם זי: געבענדייעט!

געלוקט זיין דומ הערליכקייט גקטעט
מויס יעדעס טטמנדפונקטע!

מונד מין דיינער הייליגען מריעט הייסט פס:

עס רעגירט דער עוויגע פֿיר מונד פֿיר,
דיין גקטט, ציון, מין יעגליכעס לייטמלער!
לעבעט גקטט!

לדור. מין יעגליכעס געמלעכטע וועלען דיינע
גקטע וויר פֿערקירען, מונד פֿיר מונד פֿיר פֿער-
ברייטען דומ מערקענענונג דיינער הערליכקייט
וויר מונד ניווער מונג, מונער גקטט, דיינע
פֿערזעהליכע דורך מונגערן מונד פֿערדען, דען מין
פֿעהמבענער מונד מלועההייליגסטער קאניג ביזט דומ.
געלוקט זייעסט דומ, ק הער, דומ מלועההייליגסטער
וועלטענלעך.

ראה. טויע מויל מונער עלענד הער-
נידער, בעקעמפעע מונערע געגנער מונד
בעפרייע, מוס דיינעם נאמענס ווילען
מוני במוד, דא מיין מעכטיגער בעפרייער
דא ביוט. געלעבט זייעסט דא, עוויגער,
מנעמער ישראל'ס.

רפאנו. היילע דא מונ, עוויגער, דאס
וויר גענענען. טענהע מונ בייא, מויל
דאס דער היילע וויר מונ פרייען; דען
דא נור ביוט'ס, דעסטען וויר מונ ריה-
מען. טעפעע פֿעלטענדיגע גענענען מויל
מונערען וועהען; דען מיין מוילעכטיגער
קאניג, מיין טרייער מונד ערבמערענס-
פֿעלטער מלכט ביוט דא. געלעבט זייעסט
דא, עוויגער, דער דא היילעט דא ער-
קאנקטען מונערע זייענס פֿעלקע ישראל.
ברך. זעגע, עוויגער, מונער געטט,
פֿיר מונ דיעס יוהר מונד דעסטען גע-
מוהטען ערטראג יעגליכער מרט לוס
היילע, מונד טפענדע זעגען דעס ערדריי-
כע. למס מן דער פֿילע דיינער מוילעטע
מוני למבען, מונד זעגע דיעס יוהר פֿיר
מוני, דאס דען גוטען יוהרען עס זיך מנ-
ריהע. געלעבט זייעסט דא, עוויגער, דער
דען יוהרען זעגען פֿערוייהט.

תקע. ק טעסטע מין דא גרעסע פֿע-
זינע לו מונערער בעפרייענע! טוויגע
דא פאניער מוס מונ, דא פֿערטטעסע-
נען לו פֿערמוהען, מונד פֿיהרע מוס
מולען פֿיער ענדען דעס ערדונדעס מונ
מין מינטרמכט לוממוהען. געלעבט זייעסט
דא, עוויגער, דער דא פֿערמוהעלט דא
פֿערטטעסענען זייענס פֿעלקע ישראל.

השיבה. זעטלע ריכטער, וויר מין דער
פֿערלייט, מוני מיין, למס ווקהלבערמטהען,
וויר מין דער פֿערגאנגענהייט, מוני זיין.
המלטה יעגליכען קומער מונד זייעלער
פֿערן פֿען מוני, מונד רעגערע דא, עווי-
גער, מוילן מיכער מוני, מין מילדע מונד
מיס ערבמערען, מונד זייע דא מונער מנ-
וואלט מיס געריכטע. געלעבט זייעסט דא,
עוויגער, קאניג דעס געריכטעס.

ולמלשינים. ניהער זייע דען פֿערוייהט
דען מינע הקפֿענע געוועהרט, מונד
זעמטליכע מנפֿיינדונגסטטיכער וקגען
מויגענליקליך דעס מונטערגאנגע פֿערשול-

ראה בענינו וריבה ריבנו
וגאלנו מהרה למען שמך. כי
גואל חוק אתה. ברוך אתה יי
גואל ישראל:

רפאנו יי וגרפא. הושיענו
ונושעה. כי תהלתנו אתה.
והעלה רפואה שלמה לכל
מבותינו כי אל מלך רופא נאמן
ורחמן אתה. ברוך אתה יי
רופא חולי עמו ישראל:

ברך עלינו יי אלהינו את
השנה הזאת ואת כל מיני
תבואתה למזכה. ותן ברכה
על פני האדמה ושבוענו
משובך וברך שנתנו בשנים
השובות. ברוך אתה יי מברך
השנים:

תקע בשופר גדול. לחרותנו
ושא גם לקבץ גלותינו. וקבצנו
יחד מארבע בנפות הארץ.
ברוך אתה יי מקבץ גדחי עמו
ישראל:

השיבה שופטנו כבראשנה.
ויוצינו כבתחלה והסר ממנו
יגון ואנחה ומלוד עלינו אתה
יי לבדך בתסוד וברחמים
וצדקנו במשפט. ברוך אתה
יי מלך אוהב צדקה ומשפט:

ולמלשינים אל תהי תקוה
וכל עושי רשעה כרגע יאבדו
וכלם. מהרה יברתו והזדים.

מנחה לערב שבועות

לען, זק דאס זעמטליך גאז במלך דאס חוים
געקענטעטט ווערען, מונד דאס באווייליג
מיבערטיהיגען ווערעטט טעלן דאס עכט
ווארלען, לערטריהערן מונד הינטליידערן
מונד דעמטיהיגען, במלך מין מונערן טאגען
קאך. געלעכט זייעטט דאס, עוויגער, דער
דען פיינדען דאס מלכט ברייט מונד דאס
מיבערטיהיגען דעמטיהיגעט.

על. מיבער דאס געקענטעטט, מיבער דאס גע-
טרייען, מיבער דאס מין וויסען עקענטעטט דאס
נעט פקעטט, דעס הויפט ישראל, מיבער דען
טוועלען נעטט מיהער געוועהטען, מיבער דאס
רעכטליך געווינעטען פערמאליגע מונד מיבער מונד
זאס דיין נעטט ערמאכען וואלטען, עוויגער מונדער
קאטט, מונד ווערעטט מיינע היילעקלע בעקעהונג
דאס מאלען לועקענטען, דאס מין וואהרמאכעטרייט
דיינעט נאמען פערמאכען; מונד געקעטט עס מין
מונד, מיט מיהערן גלייך מין דער עוויגקייט בעטהיי-
זיגעט לו ווערען, מין דאס וויכ ניהער מונד לו
סעמאן המבען, דאס מין דאס וויכ המבען פער-
טרייעט. געלעכט זייעטט דאס, עוויגער, סטיילע
מונד לועקענטען דען געקענטעטט.

ולירושלים. ווערעטט ערמאכענטעקל
ירושלים, דער דיר געוויינעטען טאדעט,
דאס דיר ווערעטט לווערען, מונד מין מיה-
רער מיטעט וויילען, וויט דאס עס המסט
פערמאכען; מונד טעלען במלך מין מונד
זערן טאגען ניימערבויט זאס ווערעטט הער,
מיינען בויט פיר דאס עוויגקייט. ווערעטט
מונד דען טהערן דור'ס מין מיהער מיטעט
דאס ווערעטט בעגרענדען. געלעכט זייעטט
דאס, עוויגער, ערבויער ירושלים'ס.

את. ווערעטט דען טערמאלינג דור'ס,
דיינעט געטרייען, במלך דאס ערמאכען קיי-
זען למסען, מונד זיינען רעהעסגלונג
דורך דיין הייל פערמאכען; דען מין
מין דייע היילעקלעקען וויכ טאג פיר
טאג. געלעכט זייעטט דאס, עוויגער, דער
דאס ערמאכען טאכטעט מין מלכטמאכען
דעס היילעס.

שמע. ערהערע, עוויגער מונדער גאטט,
מונדער טטיהער, ערמאכען טאכעט דיר
מונדער, מונד נאט מין ערמאכען מונד
מין ווערמאכען מונדער בעטען מין; דען
דאס בויט יא מין גאטט, דער געבעטע
מונד הערלעכטערגעסאגען ערהערעט מונד
פאן דיר, מונדער קאניג, לווסעטט דאס נאט

מהרה תעקר ותשבר ותמגר
ותכניע במהרה בימינו. ברוך
אתה יי שובר אויבים ומכניע
זרים:

על הצדיקים ועל החסידים
ועל זקני עמך בית ישראל ועל
פליטת סופריהם ועל גרי הצדק
ועלינו יהמו רחמיה יי אלהינו
ותן שכר טוב לכל הבוטחים
בשמה באמת ושום חלקנו
עמם לעולם ולא נבוש כי כך
בטחנו. ברוך אתה יי משען
ומבטח לצדיקים:

ולירושלים עירך ברחמים
תשוב ותשבון בתוכה כאשר
דברת וקנה אותה בקרוב בימינו
בנין עולם וכסא דוד מהרה
לתוכה תבין. ברוך אתה יי
בונה ירושלים:

את צמח דוד עבדך מהרה
תצמיח וקרנו תרום בישועתך
כי לישועתך קוינו בלהיום.
ברוך אתה יי מצמיח קרן
ישועה:

שמע קולנו יי אלהינו חיים
ורחם עלינו וקבל ברחמים
וברצון את תפלתנו כי אל שומע
תפלות ותחנונים אתה.
ומלפניך מלכנו ריקם אל

מנחה לערב שבועות

הער מונפערריכטעטער זאכע מונז לוריק-
קעהרען; דען דוז ערהערעסט מיטן ער-
במחשן דוז בעטען דיינעם פֿאָקעס
ישראל געלעבט זייעסט דוז, עוויגער,
ערהערער דעם געבעטעס.

רצה! פֿרטהייט דיין וועהלגעמאָנען, עוויגער
מונער געט, דיינעם פֿאָקעס ישראל מונד מיהרעם
געבעטע. זעטלע וועדער מיין דען געטעסדיענסט
מין דיט טעמפֿעהמאָנע דעם דיר געווייהטען הויזעס,
מונד דיט גליהענדען מנדמכטמאָפֿער ישראל'ס
מונד דערען געבעטע טעגעסט מין זיבע וועהלגעמאָנע
דוז מויענעהמען. טעגע מיהמערנוועהרענד וועהל-
געעלויג מויעגענקעמען וועדען דער דיענסט דיי-
נעם פֿאָקעס ישראל.

ותחזינה. טעגע מונענען מויענען עס נאָך לו מויע-
פֿערגענע זיין, וויט דוז ערמכענספֿעקל דיר ציון
וועדער לווענדעסט! געלעבט זייעסט דוז, געט,
דער ציון וועדער ווירדיגעט, מין דערען מיטע לו
רעוירענען.

וועהרענד דער פֿערבעטער דיענסט מורים זאגט, בעטעט דיט געמיינדע זייע דוז מונער דער זינע
סטעהענדע מורים דרבנן. (*)

מורים. וויר ערקענען דענקבאר עס מן, דעם
דוז עוויגער, מונער מונד מונערער פֿעטער געט,
פֿיר מונד פֿיר, דער הקרט מונערעס זעבענס, וויט
דוז מונער היילעס סילד מין יעגליכען גע-
סאָפֿעט! וויר דענקען דיר מונד קינדען דיינען כוהן,
פֿיר מונער זעבען, דען נור דיינער זמלע מנהיג
געגעבען, פֿיר מונערע זעבען, דערען בעסטמחונג
פֿען דיר מבהענגעט, פֿיר דיט ומונדער, דיט דוז מיט
יעדעס טאגע מונז ערלייגעסט, וויט פֿיר דיינע מונ-
ערפֿעסליכען וועהלטהמען, דיט לו יעדער לייט,

מורים. דיר פֿרייגען וויר, דען דוז ביזט דער
עוויגער, מונער געט, מונד דער געט מונערער
פֿעטער, מונערעכע מונער ווענען, דער מונז סול מונד
דיט גמלע ספֿענג מיל'ס דמיון ריעל. פֿריי מונד
דענק זיט דיינעם געטען מונד הייליגען נאמען,
דעם דוז מונז זעבען מונד ערהמלונג גמלעס. ק,
זמס מונז פֿערנער זעבען מונד ערהמלונג מונגדריי-
הען, מונד זמלע מונערעכע לערסטרייטען מין
דיט פֿערקעפֿע דיינעם הייליגטהום, דמיון וויר
דיינע פֿערקעפֿעטען בעקמלעטען, דיינען ווילען
פֿעלליהען מונד דיר מיט גמלעס העלען דיענען,
דעקב וויר דיר פֿרייגען טעגען. געבענדייעט
זייעט דוז, הקעגפֿענענע מונמלעט.

תשיבנו. כי אתה שומע תפלת
עמך ישראל ברחמים. ברוך
אתה יי שומע תפלה:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל
ובתפלתם. והשב את העבודה
לדביר ביתך. ואשי ישראל
ותפלתם באהבה תקבל ברחון
ותהי לרחון תמיד. עבודה
ישראל עמך:

ותחזינה עינינו בשוכך לציון
ברחמים. ברוך אתה יי המחזיר
שכנתו לציון:

מורים אנחנו לך שאתה הוא
יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם
ועד. צור חיינו מגן ישענו. אתה
הוא לדור ודור נזרה לך וגמפר
תהלתך. על חיינו המסורים
בדרך ועל נשמותינו הפקודות
לך ועל נפיש שבכל יום עמנו
ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל

(*) מורים אנחנו לך שאתה הוא יי
אלהינו ואלהי אבותינו אלהי כל בשר
יוצרנו יוצר בראשית ברכות והודאות
לשמך הגדול והקדוש על שהחייטנו
וקימתנו בן תחינו ותקיימנו ותאסוף
גלותינו לחצרות קדשך לשמור חקך
ולעשות רצונך ולעבדך בלבב שלם
על שאנחנו מורים לך: ברוך אל
ההודאות:

מנחה לערב שבועות

מבעבדס, וקרגענס מונד מיטטמאגס זיך מן מונד בע-
מוקונדען. ק מולגריטגער! ווימ זינד דער זק מונדנדליך
דימ לייכען דיינעם ערבמחשכס! מילדעפאקלער! ווימ
זינד דער זק ענדקע דיינע ווקהוטהמטען! זייט יע
המבען מונדערע באיקע וויכ מויל דיר נוכ געריכטעט.

ועל. זק וקגע דען פיר מולע מונדגוממחט דיינ
מוחט, ק קאניג, געפרייכען מונד פערעהערליכט זיין,
מיטמערנעהערנד, ביז לוכ ספעטען פוורקייט.

וכל. מולע, דימ דמ לעבען, זינד לוכ דמנקע דיר
פערפליכטעט מונד זימ פרייזען דיינען נחמטען מין
וומהרהמפטיגקייט, דער דומ גקטט מונדערעס היילעס
מונד מונדערעס היילעס ביזט — סלה. געלעבט זיינעט
דומ, גקטט, דער דומ: מולגריטגער געמאכט, מונד
דען מיינליג מונד מולין דער דמק געביהרט!

שלום. פערלייגע ענדלעקען פריעדען
דיינען פאקע ישראל פיר מיטמער, דען
דומ ביזט פירסט מונד הערר מולעס פרייע
דענס. ק דומ עס דיר געפאלען וקגע,
דיין פאקע ישראל, לו יעדער לייט מונד
סטונדע, מיט דיינען פריעדענסהיילע לו
זעגנען. געלעבט זייסט דומ, גקטט, דער
זיין פאקע ישראל מיט פרידען זעגנעט.

אלהי. מיין גקטט, בעוומהרע זיינע לונגע
פאר מולען באזען מונד זיינע ליפען פאר
טריגליכען רעדען. (זמס פאר זיינען לעסט-
רען בעהמרכליך זיך פערסטוממען, מונד
דען סטויבע גלייך זיינען יעגליכען געגע-
מיבער זיך דינקען. גיב מיין עמפערעגליכעס
הערן זיך פיר דיינע לעהרע מונד דומס נאך
דיינען פאליכטען זיינע זעלע סטרעבען,
מונד מולע יענע, דימ דמ באזעס ווידער
זיך זינען, פערמיטלע טנעלז דערען כמטה-
סלום מונד פערניכטע דערען פלום. — ק
טהוב עס מוס דיינעס נאמענס ווילען,
מוס דיינער רעכטען, מוס דיינער הייליג-
קייט, מוס דיינער לעהרע ווילען! מויל

עת ערב ובקר וצהרים. הטוב
כי לא כליו רחמיך והמרחם כי
לא תמו חסדיך מעולם קיינו
לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם
שםך מלכנו תמיד לעולם ועד:
וכל החיים יודוך סלה ויהללו
את שםך באמת האל ישועתנו
ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי
הטוב שםך ולך נאה להודות:

שלום רב על ישראל עמך
תשים לעולם. כי אתה הויה
מלך אדון לכל השלום. וטוב
בעיניך לברך את עמך ישראל
בכל ית וכל שעה בשלוםך:
ברוך אתה יי המברך את עמו
ישראל בשלום:

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי
מדיבר מרמה ולמקללי נפשי
תדום ונפשי בעפר לכל תהיה:
פתח לבי בתורתך ובמצותיך
תרוף נפשי וכל החושבים
עלי רעה מהרה הפר עצתם
וקלקל מחשבתם. עשה למען
שםך. עשה למען ימינה. עשה
למען קדשתך. עשה למען

דחם גערעטטעט ווערדען, דיח ליבענד דיר
ערגעבענען. מ'רייכט העלפענד דיינע רעכט
טע וויר מונד ערהערע וויך! וועגען דיח
ווערטע וויינעס מונדעס מונד דיח געדאנע
קען וויינעס הערלעכעס וויינע וועהגעפעלעג
מויפענעהע פֿינדען פֿער דיר, עוועגער, ווין
הערט מונד ווין ערלענער. דער דען פֿרי
דען טמעת מין וויינען הקהען, דער טמעת
פֿע מויר מונד מונד דען געזאמטען ישראל
דען פֿרידען! אמן.

תּוֹרַתְךָ. לְמַעַן יִחַלְצוּן יִדְיָךְ
הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יְהִי לְרִצּוֹן
אֲמִרִי פִי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יי
צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עוֹשֶׂה שְׁלוֹם
בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיפנה בית המקדש במהרה
בימינו ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים קדמוניות:
וערבה ליי מנחת יהודה וירושלים בימי עולם ובשנים קדמוניות:

כס"ץ מוזר החפלה עם קדושה, ואומר קדים מלס.

סדר ערוב תבשילין

ווען דער פֿעסטטאג מן פֿרייטאג פֿעלסט, וואס דער הויפטמער, מהצ ער מן פֿערמבענד מיט
בעטהויז געהט, וועהרענד ער ווין ברקד מונד ווין געליכט לוכ המנד גיחט, פֿאגענדעס: זאגן:

ברוך. געלעבט זייעסט דוח, עוועגער מונד
זער גאט, הערר דער וועלט, דער מונד
המט געהייליגעט דורך זיינע געבטעטע, מונד
מונד המט געבטעטען דיח פֿעליכט דעס
ערוב.

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצּוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצּוֹת
עֲרוּב:

בהדין. קרמט דיעזעס ערוב'ט וועג
עס מונד געטמטעט זין, לו בחקען מונד
לו קחען, לו ווערען מונד דיח ליכטער
מכלולנדען, זק וויר מונדערע זעמטליכען
בעדירכניסטע פֿערלובעדייטען, מן דיזעס
פֿעסטטאג פֿיר דען דמרויל פֿאגענדען
שבת, זאמקאל מונד, וויר מונדען, דיח דח
וועהנען מין דיזער טמערט:

בְּהִדִּין עֲרוּבָא יְהֵא שְׂרָא לָנָא
לְמִיפָא וּלְבִשְׁלָא וּלְאַטְמָנָא
וּלְאַדְלָקָא שְׂרָגָא וּלְמַעַבְד כָּל
צוּרְכָנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשִׁבְתָּא
לָנוּ וּלְכָל־הַיְּדִים בְּעִיר הַזֹּאת:

בייט מכלינדען דער ליכטער.

סדר ברכת הדלקה

מן פֿערמבענדע דעס סמבטאס ווירר ערסט מונדלינדעט מונד דחן דחן ברכה געזאגט, מן פֿער
מבענדע וויינעס פֿיערטמגעס מבער לוערט דחן ברכה געזאגט מונד דחן מונדלינדעט:

ברוך. געלעבט זייעסט דוח, עוועגער
מונדער גאט, הערר דער וועלט, דער
מונד געהייליגעט המט דורך זיינע געבטעטע
מונד מונד המט בעפעהלען, דיח למחפע
פֿיר (דען שבת מונד פֿיר) דען פֿעסטטאג
מכלולנדען.

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצּוֹתָיו
וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל (שִׁבְת וְשֶׁל)
יוֹם טוֹב:

מעריב ליל ראשון של שבועות

וועהרענדר דער פֿערבעטער ברכו זאגט, בעטעט דיז געמיינדע דאז מונטענסטעהענדע יתברך. *

חזן. בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְּבָרֵךְ:
ברכו. פרייעט גאָט, דען מאלגעפריי-
זענען!

געלעבט זייט דיז מאלגעפרייעט גאָט-
הייט פֿיר וונד פֿיר.

ברוך. געלעבט זייט דאז, עוויגער מונט-
זער גאָט מונד קאָניג דעס וועלטמאלט,
דער דורך זיין ווערט לעסט דעמאָסערן דיז
מבענדע, מיט מאלווייזיהייט דיז ליכטעס-
פֿערטען וועדער ערשליסט, דיז טאגעס-
מונד יאהרעסלייטען זיך ענדערן מונד וועב-
טען לעסט מונד דיז געשטירנע זיין מיה-
רען טאמנדפונקטען מן היממעלסקרייזע נאך
זיינען ווילען קערנעט. ער מיט'ס, דער
דאז סחפֿעט דען טאג מונד דיז נאכט, דאז
ליכט הימקאלעט, מונד דער פֿינסטערניס,
מונד דיז פֿינסטערניס, מונד דען ליכטע
רויט לו סחפֿעט, דען טאג הימקאלעט מונד
דיז נאכט מיינברעכען לעסט, מונד לוויטען
טאג מונד נאכט מיינע זאגערונג בילדעט,
גאָט דער הערשטער מונד דעסטען
נאמע. ער, דער עוויגלעבענדע, מונדנדיג-
וועלטענדע רעגירעט זיבער מונד פֿיר מונד
פֿיר. געלעבט זייט דאז, עוויגער, דער
דיז מבענדע דעמאָסערן לעסט!

חזן. בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְּבָרֵךְ:

ק"מ ברוך יי המברך לעולם ועד:

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם אשר בָּרְכוּ
מַעְרִיב עֲרֵבִים בְּחֻמָּה
פּוֹתַח שְׁעָרִים וּבִתְבוּנָה
מְשַׁנֶּה עֵתִים. וּמַחְלִיף
אֶת־הַזְּמָנִים וּמַסְדֵּר אֶת־
הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם
בְּרָקִיעַ כְּרֻצּוֹנוֹ בּוֹרָא יוֹם
וְלַיְלָה. גּוֹלָל אוֹר מִפְּנֵי
חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי־אוֹר.
וּמַעֲבִיר יוֹם וּמַבִּיא לַיְלָה.
וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה
יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי
וְקַיִם הַמִּיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד.

יתברך געלעבט מונד געבענדייט, געריהוט,
פֿעהרעט מונד פֿעהרענדייט זייט דער נאמע
דעס קאָניגס מאלט קאָניג, דעס הייליגען, גע-
לעבט זייט ער! דער מונד מאלגעפרייעט מונד
מונטענסטער מונד וועלטען מונד מונדעס-
דען קיינע געשטעהט מיט. מונדעט ביהן פֿער-
מיהט, דער מונד דען וועלטען מיינברעכענדע,
דען דער נאמע געשטעהט מונד, מונד פֿרייעט
מייד קב זיינע מאלגעבענדייט. ערהעבן מונד
זיין נאמע מיינער מאלטע אָב מונד מונד דאז.
געלעבט זייט דעסטען נאמע, דער דאז פֿעהרענדע
ליכטע זיין קייט מין עוויגקייט. דער נאמע געשטעט
זייט געפרייעט מילט מונד מין מאלט עוויגקייט.

*) יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם
ויתנשא שמו של מלך מלכי המלכים
הקדוש ברוך הוא שהוא ראשון והוא
אחרון ומפלג עדיו אין אלהים סלו
לרוב בערכות ביה שמו ועליו לפננו.
ושמו מרומם על כל ברכה ותהלה:
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:
יהי שם יי מברך משה ועד עולם:

מעריב ליל ראשון של שבועות

הפיוט הזה כוסד ע"פ א"ב חלל סהקדים צלחש כל שות תיבס חמת מפסוקי סדנכות והתחיל מן וירד משה אל העם וגו' (שמות י"ט כ"ה) ונתסלו' ה"ז מחוס סס העמזר יוסף הקטן בר שמואל.

וירד. דער טירמער יעקב'ס וואר'ס, דער פֿורכטבאר העהרע, **אביר יעקב נורא עלילה.**

דער לויט מיהטן לעהנגעבאקטע קונד געמחכט; **ויר בר. בטוי עשרת**

"מיר בין דיין גאטט;" בעגאן דעם גלויבענס לעהרע, **הדברות בהמילה. אנכי. גלה והאיר לעמו תחלה.**

דער וואנדעלן לעסט דען טאג, מונד ברינגט דיא נאכט! **דוד מעביר יום ומביא**

געלעבט זייסט דוא, עוויגער, דער דיא מבענדע דעמערן לעסט! **לילה: ברוך אתה יי המעריב ערבים:**

אהבת. מיט מיינער מונענדליכען ליבע העסט דיין פֿאלק, דאז הויז ישראל'ס, דוא טעסט געליעבט; לעהרע, געבאקטע, געזעט לע מונד רעכטע העסט דוא מונז מיטגעט טהיילט. דארוס, עוויגער מונער גאטט, וואל לען ביים מונערסן מויפטטעהען מונד נידער לעגען, מן דיינער לעהרע וויר מונז ערגאטלען מונד מונז ערפֿרייען דער וויזאגען דיינער לעהרעטלע מונד געבאקטע מיטערעוועהרענד. דען זיא זינד עס, דיא מונער לעבענסליען מונד מונרעס דאזיינט פֿארטדויער בעפֿאר דערן מונד מיט מיהנען וואלען מונער זינען טאג מונד נאכט וויר בעשעפֿטיגען. — ק מאַגעסט מויר דוא דיינע ליבע מיין עוויגקייט מונז ניכט ענטליעהען!

לא יהיה. ניכט פֿרעהנען וואלסט דוא מיי

טען, ניכט גען גאטלען.

וואלסט גאטטעס הייל'גען מאמען נא

ענטווייהן.

אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת. תורה ומצות חקים ומשפטים ו אורחנו למדת. על כן יי אלהינו בשכבנו ובקומנו נשיח בחקיד. ונשמח בדברי תורתך ובמצותיך לעולם ועד. כי הם חיינו וארך ימינו ובהם נהנה יומם ולילה. ואהבתך גאל תסיר ממנו לעולמים.

לא יהיה לך. הבל. תבנית אליל נכלם. לא תשא. ותמיר קדשת שם נעלם.

דעם סאמבאט'ס דענק' מונד ווייה'

מיהן דען געזעטלען,

מונד עו'גע הולד ווירד דיר דער העכר

פֿערלוייה !

געלמבט זייסט דוא, עוויגער, דער

זיינען פֿאָלקע ישראל ליבע מונגעייהען
לעסט.

שמע. הקרע ישראל, דער עוויגע מונגער

גאָט, מיט מיין עוויגעס, זיינע

געט וועגען.

ברוך. געפרייט זייט זיין נאמע, דער די

העכרליכקייט זיינעט רייכעט בעמאקאנדעט, פֿיר
מונד פֿיר.

ואהבת. מונד דוא זאָלסט ליבען דען

עוויגען דיינען גאָט, מיט מונגעטהיילטען

הערלען, פֿאָן גאנלער זעלע מונד מיט מו'ן

דיינען פֿערמאָגען. מונד עס זאָלען דיין

וואָרטע, דיין מיר דיר הייטע געבייטע, דיר

טעטעס מן הערלען ליבען. מונד דוא זאָלסט

זיין זיינעטערפֿען דיינען קינדערן מונד פֿאָן

מיהנען טערעכען, זאָ דוא ווילעסט מין דיין

נעטן הויזע מונד זאָ דוא ווונדעלסט מו'ן דער

טערמאס, זאָ דוא דיר ניעדערלעגעסט

מונד זאָ דוא מו'פֿטעטעהעסט. מונד דוא

זאָלסט זיין קניפֿען לון וואהרלייכען מון

דיינע האנד מונד זיין זאָלען זיין לון ער-

זיינעכונגסבאנדע לוויטען דיינען מוויגען.

מונד דוא זאָלסט זיין טרייבען מן דיין פֿאָסט

טען דיינעס הויזעס מונד מן דיינע טהערע.

והיה. מונד זאָ מיהר געהאָרען ווערדעט

זיינען געבאָטען, דיין מיר מיר הייטע גע-

בייטע, דען עוויגען מירען גאָט לו ליבען

מונד מיהן מיט מונגעטהיילטען הערלען

מונד פֿאָן גאנלער זעלע לו דיענען ; זאָ ווער-

זכור. זריזורת משפטי

נעם וסלסולם.

חנון יזכר לנו אהבת

עולם: ברוך אתה יי

אהב עמו ישראל:

שמע ישראל יהוה אלהינו

יהוה אחד:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ואהבת את יהוה אלהיך

בכל לבבך ובכר נפשך

ובכר מאדך: והיו

הדברים האלה אשר אנכי

מצוה היום על לבבך:

ושננתם לבניך ודברתם בם

בשבתך בביתך ובלכתך

בדרך ובשכבך ובקומך:

וקשרתם לאות על ירך

והיו למטפת בין עיניך:

וכתבתם על מזוזות ביתך

ובשערך:

והיה אם שמע תשמעו

אל מצותי אשר אנכי

מצוה אתכם היום לאהבה

את יהוה אלהיכם ולעבדו

בְּכָל־לַבְבְּכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטָר־
אֶרְצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֶה
וּמִלְקוֹשׁ וְאִסְפֹת רֶגֶגֶה
וְחִירְשָׁה וְיִצְהָרָה: וְנָתַתִּי
עֵשֶׂב בְּשָׂדֶךָ לְבִהְמֹתֶיךָ
וְאָכְלָתָּ וּשְׂבַעְתָּ: הַשְׁמֵר
לָכֶם פֶּן־יִפְתָּה לַבְבְּכֶם
וּסְרֹתֶם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם:
וְחָרָה אֶת־יְהוָה בְּכֶם
וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־
יִהְיֶה מְטָר וְהָאֲדָמָה לֹא
תֵתֵן אֶת־יְבוּלָהּ וְאֲבָדְתֶּם
מִהָרְהָמָעַל הָאָרֶץ הַטֶּבֶה
אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם:
וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבַר־יְהוָה
עַל־לַבְבְּכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת־עַל־
יְדֵכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין
עֵינֵיכֶם: וּלְמַדְתֶּם אֹתָם
אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם
בְּשִׁבְתְּכֶם בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ
בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ:
וּכְחַבְתֶּם עַל־מִזְוֹת בֵּיתְךָ
וּבְשַׁעְרֶיךָ:

דע חייך חייך געבען דען רעגען חירעם (חכ)
דעם לו זיינער לייט, דען פֿריה, זק וויא
דען טפעטרעגען, חויל דאס דאס חיינפֿיה
רעסט דיין געטריידע, דיינען חקטט חונד
דיין קהל. חונד חייך ווערדע גראז טפענדען
חויל דיינעסן פֿעלדע פֿיר דיין פֿיה, חונד
דאס ווירסט געניעסען חונד חיינערפֿלוס האט
בען. היטעט חייך, דאס חיינער הערן זיך
ניכט פֿערלוקקען (חאסטע, חונד חיהר חב)
טרייניג ווערדעט חונד פֿרעמדען גקוטטען
דיענעט חונד זיא חכעטעט. דא ווירדע דער
לוקן גקוטטעס חיינער חייך ענטברענגען חונד
ער ווירדע דען היממעל פֿערטליעסען, חויל
דאס קיין רעגען ווערע, חונד דער ענדבאָדען
ווירדע קיין געוועלסט געבען, זק דאס חיהר גאר
באלד הינטווינדען ווירדעט פֿען דעסן טאקען
לונדע, דאס דער עוויגע, חיינער גקוטט, חייך
גיבט. דאס חייטעט חיהרדינע חיינע ווקרא
טע חייך חייט הערן פֿאסטען חונד חירעסן
געמיטהע חיינערעגען, חונד זיא קניפֿען
לונד וואהרלייכען חונד חירע חונד חונד לונד
ערמינערונגסבאנדע לוויטען חירע חויגען.
חונד לעהרען חייט חיהר זיא חירען קינע
דערן, דאס פֿען לו רעדען, זק דאס ווילעסט חוין
דיינעסן חויגע, חונד זק דאס וואנדעלסט חויל
דער טערמסט; זק בייא דיינעסן חויפֿטעטע
הען, וויא בייא דיינעסן נייעדערלעגען, חונד
דאס חקוטט זיא טרייבען חוין דיא פֿאסטען
דיינעסן חוינעט חונד חוין דיינע טהערע. חויל

דאס איינע מונד איירער קינדער דויער
 זאנגע זיין זיין דעם ערדרייכע, וועלכעס
 דער עוויגע איירען פֿעטערן לוגעטווערען,
 עס מיהנען זיינלוגעבען, וויא דיא דויער דעס
 היממעלס איבער דער ערדע.

וויאמר. מונד גאטט טערמך לו משה זאג
 זאג: רעדע לו דען קינדען ישראל'ס מונד
 טפריך לו מיהנען: דאס זיין זיך זאכען טוי-
 פֿעדען זון דיא ענדען מיהנער געווענדער,
 זאממט מיהנען נאכקאממען, מונד דאס זיין
 זון דיא טויפֿעדען מיהנעס ענדעס איינע
 פורפֿורכלויזע טאג זאנעטלען. מונד דיעס
 דיענע זיך לו טויפֿעדען, זאג דאס ווען מיהר
 זייערן בליקדארויף ריכטעט, מיהר זיך ער-
 זיננערט זאלער געבאטט גאטטעס מונד
 זיין מויסאיבעט; מונד מיהר ניכט נאכזאג-
 דעלט זייערען הערלען מונד זייערען מוויגען,
 דענען מיהר נאכזאגט. מוין דאס מיהר
 זיך ערזיננערט זייער געמאטליכען געבא-
 טע, זיין מויסלומיבען מונד מיהר הייליג זייד
 זייערען גאטטע. זיך בין דער עוויגע, זיין
 ער גאטט, דער זיך זיך מויס דעם זאנער
 מצרים בעפֿרייעט, זאג זיך זיין גאטט לו
 זיין, זיך דער עוויגע, זייער גאטט.

אמת. וואהר מונד זיין גאליבען בעגרינדעט
 זיין מוין דיעס פֿיר זאג, דאס ער, דער
 עוויגע מונדער גאטט זיין מונד קיינער מוין

למען ירבו ימיכם וימי
 בניכם על הארמה אשר
 נשבע יהוה לאבותיכם
 לתת להם כימי השמים
 על הארץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
 וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצֵת עַל-כְּנָפֵי
 בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנּוּ
 עַל-צִיצֵת הַכֹּהֵן פְּתִיל
 תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצֵת
 וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת-
 כָּל-מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם
 אֹתָם וְלֹא-תִתּוּרוּ אַחֲרֵי
 לְבַבְכֶּם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
 אֲשֶׁר-אַתֶּם וְגַם אַחֲרֵיהֶם:
 לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת-
 כָּל-מִצְוֹתֵי יְהוָה קְדָשִׁים
 לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
 אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 לְהוֹדֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אמת ואמונה כל־זאת
 וקיום עלינו כי הוֹצֵאתִי יי

בְּכָל
נַפְשׁ
אֶרֶץ
וּמִקְדָּשׁ
וְחֵיוֹ
עָשׂוּ
וְאִם
לֹכְדֵי
וְסוֹרְ
אֶחָד
וְחָדָשׁ
וְעַל
יְהוָה
תְּהִי
מִה
אֶל
וְשׁוֹ
עַל
וְקִי
יָד
עֵי
אֶל
בִּי
בִּי
וְכִי
וְכִי

מעריב ליל ראשון של שבועות

אֱלֹהֵינוּ וְאִין זִוְלָתוֹ וְאַנְחָנוּ
יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד
מַלְכִים. מַלְכֵנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ
מִכַּף כָּל הָעָרִיצִים. הָאֵל
הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵנוּ.
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּלוֹ לְכָל-אֹיְבֵי
נַפְשָׁנוּ. הָעֹשֶׂה גְדוּלוֹת עַד
אֵין חֶקֶר וְנִפְלְאוֹת עַד-אֵין
מִסְפָּר. הַשֶּׁם נַפְשָׁנוּ בַּחַיִּים
וְלֹא-נָתַן לָמוֹט רַגְלֵנוּ.
הַמְדְּרִיכֵנוּ עַל-בְּמוֹת
אֹיְבֵינוּ. וַיֵּרָם קֶרְנֵנוּ עַל-
כָּל-שׂוֹנְאֵינוּ. הָעֹשֶׂה לָנוּ
נִסִּים וְנִקְמָה בַּפְּרָעָה.
אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאֶרֶץ
בְּנֵי חָם. הַמַּכָּה בְּעֶבְרָתוֹ
כָּל-בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם. וַיּוֹצֵא
אֶת-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מֵהַתּוֹכָם
לְחֵרוֹת עוֹלָם. הַמַּעֲבִיר
בְּנֵיו בֵּין גְּזֵרֵי יָם סוּף. אֶת-
רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת שׂוֹנְאֵיהֶם
בְּתַהוֹמוֹת טָבַע. וְרָאוּ בְּנֵיו
גְּבוּרָתוֹ שֶׁבָּחוּ וְהוֹדוּ
לְשִׁמּוֹ. וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן
קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מִשָּׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לָךְ עָנּוּ שִׁירָה:

סַעַר מִיָּהָן, זָק וּיָמָ וּיָרָ יִשְׂרָאֵל דַּעֲסָמֵן
פִּתְיוֹק. עַר מִיָּזָט עַם, דַּעַר מִיָּזָט דַּעַר גַּע-
וּמִזָּט פִּתְיוֹן קִמְיָגֵן מִזָּט בַּעֲרִיעֵטָע; עַר,
מִזָּטָע קִמְיָג, דַּעַר פִּתְיוֹן דַּעַר טִירָמָנֵן וּוִילָ-
קִיָּהר מִזָּט עַרְלִמְזֵטָע; עַר, דִּימ גִּמְטָהיִיט,
מִיָּזָטָט, דַּעַר מִזָּטָעֶרעֶכֶטָט הַמִּט מִן מִזָּטָעֶר
גַּעֲגַעֲכֵן, מִזָּט דַּעַר דִּימ פִּעֲרַגְעִלְטוֹג מִזָּטָיִין
גַּעֲגַעֲכֵן מִזָּט מִזָּטָעֶר פִּינְדֵעֵן. עַר, דַּעַר גִּרְקָ-
טָעס פִּתְיוֹן פִּיָּהֶרֶט בִּין מִיָּזָט מִזָּטָעֶרפִּתְיוֹתָע
מִזָּט וּמִזָּטָעֶר קִהָנֵע לְמַהֵל; דַּעַר מִזָּט מִזָּט
לְעַכֵּן עַרְהֶלְט מִזָּט מִזָּטָעֶרן פִּתְיוֹן נִימ גִּלְיָ-
טָען לְעַכֵּט; דַּעַר מִזָּט הִינְטֶרעֶטָען לְעַכֵּט
מִזָּט דִּימ הִקְהֵעֵן מִזָּטָעֶר פִּינְדֵעֵן מִזָּט מִזָּט
דִּימ מִזָּטָט מִיָּכֶעֶר מִזָּטָעֶרע זַעֲמִטָלִיכֵעֵן וּוִי-
דַּעַרמִזָּטָעֶר מִיָּנִירִיָּטָט; דַּעַר וּמִזָּטָעֶר מִזָּט
רַמְכֶטָהמִטָען מִן פִּרְעָה מִיָּסמִיָּכֶטָע, לִיכֶעֵן
מִזָּט וּמִזָּטָעֶר מִיָּסָן רִיכֶעֵן דַּעַר קִינְדֵעֶר
חַס'ט; דַּעַר מִיָּן זִינְעֵעֵן גִּרְמִיָּטָע מִזָּט עַרסָטָט
גַּעֲבִקְרָנֵעֵן מִצְרִים'ט טִלְג, מִזָּט זִיין פִּתְיוֹן יִשְׂרָאֵל
מִיָּס מִיָּהֶרֶר וּיָטָטָע הַעֲרוּס דַּעַר עִוִּיגֵעֵן
פִּרְיָמִיָּטָט לִפִּיָּהֶרֶטָע; עַר מִיָּזָט'ט, דַּעַר זִינְעֵעֵן
קִינְדֵעֶר דּוֹכָךְ דִּימ וּמִזָּטָעֶרעֶכֶטָטָעֵן דַּעַס
טִילְפִּתְיוֹעֶרעֶס גַּעֲלִיָּטָטָט מִזָּט דַּעַרעֵן פִּינְדֵעֵן
מִזָּט פִּעֲרַפִּתְיוֹגֶעֶר מִיָּן דִּימ טִיעֶפֶעֵן פִּעֲרַזֶעֶנְקָ-
טָע, דִּימ טִיעֶטָעֵן זִינְעֵעֵן קִינְדֵעֶר זִינְעֵעֵן מִזָּט
מִזָּטָט, פִּרְיָעֵעֵן מִיָּן דִּמְקַעֲסָהיָמֵעֵן זִינְעֵעֵן
כַּמִּזָּעֵן. מִיָּן וּוִילְיָגֶעֶר הִינְעֶכּוֹג כַּמִּזָּעֵן זִינְעֵעֵן
הַעֲרַטָמָטָט זִימ מִיָּכֶעֶר זִיךְ, מִשָּׁה מִזָּט דִּימ
קִינְדֵעֶר יִשְׂרָאֵל'ט טִימִיָּטָטָט פִּרְיָדֶעֶכֶטָטָט
מִיָּנֵעֵן לְמִכְגַּעֲמָג דִּיר מִן.

טוביה. עושפער טטיג מיינסט משה לזכ
 הימנאליטען ספעכרע,
 מונד ברמכטע הערמב מונז דיז
 קרמנע דער לעהרע,
 מן פעסטע דער ווקען.
 דער טאפעכער מולין פוהר מויל
 לייכטענדער ווקלע
 הערנידער, מונד גמב דז דיז ומכט
 זיינען פקלע,
 מיט דאננערנדען טאול,
 ד'רמב לייטערט דז מול. —
 דיז ביימז דער מויען
 ערבטען פער גרויען,
 מונד בערגע מונד הקה'ן,
 זמז לייטערנד מן סטעה'ן,
 ער לעהרט דיז געווייהטען,
 דען מוולויל דער לייטען,
 דער ומנדע, דער טטונדע,
 ביז מויל דיז סעקונדע.
 לקג פער זיז נחליקען,
 מוס זיז לו בעלקהנען,
 ברמכט מין זיינע נעהע,
 זיז מין סיני'ס הקהע,
 ווק מיהנען לו טהייל,
 דז גאטטליכע הייל.
 ער וואר'ס, דער זיז טרוג,
 דען ממר גלייך מיט פלוג,
 ער זעלבסט, דעסמען טהרמן,
 מין העהרער רעגיקן,
 דער ומכטפול דיז וועלט,
 בעטיטלט מונד ערהעלט.
 מונד מוס לעסט'רער הקרטען,
 פקן דער הולדעכערקלערטען,
 דז בעכטען זיז פאסט,
 מין מיהרען פמלומסט.
 זיז טטונדען בעטרעטען,
 מיט טממעכערקטטהען,
 דען ווירגענדען ומרד,
 גמב פרייז זיז דער הקרט,
 דימוויל זיז, פערווילדערט,
 דען המס ניו געמילדערט,
 דז וואר'ס, ווק דער הימנעל מיט
 לייטען געוומד,
 מונד יענער ערדענטהייל: סיני
 געמאכט,
 מיינמנדער לוס בונדע זיך בקטען
 דיז המנד.

לחטלום הא"ב מן מות ט' וילך.

טוביה למרום עלה.
 וחוריר ורת כלולה.
 בחג השבועות:
 ירד צור בעצמו. ונתן עוז
 לעמו. ברעמים וזועות:
 כל עצי היער. אחזים חיל
 וסער. והרים וגבעות:
 למד לעם קדושים. סדר
 תקופות וחדשים.
 וחשבן השעות:
 מכל אום חבבם. ולהר
 סיני קרבם.
 אל ו למושעות:
 נשאם בכנפי נשרים.
 שוכן ברום אוירים.
 ומתחת זרועות:
 סוררים בער שמים.
 צבי תפארת עם.
 ירגזון יריעות:
 עלובים חפו ראשם.
 ולחרגה צור הקדישם.
 בפרוע פרעות:
 פרישת הוד שלמה.
 ורקיעת גבה אדמה.
 שתיקן ו נוגעות:

מעריב ליל ראשון של שבועות

דא נייגטע דער הערר מויד דען
בערג מיבערס הויפט,

דער העלד מיהס געווייהטען, דיט
טרייט זון מיהן גלויבט;

העלט טירמענד מיהן חין,
גלייך דעסן במלדמלין.

דא הערלעטען דיט טרייען, ערקקע
רען לוס בונדע,

דער הימלישען זאטלונג, מוים
גאטטליכעס מונדע,

מונד לויטען עמפער,

מיט הערלעכענדעסן תהר.

מיהר טירמענד וואר מימענד דער
הערלעכע געוועזען,

מוים פיינדעסגעוואלטען זיט וילד
לו ערלעגען,

פֿען יעדער בעדרענגניס,

מונד באזעסן פֿערהענגניס,

מונד לייכען מונד וואונדער מיכט,
ער מיהדעטוועגען,

גאב מיהנען דיט הימלישע זאטע
לונג לוס זעגען,

מויל דאס זיט בעלעהרט,

זון וויסען פֿערקלערט.

דא ווארל'ט, ווא דען קראנק ער דעס
וואהעס מיהר וואנד,

דא רייכטע זין וילדע דיט גאטטע
ליכע המנד,

דעס פֿעלוק זיינער וואהל,

דעס היילעס פֿעקמל!

ישועות. דא פֿעפֿענבאכטע מיהר ערע

למענער זיך לוס הייל,

דער זאטלונג קראנקע וואנד מיהר

דא לו טהייל,

מונד משה מונד ישראל פֿריזען לויט,

דיט גאטטהייט, דערען וילדע זיט

געטויט.

מונד מיינשטימטיג ספרמלען זיט:

מי. ווער מיט די גלייך מונטער דען

מעכטען, עוויגער? ווער מיט וויאדא פֿערע

הערלעכט זין הייליגקייט! געעהרפֿירכטעט

זון לעבגעזעגען, זון וואונדערפֿעל זיט ווירע

קען!

צדיק הר כפה. עלי נאזה

ויפה. כגיגית וכיריעות:

קשבו עם בחירים. חקים

ומשפטים ישרים.

לאזן השמעות:

רם בחסדו שמרם. מכה

כל צוררם.

ומגזרות רעות:

שלח אותות ומופתים.

והנתילם דתות מרותים.

בחקמה וכרעות:

סזן תפארתם הגדיל

למעלה. לתתם לשם

ולתהלה.

בברכת כום ישועות:

ישועות רבות הראם

פודה וגואל. ועמרם

והנזם בדרת יקותיאל.

שוחחים רנן והודיה לאל.

פארו ושבח משה ובני

ישראל: בגילה ברנה

בשמחה רבה ואמרו כלם:

מי כמכה באלים יי. מי

כמכה נאדר בקדש. נורא

תהלות עשה פלא:

מעריב ליל ראשון של שבועות

מלכותך. דיינע הערליכקייט טויעטען
דיינע קינדער, אלס דאס דאס טילפֿמעער פֿער
משה געטפֿאלטען.

כבר. דיא עלטערן עהק! וואר פֿינפֿ

טענס דאס געבאט,

למד' ניווער מויל' דין דיינעם נעכט

טען טאד!

למס דין דורך ליברייך ניכט לור טולד

פֿערלייטען,

פֿרייז' ריין דען הערן מיט קרייגע

דער געווייהטען!

„דיינער מיט מיין גאט!“ ריפֿען זי,

מונד טפֿרמכען:

„ימלך, „גאטט ווירד מיווער מונד

עוויג רעגירען!“

ונאמר. זיך הייסט עס מויר: דאס גאטט

דען יעקב ערלויבטע מונד מיהן מויר דער

געוואלט דעססען בעפֿרייעטע, דער מעכט

טיגער אלס ער.

לא תגנוב. ניש זאלסט מיט פֿרעפֿען

הענדען,

געהייסן דאס פֿרעמדעס גוט

ענטווענדען.

זאלסט מויר מיט לעבען ניש

עס וואגען,

מיין פֿאלטעס לייגניס מוירלע

זאגען,

מונד קיין געליסט נאך פֿרעט

דעסן גוטע טראגען!

דער הערר ישראל'ס, פֿיר מונד פֿיר,

פֿערביטעט'ס דיר. —

געלובט זייעסט דאס גאטט, ישראל'ס

קאניג, הקרט מונד ערלויבט.

השכיבנו. למס, עוויגער, מונדער גאטט,

מונד וואגען מיין פֿריעדען; למס מוירפֿטעט

מלכותך ראו בניך
בוקע ים לפני משה:

כבר. רוריק ברבור
חמישי השמיים.

לא תרצה. קרוצי חומר
להכרית בועם.

לא תנאף. טובת חן
וסרת טעם. נצח צור

ישעף המליכהו ברוב
עם: זה צור ישענו פצו

פה ואמרו:

ייומלך לעולם ועד:

ונאמר כי פדה יי את יעקב.
וגאלו מיד חזק ממנו:

לא תגנוב. במסתרים.
לישב במארב חצרים.

לא תענה. ריע חמם
חיות עד שקרים.

לא תחמוד. שפעת ריע
וחפצים יקרים. מלך

ישראל וגאלו קים
לדור דורים: ברוך אתה

ייומלך צור ישראל וגאלו:
השכיבנו יי גלהינו

לשלום. ותעמידנו מלכנו

מעריב ליל ראשון של שבועות

הען מונו, ק' קאריג, לו ניינען לעבען, ברייטע
מיבער מונו מוים דיז דעקע דיינעם פרייע-
דענס, גיב, דאס וויר דורך מיינען היילזאמען
טאט מונערער היילעם פֿערדערוג מונו
לונדענדען מונד טטעה, מוס דיינעם נאמענס
ווילנען, מונו ביי! ק' בעטירמע מונד האלטע
פֿערנע פֿען מונו יעגליכען פֿיינד, פעסט,
קריגעסטווערט, הונגערסטאטא מונד קומער,
ווענדע יעדע טטערנע העמחנים פֿען
מונד היינט ער מונו פֿען מונו מו, מויל דאס
מיט טטטען דיינער פֿיטטיגע וויר געבמ-
גען זייען, דען דאס מו ביזט עס יא, גאטט,
דער מונו טירמע מונד בעטיטלט; דען מין
הילדע- מונד ערברמענס פֿען לער קאריג ביזט
דאס! יא טירמע דען מונדען מיינע מונד מוים-
גאנג, מויל דאס זיט לוס לעבען מונד לוס
פֿריעדען זייען, פֿען מונו מין מין עוויגקייט!
ק' ברייטע מוים דיז דעקע דיינעם פֿרייע-
דענס מיבער מונו.

וכל. דיז טטימע פֿערנאחט מיינסט
דיז גאטטליכע טומח,
נאחט מויל זיך דיז לעהרע, וויט טווער
זיט מויר וומח,
מונד נאך זיכערט פֿערט,
פֿיהרט מויר זיט הקרט —
ק' דאס מויר זיין פֿרידען
מונו ווערע בעטידען!

געלעבט זייסט דאס, עוויגער, דער דאס
קבראך דעם פֿרידענס מיבער מונו, מיבער
זיין פֿען ישראל מונד מיבער ירושלים
מויסברייטעט.

וידבר. מונד משה טרוג פֿער דיז פֿעם-
טע דעם עוויגען דען קינדען ישראל'ס.

לְחַיִּים. וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סִכַּת
שְׁלוֹמָךְ. וְתַקְנֵנוּ בְּעֵצָה
טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ
לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְהִגֵּן בְּעַדְנוּ.
וְהִסֵּר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דָּבָר
וְחָרָב וְרָעָב וְיָגוֹן. וְהִסֵּר
שָׁטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ.
וּבִצֵּל בְּנִפְיֶךָ תַּסְתִּירֵנוּ. כִּי
אַל שְׁמֵרְנוּ וּמַצִּילֵנוּ אַתָּה.
כִּי אַל מֶלֶךְ וְחַנוּן וְרַחוּם
אַתָּה. וְשִׁמּוֹר צִאתָנוּ
וּבֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם וְ
מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׁ
עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמָךְ:

וְכָל הָעַם רוֹאִים.
וְשׁוֹמְעִים אֶת הַקּוֹלֹת.
אֲגוּדִים יַחַד לְקַבֵּל
חֲמוּדוֹת וְקִלּוֹת. לְבַטַּח
הוֹשִׁיבָם עוֹשֵׂה גְדוּלוֹת.
בֶּן יִפְרוֹם שְׁלוֹמוֹ עַל כָּל
מִקְהֵלוֹת: בְּרוּךְ אַתָּה יי
הַפּוֹרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל-
יְרוּשָׁלַּיִם:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת-מִוְעָדֵי
יי אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: מִי קִדֵּשׁ

אדני. הערר, תפפנע דום חיר דימ זיפפנ, חויל דום חוין מונד דיין זקב פערקידע.

ברוך. געלוקט זייעסט דום, עוויגער, מונדער מונד מונדערער פערטער געטט, געטט אברהם'ס, יצחק'ס מונד יעקב'ס, געטט, דער דום גרעס מן ומכט, פערקלערט מונד פערלעכער, מלס מלערהעכסטע געטטהייט מערקאנט, דער היילבריינגער גמדה ערווייזט, טעפער דעם וועלטמלס זיגט; דער זייגערדענק דער פערטעגקייט דער פערטעגקייט, מיהרען טפעטען נאכקעטען זיינען ערלוקער ברייגט מוס זיינעם נא מענס ווילען, מין מונדערלעכער זייעב.

מלך. דום מר ביזט קעניג, העלפער, רעט טער מונד בעטירער! געלוקט זייעסט דום, עוויגער, בעטירער אברהם'ס.

אתה. דום ביזט מלעכטיג מין מלעכטיג, הערר, דער דום ווידער בעלעכעט דימ טעדטען, דער מין מלעכטיג רעטונג הערברייחערהט! מכלכל. דער דום ערנערט דימ לעכערען מין מירע, דימ טעדטען מין מונדערטעלעכען ערנערט, מען ווידער בעלעכעט, דימ זינקערען מונדערטעלעכעט, דען קרונקען גענעווג טפענערט, געפערטעלעכעט בע פרייעט מונד טרייך זיינע לונדע העלט דען מלס מעכערען מין טטירע. ווער זיגט דיר גלייך, בע וועלעכער מלעכער קרעכטע? מונד ווער דיר עהליך, קעניג, דער דום טעדטעט מונד בעלעכעט מונד דום הייל קייטען לעסט?

ונאמן. מין גלויבונדיגער בייגע ביזט דום פיר דום ווידערמלעכעט דער טעדטען. געלוקט זייסט דום, עוויגער, דער מויעכערטעטען לעסט דימ טעדטען.

אתה. דום ביזט הייליג, ווי דיין נאמע זיגט גע הייליגעט מונד הייליגע פרייעט טאג פיר טאג דיר, סלה! — געלוקט ביזט דום, געטט, מלעכערהייליגסטער וועלעכער!

אתה. דום המסט מוים מלעכער פלוקער מיטטע מוני ערוועהלעט, מוני געליבט מונד וועהגעמלען מן מוני געפונדען; העהער מלס מלע נאליקען המסט דום זיינעט מוני געטעלעט, מוני געהייליגעט דורך דיינע געכעטע, דורך וועלכע דום, מוני

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל עליון גומל חסדים טובים וקנה הכל וזכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה:

מלך עוזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יי מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע:

מכלכל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו לישגי עפר. מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה:

ונאמן אתה להחיות מתים. ברוך אתה יי מחיה המתים:

אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה: ברוך אתה יי האל הקדוש:

אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך וקרבתנו מלכנו

מעריב ליל ראשון של שבועות

זער קאָניג, דיינען דיענסטע מוזנז לוגע
פֿיהרט מונד דיינען גרעסטען, געהייליגטען
נאמען נאכטעסט דאס מיבער מונז.

ותתן. דאס גאנצעס ליבעפֿול, עוויגער,
מוזער גאָט, מונז פֿעסטע לור פֿריידע,
פֿייערטאגע מונד לייטען לור לוסט מונד
פֿרעהליכקייט: דינען טאג דעס וואָכענ־
פֿעסטעס, מלס דיא לייט, דא מונז דיא
תורה וואנד געגעבען, לור פֿערקנדיגונג
דער הייליגונג, לון אנגעדענקען מן דיא
בעפֿריימונג מויס מצרים.

אלהינו. מונזער מונד. מונזערער פֿעטער
גאָט! מאָגע מין דיינען האָהען פֿאָר דין
דרינגען מונד געלונגען, מין פֿריינדליכער

לַעבוֹדְתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאתָ: *
וְתִתֵּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה
חַגִּים וְזִמְנִים לְשִׂשׁוֹן. אֶת
יוֹם חַג הַשְּׁבָעוֹת הַזֶּה.
זִמן מִתֵּן תּוֹרָתְנוּ מִקְרָא
קֹדֶשׁ זִכָּר לִיצִיאַת מִצְרַיִם:
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
יַעֲלֶה וַיָּבֹא וַיַּגִּיעַ וַיִּרְאֶה

ווען דאס פֿעסטע מן מוצאי שבת פֿעלסט, זאגט מן דיעס:

ותודיענו. דאס פֿעכענאכטעסט מונז,
עוויגער מונזער גאָט, דיינע מוֹלֶגערעכטען
פֿאָרטרייטען, לעהרטעסט מונז דיא פֿער־
פֿאָרטונגען דיינעס ווילענס מויסאזיבען, דאס
טפענדעסטעסט מונז ביליגע רעכטעסגעזעטלע,
מיינע לעהרע דער וואַהרהייט, זאמלונגען
מונד היילבריינגענדע געבאָטע. דאס האַסט
לון מונטהייל מונז געגעבען לייטען דער
פֿריידע, הייליגע פֿעסטע מונד פֿייערטאגע
געמיטהפֿרעהער ערגאָטלונג. דאס האַסט
לון ערבע מונז ערטעהיילט דיא הייליגונג
דעס שבת, דיא ווינדליגונג דער פֿעסטע
מונד דיא פֿייער דער וואַלפֿאָהרטסלייטען.
מויך טעלעטעסט, עוויגער מונזער גאָט,
מיינע אָנדערונג דאס פֿעסטע לוויטען דעס
הייליגען מונד ווינדעלונגען, לוויטען העללע
מונד דונקעלהייט, לוויטען ישראל מונד
היידענפֿאָקער, לוויטען דעס זיבענטען
טאגע מונד דעס זעכס מוריטסטאגען;
מוסט זעלבסט דיא הייליגקייט דעס שבת
פֿאָר דער הייליגקייט דעס פֿעסטטאגעס
דונך מיינע אָנדערונג געטיידען, אָ וויא
דא דעס זיבענטען טאג פֿאָר דעס זעכס
ווערקעטאגען מן הייליגונג בעפֿאָרלוגעט, מונד
אָ האַסט דין פֿאָר ישראל דונך דיינע היי־
ליגונג דאס געווייהט מונד מויסגעלייכעט.

* ותודיענו יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־
מִשְׁפָּטֵי צִדְקָה וְתִלְמִידֵינוּ לַעֲשׂוֹת
חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ. וְתִתֵּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרַת אֱמֶת
חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים. וְתִנְחִילָנוּ
זִמְנֵי שִׂשׁוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וְחַגֵּי
נִדְבָה. וְתוֹרִישָׁנוּ קִדְשָׁת שַׁבָּת
וּבְכוֹר מוֹעֵד וְחַגֵּיגַת הַרְגֵל.
וְתִבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לַחֹל
בֵּין אֹר לַחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל
לְעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לַיּוֹם
יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קִדְשָׁת שַׁבָּת
לְקִדְשָׁת יוֹם טוֹב הַבְּדִלָּת וְאֶת
יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשְׁנֵשֶׁת יְמֵי
הַמַּעֲשֶׂה קִדְשָׁת. הַבְּדִלָּת
וְקִדְשָׁת אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּקִדְשָׁתְךָ: וְתִתֵּן לָנוּ

ערה ארונג לור מונטיומוג קאמוען, דער ער-
מינעכערוג מונד ערוועהמוג געוירדיגעט ווער-
דען מונזער מנגעדענקען מונד געדעכטניס,
דאז מנגעדענקען מונזערער פֿעטער, דאז
מנגעדענקען דעס זאָהנעס דור'ס, דיינעס
געזאָלטען, זאָ וויא דאז מנגעדענקען מן
ירושלים, דיינער הייליגען טטאדט, לור בע-
פֿריימוג מונד לונג היילע, לור בעגינסטיגונג
מונד לור מילדע, לונג ערבארטען, לונג לעבען
מונד לונג פֿריעדען, מן דינען טאגע דעס וואָ-
כעכעסטעס. דענקע מונזער, עוויגער, מונד
זער גאָטט, לונג היילע! ערמינערע דיר מונזער
לונג זעגען, מונד טפענדע דיינע היילע מונד,
מויל דאס לונג לעבענסהיילע וויר געלונגען!
מונד דורך דיין הייל- מונד ערבארטענספֿאל-
לעס וואָרט, לאס טאָמוג מונד מילדע מונד
מנגעדייגען, ערבארטע דיר מונזער מונד
טטעה' מונד ביים, דען מויל דיר זינד מונזע-
רע מוויגען געריכטעט, דא מוין גאָטט, מיין
קאָניג פֿאלל מילדע מונד ערבארטען דא
בייט.

והשיאנו. לאס, עוויגער מונזער גאָטט,
דיז זעמוג דיינער פֿעסטע מונד מנגע-
דייגען לונג לעבענסהייל מונד פֿריעדען, לור
פֿריידע מונד לור וואָנע, וויא דאז מן
דיינען וואָלנוואָלען, מונד לו זעגען האַסט
פֿערהייסען. הייליגע מונד דורך דיינע גע-
באָטע מונד טפענדע מונד מונזערן מונטהייל
מן דיינער לעהרע; לאס דיז פֿילע דיינעס
גוטען מונד געניסען, מונד ערפֿרייע מונד
מיט דיינער היילע. פֿערקלערע מונזער
הערק, דיר מן וואָהרהאָפֿטיגקייט ערגעבען
לו זיין. גיב, עוויגער מונזער גאָטט, מונד

וירצה וישמע ויפקד ויזכר
זכרוננו ופקדוננו. וזכרון
אבותינו. וזכרון משיח בן
דוד עבדך. וזכרון ירושלים
עיר קדשך. וזכרון כל עמך
בית ישראל לפניך. לפלטה
למזבח לחן ולחסד
ולרחמים לחיים ולשלום
ביום חג השבועות הזה.
זכרנו יי אלהינו בו
למזבח ופקדנו בו לברכה
והושיענו בו לחיים.
וברבר ישועה ורחמים
חיים וחנונו. ורחם עלינו
והושיענו. כי אליך עינינו.
כי אל מלך חנון ורחום
אתה:

והשיאנו יי אלהינו את
ברכת מועדיך לחיים
ולשלום לשמחה ולששון
כאשר רצית ואמרת
לברכנו: קדשנו במצותיך
ותן חלקנו בתורתך.
שבענו מזבחך ושמחנו
בישועתך. וטהר לבנו
לעבדך באמת והנחילנו

מעריב ליל ראשון של שבועות

לזמן מנחה יין מין פרידע מונד ווּמְנִיגֶען
פֿרֻמֶה גענוסע דים דיר געהייליגטען
פֿעסטע, מויל דאס מין דיר נור מיהרע
פֿריידיגקייט פֿינדען ישראל, דים דא
דיינען נאמען הייליגען. געלמבט זייט
דא, גאט, דער דא הייליגעט ישראל
מונד דים פֿעסטליכען לייטען.

רצה. ערטהיילע דיין ווּמְהִלְגֶעמֶלֶען,
עוויגער, מונער גאט, דיינען פֿעלעך
ישראל מונד מיהרען געבעטע. זעטלע
ווערער מין דען גאטעסדיענסט מין דים
טעמפלעמלע דעס דיר געווייטען הויז
זעט, מונד דים גליהענדען מנדמלעספֿע
פֿער ישראל'ס מונד דערען געבעטע וואָ
געסט מין ליבע ווּמְהִלְגֶעמֶלֶען דא מויל
נעהמען. וואָגע מיטערוועהרענד ווּמְהִלְגֶע
פֿעלליג מוילגענומען ווערען דער דיענסט
דיינעם פֿעלעך ישראל.

ותחזינה. וואָגע מונערען מוויגען עס נאָך
לזמן טויען פֿערגענוג זיין, וויל דא ערבמז
מענספֿעלן דיר ציון ווערער לונדעסעט!
געלמבט זייטעס דא, גאט, דער ציון וויל
דער ווירדיגעט, מין דערען מיטע לזמן רע
זידינען.

מודים. וויר ערקענען דאנקבאר עס מן,
דאס דא עוויגער, מונער מונד מונערער
פֿעטער גאט, פֿיר מונד פֿיר, דער הקדש
מונערעס לעבעס, וויל דא מונער הייז
זעט טייל מין יעגליכען געטלעכע! וויר
דאנקען דיר מונד קינדען דיינען רוהס,
פֿיר מונער לעבען, דאס נור דיינער מאכט
מנהיג געבען, פֿיר מונערע זעעלע,
דערען בעטטימונג פֿעלן דיר מבהענגעט,
פֿיר דים ומונדער, דים דא מיט יעדען
טאגע מונד ערלייגעט, וויל פֿיר דיינע
מונערפֿעלעכען ווּמְהִלְגֶעמֶלֶען, דים לזמן
יעדער לייט, מבענדס, וואָגענס מונד מיט
טאגס זיך מן מונד בעמורקונדען. מן מויל
טיגער! וויל זינד דאך זא מונערליך דים
לייכען דיינעם ערבמזענס! ווילדעפֿעלן
זע! וויל זינד דאך זא ענדלעך דיינע ווּמְהִלְגֶע
טהאטען! זייט יע המבען מונערע בליקע
ווי מויל דיר נור געריכטעט.

ועל. זא וואָגע דען פֿיר מויל מינסגע
זאמט דיין נאמע, מן קאניג, געפריזען מונד
פֿערהערליכט זיין, מיטערוועהרענד, ביז
נור טעטען עוויגקייט.

יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׂוֹן
מוֹעֲדֵי קֳדְשְׁךָ. וַיִּשְׂמְחוּ בְּךָ
יִשְׂרָאֵל מִקֳדְשֵׁי שְׁמֶךָ:
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקֳדְשֵׁי
יִשְׂרָאֵל וְהוֹמָנִים:

רצה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
וּבְתַפְלָתָם. וְהָשִׁב אֶת־הָעֲבוּדָה
לְדָבִיר בֵּיתְךָ וְאֲשֵׁי יִשְׂרָאֵל
וּתַפְלָתָם בְּאַהֲבָה תִּקַּל בְּרָצוֹן
וְתִהְיֶה לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוּדָת
יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ: וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ
בְּשׁוּבָךְ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בְּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מִגֵּן
יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר
נוֹדָה לָךְ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ. עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ וְעַל
נַשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל
נַסִּיךְ שְׂבָכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל
נַפְלְאוֹתֶיךָ וְמוֹבֹתֶיךָ שְׂבָכָל
עַתָּה עָרֵב וּבָקָר וְצִהָרִים. הַמְּזִב
כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְּרַחֵם כִּי
לֹא־תִמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קוּיֵנוּ לָךְ:

וְעַל כָּלֵם יִתְפָּרֵךְ וְיִתְרוֹמֵם
שְׁמֶךָ מִלִּפְנֵי תָמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

מעריב ליל ראשון של שבועות

וכל. מלל, דים דא לעבען, זינד לון
דאנקע דיר פערפליכטעט מונד זיט פריי-
זען דיינען נאמען מין וואהרהאפטגיט,
דער דא גאטט מונדערעס היילעס מונד
מונדערעס היילעס ביזט — סלה. געלעבט
זייעסט דא גאטט, דער דא: מונדערעס
געלעבט, מונד דען מיינליג מונד מללין
דער דאנק געביהרט!

שלום. פערליהע ענדלענען פריעדען
דיינען פאקע ישראל פיר מיטער, דען
דא ביזט פירסט מונד הערר מללעס פריי-
דעסט. מ דאט ער דיר געפאלען מיטען,
דיין פאקע ישראל, לו יעדער לייט מונד
סטונדע, מיט דיינען פריעדענסהיילע לו
זעגנען. געלעבט זייעסט דא, גאטט, דער
זיין פאקע ישראל מיט פריידען זעגנעט.

אלהי. זיין גאטט, בעוואהרע זיינע לונגע פאקע
מללען בלענען מונד זיינע ליפען פאקע טריגליכעס
כעדען. לוס פאקע זיינען לעסטערען בעהמרכליך זיך
פערסטוואנען! מונד דען סטויבע גלייך זיינען יעג-
זייען געגענמיכער זיך דינקען. גיב זיין עמפאנגע-
זייעט הערן זיך פיר דיינע לעהרע מונד דאט נאך
דיינען פליכטען זיינע זעלע סטרעבע, מונד מללע
יענע, דים דא בלענען ווידער זיך זינען, פערמיטלע
סנעל דערען כוונהסלעס מונד פערניכטע דערען פלון.
— מ טהוב עס מוס דיינעס נאמעס ווילען, מוס
דיינער כעסטען, מוס דיינער הייליגקייט, מוס דיינער
לעהרע ווילען! מויל דאט געכעטעט ווערען, דים
זעבענד דיר ערגעבענען. מ כיייע העלפענד דיינע
כעסטע זיך מונד ערהערע זיך! מיטען דים ווערטע
זיינעס מונדעס מונד דים געדאנקען זיינעס העללעס
זיינע וועהרגעפאלענע מוילענאמע פיינדען פאקע דיר,
עוויגער, זיין הקרט מונד זיין ערלעכער. דער דען
פריידען סחפסט מין זיינען הקהען, דער סחפסט
מויך מונד מונד דען געזאמלען ישראל דען פריי-
דען! אמן.

יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שייפנה בית המקדש במהרה ביימינו וזמן חלקנו
בתורתך: ושם געבדך ביראה בימי עולם ובשנים קדמוניות: וערבה ליי מנחת יהודה וירושלים
בימי עולם ובשנים קדמוניות: ססז חומר קדים סלס

וכל החיים יורוך סלה ויהללו
את שמך באמת האל ישועתנו
ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי
הטוב שמך ולך נאה להודות:

שלום רב על ישראל עמך
תשים לעולם כי אתה הוה
מלך ארון לכל השלום וטוב
בעיניך לברך את עמך ישראל
בכל עת ובכל שעה בשלומך:
ברוך אתה יי המברך את עמו
ישראל בשלום:

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי
מדיבר מרמה ולמקללי נפשי
תדום ונפשי פערפליכטע
פתח לבי בתורתך ובמצותיך
תרחוק נפשי וכל החושבים
עלי רעה מהרה היפר עצתם
וקלקל מחשבתם. עשה למען
שמך. עשה למען ימינך. עשה
למען קדשתך. עשה למען
תורתך. למען יחלצון ידידיך.
הושיעה ימינך וענני: יהיו לרצון
אמרי פי והגיון לבי לפניך יי
צורי וגואלי: עשה שלום
במרומו הוא עשה שלום עלינו
ועל כל ישראל ואמרו אמן:

ק י ר ו ש

ברוך. געלעבט זייסט דו, עוויגער מונד
זער געטט, קעניג דער וועלט, דער געטמפע
פען דיז פרוכט דעם ווינטטקעס.

ברוך. געלעבט זייסט דו, עוויגער מונד
זער געטט, קעניג דער וועלט, דער מונד
האט ערקערען מוים מאלער היידענפאלקער
וויטטע, מונד האט מויםגעלייכעט פאר מאלען
לונגען, מונד מונד האט געהייליגעט דורך זיינע
געבטטע. זיך האסט דו, עוויגער מונד
געטט, מונד געגעבען פעסטליכע לייטען לוי
פריידע, פריידע מונד פעסטמאכענע
לוי פריידע מונד ערקערען, דינען טאג דעם
וועכענפעסטעס, מאל דיז לייט, דו מונד דיז
תורה ומועד געגעבען, לוי הייליגען פערקינ
דיגונג, לוי מונדענעקען מן דען מויםלוג
מוים מצרים. דען מן מונד האטמסט דו
געמאלען געפונדען מונד מונד האסט דו
מעהר מוים מאלע היידנישען פאלקער געהיי
ליגעט, מונד דיז דיר געווייהטען פעסטע
האסט מן פריידע מונד וועכע לוי ערבע
דו מונד געגעבען. געלעבט זייסט דו,
עוויגער, דער דו הייליגעט ישראל מונד
דיז לייטען.

(ווען דער פעסטמבענד מן מוצאי שבת פעלסט, ווירד ביים קידוש מויד נר וחברלה געזונגט.)

ברוך. געלעבט זייסט דו, עוויגער מונד
זער געטט, דער דו האט געטמפען דיז
ליכטפלאממע דעם פייערס.

ברוך. געלעבט זייסט דו, עוויגער
מונדער געטט, קעניג דער וועלט, דער
מיינע זאנדערונג האט געבילדעט לויטען
דען הייליגען מונד דען געמיינען, לויטען
דען ליכטע מונד דער פיינטערניס, לויטען
ישראל מונד דען פאלקערן דעם היידענ
טהומס, לויטען דען זיבענטען טאג
מונד דען זעכס מרבייטסטאגען, זיך האסט
לויטען דער ווייהע דעם שבת מונד דער
ווייהע מונדערער פעסטמאגע מיינע זאנדע
כונג דו געבילדעט, מונד דען זיבענטען
טאג האסט פאר דען זעכס מרבייטסטאגען
דו געהייליגעט. דו האסט מויד דיין פאלק
ישראל דורך דינע הייליגע מויםגעלייכעט.
געלעבט זייסט דו, עוויגער, דער לויטען
הייליגען מונד הייליגען מיינע זאנדערונג
געבילדעט!

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם בורא פרי הגפן:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם אשר בחר בנו מכל
עם ורוממנו מכל לשון וקדשנו
במצותיו. ותתן לנו יי אלהינו
באהבה מועדים לשמחה חגים
וזמנים לששון את יום חג
השבועות הזה. זמן מתן תורתנו
מקרא קדש יזכר ליציאת מצרים.
כי בנו בחרת ואותנו קדשת
מכל העמים. ומועדי קדשך
בשמחה ובששון הנחת לנו:
ברוך אתה יי מקדש ישראל
והזמנים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם בורא מאורי האש:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם המבדיל בין קדש לחול
בין אור לחשך בין ישראל
לעמים. בין יום השביעי לששת
ימי המעשה. בין קדשת שבת
לקדשת יום טוב הבדלת. ואת
יום השביעי מששת ימי
המעשה קדשת. הבדלת
וקדשת את עמך ישראל
בקדשתך: ברוך אתה יי
המבדיל בין קדש לקדש:

ברוך. געלעבט זייעסט דאס, עוויגער, מונער
גאט, הער דער וועלט, דער מונז המט
מט לעבען ערהמולטען, דאס וויר ערלעבט
מונד עררייכט המבען דיזע לייט.

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם שהחיינו וקיימנו
והגיענו לזמן הזה:

עלינו. מונערע פֿעליכט מיזט עס, דען
הערן דעס וועלטמאלס לו פרייען, דיז מוז
ערקענונג דער גראטע לו ווייען דעס
בילדער דער מורטפֿעלונג, דער ניכט מונז
המט גלייכגעטעלט דען היידענעמאקערן
דער וועלט, מונד יענען טעמעטען דער ער
דע מונז ניכט המט עהליך ווערדען למס
סען; דער ניכט מיינען מנטהיל מונז המט
געגעבען, גלייך דעס מיהרען, מונד ניכט
מין למקו וויז יענעס, דאז מיהרער גע
זאמטהייט לוגעפֿאלען. וויר קייען הין,
ביקען מין דאנקבארער מנערקענונג מונז
פֿער דעס קאניג מאלער קאניגע, דעס היי
ליגען, געלעבט זייז ער! ער, דער דיז
הימעל המט מויסגעטפֿאנט, דיז ערדע
געגרינדעט, דעסמען הערליכקייט מיל
דען הימעלסמקהען טהמאנעט מונד דעס
סען מאלט מין דען ערהמבענטען ספע
רען רעזירט. ער מיזט מונער גאט,
מונד קיינער זאנעט! ער מיזט מונער
ומהמפֿטער קאניג, מונד מויסער מיהס
קיינער. וויז מין זיינער לעהרע עס הייסט:
"דאז מוסט טאג פֿיר טאג עס ערקענוען
מונד דיר לו געמיטהע פֿיהרען, דאס מוז
דער עוויגע מלס גאט מין הימעל קבען
מונד מויל דער ערדע מונטען מנערקאנט."

עלינו לשבח לאדון
הכל. לתת גדלה ליוצר
בראשית שלא עשנו כגויי
הארצות ולא שמונו
כמשפחות האדמה שלא
שם חלקנו בהם וגורלנו
ככל המונם. ואנחנו
כורעים ומשתחוים
ומזדים לפני מלך
מלכי המלכים הקדוש
ברוך הוא שהוא נוטה
שמים ויוסד ארץ ומושב
יקרו בשמים ממער
ושכינת עזו בגבוי
מרומים: הוי אלהינו
אין עוד. אמת מלכנו
אפס זולתו בפרתוב
ברזרתו וידעת היום
והשבות אל לבבך ביהנה
הוי האלהים בשמים
ממעל ועל הארץ מתחת
אין עוד:

מעריב ליל ראשון של שבועות

על דמיון הקפצתו, עוויגער מונענער
 געטט, וויר לו דיר, גמר במלך לו טויען
 דיו פערעהערקליכונג דיינער ומלך, מינדעטן
 דוח וועגטומפערסט יעגליכע ענטוויירדיגונג
 פון דער ערדע, מללע ניכטיגען געטלען
 מוירגערקטעטעט ווערדען, מויל דאס דיו
 וועלט פיר דאס רייך דער מללמלכטעט
 פערענגליך ווערדען; מללע פלייטליכען ווערען
 דיינען מווען מנרעטען, מללע ענטמערטעטען
 מויל ערדען דיר זיך מווערדען, מונד עס ער
 קענען מונד מנערקענען דיו זעממליכען
 וועלטבעוועהער, דאס דיר נור זיך מוס
 בייגען יעגליכע קניע, דיר נור טרייע
 טווערט יעגליכע לונגע, פער דיר עוויגער,
 מונער געטט, זאלען זיך קניען מונד לור
 מנבעטונג זיך הינווערפען מונד דער הערר
 ליכטייט דיינעט מווענט זאלען דיו ווירדי
 גונג זיך מנערקענען, מונד דער דיענסטעט
 פליכט דיינער העררטמלכטעט זאלען מיכט
 געמחמט זיך מונטערווערפען, מויל דאס
 דאס זיך ווירדיגעטט, במלך מונד פיר זיך
 מער דיינע העררטעמלכטעט מיבער זיך וועל
 טען לו למסען, דען דאס רייך, עס מיזט
 דיין, מונד פיר דיו מונענדליכטייט טהר
 נעסט דאס זיך העררליכטייט, וויר עס זיך
 דיינער לעהרע פערלייכעט: דער עוויגע
 רעגירעט מימער מונד עוויג! מויל הייסט
 עס: מונד דער עוויגע וועלטעט מלל קק
 נג מיבער דיו גמלע ערדע, מן יענען
 טאגע ווירד געטט מלל מיינהייט מנער
 קמנט מונד זיין מווע מיזט: מיינליגער.

עלכן נקוה לך יי אלהינו
 לראות מהרה בתפארת
 ענך להעביר גלולים מן
 הארץ. והאלילים פרות
 יפרתון לתקן עולם
 במלכות שדי. וברבני
 בשר יקראו בשם
 להפנות אליך כל רשעי
 ארץ: יבירו וידעו כל
 ישבי תבל כי לך תכרע
 כל ברך תשבע כל לשון:
 לפניך יי אלהינו יברעו
 ויפולו. ולכבוד שם יקר
 יתנו. ויקבלו כלם את על
 מלכותך. ותמלוך עליהם
 מהרה לעולם ועד: כי
 המלכות שלך היא
 ולעולמי עד תמלוך
 בכבוד: ככתוב בתורתך.
 יהוה ימלך לעולם ועד:
 ונאמר והיה יי למלך על
 כל הארץ ביום ההוא
 יהיה יי אחד ושמו אחד:

קדיש יתום. אדון עולם.

שחרית

סיר תן ז' תנועות ויחד זכ' תנועות דלת וכן זכוגר, וזחוכו כלוף י"ג סעיקרים
על סדר י"ג כחוצים הכרסמים.

לאבגעזאנג

מין וועלכען דיז דריילעך גלויבענסמחריקען
ענטהאלטען זינד.

יגדל. גרעס מיזט געטט מונד הקלגע
פריעזען, מיזט — ניכט פֿען דער לייט
בעטרענקט מיט זיין.

מיינליג, קיינע מיינהייט גלייכט דער
זיינען, ענדלעך וואלטענד, מונדעכטמח מולין.
המט ניכט לייבליכע געטטמול
טונג, מונדעכרייכט מיט זיינען גלוקריענטיין.
וואר, עה' קאך מיין דינג געוועזען,
ערטטער, זעטלט' ער מאלער מנכמנג מיין.
הערער דער וועלט מיזט ער, ווימ מאלער
וועזען, דיז פֿען זיינער העהרען גלוקריע
לייה'.

המט פֿרעכעטעכגייסט געטפענע
דעט זיינען כוהגעקענטען טריין.

קיין פֿרעכעט ווימ משה ווירד ער
סטעהען, זיך דער געטטעסמנטימאנג
ערפֿריין.

וואהרהייטסלעהרע ליכט ער זיינען
פֿאלקע, דורך זיינען מויסעקקערענען פֿער
(לייה').

ניחמער וועכטעלט ער מיט זיינער
לעהרע, טויטט ניח מיינע מנד'רע פֿיר זיין
מיין.

יגדל לאהיםחי וישתבח.

נמצא ואין ער אל-
מציאותו: אחד ואין יחיד
בִּיחודו. געלם וגם-אין
סוף לאחידותו: אין לו
דמות הגוף ואינו גוף. לא
גֵּעְרוּף אֵלָיו קרשֶׁתו:
קדמון לְכָל-דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. ראשון ואין
ראשית לראשיתו: הנו
אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל-נוֹצָר.
יורה גְּדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ:
שָׁפַע נְבוֹאָתוֹ נְתָנוּ. אֶל-
אֲנָשֵׁי סִגְלָתוֹ וְחַפְאָרָתוֹ:
לא קם בִּישְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה
עוֹד. נָבִיא וּמַבִּיט אֶחָד
תְּמוּנָתוֹ: תוֹרַת אֱמֶת נָתַן
לְעַמּוֹ אֵל. עַל־יַד נְבִיאָו
נֶאֱמַן בֵּיתוֹ: לֹא יִחְלִיף
הָאֵל וְלֹא יִמִּיר דָּרָתוֹ.
לְעוֹלָמִים לְוָלָתוֹ: צוֹפָה

ברוך. געלעבט זייסט דו, עוויגער, מונד
זער געטט מונד הערר דער וועלט, דער
דען מענטשן געבילדעט פֿאלן ווייזהייט מונד
מיהן מיט המהלונגען מונד פֿעלמונגען המט
געטמפען; בעקמנט מונד פֿעלעכער
מיט עס פֿער דען טהרענע דיינער הערר
ליכטייט, דמט ווען מיינע פֿען דינען פֿעלען
בליבע, פֿעדער זיך פֿערטלעכע, ער מונדמג
זיך זיך ערהאלטען מונד פֿער דיר בעסטע
הען קענטע. געלעבט זייסט דו, עוויגער,
דער דו היילעט מללע פֿלייטליכע ווענען
מונד זיט ומונדערבאר געטמפען המט.

ברוך. געלעבט זייסט דו, עוויגער,
מונער געטט, דער מונד געהייליגער דורך
זיינע זמלונגען מונד מונד געבט, מונד
מיט דען געגענטענדען דער לעהרע לו
בעטעפֿטיגען.

והערב, מלמסע, עוויגער, מונער געטט,
סטעטט בעליעבט מונד מנגענעהט זיין די
ווקרטע דיינער לעהרע, מין מונערען ווי
מיט מונדע דיינע פֿעלעכע, דעס הויזעס
ישראל, מויל דמט ווי, מונערע נמקמט
מען מונד די נמקמטען דיינע פֿעלעכע,
דעס הויזעס ישראל, זעמטליך דיינען נמ
מען ערקענען מונד מויט עדלער מבייט
מיט דיינער לעהרע מונד בעטעפֿטיגען. גע
לעבט זייסט דו, עוויגער מונער געטט,
דער די לעהרע געפֿעלעכערע זיינען
פֿעלעכע ישראל.

ברוך. געלעבט זייסט דו, עוויגער,
מונער געטט מונד הערר דער וועלט, דער
מונע ערקערען המט מונטער מללען פֿעלעכען
מונד מונד די פֿעלעכערונג זיינער לעהרע
געטענדעט. געלעבט זייסט דו, עוויגער,
דער די לעהרע המט געגעבען.

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם אשר יצר את האדם
בחכמה וברא בו נקבים נקבים
חללים חללים גלוי וידוע לפני
כסא כבודך שאם יפתח אחד
מהם או יסתם אחד מהם אי
אפשר להתקיים ולעמוד לפניך.
ברוך אתה יי רופא כל בשר
ומפליא לעשות:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו לעסוק
בדברי תורה:

והערבנא יי אלהינו
את דברי תורתך בפנינו
ובפיו עמך בית ישראל
ונהיר אנהנו וצאצאינו
וצאצאי עמך בית ישראל
כנו יודעי שמך ולומדי
תורתך לשמך ברוך אתה
יי המלמד ו התורה לעמו
ישראל:

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם. אשר בחר
בנו מכל העמים. ונתן לנו
את תורתו. ברוך אתה יי
נותן התורה:

יברכך. דער הערר זעגנע דרך מונד בעג
היטע דרך. דער הערר למסע זיינע פריינד
ליכטיג דיר ליכטען מונד זיין דיר גנע
דיג; דער הערר ווענדע פריינדליך זיין
מנטליטען דיר לו מונד טפענדע דיר זיינען
פריעדען!

אלו. פאָלגענדע דינגע האבען, דעסן גע-
זעטלע נאך, קיין בעשטימטעס מומט:
דיזע עקע דער פֿעלדער, (דיזע מון פֿיר דיזע
מרוטה למסען מוס) דיזע ערשטלינגע
דער פֿרייטע, דיזע ערשיינונגספֿעכער,
(בייזע דער דרייטלינגען וואָלפֿהרטספֿליכט
מיט ימחרע) דיזע מענטשענפֿריינדליכען המנד
לונגען מונד דיזע טטודימוס מין דער לעהרע.
פֿאָלגענדע דינגע טפענדען דעסן מענטשען דען
פֿאָלגענדע מין דיזען לעבען, וועהרענד
דער הויפטערטראַג פֿיר דיזע קאָממענדע
לעבען מיהט פֿערבלייבט. דיזע זינד עס:
דיזע פֿערעהרונג דעס פֿאָטערס מונד דער
מוטער, מענטשענפֿריינדליכע המנדלונגען,
דער ליטליכע בעזוך דעס לעהר מונד בעט-
הויזעס וואָרגענס מונד מענדעס, דיזע גאָסט
פֿריימדייט, בעזוך מונד פֿאָלגענדע דער קראַכ-
קען, מויסטטאָטונג דער ברייטע, ליכענבע-
גלייטונג, מנדמאָט מיט געבעטע, פֿריעדענס-
טטיגטונג. לויטען ענטלונגייטען מענטשען;
דיזע טטודימוס מיט געזעטלע מבער וועגט
מאָלע דיזע מויל.

אלהי. מיין גאָסט, דיזע זעעלע, דיזע דומ
מיר המסט געגעבען, זיט מיט ריין; דומ
המסט זיט געשמאָקען, דומ זיט געבילדעט
מונד מיר מיינגעהויכט, מונד דומ ביזט'ס,
דער זיט מין מיר ערהעלט, מיר זיט נעה-
מען מונד מיר זיט מין קאָממענדע ליט
ווידער מיינהויכען ווירד. זאָ למגע דיזע זעעלע
מין מיר מיט, בעטע מיר מנערקענענד
פֿאָר דיר, עוויגע, מיין גאָסט מונד גאָסט
מיינער פֿעטער, דער דומ מייסטער מאלער
ווערקע מונד הערר מאלער זעעלען ביזט.

יְבָרְכְּךָ יְיָ וַיִּשְׁמְרֶךָ: יָאֵר
יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחְנֶךָ: יֵשָׁא יְיָ
פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לְךָ שְׁלוֹם:

אלו דברים שאין להם שעור
הפאה והבורים והראיון
וגמילות חסדים ותלמוד תורה:
אלו דברים שאדם אוכל
פרותיהם בעולם הזה והקרן
קיימת לעולם הבא. ואלו הן
כבוד אב ואם וגמילות חסדים
והשקמת בית המדרש שחרית
וערבית והקנסת אוזניים ובקור
חולים והקנסת פלה והקדושת
המית ועיון תפלה והקבאת שלום
בין אדם לחברו ותלמוד תורה
כנגד כלם:

אֱלֹהֵינוּ נִשְׁמָה שְׁנִיתָתָּ בִּי
מְהֵרָה הֵיזָא. אֲתָה
בְּרֵאתָה אֲתָה יִצְרָתָה
אֲתָה נִפְחָתָה בִּי. וְאֲתָה
מְשַׁמְרָה בְּקִרְבִּי וְאֲתָה
עֹרֵזִיד לְטֹלָה מִמֶּנִּי
וְלִהְיוֹתָ בִּי לְעֵתִיד לְבָא.
כָּל־זֶמֶן שֶׁהַנִּשְׁמָה בְּהִרְבֵּי
מוֹרָה אֲנִי לִפְנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי רַבּוֹן כָּל
הַמַּעֲשִׂים יֵאָדוֹן כָּל־

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, דער דיא
זעלען ווידער גיבט דען לעבליכען קארפערן.

ברוך. געלעבט זייעסט דוא, עוויגער,
מוזנער גאטט מונד הערר דער וועלט, דער
דען המהנע דוא מוהנוגספערמאגען גע-
געבען, לוויטען טאג מונד נאכט לו מונטער-
טיידען.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער מין ניכט
לון היידען ווערדען לעסט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער מין ניכט
לון טקלמאגען ווערדען לעסט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט מונד הערר דער וועלט, דער מין
(מכנער זאגען:) (פארען זאגען:)

ניכט מוט ווייב גע- | מאך זייער ווילקיהר
בארען ווערדען לעסט. | געמאכען האט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער דען בלינדען
זעהקראפט פערלייהט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער דען נאקטען
בעקלידונג טפענדעט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער דיא געפעט-
סעלטען בעפרייעט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער דיא געביג-
טען מויפריכטעט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער דוא דיא
ערדע מייבער דיא געוועסטער מויסגע-
דעהנט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער מין טמאפעט
מונד טפענדעט מאלע מיינע בעדירפניסטע.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער דא דיא ריכ-
טונג גיבט דען טריטטען דעס מאנעסט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער ישראל גיר-
טעט מיט ממכט.

געלעבט זייעסט דוא, עוויגער, מונזער
גאטט, הערר דער וועלט, דער ישראל קרא-
נענד מיט העררליכקייט טויקט.

הנשמות. ברוך אתה יי
המחזיר נשמות לפגרים
מתים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך

העולם אשר נתן לשכוי בינה
להבחין בין יום ובין לילה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם שלא עשני גוי:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם שלא עשני עבד:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
שלא עשני אשה: ^{פריען זאגען:}

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם פוקח עורים: ^{מענער זאגען:}

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם מלביש ערמים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם מתיר אסורים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם זוקק בפופים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
רוקע הארץ על המים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
שעשה לי כל צרכי:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
אשר הבין מצעדי גבר:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
אזיר ישראל בגבורה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
עזר ישראל בתפארה:

געלעבט זייעסט דאס, עוויגער, מונער
גאט, הער דער וועלט, דער דעם ער-
טאטעטען נייע קראפט פֿענלייט.

געלעבט זייעסט דאס, עוויגער, מונער
גאט, הער דער וועלט, דער דעם טאט
פֿאָן זייענען מויערן ענטפֿערט, מונד דעם
טאטער פֿאָן זייענען וויפֿערן.

ויהי. ק דאס עס דיר, מונערען מונד
מונערען מונדען גאט, געפֿאלען זייער,
מונען זייענען מין דאס טאטעטען זייער
לעהרע, מונען טרייט מונד מנהגליך דיר-
נען געבטען ווערדען לו זאטען, מונד
זאטען מונען נייע לו זייער פֿערגעסען,
זייער זייערעטעטען מונד זייער קאט-
זען, מונד נייע דער פֿערגעסען מונד זייער
דער פֿערגעסען מנהיט פֿאלען. זאטען
דעם באַזען זייערעטעטען מין מונען פֿער-
הערטען. ענטפֿערט יעדען באַזען זענען
זען פֿאָן מונען מונד יעדען באַזעטען
פֿעריינד. זאטען דער טרייטען לוט גאטען מונד
לו פֿאלען מונדעטען מונען טרייטען מונד מונד
הענגליך ווערדען, בעוועלטעטען מונערען מונד
נערעט טייערען, מויל דאס וויר נור דיר
דיענטעטעטען זייען. מונד גיב מונד גע-
וועהרע עס מונען, דאס וויר הייטע מונד
יעדער לייט גאט, גאטען מונד ערעטע-
זען פֿעריינד, מין זייענען מויערן מונד מין
דעם מויערן מונד, דאס מונען זעהען, מונד
זאטען דער פֿערגעטעטען מונדעטעטען
ווערען מונען ווירדיג ווערדען. געלעבט זייער
עסט דאס, עוויגער, דער דא דא מונד
טהעטעטען ווערען פֿערגעטען זייענען פֿאָקע
ישראל.

יהי. ק זייערען עס דיר, עוויגער, מונערען
מונד מונערען מונדען גאט, געפֿאלען,
דאס דאס מין הייטע מונד יעדעטעטען
בעטירעטעט פֿער פֿערגעטען מונד טאטען

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם הנותן ליעף כח:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם המעביר שנה מעיני
ותנומה מעפעפי:

ויהי רצון מלפניך יי
אלהינו ואלהי אבותינו
שתרגילנו בתורתך
ודבקנו במצותיך ואל
תביאנו לא לידי חטא ולא
לידי עברה ועון ולא לידי
נסיון ולא לידי בזיון ואל
תשלט בנו יצר הרע
והרחיקנו מאדם רע
ומחברו רע ודבקנו ביצר
טוב ובמעשים טובים
וכוף את יצרנו להשתעבד
לך ותגנו היום ובכל יום
רחן ולחסד ולרחמים
בעיניך ובעיני כל רואינו
ותגמלנו חסדים טובים.
ברוך אתה יי גומל חסדים
טובים לעמו ישראל:

יהי רצון מלפניך יי אלהי
ואלהי אבותי שתצילני
היום ובכל יום מעי פנים

פֿערלוג, דען דער מענט פֿער דעם פֿיהע
האט, מיט מיין מיטלעם ניכטס, זיך ער
גענלויך דעם מיטלעם זיך היגייבט.

אבל. דאך היערמאן פֿיהען וויר מונד
בערעכטיגט, דאס וויר דיין פֿערק מונד די
געוויינעטען דיינעם בונדעם מונד די קינ
דער אברהם'ס, דיינעם ליכטיגעם, זינד,
דען דאס מיינעם מיינעם מויל דעם בערגע
מוריה געווינדיגט, דאס וויר דיין נאכקאמ
מען יצחק'ס, זיינעם מיינליגען, דער מויל
דעם מלכמער מלס וויליגעם פֿעכער זיך
בינדען ליכט, מונד דאס וויר דיין געמיינדע
יעקב'ס, דיינעם ערשטגעבנדיגען, דען דאס
מויס ליכט, מיט וועלכער דאס מויל האט
מויסגעלייכט, מונד מויל פֿריידע, מיט
וועלכער זיינער דאס דיך האט געפֿרייט,
מיט דעם נאמען ישראל (דען נאך גאט
ליכט ווייזט ריכטיגען) מונד ישורון (דען
נאך רעכטליכקייט טרעבענדען) נאנטעסט.

לפיכך. דאס פֿיהען וויר מונד מויל
דיך דאנקמער פֿערפֿליכטעט, דיך לו פֿריי
זען מונד לו פֿערהערליכען, דיך לו בענע
דיינען מונד דיינע הייליגקייט מלכמערקענען
מונד רוקן מונד דאנקעם היינען דיינעם
נאמען לו ווייזען. הייל מונד! וויר הערליך
מיט מונער טהייל! וויר ליכט מונער
למאן! וויר טאן מונער בלייבענדעם ערבע!
וועל מונד, דאס וויר פֿריה מונד טפעט,
מלכמערקעט מונד מבענדס מין מלכמער
טפֿענען: „האָרע ישראל, דער
עוויגע מונער גאט, מיט מיין
מייניגעס, עוויגעס וועזען!“
„געפֿרייגען זייט זיין נאמען,
דער דיין הערליכקייט זיינעם
רייכעם בעמורקונדעט פֿיר
מונד פֿיר!“

הָאָדָם וּמִן־הַבְּהֵמָה אֵין כִּי
הָכֵל הָכֵל:

אָבֵר אֲנַחְנוּ עִמָּךְ בְּנֵי
בְּרִיתְךָ. בְּנֵי אֲבֹרָהִם
אֲחִיךָ. שְׁנִשְׁבַּעְתָּ לֹא בְּחַר
הַמְּרִיתָ. זֶרַע יִצְחָק יִחִידוֹ.
שְׁנַעֲקֵךְ עַל־נְבִי הַמּוֹבֵחַ.
עַד־תִּיַּעֲקֹב בְּנֵךְ בְּכוֹרְךָ.
שְׁמֵאֲדָבְךָ שְׁמֵאֲדָבְךָ
אוֹתוֹ. וּמִשְׁמַחֲתְךָ שְׁמֵאֲדָבְךָ
בּוֹ. הָרֵאָתָ אֶת־שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל
וְיִשְׂרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חִיבִים
לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְשִׁבְחָךְ
וּלְפִיכָךְ וּלְבָרְךָ וּלְקַדְּשׁ
וּלְתַתּוֹ שְׁבַח וְהוֹדִיָּה לְשִׁמְךָ.
אֲשֶׁרִינוּ מִדְּפוּב חֲלָקֵנוּ
וּמִחֲדָנָיִם גּוֹרְלֵנוּ וּמִדְּ
יָפֶה יִרְשָׁנוּ אֲשֶׁרִינוּ
שְׁמֵאֲנַחְנוּ מִשְׁכִּימִים
וּמִעֲרִיבִים עֶרֶב וּבֹקֶר
וְאֲמָרִים פְּעָמִים בְּכָל־יוֹם.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ

לְעוֹלָם וָעֶד:

אתה. דום ווארט, עהע דיז וועלט נאך
ווארד געטמפֿען, מונד ביזט דערזעלבע
זייט דעם וועלטמאָלס ערשטפֿונג. דום ביזט
דערזעלבע מין דינען וועלטלעכען, מונד דום
ווארט דערזעלבע זיין מיט קינפֿטיגען
לעבען, מן בעוועהרע דיינעם נאמענס הייז
ליגקייט מן דענען, דיז דעסמען הייליגקייט
מנערקענען, מונד בעוועהרע דיינעם נאם
מענס הייליגקייט מן דיינער גמלען וועלט
טמפֿונג, מויל דאס דורך דיינע הילפֿע
האך עמפֿער מונערע מאכט מונד מונער
מנענען זיך ערהעבע! געלעבט זייעסט דום
עוויגער, דער דום מונערע מעהר מונער
דען פֿאלקערמאסמען דיז הייליגקייט דייז
נעם נאמענס בעוועהרעסט!

אתה. דום עוויגער, מונער גאט, וואל
טעסט מיט היממעל מונד מויל ערדען מונד
מין דען העכסטען היממעלסקרייזען. מיינע
עוויגע וואהרהייט מיינע, דאס דום דער
ערשטע מונד דער לעטלעכע ביזט, מונד
דאס מיינער דיר קיינע גאטטהייט וואל
טעט. מן פֿערגאמלע דיז מויל דיר העכע
פֿענדען מויס מללען פֿיער ענדען דעם
ערדקרייזעס, מויל דאס ערקענען מונד
מנערקענען מללע בעוועהרע דעם וועלט
מללע, דאס דום, גאט, דער מיינליגע ביזט.
דער מין מללען רייכען דעם ערדגודעס
מללעט! דום ביזט עס מויל, דער דען
היממעל מונד דיז ערדע האט געטמפֿען,
דאז וועלטמנער מונד מללעס וואס דאז
מונד דאז; מונד ווער מונערע מללען דייז
נען טמפֿונגען, מין דען העכען וויז מין
דען טיעפֿען, דירפֿטע לו דיר לו טפֿעלען

אתה הוּא עַד שְׁלֹא
נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא
מִשְׁנִבְרָא הָעוֹלָם. אַתָּה
הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאַתָּה
הוּא לְעוֹלָם הַבָּא. קֹדֶשׁ
אֶת־שְׁמְךָ עַל מְקוֹדְשֵׁי
שְׁמְךָ. וְקֹדֶשׁ אֶת־שְׁמְךָ
בְּעוֹלָמְךָ. וּבִישׁוּעַתְּךָ תָּרוּם
וְתִגְבֶּיהָ קִרְנֶנּוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ מְקֹדֶשׁ אֶת־שְׁמְךָ
בְּרַבִּים:

אתה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבְשָׁמַי
הַשָּׁמַיִם הָעֲלִיּוֹנִים. אָמֵן
אַתָּה הוּא רֹאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן. וּמִבְּלַעֲדֶיךָ
אֵין אֱלֹהִים. קִבֵּץ קוֹיָךְ
מֵאַרְבַּע כְּנָפֹת הָאָרֶץ.
יִפְּירוּ וַיֵּדְעוּ כָּל בְּאֵי עוֹלָם
כִּי אַתָּה הוּא הָאֱלֹהִים
לְבַדְּךָ לְכֹל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ
אַתָּה עֹשֶׂת אֶת הַשָּׁמַיִם
וְאֶת הָאָרֶץ. אֶת הַיָּם וְאֶת
כָּל אֲשֶׁר בָּם וְאִי בְּכָל־
מַעֲשֶׂה יְדֶיךָ בְּעֲלִיּוֹנִים אוֹ

וואגען: וואס טהועסט דאס דא? ק' פֿאטער
 מיט היממעל! געוועהרע מונד דיינע ווילדע,
 מונד דיינעם גרעסטען נאמענס ווילדען, דער
 דא מויל מונד מיט געמאכט! וואָגע מן מונד
 מין ערפֿילונג געהען, וואס מין דער טריפט
 מונד ווארד פֿערהייטען: „מין יענער לייט
 ווערדע מיך מיך פֿיהרען, מין יענער לייט
 ווערדע מיך מיך פֿערהיממעלן, מינדעס
 מיך מיך לונד נאמענס מונד רוחמאטגע
 געשטאנדע מיינעטלע מונטער מונדען נאלי
 קענען דער ערדע מונד מינדעס מיך פֿער
 מיינען מוועגן היימפֿיהרע מיינע געפֿאנע
 גענען, טפֿריכט דער עוויגע.“

בַּתְּחִלְתּוֹנִים שִׁיאָמַר לְקִמָּה
 תַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים
 עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בְּעִבּוֹר
 שְׂמֵךְ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עֲלֵינוּ
 וְקִים לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִה
 שְׁכָתוֹב בָּעֵת הַהִיא אָבִיא
 אֶתְכֶם וּבָעֵת קִבְּצִי אֶתְכֶם
 כִּי אֶתֶן לְאֶתְכֶם לְשֵׁם
 וּלְתַהֲלָה בְּכָל עַמֵּי הָאָרֶץ
 בְּשׁוּבִי אֶת שְׁבוּתֵיכֶם
 לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

סוף ל' י"ט

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וְעָשִׂיתָ כְּיוֹר נְחֹשֶׁת וּבְנִי נְחֹשֶׁת
 לְרַחֲצָהּ וְנִתְּתָהּ אֵתוֹ בֵּין־אֶהָל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנִתְּתָה שָׁמָּה מַיִם:
 וְרָחֲצוּ אֹהֲרָן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּכֹאֵם אֶל־
 אֶהָל מוֹעֵד וְרָחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמָתוּ אֹו בְּנִשְׁתֶּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׂרֵת
 לְהַקְטִיר אִשָּׁה לַיהוָה: וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמָתוּ וְהָיְתָה
 לָהֶם חֻק־עוֹלָם לֹו וְלִזְרָעוֹ לְדֹרֹתָם:

וְלִבֵּשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בֹד וּמִכְנָסֵי־בֹד יִלְבָּשׁ עַל־בְּשׁוֹו וְהָיָה אֶת־הַנֶּשֶׁן אֲשֶׁר
 תֹּאכַל הָאִשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁמּוֹ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו
 וְלִבֵּשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַנֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמִּטְחָה אֶל־מְקוֹם טָהוֹר:

נחמד כ"ח

וידבר. מונד דער עוויגע ספרדך לו משה,
 פֿאָגענדער ווייזע. טראגע דען קינדען
 ישראל'ס מויל מונד טפֿריך לו מיהנען:
 מין ספֿייזעפֿער פֿיר מיינע פֿאָמומען,
 מיר לונד וואָגערוכע, זאָלט מיהר בעמל
 טען, מיר עס לויט דערלוברינגען. מונד
 פֿערנער טפֿריך לו מיהנען: דינעס מיט

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: צוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קִרְבְּנִי
 לַחֲמִי רֵאשִׁי רֵיחַ נִיחָחִי
 תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי
 בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה

דמו פֿייערעכעפֿער, דמו זיך דעם הערן
דמולוברינגען המבט: זיינערהייט פֿעה-
לעלעזע לעמער, לויט טעגליך, מלם מונ-
מארגעזעטלעטס ברנדעפֿער. דמו זיינע
טמל זקלסט דום דעם מערגענס קעפֿערן,
מונד דמו לויטע המסט דום מונ דום
מבענדלייט לו ברינגען. נעכסט זיינעם לעה-
טעל איפה קערנעהל לון ספייזעקעפֿער,
זיט קהל געריהרט, פֿייגעפרעסט, זיין
פֿירטעל הין. זיין בעטענדעגסט קעפֿער,
זיט עס מן בערגע סיני געברמכט וומודע,
לון ווקהגערוכע, מלם פֿלומענקעפֿער,
דעם עוויגען לו עהרען. מלם דעססען טרמנק-
קעפֿער, זיין פֿירטעל הין, פֿיר יעגליכעס
טמל, דיעס זקל מלם קעפֿערגוס פֿון עד-
לעס וויינע דעם עוויגען זיט הייליגהומע,
געטפענדעט ווערען, דמו לויטע טמל
זקלסט מונ דום מבענדלייט דום ריכטען,
גמנך נחך מרט דעם ספייזעקעפֿערס מן
מקרגען מונ דעססען קעפֿערגוס זקלסט
דום עס ריכטען, מלם פֿלומענקעפֿער לון
ווקהגערוכע, דעם עוויגען לו עהרען.

ושחט. מונד אהרן זקל מן דער זיט-
טערנעכטליכען זיטע דעם מלמערעס, פֿער
דעם עוויגען, דום סלמכטונג פֿערנעהמען,
מונד דום מלם פֿריעסטער וומלענדען
זקהנע אהרן'ס זקלען דעססען בלוט רינגס
מון דען מלמער ספרענגען.

אתה הוא יי אלהינו שהקשרו אבותינו לפניך את קטורת הפסים בזמן
שפית המקדש קים. כאשר צוית אותם על ידי משה נביאך בכתוב בתורתך:

שמות ל' ז'ט

ויאמר יהוה אל משה מחרלך סמים נחמה וישחלת ויחלפנה
סמים ולבונה זכה בך יהיה: ועשית אתה קטורת רחם

האשה אשר יאשר תקריבו
ליהוה בבשים בני-שנה
חמימם שנים ליום עלה
תמיד: את-הכבש אחד
תעשה בבקר ואת הכבש
השני תעשה בין הערבים:
ועשירית האיפה סלה
למנחה בלילה בשמן
פתית רביעת ההין: עלה
תמיד העשה בתר סיני
לרית ניהח אשה ליהוה:
ונסכו רביעת ההין לכבש
האחד בקדש הסך נסך
שכר ליהוה: ואת הכבש
השני תעשה בין הערבים
כמנחת הבקר ונסכו
תעשה אשה רית ניהח
ליהוה:

ושחט אתו על ירך המזבח
צפונה לפני יהוה ורקו בני
אהרן הכהנים את-דמו על-
המזבח סביב:

מַעֲשֵׂה רוֹקַח מִמֶּלֶךְ טָהוֹר קָדָשׁ: וְשִׁחֲקֶתָּ מִמֶּנֶּה הַדָּךְ וְנִתְתָּה
מִמֶּנֶּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאַהֲלִי מוֹעֵד אֲשֶׁר אֲנִי עֹדֵד לָךְ שְׁמָה קָדָשׁ
קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָּכֶם: וְנֹאמֶר וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹץ קִטְרֶת סַמִּים
בִּבְקָר בִּבְקָר בְּהִיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֶת יִקְטִירָנָה: וּבִהְעֵלֶת אֶהְרֹץ אֶת־
הַנֵּרֶת בֵּין הָעֶרְבִים יִקְטִירָנָה קִטְרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:

תָּנוּ רַבָּנָן פְּטוּם הַקִּטְרֶת. הַצָּרִי וְהַצְפוּרָן הַחֲלָבָנָה וְהַלְבוּנָה
מִשְׁקָל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנָה. מוֹר וְקִצְיָעָה. שְׁבֹולֶת גֶּרֶד וְכַרְפּוּם.
מִשְׁקָל שְׁשֶׁה עָשָׂר שְׁשֶׁה עָשָׂר מָנָה. הַקּוֹשֵׁט שְׁנַיִם עָשָׂר.
וְקִלוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנְמוֹן תְּשַׁעַה. בֹּרִית פְּרָשִׁינָה תְּשַׁעַה קִבִּין.
יֵין קִפְרִיסִין. סֵאִין תִּלְתָּא. וְקִבִּין תִּלְתָּא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קִפְרִיסִין.
מֵבִיא חֹמֶר חוֹרֵין עֵתִיק. מֶלֶח סְדוּמִית רוֹבַע הֶקֶב. מַעֲלָה עֶשֶׂן כָּל
שָׁהוּא. רַבִּי נָתַן אוֹמֵר אֵף בַּפֶּת הַיָּרְדֵּן כָּל שָׁהוּא. וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבִשׁ
פְּסָלָה. וְאִם חֹסֶר אַחַת מִכָּל סִמְנֵיהָ חֵיב מִיתָה:

רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצָּרִי אֵינוֹ אֵלֶּיָּה שְׂרָף.
הַנוֹטֵף מַעְצֵי הַקִּטָּף. בֹּרִית פְּרָשִׁינָה שְׁשִׁפִּין בָּהּ אֶת הַצְפוּרָן כִּדְרִי
שֶׁתִּהְיֶה נָאָה. יֵין קִפְרִיסִין שְׁשֹׁרִין בּוֹ אֶת הַצְפוּרָן כִּדְרִי שֶׁתִּהְיֶה
עֵזָה. וְהֵלֵא מִי רִגְלִים יָפִין לָהּ אֵלֶּיָּה שְׁאִין מִכְּנִיסִין מִי רִגְלִים
בְּעֶזְרָה מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

תָּנוּ רַבִּי נָתַן אוֹמֵר כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הַדָּךְ הַיָּטֵב
הַיָּטֵב הַדָּךְ. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יִפָּה לְבָשָׁמִים. פְּטָמָה לַחֲצֵאִין כְּשֶׁרָה.
לְשָׁלִישׁ וְלָרְבִיעַ לֹא שְׁמַעְנוּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה זֶה הַכָּלֵל. אִם
כִּמְדָּתָה כְּשֶׁרָה. לַחֲצֵאִין אוֹ שֶׁחֹסֶר אַחַת מִכָּל סִמְנֵיהָ חֵיב מִיתָה:

תָּנוּ רַבִּי בַר קַפְרָא אַחֶרֶת לְשָׁנִים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הִיתָה
בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֵאִין: וְעוֹד תָּנוּ בַר מִפְּרָא. אֵלֹו הָיָה נֹתֵן
בָּהּ קוֹרְטוֹב שֶׁל דְּבִשׁ אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ. וְלָמָּה
אֵין מַעֲרִבִין בָּהּ דְּבִשׁ. מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָּל שְׂאֹר וְכָל
דְּבִשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לֵי:

יֵי צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה: יֵי צְבָאוֹת
אֲשֶׁרִי אָדָם בּוֹטָח בָּךְ יֵי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קָרָאנוּ:

אתה סתור לי מצור תצורני רני פלט תסובבני סלה: וערכה ליי
מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות:

אביי הוה מסדר סדר המערכה משמא דגמרא. ואלבא
דאבא שאול מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קטרת.
ומערכה שניה של קטרת קדמת לסדור שני גזרי עצים. וסדור
שני גזרי עצים קדם לדשון מזבח הפנימי. ודשון מזבח הפנימי
קדם להטבת חמש גרות. והטבת חמש גרות קודמת לדם
התמיד. ודם התמיד קדם להטבת שתי גרות. והטבת שתי
גרות קודמת לקטרת. וקטרת קודמת לאברים ואברים קודמין
למנחה. ומנחה קדמת לחביתין. וחביתין קודמין לגנסכין.
וגנסכין קודמין למוספין. ומוספין קודמין לבזיכין. ובזיכין קודמין
לתמיד של בין הערבים. שנאמר וערך עליה העלה והקטיר
עליה חלבי השלמים. עליה השלם כל הקרבנות כלם:

תפלת רבי נחניאל בן סקס:

אנא בכת גדולת ימינך תתיר צרורה.
קבל רנת עמך שגבנו מחרנו נזרא.
נא גבור דורשי יחודה בכת שמרם.
ברכם מחרם רחמי צדקתך תמיד גמלם.
חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך.
יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך.
שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלמות.

אבג' יתן
קרע' שטן
נגד' יכש
בשר' צתג
חקב' מנע
יגל' פזק
שקו' צית

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

רבון העולמים, אתה צויתנו להקריב קרבן התמיד במועדו ולהיוות
בהנים בעבודתם ולוים בדוכנם וישראל במעמדם ושתה בעונותינו חרב בית
המקדש ובטל התמיד ואין לנו לא כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו ולא ישראל
במעמדו. ואתה אמרת ונשלמה פרים שפתינו: לכן יהי רצון מלפניך "ו"
אלהינו ואלהי אבותינו שיהא שיח שפתינו חשוב ומקבל ומרוצה לפניך
באלו הקרבנו קרבן התמיד במועדו ועמדתו על מעמדו. כמה שנאמר ונשלמה
פרים שפתינו: ונאמר ושחט אותו על ירך המזבח צפונה לפני "ו" וזרקו
בני אהרן הכהנים את דמו על המזבח סביב: ונאמר זאת התורה לעולה
למנחה ולחטאת ולאשם ולמלוואים ולזבח השלמים:

(מן שבת.)

וביום. מוֹכֵר מִן כוהֵנִים מִגֵּעַ, לוֹוִיִּם מִיֵּינֵי יַעֲהֲרִיגֵעַ לְעוֹמֵעַר מְהֵנֵעַ וַיִּבְעֵס־עַהֲלֵעַר מוֹכֵר לוֹוִיִּם לְעַהֲנֵטֵעַ קַעֲרֵנִים עַהֲלֵעַר לֹכֵן סַפִּיגֵעַר מְפַעֲעַר, מִיֵּט מְהֵל מִיֵּיגַעֲרִיהֵרֵט, זִמְמֵט דַּעַר פַּעֲרִיגֵעַסֻנְגֵט־פַּעֲנֵדֵעַ. דִּיעַס זִיֵּט דִּמֵּי גִמְלֵעַ מְפַעֲעַר פִּיֵּר דַּעַן כוהֵנִים מִגֵּעַ, מִן יַעֲהֲרִיגֵעַר שַׁבַּת נַעֲבֵטֵט דַּעַן גִּמְלֵעַ מְפַעֲעַר מוֹכֵר דַּעַר פַּעֲרִיגֵעַסֻנְגֵט־פַּעֲנֵדֵעַ.

לשבת וביום השבת שני
בבשים בגי-שנה תמימים ושני
עשרנים סלת מנחה בלילה
בשמן ונסכו: עלת שבת
בשבתו על-עלת התמיד
ונסקה:

איהו מקומן סוף נמקום לימוד וכן צריחם דר' ישמעאל. לכן לריך ללמדו סיון ספירוס.

אִיֵּהוּ מְקוֹמָן שֶׁל־זִכְחִים קִדְשֵׁי קִדְשֵׁים שְׁחִיטָתָן בַּצִּפּוֹן פֶּר וּשְׁעִיר שְׁלִיִּים הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצִּפּוֹן וְקָבִיל דָּמָן בְּכָלִי שָׁרֵת בַּצִּפּוֹן וְדָמָן מָעוֹן הָיָה עַל־בֵּין הַבָּדִים וְעַל הַפָּרֶכֶת וְעַל מִזְבַּח הַזֶּהָב מִתְּנָה אַחַת מִהֵן מִעֶפְכֶּת. שִׁירֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יִסּוֹד מִעֶרְבֵי שֶׁל־מִזְבַּח הַחִיצוֹן. אִם־לֹא נָתַן לֹא עָכָב: פָּרִים הַנְּשָׂרְפִים וּשְׁעִירֵי הַנְּשָׂרְפִים שְׁחִיטָתָן בַּצִּפּוֹן וְקָבִיל דָּמָן בְּכָלִי שָׁרֵת בַּצִּפּוֹן וְדָמָן מָעוֹן הָיָה עַל־הַפָּרֶכֶת וְעַל מִזְבַּח הַזֶּהָב. מִתְּנָה אַחַת מִהֵן מִעֶפְכֶּת. שִׁירֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יִסּוֹד מִעֶרְבֵי שֶׁל־מִזְבַּח הַחִיצוֹן. אִם־לֹא נָתַן לֹא עָכָב. אֵלֹו וְאֵלֹו נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדָּשָׁן: חֲטָאת הַצִּבּוֹר וְהַיָּחִיד אֵלֹו הֵן חֲטָאת הַצִּבּוֹר שְׁעִירֵי רֹאשֵׁי הַדָּשִׁים וּשְׁלֹמֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצִּפּוֹן וְקָבִיל דָּמָן בְּכָלִי שָׁרֵת בַּצִּפּוֹן וְדָמָן מָעוֹן אַרְבַּע מִתְּנֹות עַל אַרְבַּע קַרְנֹות: פִּיצֵד עָלָה בְּכָשׁ וּפָנָה לְפָנֶיכָב וּבֹא־לֹו לְקַרְן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מִעֶרְבִית. מִעֶרְבִית דְּרוֹמִית. שִׁירֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יִסּוֹד דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לְפָנִים מִן־הַקִּלְעִים לְזִכְרֵי כֹהֲנָה בְּכָל־מֵאֵכֶל לַיּוֹם וְלִלְנָה עַד־חֲצוֹת: הָעֵלָה קִדְשׁ קִדְשֵׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצִּפּוֹן וְקָבִיל דָּמָה בְּכָלִי שָׁרֵת בַּצִּפּוֹן וְדָמָה מָעוֹן שְׁתֵּי מִתְּנֹות שֶׁהֵן אַרְבַּע וּמָעוֹנָה הַפֶּשֶׁט וְנִתּוּחַ וְכִלְיֵל לְאֲנָשִׁים: זִכְחֵי שְׁלָמִי צִבּוֹר וְאֲנָשׁוֹת. אֵלֹו הֵן אֲנָשׁוֹת אֲנָשִׁים גִּזְלֹות אֲנָשִׁים מְעִילֹות אֲנָשִׁים שְׁפָחָה חֲרוּפָה אֲנָשִׁים נָזִיר אֲנָשִׁים מְצוֹרֵעַ אֲנָשִׁים תְּלוֹי שְׁחִיטָתָן בַּצִּפּוֹן וְקָבִיל דָּמָן בְּכָלִי שָׁרֵת בַּצִּפּוֹן וְדָמָן מָעוֹן שְׁתֵּי מִתְּנֹות שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לְפָנִים מִן־הַקִּלְעִים לְזִכְרֵי כֹהֲנָה בְּכָל־

מאכל ליום ולילה עד חצות: התורה ואיל גזיר קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע. ונאכלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל ליום ולילה עד חצות: המזרם מהם פיוצא בהם אלא שהמזרם נאכל לפהגים לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם: שלמים קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע. ונאכלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד: המזרם מהם פיוצא בהם אלא שהמזרם נאכל לפהגים לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם: הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון מתנה אחת. וכלכד שיתן כנגד היסוד: שנה באבילתן הבכור נאכל לפהגים והמעשר לכל אדם ונאכלין בכל העיר בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד: הפסח אינו נאכל אלא בלילה ואינו נאכל אלא עד חצות ואינו נאכל אלא למנויו ואינו נאכל אלא עלי:

רבי ישמעאל אומר בשלש עשרה מדות התורה נדרשת בהן: מקל וחומר ומגזרה שוה. מבנין אב מפתוב אחד. ומבנין אב משני כתובים. מכלל ופרט ומפרט וכלל. כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא בעין הפרט. מכלל שהוא צריך לפרט. ומפרט שהוא צריך לכלל. כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כלו יצא. כל דבר שהיה בכלל ויצא למעון טוען אחד שהוא בענינו יצא להקל ולא להחמיר. כל דבר שהיה בכלל ויצא למעון טוען אחר שלא בענינו יצא להקל ולהחמיר. כל דבר שהיה בכלל ויצא לדון בדבר החדש אי אתה יכול להחזירו לכללו עד שיחזירוהו הכתוב לכללו בפרוש. דבר הלמד מענינו. ודבר הלמד מסופו. וכן שני כתובים המבחישים זה את זה עד שיבא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם: יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו. שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך בראה כימי עולם ובשנים קדמוניות:

וערבה ליי מנחת יהודה וירושלים כימי עולם ובשנים קדמוניות:

שחרית

צטעט צדיקת כלילית ילמך פסקים שלו.

בְּרָכִי גִפְשִׁי אֶת יי ו יי אֱלֹהֵי גְדֻלָּתָּ מְאֹד הוֹד וְהָדָר
לְבִשְׁתָּ עֹשֶׂה אֹדֶר בְּשִׁלְמָה נֹשֶׁה שְׁמִים בִּירֵעָה.

קודם שמתעטף בטלית ילמך זס:

לְשֵׁם יְחִיד קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִתִּיה בְּדַחֲלֵהּ וְדַחֲלֵהּ בְּיַחְוָדָא שְׁלִימָא
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל: הֲרִינִי מִתַּעֲטָף בְּטָלִית שֶׁל צִיצִית בְּרִי לְקִים מִצְוֹת בּוֹדָא
בְּפִתּוֹב וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְפֵי כְּגִדֵּיהֶם לְדִרְתָּם וְכַשֵּׁם שֶׁאֲנִי מִתְּפָסָה
בְּטָלִית בְּעוֹלָם הֵנָּה בְּךָ אֲזַכָּה שֶׁתִּתְּלַבֵּשׁ בְּשִׁמְתִּי בְּטָלִית נְאֻה לְעוֹלָם הֵבֵא בְּגָן
עֵדֶן. וְעַל יְדֵי מִצְוָה זוֹ תִּקְצֹל גִּפְשִׁי רוּחִי וְנִשְׁמָתִי וְתִפְלָתִי מִן הַחִיצוֹנִים:

וכסכול מעטסכו יצרך הצרכס זו מעומד:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בְּצִיצִית:

ולמך שסניט טלית על כלשו ילמך ד' פסקים שלו:

מִה יִקָּר חֲסִידְךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כַּנְפֶיךָ יִחְסִיוֹן: יִרְוִיוֹן
מִדֶּשֶׁן בֵּיתְךָ וְנַחַל עֵדְנֶיךָ תִּשְׁקֶם: כִּי עָמַד מְקוֹד חַיִּים בְּאַוְרֶךְ
נִרְאָה אֹדֶר: מִשׁוֹךְ חֲסִידְךָ לִיּוֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לִישְׂרֵי לֵב:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא חֲשׂוֹבָה מִצְוֹת צִיצִית זוֹ
בְּאֵלֵינוּ קִימָתֶיהָ בְּכָל פְּרִשְׁתֶּיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ וּבְגִזְזוּתֶיהָ וְתִרְיָ"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהּ. אָמֵן:

קודם צוץ שלמך לווערים מזמור זס:

מְזִמּוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְהוֹד: אֲרוֹמָמְךָ יְהוָה כִּי הִלִּיתָנִי וְלֹא שִׁמְחָתָּ
אִיבִי לִי: יְהוָה אֱלֹהֵי שׁוֹעֲתִי אֵלֶיךָ וְתַרְפָּאֲנִי: יְהוָה הַעֲלִיתָ מִן שְׁאוֹל גִּפְשִׁי
חַיִּיתָנִי מִיַּרְדֵּי-בּוֹר: זָמְרוּ לִיהוָה חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזָכַר קִדְּשׁוֹ: כִּי רָנַע בְּאֶפְסוֹ חַיִּים
בְּרָצוֹנוֹ בְּעֶרֶב יֵלִין בְּכִי וּלְבָבְךָ רָנָה: וְאֲנִי אֲמַרְתִּי בְּשִׁלּוֹי כָּל אֲמוֹט לְעוֹלָם:
יְהוָה בְּרָצוֹנְךָ הִעֲמִדְתָּה לְהַרְרִי עַז הַסִּתְּרָתָּ פָּנֶיךָ הַיְיָתִי נִבְהַל: אֵלֶיךָ יְהוָה
אֶקְרָא וְאַל יְהוָה אֶתְחַנֵּן: מִה-בָּצַע בְּדָמֵי בְּרִדְתִּי אֶל-שַׁחַת הַיּוֹדְךָ עֶסֶר הַיְיָתִי
אֲמַתְךָ: שָׁמַע יְהוָה וְחַנּוּנִי יְהוָה הֵנָּה עֲזָר לִי: הִפְכָּתָּ מִסְּפָדִי לְמַחֲוֹל לִי פִתְחָתָּ
שָׁקִי וְתַאֲזָרְנִי שִׁמְחָתָּ: לְמַעַן יִזְמְרָךְ כְּבוֹד וְלֹא יִדַּם יְהוָה אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲדָךְ:

ברוך. געפריעזען זייט, דער דא נור גע-
 בן, מונד עס וואנד דיא וועלט. געפריע-
 זען זייט ער, געפריעזען דער בילדנער דער
 מונדעפונג. געפריעזען ער, דעסטען מוים-
 פפרוך לור טאמט ווירד. געפריעזען, דער
 דא פערטפרייט מונד העלט. געפריעזען,
 דער זיין ערבמאמען דער ערדע מנגעדייען
 לעסט. געפריעזען, דער מילד געגען זייט
 טאפפונגען זיך ערווייזעט. געפריעזען, דער
 מיט היילבריקגענדעסן למהנע זיינען פער-
 עהרען פערגילט. געפריעזען דער עוויגלע-
 בענדע מונד מונדענליך וואלטענדע. געפריע-
 זען דער ערלעזער מונד רעטטער, געפריע-
 זען זייט דעסטען כחזע! געלעבט זייסט
 דא, עוויגער מונדער גאטט, דער דא מלם
 גאטט מונד ערבמאמעס פאנער פאטער גע-
 פריעזען מיט מיט מונדע זיינעס פאקעס,
 פערעהערלייט מונד געבענעדייט דורך דיא
 פאממען מונד ערגעבענען מונד דורך דיא
 הימען דיינעס דינערס דוד. קל למס מויר
 מונד דיר פרייען, עוויגער מונדער גאטט,
 מין הימען מונד לעדערן דיר ערהעבען,
 בענעדייען מונד פערעהערלייטען, דיינען
 כחזען נענען מונד דיינע העכערטמאט מלם
 ערקענען, מונדער קאניג מונד גאטט, דער
 דא דער מייניגע עוויגלעבענדע ביזט, קלם
 ניג, דעסטען כחזע פיר מונד פיר געפריע-
 זען מונד פערעהערלייט, מלם גרעס. גע-
 לעבט זייסט דא גאטט, דער דורך לעב-
 לעדער מונדעפריעזענע קאניג!

ברוך שְׁאָמַר וְהָיָה
 הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא בָּרוּךְ
 עוֹשֶׂה בְּרָאשִׁית. בָּרוּךְ
 אֹמֵר וְעוֹשֶׂה. בָּרוּךְ גִּזְזֵר
 וּמִקְנִים. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל
 הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל
 הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם
 שָׂכָר טוֹב לִירָאִיו. בָּרוּךְ
 חַי לְעַד וְקִיָּם לְנֶצַח.
 בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל בָּרוּךְ
 שְׁמוֹ. בָּרוּךְ אֲתָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל אֲבִי
 הַרְחֵמֵן הַמְּהַלֵּל בְּפִי עַמּוֹ
 מְשַׁבַּח וּמְפָאֵר בְּלִשׁוֹן
 חֲסִידָיו וְעַבְדָּיו וּבְשִׁירֵיהֶם
 עֲבָדֶיךָ נְהַלֵּלְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 בְּשִׁבְחוֹת וּבְזִמְרוֹת נְגִילָתְךָ
 וּנְשִׁבְחָתְךָ וּנְפָאֲרָתְךָ וְנִזְכִּיר
 שְׁמֶךָ וְנִמְלִיכָה מִלְּפָנֶיךָ
 אֱלֹהֵינוּ יְחִיד חַי הָעוֹלָמִים
 מֶלֶךְ מְשַׁבַּח וּמְפָאֵר עַד-
 עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל: בָּרוּךְ
 אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ הַמְּהַלֵּל
 בַּחֲשִׁבוֹת:

חזרו לִי קראו בשמו.
 חזרעו בעמים עלילותיו:
 שירו לו זמרים שיריו
 בכל נפלאותיו: התהלכו
 בשם קדשו. ישמח לב
 מבקשי יי: הרשו יי ועזו
 בקשו פניו תמיד: זכרו
 נפלאותיו אשר עשה.
 מפתיו ומשפטי פיהו: זרע
 ישראל עבדו. בני יעקב
 בחיריו: הוצא יי אלהינו
 בכל הארץ משפטיו: זכרו
 לעולם בריתו. דבר צוה
 לאלהיו: אשר ברת את
 אברהם. ושבועתו ליצחק:
 ויעמידה ליעקב חק.
 לישראל ברית עולם:
 לאמר לך אתו ארץ פנעו.
 חבל גחלתכם: בהיותכם
 מתי מספר. במעט וגרים
 בה: ויתהלכו ו מגוי אל
 גוי. וממלכה אל עם
 אחר: לא הניח לאיש
 לעשקם. ויזבח עליהם
 מלכים: אר-תגעו

הודו. דחנקעט דעם עוויגען, רופעט מן
 זיינען נאמען, ומכעט מונטער דען סמל
 קען זיין ווירקען בעקמנט! למבזיגעט
 מיהס, ריהרעט מיהס דאז זמיטענטפיעל,
 רעדעט סמן מלל זיינען ומונדערטהמען.
 ריהרעט מיך זיינעט הייליגען נאמענס,
 סמךגעטטימט זיין דאז הערן דער גמט
 טעטפערעהרער. בעטעט דען עוויגען מן
 מונד זיינע ומכט, סטרעכעט נאך זיינער
 לונגיגע מיטערנערהערער. געדענקעט זיי
 נער ומונדער, דיז ער געטהאן, זיינער ליי
 כען מונד דער מנאךדונגען זיינעט מונדעט.
 נאמקממען ישראל'ס, זיינעט קנעכטעט,
 מלס קינדער יעקב'ס, זייד מיהר זיינע ער
 קערנען! ער מיינט דער עוויגע מונדער גמט,
 מיט גמלען ערדקרייזע וואלטען זיינע סער
 מנדונגען. זייד עוויג זיינעט בונדעט
 מיינגעדענק, דעט ווארטעט, דאז ער
 פערהייסען דעם טויזענדסטען געטלעכטע!
 דען ער געטלעסטען מיט אברהם, מונד מיידי
 לך דעם יצחק לוערקמנט, דען ער לוס
 געזעטן פיר יעקב מויגעטעטעלעט, פיר
 ישראל לוס עוויגען בינדניט. מינדעט ער
 ספרמך: דיר ווערדע דאז למד כנען מיר
 געבען, מלס מיינעט ערבעט מנטהייל. מלס
 מיהר נאך ווארעט מונבעדייטענד מן למהל,
 מיין וויליג הייליגין סמן פערמאלינגען, דא
 למגען זיין סמן סמל לז סמל, סמן דיינען
 ריינע לז מיינעט מנדערן סמלעטס רייך. דא
 געטלעסטעט ער עס קיינעט זיין לז בע
 דריקען, מונד ליכטיגע קמניגע מיהרעטעט
 גען. בעריהרעט יח ניכט מיינען געמאכטען

קרענקעט יא וויינען פֿרעכעטען ניכט!
 אָמבאָנגעט דעסן עוויגען, מללע ערדעוואָה
 נער; פֿערקינדאָגעט פֿען טאָג לֹא טאָג זיינע
 הילפֿע; ערלעהלעט מונטער דען פֿעלֿקערן
 זיינע העררליכקייט, מונטער דען מלֿיחֿנען
 זיינע וואונדערטהאטען! דען גרָאָס מלֿס
 גאָטטהייט מיזט דער עוויגע מונד מלֿלגע
 פֿריעזען מונד געעהרפֿיכטעט מיזט ער,
 מעהר דען זעהטליכע גאָטטערוועזען. דען
 ניכטיג זינד מלֿלער פֿעלֿקער גאָטטער. מונד
 עוויג וועהרט — דער דען היממעל האַט
 געמלֿפֿען. מאַיעסטעט מונד פֿרמכט לִי
 הען מיהן פֿערמאָן, מאַכט מונד וואָנע מוואָ
 געבען זיינע טטעטעט. ווייהעט מיך דעסן
 עוויגען, מיהן פֿעלֿקערגעמלֿעכטער! ווייהעט
 מיך דעסן עוויגען, דער פֿעהרערליכט מונד
 מעכטיג. ווייהעט מיך דעסן עוויגען, דעס
 סען מוואָע מלֿלערעהרט! ברינגעט געסענ
 קע מונד ערטיינעט פֿער מיהן, בעטעט
 דיאָ גאָטטהייט און מיט טוואָקע דער הייליג
 קייט. בעטעט פֿער מיהן מלֿלע ערד
 בעוואָהנער! וויאָ פֿעסט דיאָ וועלט מויר
 טטעהט מונד ניכט וואַנקעט. מאָגען זיך
 פֿרייען דיאָ היממעל מונד פֿרמלֿקען דיאָ
 ערדע, זיך מונטער מלֿלען פֿעלֿקערן עס
 הייסט: דער הערר רעגירעט! עס ברוי
 זע דאָ מעער מונד מלֿלעט, וואָס עס פֿיל
 אַעט, עס יובלע דאָ געפֿילדע מונד מלֿלעט,
 וואָס דארין. דיאָ בייזע דעס וואָרעס ווער
 דען דאָן אָמבאָנגען פֿער גאָטט, זיך ער נאָהט
 דען ערדקרייז לֹא ניכטען. דאָנקעט דעסן

בְּמִשְׁחִי. וּבִנְבִיאֵי אֱלֹהֵי
 תִּרְעוּ: שִׁירֵי לִי כָּל־הָאָרֶץ.
 בְּשִׁירֵי מִזְמֹר אֱלֹהִים
 יִשְׁעֶתוּ: סִפְרוּ בְּגוֹיִם וְאֵת
 כְּבוֹדוֹ. בְּכָל־הָעַמִּים
 נִפְלְאוּתוֹ. כִּי־גָדוֹל יְיָ
 וּמַהֲלָל מְאֹד. וְנוֹרָא הוּא
 עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָל־
 אֱלֹהֵי הָעַמִּים וְאֱלִילִים.
 וַיִּי וְשָׁמַיִם וְעֶשֶׂה: הוֹד
 וְהָדָר לִפְנָיו. עֲזֹ וְחֵדוּהָ
 בְּמִקְמוֹ: הָבוּ לִי מִשְׁפָּחוֹת
 עַמִּים. הָבוּ לִי כְבוֹד וְעֹז:
 הָבוּ לִי כְבוֹד שְׁמוֹ. שְׂאוּ
 מִנְּחָה וּבֹאוּ לִפְנֵי הַשְׁתַּחֲוֹת
 לִי בְּהִדְרֵת־קֹדֶשׁ: חִילוּ
 מִלִּפְנֵי כָּל־הָאָרֶץ. אֲהִי־
 תִּפּוֹן תִּבֵּל בְּרִי־תִמּוֹת:
 יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגְרֵן
 הָאָרֶץ. וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יְיָ
 מֶלֶךְ: יִרְעַם הָיִם וּמַלּוֹא.
 יַעֲלֶץ הַשָּׁדָה וְכָל־אֲשֶׁר־
 בּוֹ: אֲזִי יִרְנְנוּ עַצִּי הַיַּעַר.
 מִלִּפְנֵי יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפּוֹט
 אֶת־הָאָרֶץ: הוֹדוּ לִי כִּי

עוויגען, דען ער מיזט מולגטיג! דען פֿיר
 מונד פֿיר וועהרט זיינע וילדע. רופעט מיהן
 מן: סטעה' מונד ביים, גקטט מונזערעס
 היילעס, זאמאלע רעטטענד מונד מויס דער
 פֿאלקעל היטטע, מויל דאס וויר דיינען היי-
 זיגען נאמען מנערקענען מונד וויר מונד ריה-
 מען דיינעס אָבעס. געלעבט זייט דער
 עוויגע, גקטט ישראל'ס, פֿאָן עוויגקייט לוי-
 עוויגקייט! הימלין ספרוך דאז גאנצע
 פֿאלק: אמן! מונד אָבעטען דען עוויגען. ער-
 העכעט דען עוויגען מונזערן גקטט, בעטעט
 מן פֿאָר דעם טעמעל זיינער פֿיסע, הייליג
 מיזט ער! ערהעכעט דען עוויגען מונזערן
 גקטט, בעטעט, זיינען הייליגען בערגע לוי-
 געווענדעט, מיהן מן, דען הייליג מיזט דער
 עוויגע מונזער גקטט. מונד ער, דער ער-
 במחשענס פֿאלע, זיהנט יעגליכע זינדע, לעסט
 דאז פֿערדערבען ניכט וואלטען; ניהוט
 גאר פֿאָר זיינען לָמָרן לוריק מונד לעסט ניכט
 ערוואַכען זיינען גאנצען גריסן. דאז, העכר,
 ווירסט דיין ערבאמזען וויר ניכט ענטליהען,
 דיינע וילדע מונד דיינע טרייע ווערדען
 מיטאמערנענד היך בעוואַכען. זייט, עווי-
 גער, דיינעס ערבאמזענס מונד דיינער וויל-
 דע זיינגערענק, דאז זייט דער עוויגקייט
 בעסטעזען. פֿרייזעט דאז מונד גקטטעס,
 דער ישראל עס לוערקמנעט, מויל מיהן
 טאָלן לוי זיין, מונד דעססען מוואַכט מיט
 פֿיינסטען סטויבע זיך בעוועהרט. דיינע
 עהרפֿורכט, גקטט, געהט פֿאָן דיינען היי-
 זיגטהווע מויס, דער גקטט ישראל'ס מיזט
 עס, דער מונד מונד קרמפֿט יעגליכען
 פֿאלקע פֿערלייהט; געלעבט זייט גקטט!

טוב. כי לעולם חסדו:
 ואמרו הושיענו יי אלהי ישענו
 ונקצנו והצילנו מן הגוים.
 להודות לשם קדשך
 להשתבח בתהלתך.
 ברוך יי אלהי ישראל מן
 העולם ועד העולם.
 ויאמרו כל העם אמן והלל
 ליי: רוממו יי אלהינו
 והשתחו להדם רגליו
 קדוש הוי: רוממו יי
 אלהינו והשתחו להר
 קדשו. כי קדוש יי אלהינו:
 והוא רחום ויכפר עון ולא
 ישחית והרבה להשיב
 אפו ולא יעיר כל חמתו:
 אתה יי לא תכלה
 רחמיך מניחם ואתה
 תמיד יצרוני: וכו' רחמיך
 יי וחסדיך כי מעולם חסתי:
 תנו עז לאלהים על ישראל
 גאותו. ועזו בשחקים:
 נזרא אלהים ממקדשך.
 אל ישראל הוא נותן עז
 ותעצמות לעם ברוך

גַּטְט דער רמבע, עוויגער, גַּטְט דער רמ-
 בע, ערטיינע! ערהעבע דיר, ריכטער דער
 ערדע, גיב דיא פֿערגעלטונג דען הקלמי-
 טהיגען! בייט עוויגען מיט דיא הילפע!
 מיבער דיין פֿלוק קאממע דיין זעגען, סלה!
 גַּטְט צבאות מיט מיט מונג, מיינע פֿעסטע
 בורג מיט מונג דער גַּטְט יעקב'ס — סלה.
 גַּטְט צבאות! הייל דעם מענטשן, דער מויל
 דיר פֿערטרויט! עוויגער הילף! זייט מיין
 ערהערער דער קאניג מונג, מן טאגע, ווי
 וויר דיר מנחם! טפענדע הילפע דיינעם
 פֿלוקע, מונד ערטחיילע דיינעם ערבע דיי-
 נען זעגען, ערהאלטע מונד טראגע זיט פֿיר
 מונד פֿיר. מויל גַּטְט מיט דאז המרצען
 מונדערער זעלע געריכטעט: מונדער ביימ-
 טאמנד, מונדער טילד מיט ער. דען נור דורך
 מיהן קאן מונדער הערן ערפֿרייט ווערדען,
 זיך זיינעם הייליגען נאמען וויר פֿערטרויען.
 וואגע דאך דיינע מילדע וואלטען מיבער
 מונג, זיך וויט פֿלוק דיר וויר עט ערווארטען;
 למס, הערר, דיינע גמלדע מונד ערטויען מונד
 דיינע הילפע למס מונד מונגדיהען. ערהע-
 בע דיר עוויגער, טטעה' מונד בייט מונד
 ערלונגע מונג, מונד דיינער מילדע ווילען.
 מיר בין דער עוויגער, דיין גַּטְט, דער מיר
 מויר עגיפטען דיר געפֿיהרט המבע —
 ערווייטערע דיינע מנטפריכע, מיר ערפֿיל-
 זע דיר מונדעס. הייל דעם פֿלוקע, דעם זיך
 עט בעטייערען, גליקליך דאז פֿלוק, דעם-
 סען גַּטְט דער עוויגער מיט. מיר פֿערטרויע
 דיינער הולד, דאס מיינ הערן נאך דיינער
 הילפע זיך פֿרייען ווירד, מונד דאס מיר נאך

אֱלֹהִים: אֶל-נִקְמוֹתַי
 אֶל נִקְמוֹת הוֹפִיעַ: הַנָּשָׂא
 שֹׁפֵט הָאָרֶץ. הָשֵׁב גָּמוּל
 עַל-גֹּאֲוִים: לִי הַיְשׁוּעָה.
 עַל-עַמִּי בִּרְבֹּתָהּ סִלָּה:
 יִי צָבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ
 אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה: יִי צָבָאוֹת
 אֲשֶׁר־אָדָם בּוֹטָח בָּהּ: יִי
 הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ
 בְּיוֹם קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה!
 אֶת-עַמִּי וּבְרֹךְ אֶת-
 גַּחְלָתָהּ. וְרַעַם וְנִשְׁאֵם עַד-
 הָעוֹלָם: גִּפְשָׁנוּ חֲכֹתָהּ לִי
 עֲזָרְנוּ וּמִגִּנָּנוּ הוּא: כִּי-בֹו
 יִשְׁמַח לִבֵּנוּ כִּי בִשְׁם קִדְשׁוֹ
 בְּטַחְנוּ: יְהִי חֶסֶדְךָ יִי עֲלֵינוּ
 כַּאֲשֶׁר יַחַלְנוּ לָךְ: הִרְאֵנוּ
 יִי חֶסֶדְךָ וַיִּשְׁעָה תִּתֵּן לָנוּ:
 קוּמָה עֲזָרְתָהּ לָנוּ. וּפִדְנוּ
 לְמַעַן חֶסֶדְךָ: אֲנֹכִי אֱלֹהֶיךָ
 הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.
 הִרְחַב-פִּיךָ וְאִמְלֵאֲהוּ:
 אֲשֶׁר־הָעַם שָׂכָח לֹו.
 אֲשֶׁר־הָעַם שָׁיִי אֱלֹהֵיוּ:
 וְאֲנִי בַחֲסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגְלוּ

בעיניגטן ווערדע דען עוויגען, פֿיר די
וואָהלאַהמטען, דיז ער וויר ערוועג!

לִבִּי בִישׁוּעֶתְךָ. אֲשִׁירָה
לִי כִי גָמַל עָלַי:

למנצח. דען זאגטוויסטער, מיין פֿאמל
דוד'ס. דיז היממעל ערלעהנען דיז הערע
ליכטייט גאטטעס, מונד דאז ווירקען זיינער
זאכט קינדעט דיז וואָלכונג. מיין טאג
טאָרמאט דען מנדען דיז קונדע לו, יע
דענאכט טהיילט דער מנדען נייע קענטע
ניט מיט. ניכט וואָרטע זינד'ט מונד מויר
ניכט רעדען, ניכט פֿערקאממען ווירד מיהר
לויט. מיבער דען גמלען ערדענאנד נעהמען
זיז מיהרע ריכטונג, מונד מן ענדע דער
וועלט ערטאנעט מיהר בעריכט, מוואָך דען
זאכענאמל מיינע טעטטע ער האט זאגע
וויצען. דער דא גלייך דען ברייטיגמאט
מויט זיינער מוואהילונג הערפֿארגעהט,
פֿאָהגעטטימט וויז מיין הער דיז במהן לו
דורכלויפֿען. מן ענדע דעס היממעלס מויט
זיין מוויפֿאנג, מונד מווע ענדען מוואָסט
זיין קרייזלויז, מונד ניכט בלייבט זיינער
גלוט פֿערבאָרגען. דיז לעהרע דעס עוויגען
מיזט טאדעלונג, זעלענרוהע בריגענד,
בעוועהרט דאז לייגניס גאטטעס, דען בע
טהארטען ערליכטענד. דיז פֿערקאנדונגען
גאטטעס זינד גערודע, ערפֿרייען דאז הערן,
דאז געבאָט גאטטעס מיזט פֿערקלערענד,
דיז מיינליכט ערהעללענד. דיז גאטטעס
פֿורכט מיזט ריין, בעטטעהעט עוויג, דיז
רעכטע גאטטעס זינד וואהרהאָפט, מווע
זאממט לור רעכטליכטייט פֿיהרענד. וויז
טענסווערטהער זינד זיז דען גאָד מונד דעס
טאטלעס פֿילע, מונד זיסער דען האָניג
מונד האָניגזיין. מויר דיין קנעכט מיזט

יֵשׁ לַמִּנְצָח מִזְמוֹר לְדָוִד:
הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־
אֱלֹהִים וּמַעֲשֵׂה יְדֵי מְגִיד
הֶרְקִיעַ: יוֹם לְיוֹם יִבְיַע
אֱמֹר וְלֵילָה לְלֵילָה יַחְוֶה
דַּעַת: אֵין אֱמֹר וְאֵין דְּבָרִים
כָּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם: כָּכָל-
הָאָרֶץ יָצָא קוֹם וּבְהִצָּה
תָּבֵל מְלִיחָם. לִשְׁמֵשׁ שָׁם
אֶחָד בָּהֶם: וְהוּא כָּחָתָן
יֵצֵא מִחֻפָּתוֹ יֵשִׁישׁ כְּגִבּוֹר
לְרוּץ אֶרֶץ מְהִיצָה הַשָּׁמַיִם
מוֹצֵאוֹ וּתְקוּפָתוֹ עַל
הַצּוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מִחֻפָּתוֹ:
תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת
נֶפֶשׁ. עֲדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה
מַחְבִּימַת פֶּתִי: פִּקְדֵי יְיָ
יִשְׂרָאֵל מְשַׁמְחֵי לֵב. מַצּוֹת
יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם:
יִרְאֵת יְיָ טְהוֹרָה עֹמֶדֶת
לְעַד מִשְׁפָּטֵי יְיָ אֶמֶת צִדְקוֹ
יִחָדוּ: תִּנְחַמְדִּים מִזֶּהָב
וּמִפָּז רָב וּמִתּוֹהִים מִדְּבַשׁ

דורך זיין ערלייכטעט. פֿיר דערען בעמל־טונג
גרעסער אָהן מיהן מויעכעמל־טען. מירר-
טהימער, ווער קאן דינע בעמל־טען? פֿער
מונבעקמנטען זינדען וומהרע דומ היך! מבער
מויך פֿען מויעכמל־טהיגען המל־טע מבי דיינען
קנעכט, מויל דאס זיין היך ניכט בעוועל־טע
גען! דאן ערטיינע מוקעל־טע מויר מונד ריין
פֿען פֿיעל־פֿעמל־טע זינדעמל־טעקייט. מוקען
דיר וומהגעפֿעל־טע זיין דיין וומרטע מיינעט
מונדעט מונד דאן זינען מיינעט הערלעכט,
גקטט, מוין הקרט מונד מוין ערל־טע!

לדוד. פֿען דוד. מל־טע ער זיין בענעה
מען ענדערטע פֿער אבימל־טע, זק דאס דינער
מיהן פֿערטטריעב, מונד ער ענטקמט.

מיר ווילן פֿרייזען דען עוויגען לו יעגליכער
לייט, טטעטט זיין אָב מוין מיינען
מונדע. דער גקטטטטט ריהמט מיינע זעע
זק זיך, דיין בעדריקטען הקרטע עט מונד
פֿרייזען זיך. ערקענעט מויר גקטטעט
גרעסער מוין, (מסט זינען מויען מיינמל־טהיג
מוני ערהעבען! מיר ווענדערטע דען עווי-
גען מיר לו, מונד ער ערהקרטע מיר, מונד
פֿען מוין מיינען בעפֿירכטונגען רעטטעטע
ער מיר. זק מל־טע, דיין מויל מיהן טויען,
ווערדען ערלייכטעט, ערקטטהען קב מיהער
לופֿעכזיכט נייע. דינער מרמע ריעל, מונד
גקטט ערהקרטע מיהן, מונד פֿען מוילען
זינען (זינדען בעפֿרייטעט ער מיהן. דער
ענגעל גקטטעט (מגערט רינגט מוסן זינע
פֿעכעהער מונד רעטטעט זיין. פֿיעל־טע
מונד זעהט, ווין מויליטיג דער עוויגע מייט,
הייל דען מונדע, דער מיהן פֿערטטטט.

ונפת צופים: גם עבדך
נוהר בהם בשמרם עקב
רב: שגיאזות מייבין
מנסתרות נקני: גם מזדים
חשד עבדך אל ימשלו בי
אז איתם ונקתי מפשע
רב: יהיו לרצון אמרי פי
והגיון לבי לפניך יי צורי
וגאלי:

לדוד בשנותו את
טעמו לפני אבימל־טע
ויגרשו וילך: אברכה
את־י בכל עת. תמיד
תחלתו בפי: ביי תתחלל
נפשי שמעו ענוים ושמחו:
גדלו ליי אתי. ונרוממה
שמו יחדו: דרשתי את יי
וענני. ומפל־מגורותי
הצילני: הביטו אליו ונהרו
ופניהם אל יחפרו: זה
עני קרא ויי שמע. ומפל
צרותיו רחשעו: חנה
מלאך יי סביב ליראיו
ויחלצם: טעמו וראו פי
טוב יי אשרי הגבר יחסה

פִּירְכָּטֶעט דען עוויגען מוֹלֶע, דיז מיהר מיהר
געווייהט, דען נִיכְטֶט פֿעהלֶט דענען, דיז
מיהן פֿערעהרען. דיז מיהן פֿערלייגען,
פֿערמחטען מונד דמרבֿען. דיז גקטטפֿער־
עהרער מבער ענטבעהרען קיין גוט. קמח־
מעט, קינדער, געהקלעט מיר, וואס גקט־
טעטפֿורכט הייטט, לעהרע מיך מייך. ווער
מיזט דער זאן, דער לז לעבען זיך זעהנט,
דער דער טאגע הייל לז טוען וויכט? וואה־
רע דיינע לונגע פֿער בקעטן מונד דיינע
ליפען פֿער טריגליכען רעדען, ווייכע
דעט בקעטן מויט, מונד מיבע דמז גוטע,
זכֿעדען פֿריעדען מונד טטרעבע נאך מיהן.
גקטטעט מויגען זינד מויל דיז פֿרמחטען
געריכטעט, מונד זיין קהר מויל מיהר פֿלע־
הען. דעט עוויגען לֶקֶחן טריכט דיז מִי־
בעלטהעטער, מוז מיהר מנגעדענקען פֿען
דער ערדע לז טילגען. זיז טרייען עמפֿער
מונד דער עוויגע הקרט, מונד פֿען מוֹלֶע מִי־
רע נקטה בעפֿרייעט ער זיז. נאזע מיזט
גקטט דען געברקלענען הערלען, דען גע־
בייגען געמיטהען טפענדעט ער הילפֿע.
גמז מוויגפֿאך מיזט דעט פֿרמחטען מויט־
געטיק, מונד פֿען מוֹלֶעט בעפֿרייעט מיהן
גקטט, ער בעטיטלט מוֹלֶע זיינע געביינע,
זי דמז נִיכְטֶט מיינעט פֿען מיהנען געברק־
לען ווירד. דען בקעטן טקדטעט דמז מוניהיל,
מונד דיז פֿיינדע דעט גערעכטען פֿערפֿאל־
לען דער פֿערמחטעט, גקטט ערלעזעט
דיז זעלע זיינער קנעכטע, מונד דער טולד
פֿערפֿעלזט קיינער פֿען מוֹלֶען, דיז מויל מיהן
פֿערטרויען.

בו: יראו את־י קרושיו כי
אין מחסור ליראיו: כפירים
רשו ורעבו ודרשי יי לא
יחסרו כל טוב: לכו בנים
שמעו לי יראת יי
אלמדכם: מי האיש החפץ
חיים אהב ימים לראות
טוב: נצור לשונך מרע.
ושפתיך מדבר מרמה:
סור מרע ועשה טוב.
בקש שלום ורדפהו: עיני
יי אל צדיקים ואזניו אל
שועתם: פני יי בעשי רע
להכרית מארץ זכרם:
צעקו ניי שמע ומכר
צרותם הצילם: קרוב יי
לנשברי לב. ואת דבאי
רוח יושיע: רבות רעות
צדיק. ומכלם יצילנו יי:
שמר כל עצמותיו אחת
מהנה לא נשברה: תמותת
רשע רעה ושנאי צדיק
יאשמו: פדה יי נפש עבדיו
ולא יאשמו כל החוסים בו:

תפלה. געבעט פֿון משה. דעם
 מאכע גאטטעס. הערר, מיינע לופלעכע
 ביזט דאס מונד געוועזען מין יעגליכעס גע-
 טלעכטע. עהע נאך דאס בערגע ענטשטאנ-
 דען, עהע ערדע מונד וועלט דאס מיינע-
 זעטלט, מונד פֿון עוויגקייט לו עוויגקייט
 ביזט דאס — גאטט. דאס פֿיהרעסט דען
 מענטשן ביזלור לערקנירשונג, מונד ספריכטט:
 „קעהרעט לוריק, מיהר זאקנע אדם!“
 דען טויזענד ימהרע זינד מין דיינען מויגען,
 וויא דער געסטריגע טאג, זאך ער ענטשונא-
 דען, מונד מיינע וואכע מין דער נאכט. דאס
 שטראכטט זיט היין, מין טאמל מיינע מיהר
 ווערדען — דער מין מפרגען וויא גרא-
 הינטווינדעט. מין מפרגען בליהעט ער דער
 פֿערגעגליכקייט ענטגעגען, מין מבענד
 וועלט ער מונד פֿערגעקרט. דען וויר פֿער-
 געהען מין דיינעסן לפרגע, פֿערגעווען מין
 דיינעסן גריממע דער מנגסט. דען דאס זעט-
 לעסט מונדעכע זינדען דיר געגענאכער;
 וויא וויר זיט דיינעסן קאממען בליקע מויר
 פֿערהייטליכט. דען מאלע מונדעכע טאג
 שוואנדען מין דיינעסן לפרגע היין, וויר פֿער-
 ברינגען מונדעכע ימהרע וויא געשוועטן.
 מונדעכע דאזיגטדויער רייכט מן זיפליג
 ימהרע, מונד וואך קראפט פֿערהאנדען מויר
 מן מלטיג, מונד דערען ערונגענטשטאט מיינע;
 עלענד מונד זינדעמאטגיט; דען יעג-
 זינגט וויר זיט דורכשניטען מונד וויר
 טווינדען היין. ווער קענט דאס מלכט דיינעס
 לפרגעס, דאס ער דיינעסן גריממע געמעס
 דיר עהרפֿירכטע! מן לעהרע מונד, מויר
 רעכטע ווייזע מונדעכע טאג לעהלען, מויר
 דאס מין ווייזעס הערן וויר עררינגען! מן
 ווענדע וויעדעך דיר מונד לו, עוויגער! וויא
 מונדע נאך? ווענדע דין מיטלידען דיינען

תפלה למשה איש
 האלהים אדני מעון אתה
 היות לנו בדר ודר: בטרם
 תרים ילדו ותחולל ארץ
 ותבל ומעולם עד עולם
 אתה אל: תשב אנוש עד
 דכא. ותאמר שובו בני
 אדם: כי אלה שנים בעיניך
 כיום אתמול כי יעבר
 ואשטורה בלילה: זרמחם
 שנה יהיו בבקר בחציר
 יחלה: בבקר יציץ וחלה
 לערב ימולל ויבש: כי
 כלינו באפך ובחמרהך
 נבהלנו: שתה עונותינו
 לנגדך עלמינו למאור
 פניך: כי כל ימינו פנו
 בעברהך בלינו שנינו כמו
 הגה: ימי שנותינו בהם
 שבעים שנה ואם בגבורת
 שמונים שנה ורחבם עמל
 ואון כי גו חיש ונעפה: מי
 יודע עז אפך וכיראתך
 עברהך: למנות ימינו כן
 חודע ונביא לבב חכמה:
 שובה יי עד מתי והנחם

קעכטען לו! (אז מן ווארגען דין פילע
דיינער הולד מוז געניעטען, מויל דאס
פריידיג וויר יובעלן וועהרענד מונערעם
גמלען לעבענס. ערפרייע מוז עבען זיך
למגע, מלס דא מוז המסט לירען למסטען,
גלייך דען יאהרען, מין וועלכען מוגלייך וויר
געטוישעט. וואגע דיינען דיענערן דיין וואל
טען זיך פפענכערען, מוז דיינע ווארעם
טעט מן מיהרען קינדערן זיך בעוועהרען.

ויהי. מן דאס דין פריינדליכקייט גאט
טעט, מונערעם הערען, מיבער מוז וואלטע
טע, דאס דא טהון מונערער הענדע ער
מוז געליגען זיעטע, וואגע מוז מונער טהון
דורך מיהן געפערדערט ווערדען!

יזש. וויר מונירטמאך דער מלערהקלם
טע מויר טהרמנטעט*) וויר מווסטמטעט
דער מלעכטיגע מויר ווילעט, רופע דעם
מך מן לו גאט מויר: "דאס ביזט מין
טירען מוזר מיינע בורג, מין גאט, דען
מיר פערטורע!" דען ער מן רעטעט דין
פון דען מווסטליגענדען נעטלע, פון דער
מונהילפולען זייע, מיט זינען פוטטיגע
טירעט ער דין, מוזר מונער זינען גע-
פידער פידעסט דא טוטן. מילד מוזר
פמלער מיט זינע טרייע. ניכט פירטעסט
דא דין טרעקען דער נאכט, ניכט דען
פפיל, דער מן טאגע דאמין פליעגט. ניכט
דין פעסט, דין מין דונקעלן טלייכט, דין
זייע ניכט, דין מן מיטמגע וויטהעט.
דין מן זייע פמלען טויענדע, מירמדען
דין מן רעכטען — דין מבער מוהעט
ניכט. מן מיט דיינען מוירען טויעסט
דא עט, דין פערגעלטונג דער פערפולער
זייעסט דא. דען דא, עוירגער, ביזט מין
טירען, דען הקלסטען, האסט לו דיינער לו
פולכט דא געמלעט. דין טאטסט קיין מוז
פמל לו, מוזר קיינע פלוגע מוהעט דיינען

על עבדיך: שבענו בבקר
חסדך. ונרננה ונשמחה
בכל ימינו: שמחנו בימות
עניתנו שנות ראינו רעה:
יראה אל עבדיך פעלך
והדרך על בניהם:

ויהיו נעם ארני אלהינו
עלינו ומעשה ידינו כוננה
עלינו ומעשה ידינו כוננה:
צא ישב בסתר עליון בצל
שדי יתלונן: אמר ליי מחסי
ומצודתי אלהי אבטח בו:
כי הוא יצילך מפח יקווש
מדבר הוות: באברתו ו
יסך לך ותחת כנפיו תחסה
צנה וסתרה אמתו: לא
תירא מפחד לילה מחץ
יעוף יומם: מדבר באפל
יתלך מקטב ישוד צהרים:
יפל מצדך ואלף ורבבה
מיטיגך אליך לא יגש: רק
בעיניך רחביט ושלמה
רשעים תראה: כראתה
יימחסי עליון שמתמענה:
לא תאנה אליך רעה וגגע

(*) דא פסיק מך בצל מפריכט פיר (ו) נא ער מיבערמלונג.

לעלמטע. דען זיינע ענגעל ענטביעטעט ער
פֿיר דיר, מויל מוז דיינען וועגען דיר לויט
מען. מויל דען הענדען טרעגען זיין דיר,
מויל דאס דיין פֿוס זון קיינען טטיינע
מנטטעטעט. מויל לעפֿטערד מונד קטטער
טריטטעט דאס, לערמלעטעט זיין מונד
דעמען. „דימוויל זון זיך נאך זיינע לוסט
ער פֿאנד, דארום רעטטע זיך מיהן מויל:
זיך ערהעבע מיהן; דימוויל זיינען נאמען
ער ערקענטעט. ער רופֿט זיך זון, מונד זיך
ערהערע מיהן, זיט מיהן בין זיך זיין יעג
זיכער נאטע, ערעטטע מיהן מונד ברינגע
מיהן לויט עהרען. געבע לונגעט לעבען מיהן,
זיין פֿילע, מונד לונגעט זיין הייל מיהן
טויען.“

הללויה. למבעט געטט! למבעט דען נאם
זען געטטעט! למבעט מיהן, מיהן דיענער
געטטעט! דיממיהן לויט יענען מויל לעהלעט,
דימ זיך הויזע דעט עוויגען טעעהען, זיין
דען פֿערקעטען מונדערעט געטטעטעטעט
פֿעלט. למבעט געטט! דען מויליטיג מויל
דער עוויגע. למבעט זיינען נאמען, מויל
דאס עט מיהן וועהלגעפֿעלעט. דען יעקב
האט געטט זיך ערקערען, ישראל, לויט זיינען
זיכעגע. דען זיך בין פֿען דער ערקענטעט
ניט דורכדורכגען, דאס גרעס דער עוויגע
זיט, מונד מונדער הערר מויל געטטער
וועגען זיכערמגעט. מוילעט, וואס דער
עוויגע וויל, האט ער פֿעלפֿעהרט זיך הייט
מען וויל מויל ערדען, זיין דען מערען,
זיין זיין דען טיעפֿען, ער פֿעהרט געוועקע
הערזיל פֿען רונדע דער ערדע, בליטלע
טעפֿעט ער לויט רעגען, לעסט פֿעלייט דען
וויכר מויל זיינען בעהעלטען. ער מוילט'ט,

לא-יקרב באהלף: כי
מלאכיו יצוה-לך לשמרך
בכל-דרכיך: על-פנים
ישאונך פן-תגוף באבן
רגלך: על-שחל ופתן
תדרך: תרמם כפיר ותנין:
כי בי חשק ואפלטתו
אשגבתו פיר-ידע שמי:
יהראני ואענהו עמו אנכי
בצרה אחלצתו ואכבדתו:
אך ימים אשביעתו
ואראהו בישועתי: אך ימים
קלה הללויה הללו ארז
שם יי הללו עברי יי:
שעמרים בבית יי בתצרות
בית אליהו: הללויה כי
טוב יי וזמרו לשמו כי נעים:
כי יעקב בחר לו יהישראל
לסגלתו: כי אני ידעתי
כי גדול יי ואדנינו מכל
אלהים: כל אשר חפץ יי
עשה בשמים ובארץ
בימים וכל תחומות:
מעלה נשאים מקצה
הארץ ברקים למטר עשה
מוצא רוח מאוצרותיו:

שְׁהָכֹה בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם
 מֵאֲדָם עַד בְּהֶמָּה: שְׁלַח
 אוֹתוֹת וּמִפְתִּים בְּתוֹכָכִי
 מִצְרַיִם בְּפִרְעָה וּבְכָל
 עֲבָדָיו: שְׁהָכֹה גִּזְוִים רַבִּים
 וְהָרַג מַלְכִּים עֲצוּמִים:
 לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי. וּלְעֹג
 מֶלֶךְ חֲבָשׁן וְלִכְל מַמְלָכוֹת
 בְּנִעַן: וְנָתַן אֶרֶץ נַחֲלָה.
 נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יי
 שְׁמִי לְעוֹלָם. יי וְכָרַךְ
 לְדָר וְדָר: כִּי יֵדִין יי עַמּוֹ
 וְעַל עֲבָדָיו יִתְנַחֵם: עֲצָבִי
 חַגּוּזִים כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
 יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא
 יִדְבְּרוּ עֵינִים לָהֶם וְלֹא
 יֵרְאוּ: אֲזִנִּים לָהֶם וְלֹא
 יֵאֻזְנוּ אֵף אֵין יֵשׁ רוּחַ
 בְּפִיהֶם: כַּמּוֹהֶם יִהְיוּ
 עֹשִׂיהֶם. כָּל אֲשֶׁר בְּטַח
 בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ
 אֹתִי. בֵּית אֶהֱרֹן בָּרְכוּ אֶת
 יי: בֵּית חֲלֹוִי בָּרְכוּ אֶת־יי.
 יֵרְאוּ יי. בָּרְכוּ אֶת־יי: בָּרוּךְ
 יי מִצִּיּוֹן שׁוֹכֵן יְרוּשָׁלַם
 הַלְלוּהָ:

דער דינ ערסטגעבןרענן מצרים'ס טונג,
 פֿען מענט ביז פֿיה. ער זאנדטע וואהר
 לייכען זונד וואנדער לור ליכטיגונג מצרים'ס,
 מיבער פרעה זונד זאלע זיינע זונטערטהא-
 נען. ער מיזט'ס, דער פֿיעלע פֿעלוקער טונג
 זונד מעכטיגע קאניגע פֿענדיכטעטע. סיחון,
 דען קאניג פֿען אמרי, זונד עוג, דען קאניג
 פֿען בשן, זונד דינ זעמטליכען רייכע
 בנען'ס. זונד דערען זונד גאב ער לון
 ערבגוטע זיינען פֿעלוקע ישראל. עוויגער,
 דיין נחשע מיזט פֿיר מיטער, עוויגער, דיין
 זנגעדענקען פֿיר זאלע געטלעכטער! דען
 רעכט פֿערטמפֿעט גאט זיינען פֿעלוקע,
 זונד זיינע דיענסטערגעבענען בעמיטליידעט
 ער. דינ גאטלעך דער פֿעלוקער זינד זילבער
 זונד גאנץ, ווערק פֿען מענטענהענדען.
 זיינען זונד זאבען זינ, זונד רעדען ניכט,
 זויגען, זונד זעהען ניכט, קהרען, זונד הק-
 רען ניכט. זויך מיזט קיין לעבענסקדעס
 זין מיהרעס זונדע. מיהנען גלייך זינד יענע,
 דינ זינ פֿערפֿערטיגען, זאלע, דינ מיהנען
 פֿערטרויען. הויז ישראל, זאבעט דען עווי-
 גען! הויז אהרן, זאבעט דען עוויגען! הויז
 לוי, זאבעט דען עוויגען! זאלע, דינ מיהר
 גאטט עהרפֿירכטעט, זאבעט דען עוויגען!
 געפריגען זינ דער עוויגע פֿען ציין מויט,
 דער דמטהקעטע זין ירושלים, זאבעט גאטט!

הודו. פרייזעט דאנקבאר דען עוויגען, דען
ער מיזט גיטיג; דען עוויג וועהרט
זיינע הולד.

פרייזעט דען גוטט מולער גוטטער; דען
עוויג מ. ז. וו.

פרייזעט דען הערן דער העררען; דען
עוויג מ. ז. וו.

דער גרמטע וואונדער טהוט מליין; דען
עוויג מ. ז. וו.

דער דען היממעל געשמעקען מיינזיכטע
פאלן; דען עוויג מ. ז. וו.

דער דיו ערדע געוואלט מיבער וואסער
פלוטהען; דען עוויג מ. ז. וו.

דער דיו גרמטען ליכטער האט געשמעקען;
דען מ. ז. וו.

דיו זאנע לור העררעטען מן טאגע;
דען מ. ז. וו.

דען מונד מונד דיו טערנע לור הערר
טאטע ביז נאכט; דען מ. ז. וו.

דער מצרים מן מיהרען ערסטגעברענגען טאג;
דען מ. ז. וו.

מונד ישראל מויט מיהרער מיטטע הערויט
פיהרטע; דען מ. ז. וו.

מיט טערקער המנד מונד מויטגעטערקע
טען מרע; דען מ. ז. וו.

דער דיו טילמעער מן טפאלטען טהייל
טע; דען מ. ז. וו.

מונד ישראל עס דורכליהען זיעס; דען
מ. ז. וו.

מונד פרעה מונד זיין העער מיינס טילמעער
טירלען זיעס; דען מ. ז. וו.

קלו הודו לוי פרייזעט
פי לעולם חסדו:

הודו לאלהי האלהים
פי לעולם חסדו:

הודו לאדני האדנים
פי לעולם חסדו:

לעשה נפלאות גדולות לבדו
פי לעולם חסדו:

לעשה השמים בתבונה
פי לעולם חסדו:

לרוקע הארץ על-המים
פי לעולם חסדו:

לעשה אזרים גדלים
פי לעולם חסדו:

את השמש לממשלת ביום
פי לעולם חסדו:

את הירח וכוכבים לממשלות
בלילה פי לעולם חסדו:

למכה מצרים בכבוריהם
פי לעולם חסדו:

ויצא ישראל מתוכם
פי לעולם חסדו:

ביד חזקה ובזרוע גמיה
פי לעולם חסדו:

לגזר ים סוף לגזרים
פי לעולם חסדו:

והעביר ישראל בתוכו
פי לעולם חסדו:

וגער פרעה וחילו בים-סוף
פי לעולם חסדו:

דער זיין פֿעקס דורך דיא וויסטע געלייטעט;

דען מ. ז. וו.

דער גרמסע קאניגע טלוג; דען מ. ז. וו.

מונד מעכטיגע פֿירטען פֿערניכטעטע;

דען מ. ז. וו.

סיחון, דען קאניג פֿען אמרי; דען מ. ז. וו.

עוג, דען קאניג פֿען בשן; דען מ. ז. וו.

מונד דערען לונד לונד ערבגוטע גאב; דען

מ. ז. וו.

לונד ערבגוטע זיינען פֿעקע ישראל; דען

מ. ז. וו.

דער מין מונדערער גרנידריגונג מונדער מיינע

געדענק; דען מ. ז. וו.

מונד מונד פֿען מונדערן פֿייגדען בעפֿרייעטע;

דען מ. ז. וו.

דער ברקד גיבט יעדען פֿלייטליכען ווענען;

דען מ. ז. וו.

פֿרייעט דען גאט דעם היממעלס; דען

עוויג וועהרט זיינע הולד.

רננו, זאבזינגעט, מיהר גערעכטען, דען

עוויגען! דען רעדליכען געלייט עס, מיהן

לן פֿרייען. דאנקעט דען עוויגען מיט

דער ליטהער, מיט לעהנמיטיגען פֿולא

טער ספיעלט פֿער מיהס. זינגעט מיהס

מיין נייעם זינד, מייקעט מוים דא: ספיעל

מיט יובעלקענגען. דען רעכטליך מיט דיא

וואלטונג גאטעס, מונד מוון זיין ווירקען

טרייעפֿעלן. ער זינעט טוגענד מונד רעכט,

לְמוֹלִיךְ עִמּוֹ בַּמִּדְבָּר

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

לְמַעַן מַלְכִּים גְּדֹלִים

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

וַיַּהֲרֹג מַלְכִּים אֲדִירִים

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

וְלַעֲזֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

וְנָתַן אֶרֶץ לְנַחֲלָה

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עֲבָדּוֹ

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

שָׁבַשְׁפָּלָנוּ זָכַר לָנוּ

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

וַיַּפְרֹקֵנוּ מִצָּרֵינוּ

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

נָתַן לָחֶם לְכָל־בָּשָׂר

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

הוֹדּוּ לְאֵל הַשָּׁמַיִם

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

לֵב רִנְנוּ צְדִיקִים בְּיַי

לְיִשְׂרָאֵל נְאֻם תְּהִלָּתוֹ:

הוֹדּוּ לַיְי בְּכִנּוֹר בְּגִבּוֹר

עֲשׂוֹר וּמָרוּ לוֹ: שִׁירוּ לוֹ

שִׁיר חֲדָשׁ הַיּוֹמִיבּוֹ נִגֵּן

בְּתִרְעָה: כִּי יֵשֶׁר דְּבַר יְיָ

וְכָר מַעֲשָׂהוּ בְּאַמּוֹנָה:

פֶּתֶן דַּעַם עוֹיְגֵעַן הוֹלֵד מִיֹּזֵט דַּעַם עַד־קִרְיָיִ
 פֶּתֶן. מוֹיֵל דַּעַם עוֹיְגֵעַן וּמִרְט זִיכֵר דִּימ
 הִימְחֵל עֲנִט־טַחֲנֵדֵעַן, מוֹדֵר מוֹיֵל זִיכֵּעַם
 מוֹדֵרֵם הוֹיֵךְ, מִיֵּהֵר גַּעֲמִימִטֵּעַם הַעֵכֶר.
 מִיֵּינֵעַר מוֹיְעַר גִּלְיֵךְ, טַהֲרִימֵט עַד־דַּעַם מַעֲעֵ
 רַעַם גַּעֲמִימִטֵּעַם, לַעֲגֵט מִיֵּן דַּעַן טִיעֲעֵן
 בַּעֲהַלְטֵעַר מִן. דַּעַן עוֹיְגֵעַן עַהֲרִיכֶטֵּעַן
 מוֹלֵעַ עַד־בַּעֲמִימִטֵּעַם, פֶּתֶר מִיֵּהֵט בַּעֲבֵעַן,
 דִּימ מִיֵּן וּכְלִטֵּמֵל וּוִילֵעַן מִיכִסְגַּעֲמִימִטֵּעַם.
 דַּעַן עַד טַפְרִמֵּךְ, מוֹדֵר עַם גַּעֲמִימִטֵּעַם, עַד גַּעֲ
 בִקֵּט מוֹדֵר — עַם טַחֲנֵדֵעַן דִּימ. גִּקֵּט פֶּתֶר
 מִיֵּימִטֵּעַן דַּעַן רַמִּימִטֵּעַם דַּעַם פֶּתֶר־קַעֲרֵה,
 פֶּתֶר־כִּיכֶטֵּעַן דִּימ עֲנִט־וִירְעֵה דַּעַם כַּחֲלִימִטֵּעַן.
 דַּעַם עוֹיְגֵעַן סוֹמֵס כּוֹר וּוִירְד עוֹיְגֵה בַּעֲטִימֵעַ
 הַעַן, עֲנִט־וִירְעֵה, דִּימ מִיֵּן זִיכֵּעַם זִיכֵּעַם,
 פֶּיֵר מוֹלֵעַ גַּעֲמִימִטֵּעַם. הִיֵּל דַּעַם פֶּתֶר־קַעֲרֵה,
 דַּעֲמִימִטֵּעַן גִּקֵּט דַּעַם עוֹיְגֵעַם, דַּעַם פֶּתֶר־קַעֲרֵה,
 דַּחֲלִימִטֵּעַן מִיֵּיגַעֲמִימִטֵּעַם עַד זִיךְ עַרְקִמֵּךְ. פֶּתֶר
 הִימְחֵל טוֹיֵעַט דַּעַם עוֹיְגֵעַם הַעֲרִיכֵדֵעַר,
 מוֹמִימִטֵּעַן מִיֵּט זִיכֵּעַם בִּלְקַע מוֹלֵעַ מַעֲעֵ
 טַעֲנִקִּיכֵדֵעַר. פֶּתֶן זִיכֵּעַם טַהֲרִימִטֵּעַן מוֹיֵס
 בַּעֲמִימִטֵּעַן עַד מוֹלֵעַ עַד־בַּעֲמִימִטֵּעַם.
 דַּעַר מִיֵּהֵרֵם הַעֲרִלֵּעַן מִיכִסְגַּעֲמִימִטֵּעַם גַּעֲבִילֵה
 דַּעַם, מִיֹּזֵט מוֹיֵךְ דַּעַר בַּעֲמִימִטֵּעַם מִיֵּהֵרֵם
 גַּעֲמִימִטֵּעַן טַהֲרִימִטֵּעַן. דַּעַם קַחֲנִיגֵעַ וּוִירְד נִיכֵט
 דַּעַר זִיעַג דּוֹרֵךְ הַעֲרַעֲמִימִטֵּעַם, דּוֹרֵךְ
 קַחֲמִימִטֵּעַן נִיכֵט רַעֲטִימִטֵּעַן זִיךְ דַּעַר הַעֲלֵד.
 טַרִיגִלִּיךְ מִיֹּזֵט דַּחֲלִימִטֵּעַן, וּמִי עַם הִלְפֵּה גִילֵט,
 מוֹדֵר וּוִימִ קַחֲמִימִטֵּעַן עַם מוֹיֵךְ, עַם בַּעֲרִיכֵטֵּעַן
 נִיכֵט. זִיֵּהֵעַ, גִּקֵּטֵּעַם מוֹיְגֵעַ מִיֹּזֵט מוֹיֵל זִיכֵּעַ
 פֶּתֶר־הַעֲרֵךְ גַּעֲרִיכֶטֵּעַן, מוֹיֵל דִּימ זִיכֵּעַר
 הוֹלֵד עֲנִט־גַּעֲמִימִטֵּעַן הַמַּרְעִנֵדֵעַן. מוֹסֵן מִיֵּהֵר דַּחֲ
 זִיֵּן דַּעַם טַחֲנֵדֵעַן לֹו עֲנִט־לִיֵּהֵעַן, מִיֵּן דַּעַר הַמֵּה
 גַּעֲמִימִטֵּעַן זִימֵ לֹו עַהֲמִימִטֵּעַן. דַּחֲמִימִטֵּעַן הַמֵּה

אֱהִיב צִדְקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד
 יִי מְלָאֵה הָאָרֶץ: בְּדָבָר יִי
 שָׁמַיִם גַּעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָל
 צָבָאִם: כִּנֵּם כִּנֵּר מִי הַיָּם
 נָתַן בְּאוֹצְרוֹת תְּהוֹמוֹת:
 יִירָאוּ מִי כָל הָאָרֶץ מִמֶּנִּי
 יִגִּירוּ כָל־יֹשְׁבֵי תֵבֶל: כִּי
 הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא צוּר
 וַיַּעֲמֵד: יִי הַפִּירֵעַצַת גּוֹיִם
 הַנִּיזֵה מַחֲשָׁבוֹת עַמִּים:
 עֲצַת יִי לְעוֹלָם תַּעֲמֹד
 מַחֲשָׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר:
 אֲשֶׁר־הַגּוֹי אֲשֶׁר יִי אֱלֹהָיו
 הָעַם בָּחַר לְנַחֲלָה לֹו:
 מִשְׁמַיִם הִבִּיט יִי רְאֵה אֶת
 כָּל בְּנֵי הָאָדָם: מִמֶּכּוֹן
 שְׁבֹתוֹ הַשְׁגִּיחַ אֶל כָּל יֹשְׁבֵי
 הָאָרֶץ: הִיֵּצֵר יַחַד לָבָם
 הַמִּבִּין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם:
 אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשֵׁעַ בְּרַב חֵיל
 גִּבּוֹר לֹא יִנָּצֵל בְּרַב כֹּחַ:
 שֶׁקֶר הַסּוֹס לַתְּשׁוּעָה וּבְרַב
 חֵילוֹ לֹא יִמְלֹט: הִנֵּה עֵין
 יִי אֶל יִרְאָיו לְמִיחָלִים
 רַחֲסָדוֹ: לְהַצִּיל מִמּוֹת
 נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בְּרַעֲב:

רעט מונזערע זעעלע אויך מויל גקטט, דען
מונזער ביימטמאנד, מונזער טייל, מיזט ער.
דען נור זיינער פרייעט זיך מונזער הערן.
נור זיינעט הייליגען נאמען פערטרויען וויר.
אן מאגע דיינע גמאדע, עוויגער, וואלטען
איבער מונז, וויא פֿאן דיר וויר עס ערוואר-
טען!

מיין פאמאליעד פֿיר דען שבת.
טוב. זייענדיך מיזט עס, לו דאנקען דעם
הערן, דיינעט נאמען לו זאגנען, מאלער-
האפטער. לו פֿערקנידען מן מארגען
דיינע הולד, מונד דיינע טרייע מין דען
נעכטען. ביים לעהנאמיטיגעט פאמאטער,
ביים זינגעטן הארפענקלמגע. דען ער-
פרייעט האסט דוא, הערר, מיך מיט
דיינען ווערקען, קב דיינער הענדע טאפ-
פונגען זאגנען מיך. וויא גרמאמטיג זינד
דיינע ווערקע, עוויגער; וויא מונענדליך
טייעל דיינע פלענע! דער מונאמיסטענדע
האט קיינע מהמוג היעפֿאן, דער טהער
בעגרייפט דינעס ניכט. ווען דא מויעבלי-
הען דיא פֿרעפלער וויא גרמא, עמפֿער
טפֿאסטען דיא איבעלטהעטער — דאס
לו מיהער עוויגען פֿערניכטונג עס זיין.
וועהרענד דוא ערהאבען — גקטטהייט,
פֿיר דיא עוויגקייט! דען זיהע, דיינע
פֿיינדע, הערר, זיהע, דיינע פֿיינדע טוויג-
דען הין, מין זיך לערפֿאלען דיא איבעל-
טהעטער זעהטליך. מונד גלייך דעם ראם
ערהעבעט דוא זיינע האכט, דאס מיט
מאטער מיך נאך זאפטפֿאלן גרינענד. כוהג
בליקעט זיין מויגע זיינע פֿיינדע מן, ער-
העבען איבעלטהעטער זיך ווידער מיך,
פֿערטפֿענען זיינע וואפֿענען מיך געהער-

נפֿשנו חֲבָתָה לִי עֲזָרְנוּ
וּמִגִּנְנוּ הוּא: כִּי בּוֹ יִשְׁמַח
לְבִנּוּכִי בְּשִׂמְךָ שׁוֹבֵתָנוּ:
יְהִי חֶסֶדְךָ יְיָ עָלֵינוּ כְּאֲשֶׁר
יְחַלְנוּ לָךְ:

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהוֹדוֹת לִי
וּלְאֹמַר לְשִׁמְךָ עֲלִיּוֹן: לְחַגִּיד
בְּבִקְרַת חֶסֶדְךָ. וְאֶמְוִנְתָּךְ
בְּלִילוֹת: עָלִי-עֲשׂוֹר וְעָלִי-
נָבֵל עָלִי הַגִּיּוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי
שִׂמְחָתִי יְיָ בִּפְעֻלָּתְךָ בְּמַעֲשֵׁי
יָדֶיךָ אֲרֹנִי: מִדֶּגְדְּגָלִי
מַעֲשֵׂיךָ יְיָ מִזֶּדַע עֲמָקוֹ
מִחֲשַׁבְתֶּיךָ: אִישׁ-בֶּעַר לֹא
יָדַע וְכִסִּיל וְלֹא-יָבִין אֶת-
זֹאת: בְּפֶרֶחַ רִשְׁעִים כָּמוֹ
עֵשֶׂב וַיִּצְצוּ כָּל-פֹּעַלֵי אֱוֹן
לְהַשְׁמָדֵם עָרִידֶךָ: וְאַתָּה
מָרוֹם לְעוֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה
אֵיבֶיךָ יְיָ כִּי-הִנֵּה אֵיבֶיךָ
יֵאבְדוּ וְיִתְפָּרְדּוּ כָּל-פֹּעַלֵי
אֱוֹן: וְהָרָם כְּרֵאִים קָרְנֵי
בְּלָתִי בְּשִׁמּוֹ רַעְיוֹן: וְתִבְט
עֵינִי בְּשׂוֹרֵי בִקְמִים עָלִי
מֵרַעִים הַשְׁמַעְנָה אֲזִנִּי:

זמן, דער גערעכטע בלייבט גלייך דער
פאלאט, גלייך דער לעדער מיט לבנון, טיעסט
ער ערשטער. דיא דא געפאלמלט זינד מיטן
הויזע געטטעס, דיא מיט דען פֿארהאפֿען
מונגערעס געטטעס בליהען. נאך מיטן
גרייזענאלטער ווערדען זי גרינען, ווארקיג
מונד קראפטפֿול ווערדען זי זיין. מויל
דאס זיט פֿערקינדען, דאס רעדליך וואל
טענד, דער הערר, מיין הקרט, ניכט
טאדענאלט ווירדיגעס אן מיהן!

י. געטט רעגירעט, מיין וואיעסטעט
זיך היללענד, עס היללעט מיין וואלט זיך
דער הערר, זיך מוואגירטענד; פֿעסט בע
טטעהט דיא וועלט, מונד וואנקעט ניכט.
פֿעסט פֿון יעהער בעטטעהט דיין טהרן,
פֿון עוויגקייט הער ביז דאס. עס ערהע
בען דיא טטרומע, הערר, עס ערהעבען
דיא טטרומע מיהרען וועללענאלאג, עס
ערהעבען דיא טטרומע מיהר געברויזע.
מעכטיגער מוט דאס רויטען טטרומענדער
פֿולטהען, זינד דיא וואגענבראנדוגען דעס
וועלטמעערעס. מעכטיגער, געטט, מיין
זינער הקהע! זינע לייגיסטע זינד עוויג
גלויבויכדיג, הייליגקייט מיט דער טווק
פֿיר דיין הויז, געטט, פֿיר דיא דויער וואלע
לייטען!

יח. א דאס דיא הערליכקייט געטטעס
מיטערדער מערקמנט ווירדע, מויל דאס
דער עוויגע זינער טאפֿענאגען זיך פֿריי
עטע! געפריעזען זיט דער נאמע דעס
עוויגען, פֿון טון אן, ביז מיין עוויגקייט. פֿון
זאנענאלט מונד ניעדערגאנגע זיט דער
נאמע געטטעס געלמבט, מוט וואלערהאפֿט
טערגיט וואלען נאליקען דער הערר, מיכער
דיא היטעל פֿערברייטעט זיך זינע הערר
ליכקייט. „עוויגער“, זא נענט דיא עוויג
קייט דיר, „עוויגער“, זא ליטעט דיין
רוהט ביט יעגליכען געטלעכטע! מיט
היטעל האט דער הערר זינען טהרן

צדיק כְּתֹמֶר יִפְרַח כְּאֶרֶז
בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה: שְׁתּוּלִים
בְּבֵית יי בְּחִצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ
יִפְרִיחוּ: עוֹד יִנּוּבוֹן בְּשִׁיבָה
רְשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ:
לְהַגִּיד כִּי־יֵשֶׁר יי צוּרֵי וְלֹא
עוֹלָתָה בּוֹ:

צג יי מֶלֶךְ גֵּאוֹת לְבֶשׂ.
לְבֶשׂ יי עוֹ הַתְּאֹרֶם אֶף
חֲכוֹן תִּבֵּל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן
כִּסְאָךְ מֵאֵז מַעֲוֹלָם אֲתָה:
נִשְׂאוּ נְהַרְוֹת יי נִשְׂאוּ
נְהַרְוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהַרְוֹת
דְּכָוִים: מַקְלוֹת מַיִם רַבִּים
אֲדִירִים וּמִשְׁבְּרֵי־יָם אֲדִיר
בְּמָרוֹם יי: עֲדָתְךָ נֶאֱמָנוּ
מֵאֵד לְבֵיתְךָ נֶאֱוָה־קֹדֶשׁ
יי לְאַרְךָ יָמִים:

יח כבוד יי לְעוֹלָם יִשְׁמַח
יי בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יי
מְבָרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
מִמּוֹרָח שָׁמֶשׁ עַד מְבֹאֵר
מְהֵלֶל שֵׁם יי: רֶם עַל כָּל
גּוֹיִם יי עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:
יי שִׁמְךָ לְעוֹלָם יי זְכָרְךָ
לְדֹר וָדֹר: יי בְּשָׁמַיִם הַכִּין

בעגרינדעט מונד מוֹלענטהמלכען ווּמלעט
זיינע העררמפֿט. עס פֿרייען זיך די
היממעל; עס פֿרעהלעקעט די ערד
דערקב, מונד מונטער מלען פֿעלעקען
הייסט עס: „דער עוויגע רעגירער!“
דער עוויגע רעגירער, דער עוויגע האט
רעגירער, דער עוויגע ווירד, פֿיר מונד
פֿיר, רעגירער! גאט מיט'ס, דער
מיטערנערהערד מלס קאניג ווּמלעט!
פֿעלעקערטעממעט מוֹלעטען הין מין זיינען
העררמגעביטעט. גאט פֿעריכטעט דען
טום דער פֿעלעקער, פֿערמיטעלט דער
מלכענען ענטוורפֿע. גאר מלכענע פֿלע-
נע ענטעטענע מין מענטענהערלען, דאך
בלייבט'ס מן ענדע ביי דער גאטמייט
טום. דער טום גאטעס בלייבט פֿיר די
עוויגקייט, די ענטוורפֿע, מין זיינען זי-
נע, פֿיר מלע געטלעכטער. דען ער טערמך,
מונד עס געטמח, ער געבט, מונד עס
טמנד דא. דען ציון האט דער הער זיך
ערקערען, זיין ומונט האט לו זיינען טהערקא-
זיטלע זי געמחט. דען, יעקב האט די
גאטמייט זיך ערקערען, ישראל, לו זיינען
ליעבלינגע. דען גאט פֿערטמסט זיין
פֿעלעק מיטערמחער, פֿערלעסט זיין ערבע
ניכט. ער, דער ערמחערמסטמלע מיט'ס,
דער זינדע פֿערגיבט, דער פֿערדערבען
ניכט העריינברעכען לעסט, דער ווידער-
האט זיינען למך מיינהעלט, מונד ניכט
פֿיינדליך לערטמערט, נאך דען גאנלען
מומפֿאנגע זיינעס גריממעס. עווי-
גער, טמעה'מונז ביימ, זיין מין ערהערענ-
דער קאניג מונז, מן טמגע, וף וויר דיך
מכרענען!

אשרי הייל דענען, די מין דיינען
הויזע ווילען, די מיטערמערט דיך
פֿרייען — סלה! הייל דען פֿעלעקע, דען
זאך מין למך געווארדען, דען פֿעלעקע
הייל, דעסטען גאט — דער עוויגע!

כסאֹ וּמלכותו בכל
משלה: ישמחו השמים
ותגל הארץ ויאמרו בגוים
יי מלך: יי מלך יי מלך יי
ימלך לעלם ועד: יי מלך
עולם ועד אבדו גוים
מארצו: יי הפירעצת גוים
הניא מחשבות עמים:
רבות מחשבות בלב איש
ועצתי היא תקום: עצת
יי לעולם תעמד מחשבות
לבן לדר ודר: כי הוא אמר
ויחי הוא צוה ויעמד: כי
בחר יי בציון אוה למושב
לו: כי יעקב בחר לו יה
ישראל לסגלתו: כי לא
יטש יי עמו ונחלתו לא
יעזב: והוא רחום וכפר
עון ולא ישחית והרבה
להשיב אפן ולא יעיר כל
חמתו: יי הושיעה המלך
יעננו ביום קראנו:

אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך
סלה:

אשרי העם שכבה לו אשרי
העם שיי אלהיו:

תהלה. למבליעד דוד'ס. מיר ווילז דיר
 ערהעבען, מיין גקטט מונד קאניג, מונד
 דיינען נאמען פרייען מיטערפערט. מיט
 יעדעסן טאגע מויפ'ס נייע ווילז מיר דיר
 למבען, מונד ריהמען דיינען נאמען, מיטער
 מונד עוויג. גקטט מיט דער עוויגע מונד
 מולגעפרייען מונד פיר זיינע גקטטע רייכט
 קיינע פערטונג מויס. מיין געטלעכט דעס
 מנדעסן ריהמען דיין ווירקען, מונד דיינע
 מלכטעפונגען קינדען זי. דיא פראנץ
 גענדע הערליכקייט דיינער מיטעסטע
 מונד דיינע ומונדערפאלע ליטונג ווילז מיר
 ערלעהען. דיינע ומונדער בעמורקונדען
 דיינע מלכט, מונד דיינע גקטטע קינדע
 מיר. דאז מנגעדענקען דיינער פילערייכען
 גיטע פערברייטען זי, מונד דיינע מולז
 גערעכטיגקייט בעינגען זי. מולגענדיג
 מונד מולערברמענד מיט דער עוויגע,
 למגמיטהיגמונד גקטט מן הולד. גיטיג מיט
 דער עוויגע געגען מולז, מונד געגען זיינע
 זעמטליכען געטלעכע בעוועהרט זיין
 ערבממען זיך. דיר, גקטט, זינד מולזע דיינע
 ווערקע לוס דאנקע פערפליכטעט, מונד
 דיינע פערממען למבען דיר. דיא הערליכע
 קייט דיינעס רייכעס בענעדייען זי, מונד
 דיינע טטערקע פערקינדעט מיהר ווקרט,
 מוס דען מענטען זיינע מלכטווערקע לו
 ערלעהען, דיא הערליכקייט מונד טענע
 זיינעס רייכעס. דיין רייך מיט מיין רייך
 מולער עוויגקייטען, מונד דיין העררעכע
 ומולטען בעוועהרט מין יעגליכען ליטמול
 טער זיך. דער עוויגע מיט'ס, דער דיא
 זינקענדען מונטערסטילט, מונד דיא גע
 בייגטען מויפריכטעט, מולער מויגען זינד

קמהתהלה לדוד ארוממך
 אלוהי המלך ואברהם
 שמך לעולם ועד: בכל
 יום אברכה ואהללה שמך
 לעולם ועד: גדול יי
 ומהלל מאד ולגדלתו אין
 חקר: דור לדור ישבח
 מעשיך וגבורתיך וגידו:
 חדר כבוד הודך ודברי
 נפלאתיך אשיתח: ועוזו
 נוראתיך יאמרו וגדלתך
 אספרנה: זכר רב טובך
 יביעו וצדקתך ירננו: חנו
 ורחום יי ארך אפים וגדל
 חסד: טוב יי לכל ורחמיו
 על כל מעשיו: יודוך יי
 כל מעשיך וחסידיך
 יברכוכה: כבוד מלכותך
 יאמרו וגבורתך ידברו:
 להודיע לבני האדם
 גבורתו וכבוד הדר
 מלכותו: מלכותך מלכות
 כל עלמים וממשלתך
 בכל דור ודור: סומך יי
 לכל הנפלים וזקף לכל
 הכפופים: עיני כל אליך

הַמַּפְעֵנֵךְ מוֹיֵל דִּיךְ גַּעֲרִיכְטֵט, מוֹנֵד דּוּם
 גִּיבֶטט מִיֵּהֶרֶע כִּמְהֵרֵנִיג מִיֵּהֶנֶען לֹר לִיט.
 דּוּם מַפְעֵנֵטט דִּינֵעֵה מוֹנֵד, מוֹנֵד זַעֲטִיט
 גַּעֲטט מוֹלֵעֵס לַעֲבַעֲדֵע מִיט דִּינֵעֵנֶען וּמִקְהֵל
 וּמִקְלֵעֵן. מוֹלֵגֶרֶכְט מִיט גַּטֵּט מִין מוֹל
 זִינֵעֵן וּנֵעֵנֶען, מוֹנֵד עֲדַעֲלִיכֵיג מִין מוֹל זִיט
 נֵעֵן הַמְּכַלְמֵנֶען. כִּמְהֵע מִיט דַּעַר עוֹיגֵע
 מוֹלֵעֵן, דִּיט מִיֵּהן מִכְרֹפֵעֵן; מוֹלֵעֵן, דִּיט
 טִרִיעֶפֶלֶן מִיֵּהן מִכְרֹפֵעֵן. דַּעַן וּמִלֵּעֵן זִיט
 נַעַר פֶּרַעֲהֶרֶע פֶּלֶן־פִּיהֶרֶט עַר, מוֹנֵד
 דַּעֲרֵעֵן גַּעֲבֵט עֲרַקֶרֶט עַר, מוֹנֵד בַּעֲרִיט
 עַט זִיט. דַּעַר עוֹיגֵע בַּעֲהִיטֵטט מוֹלֵעֵן, דִּיט
 מִיֵּהן לִיבֵעֵנֶען, מוֹנֵד דִּיט פֶּרַעֲפֹלֶעַר, מוֹיכֵט
 גַּעֲזִמֵּטט פֶּרַטִּיגֵט עַר. דִּיט לִמֵּב גַּטֵּטט
 זִינֵעֵן מִיֵּהן מוֹנֵד פֶּרַקִּינֵדֶען, מוֹנֵד מוֹלֵעֵס
 פֶּלִיטִיכֵע וּנֵעֵנֶען קִינֵדֶע פִּיכֵר מוֹנֵד פִּיכֵר, וּיִיט
 גַּעֲהִיִּיגֵטט זִינֵעֵן כִּמְהֵע מִיט. זִיט לִמֵּטט מוֹנֵד
 דַּעַן דִּיט גַּטֵּטטִיט בַּעֲנַעֲדִיעֵן, פֶּלֶן כּוֹן מִן
 בִּיז מִין עוֹיגִקִּיט, לִמֵּבֵט גַּטֵּט!

הַלְלוּיָהּ. לִמֵּבֵט גַּטֵּט! פִּרִיעֵע מִינֵע
 זַעֲלֵע דַּעַן עוֹיגֵעֵן! לִמֵּבֵען וּמִלֵּעֵן מִיֵּךְ דַּעַן
 עוֹיגֵעֵן, וּנֵעֵרֶענֵד מִינֵעֵס גִּמְלֵעֵן לַעֲבַעֲנֵס,
 בַּעֲזִיגֵעֵן מִינֵעֵן גַּטֵּט, זִיט לִמֵּכֵע מִיֵּךְ בִּין.
 לַעֲנֵקט מִינֵעֵר לִטְרוּעֵן נִיכֵט מוֹיֵל עֲדֵלֵע,
 מוֹיֵל מִינֵעֵן עֲרַעֲנִיקֵהן, דַּעַר זַעֲלֵבֵטט
 הִלְפֵּלֵקֵן מִיט. דַּעַן כּוֹר דַּעַר מִדַּעַן מוֹיט
 גַּעֲהֵט, דִּיט עַר וּיִדַּעַר לֹר עֲרַע וּיִרֵד;
 מִן וּנֵעֲלֵעֵן טִמְגֵע מוֹיֵךְ זִינֵעֵע עֲנִטוֹרִפֵּע
 לֹר נִיכֵטֵע וּנֵעֲרֵעֵן. הִיִּל דַּעַן, דַּעֲסֵטֵעֵן
 בִּימִטֵּטטִיט דַּעַר גַּטֵּטט יַעֲקֹב'ס מִיט, דַּעַר
 מוֹיֵל דַּעַן עוֹיגֵעֵן זִינֵעֵן גַּטֵּטט, זִינֵעֵן הַמַּפְעֵנֵךְ
 גִּרִינֵדֵטט. דַּעַר דִּיט הַמֵּט גַּעֲסִמֶפֶעֵן דַּעַן
 הִימִעֵל מוֹנֵד דִּיט עֲרַעֲע, דִּיט מַעֲעֵר מוֹנֵד

יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם
 אֶת־אֲכָלָם בְּעֵתוֹ: פֹּתַח
 אֶת־יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל־חַי
 רִצּוֹן: צְדִיק יִבְרָכְךָ
 וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב
 יִי לְכָל־קִרְאָיו לְכָל־אֲשֶׁר
 יִקְרָאֵהוּ בְּאֵמֶרֶת: רִצּוֹן
 יִרְאֵיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שׁוֹעֲתָם
 יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעַם: שׁוֹמֵר יִי
 אֶת־כָּל־אֲהָבָיו וְאֶת־כָּל־
 הָרָשָׁעִים יִשְׁמִיד: תְּהִלַּת
 יִי דְבַר־פִּי וּיְבָרֶךְכָּל־בָּשָׂר
 שֵׁם קִדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
 וְאֲנַחְנוּ נְבָרֶךְ יְיָ מִעַתָּה
 וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קְמוּ הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ נַפְשִׁי
 אֶת יִי: אֶהְלֵלָה יִי בְּחַיִּי.
 אֲמַרְהָ לֵאלֹהֵי בְעוֹרִי: אֵל
 תִּבְטָחוּ בְּגִדִיבִים. בְּבֶן
 אֲדָם שָׂאִין לוֹ תְּשׁוּעָה:
 תִּצַּא רוּחוֹ יֵשֶׁב לְאֶרְצוֹ.
 בַּיּוֹם הַהוּא אֲבָרוּ
 עֲשִׂתְנָתוֹ: אֲשֶׁרִי שְׂאֵל
 יַעֲקֹב בְּעוֹזָו. שְׁבְרוּ עַל
 יִי אֱלֹהָיו: עֲשֶׂה שָׁמַיִם
 וָאָרֶץ אֶת הַיָּם וְאֶת כָּל־

מולעם, וואס דארין, דער וואהרמאפט
פֿיר מיטער בעטיילט. דער רעכט
פֿערטמאפט דען בעדריקטען, ברקד דען
דארבענדען גיבט. גאט מיט'ס, דער די
געפֿעסטעלטען בעפֿרייט. דער עוויגע
גיבט זעהקראפט דען בלינדען, דער עוויגע
ריכטעט מויל די געבייגטען, דער עוויגע
לייבט די גערעכטען. דער עוויגע בעטיילט
די פֿרעמדלינגע, וואיזע מונד וויטווע קרעפֿט
טיגעט ער, דען וועג דער פֿרעפלער מבער
קרימט ער. דער הערר רעגירעט עוויג
מאס קאניג, דיין גאט, ציון, מין יעגליכעס
לייטמאטער, אָבעט גאט!

הללויה. אָבעט גאט! דען טאָן מיט'ס,
מוזרעס גאטע אָבזינגען, דען ליבליך
מיט'ס, זיך דאָ אָב מיהן ענטפֿריכט.
דער הערר ערבויעט ירושלים ווידער, זאמ
מאלט די פֿערטמאפטענען ישראל'ס. זענע
דעט היילונג דען געברענגענען הערלען, מונד
לעגט בולאזן מונד מיהרע וואונדען. ער בע
טטימט די מלח דער טטערנע, בענעננט
זיך זעהמליך מיט נאמען. גראס מיט
מוזער הערר מונד פֿאָן מונדנליכער קראפט,
זיינע מולווייזעהייט מיט דער טילדערונג מונד
לוגענליך. דויער טפענדעט דער הערר
דען דעמאטהמאפֿאָלען, ערנידריגט די
פֿרעפלער, ביז לור ערדע. טטימט פֿאָל
דאנקבארקייט ליעדער מן, דעס העררן,
זינגעט מונד רעס גאטע מיט דער ליטהער.
דער דעס היממעל מיינע וואָקענהאלע גיבט,
דער ערדע רעגען בערייטעט, מויל דען
בערגען גרעזער געדיהען (עסט. ער גיבט

אשר בם. השמר אמת
לעולם: עשה משפט
לעשוקים נתן להם
לרעים. יימתיר אסורים:
יי פחת עורים יי זקה
כפופים. יי אהב צדיקים:
יי שמר את גרים יתום
ואלמנה יעזר. ודרך
רשעים יעור: ימך יי
לעולם אלהיך ציון לך
ודר הללויה:

קמו הללויה כי טוב זמרה
אלהינו. פי נעים נאה
תחלה: בונה ירושלם יי.
נרחי ישראל יבנם: הרופא
לשבורי רב. ומחבש
לעצבותם: מונה מספר
לכוכבים. לבלם שמות
יחרא: גדול אדנינו ורב
כח. לתבונתו אין מספר:
מעזר ענוים יי. משפיל
רשעים עדי ארץ: ענו
לוי בתודה. זמרו לאלהינו
בכנור: המכסה שמים
בעבים המכין לארץ מטר.
המצמיח הרים חציר:

דען פֿיהע נאָהרונג, דען יונגען נאָבען,
 דיא דאָ רופֿען. ניכט און דעם קאָסטעס
 טטערקע האַט ער וואָהלגעמאָלען, ניכט
 דורך דיא וואַסערקאָמפֿט מיט מיאָן דער
 און בעליעבט. געמאָלען האַט דער הערר
 און זיינען פֿערעהערען, דיא דאָ האַרען
 זיינער הונד. פֿרייזע, ירושלים, דען עוויגען!
 אָבע, ציון, דיינען גאָט; דען ער מיט'ס,
 דער דיא ריגעל דיינער טהאָרע בעפֿעסט'ט
 געט, דיינען קינדען אין דיינער מיטטע
 דען זעגען טפֿענדעט. דער לור גרענלע דען
 פֿריעדען דיר געגעבען, מאַרק דעם וויי
 לענס דיר אין פֿילזע גיבט. דער זין וואָרט
 לור ערדע ניעדערזענדעט, מונד טנעל
 דורכמיטל זיין מויסטפֿרוך זיא. דער טנע
 גיבט וויא וואָלע, רייל, דער מיטע גלייך,
 מויסטטרייעט. דער זיינען פֿראַסט טליי
 דערט, אין דיכטען סאָלען — פֿאַר זיינער
 קעלטע — ווער קאָן בעטטעהען? זענדעט
 זיין געבאָט דאָן ווידער, מונד לעסט זיא
 לערפֿליטען, לעסט וועהען זיינען וויד, מונד
 זיא רינען וויא געוועסטער הין. ער קינדעט
 יעקב זיינע וואַלטונג, זיינע זאטלונגען מונד
 רעכטע, ישראל. קיינען פֿאָלקע נאָך האַט
 יע ער דיעס געטהאָן, נישטער ליעס זיינע
 רעכטע ער זיא קענען. אָבעט גאָט!

הללויה. אָבעט גאָט, דער מיטן היא
 מעל טהאָרעט. אָבעט דען אין דען האָהען
 מנערקאָנטען! אָבעט מיאָן, מיאָר זיינע
 ענגעל מאָלע, אָבעט מיאָן, מיאָר זיינע העע

נותן לבהמה לחמה. לבני
 ערב אשר יקראו: לא
 בגבורת הסוס יחפץ. לא
 בשוקי האיש ירצה: רוצה
 ייאת יראו. את המיחלים
 לחסדו: שבחי ירושלם
 את יי. הללי אלהיך ציון:
 כי חזק בריחי שערך.
 ברה בניה בקרבך: השם
 גבולך שלום. חלב חטים
 ישביעה: השלח אמרתו
 ארץ. עד מהרה ירוץ
 דברו: הנותן שלג בצמר.
 כפור כאפר יפור: משליך
 קרחו כפתים. לפני קרתו
 מי יעמד: ישלח דברו
 וימסם. ישב רוחו יולו
 מים: מגיד דברו ריעקב.
 חקיו ומשפטיו לישראל:
 לא עשה כן לבר גוי.
 ומשפטים בר ידעום
 הללויה:

קמח הללויה. הללו את יי
 מן השמים. הללוהו
 במרומים: הללוהו כל
 מלאכיו. הללוהו כל

רע מיכאגאמאמאמא! (אָבעט מיהן זאָנעט מונד
 אָנער, אָבעט מיהן מונע מיהר (אָטגאטטירט
 נע! אָבעט מיהן, מונע מיהר הימאמאמאמא
 הען, מונע מיהר געוועסטער, דיז מיהער דען
 הימאמאמא! מונע זאָנעט פרייזען דען נאמען
 גאטטעס; דען ער מוילין נור געבאט, מונד
 — זיז טאמאדען געטאפּען דא. מונד ער
 טאטעלעט פֿיר דיז דויער זיז הער, נאך
 דען מונאמערטרייטבארען געזעטלע, דאז
 ער גאט. אָבעט גאטט פֿאָן דער ערדע מוילט
 מיהר מונגעהייער מונד מונע מיהר טיעפֿען.
 פֿייער מונד האַגעל טאנעט מונד נעבעל, גע-
 וויטערטאָבען, דאז זיין געבאט פֿאָלפֿיהרט.
 מיהר בערגע מונד היגעל מונעמאמאמא, פֿרוכט
 בייזע מונד מיהר לעדערן מונע! געוילד
 מונד מונעס פֿיה, געוויקט מונד יעדער בע-
 פֿידערטע פֿאָגעל! מיהר ערדענקאָניגע מונד
 נאליקען, מונעמאמאמא, פֿירטען מונד מיהר
 ערדענריכטער מונע. מיהר יינגלינגע מונד
 מויל מיהר יונגפֿרויען, בעטאגטע מונד מיט
 דעריעהריגע! מונע זאָנעט פרייזען דען נא-
 מען גאטטעס, דען ערהאבען מיזט זיין נא-
 מע מינליג מונד מוילין, דעסמען מויעס
 טעט מיהער הימאמאמא מונד ערדע מוילגע-
 ברייטעט. ער ערהעבט דען גאנצן זייעס
 פֿאָלקעס, דען רוקט מונע מיהר ערגעבע-
 נען, דער קינדער ישראל'ס, דעס מיהר
 בעפֿריינדעטען פֿאָלקעס. אָבעט גאטט!
 הללויה. אָבעט גאטט! זינגעט דען
 עוויגען מיין נייס לייד, זינגען רוקמע,

צבֿאִיו: הִלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ
 וַיֵּרָח. הִלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי
 אֹר: הִלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם.
 וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל הַשָּׁמַיִם:
 יִהְיוּ אֶת־שֵׁם יי כִּי הוּא
 צִוָּה וַיִּבְרָא: וַיַּעֲמִידם לַעֲד
 לְעוֹלָם. חֲקִי־נָתַן וְלֹא
 יַעֲבֹר: הִלְלוּ אֶת־יי מִן־
 הָאָרֶץ. תַּנִּינִים וְכָל־
 תַּחְמוֹת: אֵשׁ וְכָרָד שֶׁלֹּג
 וְקִיטּוֹר. רוּחַ סַעֲרָה עֹשֶׂה
 דְּבָרוֹ: הַהָרִים וְכָל־גְּבֻעוֹת
 עֵץ פֶּרִי וְכָל־אֲרָזִים: תַּחֲיֶה
 וְכָל־בְּחֵמָה רֶמֶשׁ וְצִפּוֹר
 כָּנָף: מַלְכֵי־אָרֶץ וְכָל־
 לְאֻמִּים. שָׂרִים וְכָל־
 שִׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחֲזִירִים וְגַם־
 בַּתוֹלוֹת. וְקָנִים עִם־
 נְעָרִים: יִהְיוּ אֶת־שֵׁם יי
 כִּי־נִשְׁגָּב שְׁמוֹ לְבָדּוֹ. הוֹדוּ
 עַל־אָרֶץ וּשְׁמַיִם: וַיֵּרָם
 קָרוֹן וְלַעֲמֹ. תִּהְיֶה לְכָל־
 חֲסִידָיו. לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל עִם
 קְרוֹבוֹ הִלְלוּיָהּ:

קָמָה הִלְלוּיָהּ שִׁיר לִיי שִׁיר
 חֲדָשׁ. תִּהְיֶה בְּקִהְלֵךְ

חֲסִידִים: יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל
 בְּעֲשׂוֹ. בְּנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ
 בְּמִלְכָּם: יִהְיוּ שְׂמוֹ
 בְּמַחֲוֹל. בְּתֵף וּכְנֹר יִזְמְרוּ
 לוֹ: כִּי רוּצָה יְיָ בְּעַמּוֹ.
 יִפְאֵר עַנּוּיִם בִּישׁוּעָה:
 יַעֲלוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד.
 יִרְנְנוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם:
 רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנָם.
 וְחָרַב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם:
 לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם.
 תּוֹכַחוֹת בְּלֵאמִים: לְאִסֹּר
 מַלְכֵיהֶם בְּזוֹקִים וּנְכַבְּדֵיהֶם
 בְּכַבְּלֵי בְרוֹז: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם
 מִשְׁפָּט כְּתוֹב הַדָּר הוּא
 לְכָל חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:
 הַלְלוּיָהּ וְהַלְלוּ-אֵל
 בְּקֹדֶשׁוֹ. הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ
 עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ.
 הַלְלוּהוּ כְּרַב גָּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ
 בְּתִקְעַ שׁוֹפָר. הַלְלוּהוּ
 בְּנֶגְבַל וּכְנֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֵף
 וּמַחֲוֹל. הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
 וְעִנָּב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי-
 שִׁמְעַ. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
 חֲרוּעָה: כָּל הַנְּשָׁמָה

מִן דַּעַר פֶּרְקָמֶשֶׁן פֶּרְקָמֶשֶׁן פֶּרְקָמֶשֶׁן. יִשְׂרָאֵל
 פֶּרְיֵי זֵינְעֵס טַפְפֶּעֶרס זִיךְ, צִיּוֹן'ס קִינֵּ-
 דַּעַר מֶהֶגֶען, מֶה מִיִּהֶרעס קֶמֶיגֶס, יוֹבֵעֵן.
 טַמֶּלֶנְד פֶּרִיזֶען זֵינְעֵן נֶמֶשֶׁן זִימ, מוֹנְטֶער
 פוֹיקֶען מוֹנְד לִיטֶהֶר בעגלִיטוֹנג בעזִיגֶען
 זִימ מִיִּהֶן. דַּעַן וּמֶהֶלֶוּמֶלֶנְד עֶרֶווייזט זִיךְ
 גֶּמֶט זֵינְעֵס פֶּמֶלֶקע, טַפְפֶּנְדֶּעט דַּעַן גַּע-
 בִּיגֶטֶען זֵיגֶעס פֶּעֶרֶהֶרֶלִיכֶונג. עֶס זִינד
 פֶּרְקֶהגֶעסֶטימֶט דִּימ פֶּרְקָמֶשֶׁן, מֶה דִּיזֶער
 ווִירדִיגֶונג, זִימ יוֹבֵעֵן מוֹיִל מִיִּהֶרען לֶמֶגֶר-
 טַטֶּעטֶען. דִּימ גֶּמֶטֶס פֶּעֶרֶהֶרֶלִיכֶונג
 קִינדֶעט מִיִּהֶרע רַעֲדֶע, מוֹנְד מוֹט דַּפְפֶּעל-
 טִיידִיג טווערט גִּילט זִימ מִן מִיִּהֶרעֶר הַמֶּנְד.
 מוֹס רַמֶּע מִן דַּעַן פֶּמֶלֶקֶען לוֹ מִיבֶען, גִּי-
 סֶעֶלֶונג מִן דַּעַן נֶמֶלֶימֶען. מִיִּהֶרע קֶמֶיגֶע
 מִן בַּמֶּדֶע לוֹ לֶעגֶען, מִיִּהֶרע פֶּמֶרֶנֶהֶמֶן
 מִן מִיזֶענקֶעטֶען, דִּמִּז פֶּעֶרֶלִיכֶונגֶעט
 גַּעֲרִיכֶט מִן מִיִּהֶנֶן לוֹ פֶּמֶלֶלִיִּהֶען. — מִיזֶע
 לִיִּרֶדֶע מִיזֶט עֶר מוֹל זֵינְעֵן גַּעווייִהֶעטֶען.
 לֶמֶבֶט גֶּמֶט!

הַלְלוּיָהּ. לֶמֶבֶט גֶּמֶט! לֶמֶבֶט גֶּמֶט
 מִן זֵינְעֵס הִילִיגֶטהוּסע, לֶמֶבֶט מִיִּהֶן זֵי-
 נֶער מוֹיסֶגֶדֶהֶנְטֶען מַמֶּכֶט גַּעֲמֶס, לֶמֶבֶט
 מִיִּהֶן מִן זֵינְעֵן מַמֶּכֶט וועֶרֶקֶען, לֶמֶבֶט מִיִּהֶן
 זֵינְעֶר גֶּרֶמֶסע מִגֶּעֶמֶסֶען. לֶמֶבֶט מִיִּהֶן
 מִיִּס פֶּמֶזִינֶעֶנְטֶמֶל, לֶמֶבֶט מִיִּהֶן מִיִּט פּוֹמֶל-
 טֶער מוֹנְד לִיטֶהֶר. לֶמֶבֶט מִיִּהֶן בִּימ פּוֹ-
 קֶענְטֶמֶל מוֹנְד טֶמֶק, לֶמֶבֶט מִיִּהֶן בִּימ
 פֶּמֶטֶען מוֹנְד לִיבֶעֶלֶקֶלֶמֶג. לֶמֶבֶט מִיִּהֶן
 בִּימ לִיבֶלִיכֶען מֶקֶקֶרֶען, לֶמֶבֶט מִיִּהֶן
 בִּימ לִיבֶלֶנְדֶען יוֹבֶעֶלֶקֶלֶמֶג! מוֹלֶעס, ווֹמֶס

מִדְעָן הָמָט, פִּרְיָנָה דִּימָ גִּמְטָהּ יִיט! לִמָּה
בַּעַט גִּמְטָה!

בְּרוּךְ. גַּעְלָמְכִיט זִימָ גִּמְטָה, מִין עֲוִיגְקִיט!
אִמֵּן, אִמֵּן! גַּעְלָמְכִיט זִימָ גִּמְטָה פֶּמֶן צִיִּין
מוֹיִט, דַּעַר דִּמָ טַהֲרָמְכִיט לִי יְרוּשָׁלַיִם, לִמְכִּיט
גִּמְטָה! גַּעְלָמְכִיט זִימָ דַּעַר עֲוִיגָה, דַּעַר גִּמְטָה
יִשְׂרָאֵל'ס, דַּעַר מִלֵּט מִיִּכְלִיגֶר וּמוֹנְדֶּרֶךְ
טַהֲרָמְכִיט מִנְעֶרְקִיט. גַּעְפִּרְיָנָה זִימָ דַּעַר
נִמְחָה זִינְעֶר הַעֲרָלִיכִיט מִין מִלְּעֶר עֲוִיגָה
קִיט, מִנְדִּי פֶמֶן לִמְטָה מִנְעֶר זִינְעֶר הַעֲרָה
לִיכִיט מִין גַּמְלָנָה עֲרָקִיט מִנְעֶרְקִיט
וּנְעֶרְדֵּן — אִמֵּן, אִמֵּן!

וִיבְרַךְ. מִנְדִּי דִידִי לִמְכִּיט דַּעַן עֲוִיגָה מִין
גַּעְפִּרְיָנָה דַּעַר גַּמְלָנָה פֶּעֶרְמִיט לִי, מִנְדִּי
דִידִי טַהֲרָמְכִיט: גַּעְלָמְכִיט זִינְעֶר דִּמָ, עֲוִיגָה,
גִּמְטָה יִשְׂרָאֵל'ס, דַּעַר דִּמָ מִנְדִּי פֶמֶן טַהֲרָמְכִיט,
פֶּמֶן עֲוִיגְקִיט לִי עֲוִיגְקִיט! דִּיין, עֲוִיגָה,
מִינְדִּי גִמְטָה, דִּמָ טַהֲרָמְכִיט דִּמָ הַעֲרָה
לִיכִיט, דַּעַר זִינְעֶר מִנְדִּי דִמָ מִינְעֶר טַהֲרָמְכִיט,
זִי מִינְדִּי מִלְּעֶר, וּמוֹיִט מִין הִימְחָה מִנְדִּי
מִינְדִּי עֲרָקִיט מִינְדִּי. דִּיין מִינְדִּי, הַעֲרָה, דִּמָ
רִיךְ, מִנְדִּי דִמָ בִּינְדִּי מִין מִלְּעֶר, מִלְּעֶר
הִימְחָה, פֶּעֶרְהַעֲרָלִיכִיט. דַּעַר רִיכְטִיט מִנְדִּי
דִּמָ עַהֲרָה, זִימָ גַּעְהֶן פֶּמֶן דִּיר מִינְדִּי, מִנְדִּי
דִּמָ בַּעְהַעֲרָטִיט דִּמָ וּנְעֶרְמִיט. מִין דִּיין
נַעַר הַמִּנְדִּי זִינְדִּי מִינְדִּי מִנְדִּי טַהֲרָמְכִיט, מִנְדִּי
דִּיר מִינְדִּי מִינְדִּי מִינְדִּי גַּעְטָהּ לִי, מִלְּעֶר
גִמְטָה מִנְדִּי טַהֲרָמְכִיט לִי פֶּעֶרְלִיכִיט. מִנְדִּי
זִמְחִיט, מִנְדִּי גִמְטָה, דִּמְכֶּן וִיכִי דִיר מִנְדִּי
פִּרְיָנָה דַּעַן נִמְחָה דִּינְעֶר הַעֲרָלִיכִיט.
דִּמָ בִּינְדִּי מִינְדִּי מִנְדִּי מִלְּעֶר עֲוִיגָה
עַהֲרָה, דִּמָ בִּינְדִּי'ס, דַּעַר דִּמָ הִימְחָה מִלְּעֶר
לִי הִימְחָה זִמְחִיט מִינְדִּי הַעֲרָה דִּמָ

תְּהַלֵּל יְהוָה הַלְלוּהָ: כָּל
הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יְהוָה הַלְלוּהָ:
בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:
בְּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שְׁכֵן יְרוּשָׁלַיִם
הַלְלוּהָ: בְּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת
לְבָדּוֹ: וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם וְיָמָּה כְּבוֹדוֹ אֶת
כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:
וִיבְרַךְ דִּידִי אֶת־יְיָ לְעִינֵי
כָּל־חֶקֶתָל. וַיֹּאמֶר דִּידִי
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם:
לֵךְ יְיָ הַגְדֵּל־לָהּ וְהַגְבִּירָהּ
וְהַתְפָּאֶרְתָּ וְהַנִּצַּחַת וְהַחֲדוּד
כִּי־כָל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ לֵךְ
יְיָ הַמְּמַלְכָהּ וְהַמְתַּנְשָׁא
כָּל־וְלָרֹאשׁ: וְהַעֲשֵׂה
וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה
מוֹשֶׁה בְּכָל. וּבִידֶךָ כַּחַ
וּגְבוּרָה. וּבִידֶךָ לְגִדֵּר
וּלְחַזֵּק לְכָל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ
מוֹדִים אֲנִחנוּ לָךְ. וְהַלְלוּ
לְשֵׁם תְּפָאֶרְתֶּךָ. אַתָּה־הוּא
יְיָ לְבִידֶךָ אַתָּה עֲשִׂיתָ אֶת־
הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־

המסט געטמפֿענען, זיך דיז ענדע מונד מלך
לעס, וואס מויל דערנעלבען, דיז מערענע,
זאמסט מולעכען, וואס זיז ענטהמלעכען, מונד
דוז ביזט עס מויל, דער מולעכען ערהמלעכען
טפענדעט, מונד דיז היממעלסטמערען, זיז
בייגען נור פֿאָר דיר זיך. דוז ביזט דער
עוויגע, גאָט, דער דוז אַברם ערוועהל
טעסט, מויל אור כשרים מיהן פֿיהרטעסט,
מונד מיהן מיט דעך נאמען אברהם בע
נאכטעסט, מונד דוז המסט מויל זיין הערן
טריינגעזיננט פֿאָר דיר בעפֿונדען.

וכרות. מונד דוז המסט מיינען בונד מיט
מיהן דוז געטמפֿעטעט, מיהן לו געבען
דוז מונד דעס כנעני, חת, אמורי, פרוי,
יבסי מונד גרגשי; עס זיינען נאכקומען
לו געבען, מונד דוז המסט מויל געהמלעכען
דיינע לזאגע, דימוויל מולגערעכט דוז
ביזט! דוז בליקטעסט הערניעדער, מויל
דוז עלענד מונדערער פֿערעלטערן מין
מצרים, מונד מיהרען קלוגערן, מן טילע
מערענע, ערהמלעכעט דוז. מונד דוז פֿאָל
פֿיהרטעסט לייכען מונד ומונדער מן פֿרעה
מונד מן מול זיינען דיענערן מונד מן דעך גאנץ
לען פֿאָלע זיינעס לזאגעס, דימוויל דוז
וואסמסטעט, דאס זיז געגען זיז געפֿרע
פֿעלט, מונד דוז המסט מיינען נאמענכרוהן
דיר בעגרינדעט, וויל דער הייטיגע טאג מיהן
נאך בעוועהרט. מונד דוז מער המסט
פֿאָר מיהנען דוז געטמלעכען, זיך דאס זיז
דוז מער, וויל טראַקענעס לזאנד, דורכ
לזגען, מונד מיהרע פֿערפֿאָלגער טטירל

צבאם האַרץ וכל־אֲשֶׁר
עָלֶיהָ הַיָּמִים וכל־אֲשֶׁר
בָּהֶם וְאַתָּה מַחִיָּה אֶת־
כָּלם. וְצָבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ
מִשְׁתַּחֲוִיִּים: אַתָּה הוּא יְיָ
הָאֱלֹהִים זֶשׁר בְּחֵרְךָ
בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר
כַּשְׁדִּים. וְשָׁמָּה שָׁמוֹ
אַבְרָהָם: וּמִצֵּאתָ אֶת־
לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ:

וכרות עמו חבֿרית לתת
את ארץ הכנעני החתי
האמרי והפֿרוי ותיבויסי
והגרנשילתלזרעו ותקם
את דברך כי צדיק אתה:
ותרא את עני אבתינו
במצרים ואת ועקתם
שמעת על ים סוף: ותתן
אותות ומפֿתֿים בפֿרעה
ובכל עבדיו ובכל עם
ארצו כי ידעת כי הזירו
עליהם ותעש לך שם
כחיוס הזה: ותים בקעת
לפניהם ויעברו בתוך תים
ביבשה ואת רדפיהם

טעסט דאס מין דיא טיעפען, גלייך מיינען.
טטיין מין טאבענדע פֿלֹטהען.

ווישע. מונד גאטט בעפֿרייטעט און יענען
טאגע ישראל מוים דער עגיפטער געוואלט,
מונד ישראל זאג דיא עגיפטער טאד, מן
מופער דעם מערעט. מונד דא זאג ישראל
דיא גרעסמאכטיגע מאכט, דיא גאטט מן
מצרים בעטהעטיגטע, דא עהרפֿירטעטע
דא: פֿאָלק דען עוויגען מונד גלויבטע מן
גאטט מונד זיינען דיענער משה.

אז. דא זאגען משה מונד דיא קינדער
ישראל'ס דיזעס ליעד דען עוויגען, מונד
זיא ספֿרמאכען מוזק: בעזיגען ווילן מין דען
עוויגען, דען מין הקהיט פֿרמאכעט ער:
קאס מונד רייטער טטירלטע ער מוים
מעער. מיין זיעג מונד זאגעסגעגענטמאנד
מיזט גאטט, דער מיר רעטטונג באַט. דיזער
מיזט מיין גאטט, מויהן פֿערהערליכען ווילן
מין, דער גאטט מיינעם פֿאטערס, מויהן
ווילן מין פֿעהעבען. דער עוויגע מיזט'ס,
דער דען קריעג בעוועלטגיגעט, דער עוויגע
גע — דאמין ליגט זיין רוהן. דיא וואגען
פֿרעה'ס מונד זיין העער האט מיכ'ס מעער
ער געטלידערט, מונד זיינער העערפֿיהרער
מויסבונד וואנדען מיכ'ס טילפֿמעער פֿערע
זענקט. פֿלֹטהען מוזהילטען זיא, דען
טטינע עהלייך זאנקען מין דיא טיעפען
זיא. דיינע רעכטע, עוויגער, מיזט מאכט

הַשְׁלַכְתָּ בַּמַּצּוֹלָה כְּמוֹ אָבִן
בְּמֵיִם עֲזִיִּים:

וַיֵּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם
וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם
מֵת עַל־שַׁפַּת הַיָּם: וַיֵּרָא
יִשְׂרָאֵל אֶת־יְהוָה הַגָּדֹל
אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בַּמִּצְרַיִם
וַיֵּרָאֵנִי הָעַם אֶת־יְהוָה
וַיֹּאמְרֵנִי בִיהוָה וּבַמָּשָׁה
עָבָדִי:

אֲזַיִּשִׁיר־מִשְׁחָה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת
לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאָה
גָּאָה סוּס וָרֶכָב וָרֶמָה בַּיָּם:
עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה וַיְחִי־לִי
לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאֲנוּחִי
אֱלֹהֵי אָבִי וְאֲרוֹמְמָנִהּ:
יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה
שְׁמוֹ: מִרְכַּבַּת פֶּרֶעַה וַחֲיִלּוֹ
יָרָה בַּיָּם וּמִבְּחַר שְׁלֹשִׁי
טָבְעוּ בַּיָּם־סוּף: תַּהֲמַת
יְכַסִּימִירְדּוֹ בַּמַּצּוֹלָה כְּמוֹ־
אָבִן: יְמִינָהּ יְהוָה נֶאֱדָרִי

בְּכַח יְמִינָהּ יְהוָה תִּרְעֶץ
 אוֹיֵב: וּבָרַב גְּאוֹנָהּ תִּתְּרֶם
 קִמְיָהּ תִּשְׁלַח חֲרֹנָהּ יֹאכֵלֶמוֹ
 בִּקְשׁ: וּבְרוּחַ אִפִּיךָ נִעְרְמוֹ
 מִים נִצְּבוּ כְמוֹ-נֵר נֹזְלִים
 קָפְאוּ תַּהֲמַת בְּלִבֵּיהֶם:
 יֹאמַר אוֹיֵב אֶרְדָּף אֲשִׁיג
 אֲחַלֵּק שָׁלַל תַּמְלָאמוֹ נַפְשִׁי
 אֶרִיק חֲרָבִי תוֹרִישֶׁמוֹ יָדִי:
 נִשְׁפֹּת בְּרוּחְךָ כִּסְמוֹ יָם
 צָלְלוּ כְּעוֹפֹרֶת בְּמִים
 אֲדִירִים: מִי-כִמְכָּה בְּאֵלֶם
 יְהוָה מִי כִמְכָּה נֶאֱדָר
 בִּקְדָשׁ נֹרָא תַּחֲלֹת עֲשֵׂה-
 פֶּלֶא: נְטִית יְמִינָהּ תִּבְלַעֶמוֹ
 אֶרֶץ: נְחִית בְּחֶסֶדְךָ עִם-
 זֵו גְּאֻלָּת נִחֲלֹת בְּעוֹדָה אֶל-
 נוֹה קִדְשֶׁךָ: שְׁמְעֵי עַמִּים
 יִרְגְּזוּן חֵיר אֲחֹז יִשְׁבִּי
 פִּלְשֶׁת: אִז נִבְּחֻלוֹ אֱלֹפִי
 אֲדֹם אֵילִי מוֹאֵב יֶאֱחֹזֶמוֹ
 רָעַד נִמְגֹו כֹל יִשְׁבִּי כִנְעֹן:
 תִּפְלַע לֵיהֶם אִמְתָּהּ וּפָחַד
 בְּגִדֵּל זֹרְעֶךָ יִדְמוֹ כְּאֵבֹן
 עַד-יַעֲבֹר עִמָּךְ יְהוָה עַד-
 יַעֲבֹר עִם-זֵו קִנְיָתָ:

פֶּעֶקְלֶעֶרֶט; דִּינֵע רַעֲכֶטע, עוויגער, לער-
 מחלוט דען פֿיינד. מין דִּינֵעֶר מונחוט-
 טרענקטען גרָקסע טטירלעסט דִּינֵע ווי-
 דערזאכער דוא ניעדער, דוא ענטליגעלט
 דִּינֵע לִמְרַנְעסגלוטה, זיט פֶּעֶרְכִיכֶטעט וויט
 טטֶפּפּעלן זיט. מין גריטשעס הויך פֶּמֶן
 דיר מונד פֿלוטהען טהירטען זיך, גלייך
 דען דחוטע טטמנדען טטֶרֶמֶטע טטילן,
 ערסטמערטען דיט טיעפֿען, מין דעס מע-
 רעס מיטטע. דער פֿיינד טפֿראך: „מיר
 פֶּעֶרְפֶּמֶלגע, הקלע מין, טהיילע בייטע, נון
 זאלן מיינע זעלע מן מיהנען פֶּמֶלֶנְדֶס זיך
 בעפֿרידיגען; מין טווערט ווילן מיר ליקען,
 מיינע חמד זאלן זיט פֶּעֶרְטִיגען!“ מונד
 ווידער הויכטעסט דוא נור — דא בעדעק-
 טע זיט דאז מעער, דא זאנקען, וויט בלייט,
 מין מעכטיגע פֿלוטהען זיט. ווער מונטער
 דען מעכטען מיט, עוויגער, דיר גלייך, ווער
 דיר גלייך, דער דוא מין הייליגקייט פֶּעֶרְ-
 העררליכט, מלס מלגעפֿריעזענער געעהר-
 פֿירכטעט, ומונדער פֶּמֶלֶנְדֶס גסט! דוא
 טטרעקטעסט מוים דִּינֵע רַעֲכֶטע, דיט
 ערדע פֶּעֶרְטִימֶג זיט. דוא פֿיהרט מין
 דִּינֵעֶר ווילדע דיזעס פֶּמֶלֶק, דאז דוא ער-
 זאזעט חמט, דוא לייטעסט עס מיט דִּינֵע
 נער מחֶט נאך דער דיר געווייהעטען
 ווקהנטעטעטע. דיט פֶּמֶלֶקער הקרעכֶס,
 זיט בעבען, ליטטערן ערגרייכט דיט בע-
 ווקהנער פֶּמֶן פֿלשֶׁת. דא ענגסטִיגען זיך
 דיט פֿירסטען אדום'ס, דיט מעכטיגען
 מואב'ס ערגרייכט בעבען, עס למגען מללע
 בעווקהנער כנען'ס, פֿורכט מונד טרעקען
 בעפֿעלל זיט, דורך דִּינֵעֶס מרעס מללע-
 געוומלט ערסטמערטען זיט, וויט טטין. ביז
 הייבער געלֶקען דין פֶּמֶלֶק, עוויגער, ביז
 הייבער געלֶקען דיזעס פֶּמֶלֶק, דאז דוא דיר

מנגעמייגעט! מ'מאגסט דאס זיין ברייט
גען מונד מיינפאלמלעך, מויל דאס געברעגט,
דאס דיין בעזיטלטהוס, יענע טעטעטע,
דיס לוי דיינער רעזידענץ דאס האסט בע-
גרינדעט, עוויגער! דאס הייליגטהוס, הערר,
דאס דיינע הענדע מיינגעריכטעט! דער
הערר ווירד מיטער מונד עוויג רעגירען!
מיטער מונד עוויג רעגירעט דער הערר!
דען דעסן עוויגען נור געהערט דאס רייך,
מונד ער נור הערסט מיבער דיס פאלקער.
מונד עס ליעהען דיס בעפרייטען נאך
דעסן בערגע ציון הינויל, מוס מיבער דאס
געברעגט עשו'ס רעכט לויט פערעכען, מויל
דאס דעסן עוויגען מוילין דאס רייך געהערט.
מונד דער הערר מיט דאס, מוס קאניג,
מיט גמלען ערדונדע מנערקאנט; מן
יענעסן טאג ווירד גאט, מוס דער מיינלי-
גע געפייערט מונד: „מיינליגער“ געמאכט.
ובתורתך. זא הייסט עס מויל מין דיינער
לעהרע: הקרע, ישראל, דער עוויגע מיט
מונער גאט. — גאט מיט נור — מין
מיינליגער!

נשמת. דער קדעס מוילעס לעבענבעגמב-
טען פרייזע דיינען נאמען, עוויגער מונער
גאט, מונד דער גייסט מוילעס פלייטעס
פערעהערליכע מונד ערהעבע דיינען רוהס,
מונער קאניג, מונדויעהקליך, פאן עוויג-
קייט לויט עוויגקייט ביט דער מוילעכטיגע
דאס! מוילער דיר האבען קיינען קאניג
ווי, דער דא ערלעזעט מונד הילפט, בע-
פרייטעט מונד רעטעט, ערעהרט מונד
ערבמחען טפענדעט, לויט דער נאטה
מונד דעס דראנגעס. קיינער, מוס דאס
מוילין, מיט מונד הערר! גאט דער פאר-
מונד נאכעויל, גאט מוילעס געמאכטענען

תבואתו ותטעמו בתר
נחלתך מכוון רשבתך
פעלת יהוה מקדש ארני
כוננו ידך: יהוה: ימלך
לעלם ועד: יי: ימלך
לעלם ועד: כי ליי המלוכה
ומישל בגוים: ועלו
מושיעים בתר ציון לשפט
את הרעשו והיתה ליי
המלוכה: והיה יי למלך
על כל הארץ ביום ההוא
יהיה יי אחד ושמו אחד:

(ובתורתך כתוב לאמר שמע ישראל
יי אלהינו יי אחד:)

נשמת כל חי תברך
את שמך יי אלהינו. ורוח
כל בשר תפאר ותרום
זכרך מלכנו תמיד מן
העולם ועד העולם אתה
אל ומבלעדיך אין לנו מלך
גואל ומושיע פודה ומציל
ומפרגם ומרחם בכל עת
צרה וצוקה אין לנו מלך
אקא אתה: אלהי הראשונים
והאחרונים אלה כל בריות

ערלומעט, וועהרענד דער הונדערטנאָנט
 ערנעהרטעסט, מונד וועהרענד דעם זיג
 בערפֿלֶוסעט ליטעסט דאָס מונד פֿלֶעגט זיג
 געדייטען, פֿאַן טווערטע האַסט דאָס מונד
 גערעטעט מונד פֿאַן דער פֿעסט מונד
 געטירט מונד פֿאַן מללען בִּיאָרטיגען מונד
 מנהמלֶטענדען קרמקאָהייטען האַסט דאָס
 היילענד מונד ערפֿאַרגעריכטעט. ביז הייטע
 האַט דיין ערמאָרטען מונד בייטמאָנד גע
 וועהרט מונד דייע מיילדע מונד ניכט פֿער
 למסען — מאָגעסט דאָס, עוויגער מונדער
 גאָסט, מוֹיך יאָ מונד יחמערמאָר מונד
 פֿערלמסען! — דאָרטן זאָלען זעמטליכע
 גליעדער, דיאָ דאָס מונד לוגעטהיילט, וויל
 דער גייסט מונד אָדעס, דען דאָס מונדערער
 מאָנע מייגעטהיילט, זאָ וויל דיאָ לוגע, דיאָ
 דאָס מונד מין דען מונד געלעגט, דיך דאָק
 באָר מנערקענען, אָבען, ריחטען, פֿער
 הערליכען, ערהעבען, פֿרייען, הייליגען
 מונד דייעסן מאָטען, מונדער קאָריג, הול
 דיגען. דען יעגליכער מונד מוס דיר דאָס
 קען, יעגליכע לוגע דיר לוסוואָרען, יעדעס
 קניע זיך ביקקען, פֿאַר דיר זיך קריחטען
 מונד בייגען. מללע הערלען מיססען דיך
 עהרפֿירטען, מללע, דיאָ מיט זין מונד
 געדאָנקען בעגאָבט, דייעסן מאָטען אָבזיג
 גען, וויל דאָס וואָרט דער טריכט לויטעט:
 „מללע מיינע גליעדער פֿעהרערהיילען מויל,
 הער, ווער גלייכעט דיר? דער דאָ בעפֿריי
 עט דען מרמען מויל דער געוואָלט דעם
 סען, דער טטערקער מללע ער, מונד דען
 מרמען מונד דירפֿטיגען פֿאַן זיינען ריי

גאלהנו יי אלהינו. ומבית
 עבדים פֿדינו. ברעב
 זננו. ובשבע כללנו.
 מחרב הצלנו. ומדבר
 מלמנו. ומחלים רעים
 ונאמנים דליתנו: ערהנה
 עזרנו רחמיך. ולא עזבונו
 חסדיך. ואל תפושנו יי
 אלהינו לנצח: על־כן
 אברים שפלת בנו. ורוח
 וגשמה שנפחת באפינו.
 ולשון אשר שמת בפינו.
 הן הם יודו ויברכו וישבחו
 ויפארו. וירוממו ויעריצו
 ויקדישו ומליכו את שמך
 מלכנו: כי כל פה לך יודה.
 וכל לשון לך תשבע. וכל
 ברה לך תכרע. וכל קומה
 לפניך תשתחווה. וכל
 לבבות ייראוך. וכל־קרב
 וכל־זר יזמרו לשמך.
 כדבר שכתוב כל־עצמותי
 תאמרנה יי מי כמוך. מציל
 עני מחוק ממנו ועני ואביון

בער!" ווער קאן דיר עהנליך זיך דינקען?
 ווער דיר גלייך זיך וועהנען? ווער דיר זיך
 גלייכטעלען, געטט, דער דאז גרעס, מעכ-
 טיג מונד פֿורכטבאר, געטט, דער דאז דער
 העכסטע, דער דען היממעל מונד דיא ער-
 דע דאז מיינגעזעטלט! — דיר לעבען, ריה-
 מען, פֿערהערליכען וויר, מונד דיין געהיי-
 ליגטער נאמע מיזט מונזערער בענעדיימונג
 געגענטמאנד! וויר עט פֿען דוד היסט:
 „פרייזע, וויינע זעעלע, דען עוויגען, מונד
 מונד געדאנקען מין וויר, זיינען געהייליגטען
 נאמען.“

מגוֹזְלוֹ: מִי יִדְמָה-לָּךְ. וּמִי
 יִשְׁוֶה-לָּךְ. וּמִי יַעֲרֶךְ לָךְ.
 הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
 אֵל עֲלִיּוֹן קוֹנֵה שָׁמַיִם
 וָאָרֶץ: נְהַלֵּךְ וּנְשַׁבַּחְךָ
 וּנְפָאֲרֶךְ וּנְבָרֶךְ אֶת שֵׁם
 קְדֹשְׁךָ. כְּאִמּוֹר לְדוֹד בְּרָכִי
 נַפְשִׁי אֶרְצִי וְכָל-קָרְבִּי
 אֶת-שֵׁם קְדֹשׁוֹ:

האל

האל. מין דיינער מונכעטרענקטען מחכט
ביזט מלם גמטטהייט, דוא מונכקמנט,
גרמס מין דער פֿערהערליכונג דיינעס
רוהעס, מונכנדליך מן מלגעוואלט מונד
פֿורכטבאר מין דיינען טויערטהמטען.

המלך. דוא ביזט קמניג, דער מויל הקבֿ=
ערהמבענט טהרמנט זיטלעט, דער דא
טהרמנט פֿיר מיטער, מלערהמכטער,
מלערהמליגסטער ווירד געמכנט. זק היינט
עס מויל: „למבזיגעט, מיהר גערעכטען,
דעם עוויגען, דען כעדליכען געליענט עס,
מיהן לו למבען!“

בפי. דורך דער גערעכטען מונד,
ווירד דיינע הקהיט קונד,
מונד דורך דער פֿרממען ווקרט,
וויכט דוא געפריגען, הקרט,
ביזט דורך דער טרייען לעהר,
מנכקמנט, מלם הייליג, העהר,
מונד מין דער הייליגען קרייג,
טמנעט רוהט דיר נור מונד פרייז!

ובמקלות. מונד ווק דיו מחסען דיי=
נעס פֿמלקעס ישראל זיך פֿערממען,
זקלן דיין נחמ, מונכער קמניג, מין זמנעס=
הימען פֿערהערליכט ווערען, מין יעג=
ליכען לייטמלער; דען זק מיזט עס פֿליכט
פֿיר דיינע זעמטליכען געמפֿע, עוויגער,
מונכער מונד מונכער פֿעטער גמטט, דיר
געגענאיבער, לו דמקען, לו למבען, לו
ריהמען, לו פֿערהערליכען, לו ווירדיגען,
לו בענעדייען, לו ערהעבען מונד לו פֿייערן,
ווייט מעהר, מלם זעמטליכע געזענגע
מונד הימען דוד'ס דעס זמנעס ישי'ס,
דיינעס דיענערס מונד געמלכטען, דיר
בעזיגען.

ישתבח. פֿערהערליכט זייט דיין נחמ,
מונכער קמניג, מין עוויגקייט, גמטט, דער

בתעצמות עזך. הגדול
בכבוד שמך. הגבור לנצח
והנורא בנוראותיך. המלך
היושב על כסא רם ונשא:
שוכן עד מרום וקדוש
שמו. וכתוב רננו צדיקים
בני ישראלים נאווה תהלה:
בפי ישראלים תת ה לל:
ובדברי צדיקים תת ב רך:
ובלשון חסידים תת ר ומם:
ובקרוב קדושים תת ק דש:
ובמקלות רבבות עמך
בית ישראל ברנה יתפאר
שמך מלכנו בכל דור
ודור. שכן חוברת כל
היצורים לפניך יי אלהינו
ואלהי אבותינו. להודות
להלל לשבח לפאר
לרומם להדר לברך לעלה
ולקלם. על כר דברי
שירות ותשבחות דוד בן
ישי עבדך משיחך:

ישתבח שמך לעד מלכנו
האל המלך הגדול והקדוש

מלך קמניג דומ גרמס מונד געהיליגט מיט
היממעל מונד מויל ערדען! דיר נור, ענוי-
גער, מונדער מונד מונדערער פֿעטער גמטט,
געביהרעט זאנג מונד רוהק, לֶקֶב מונד זאי-
טענטפיעל, מלכט מונד הערסטמפֿט, זינג,
גרמסע מונד מולגעוואלט, פרייז מונד פֿער-
הערלויכונג, הייליגונג מונד הולדיגונג, בע-
נעדיימונגען מונד דמקעסהינגען, מין דער
געגענווארט וויז מין טפעטער עוויגקייט.
געלוקט זייעסט דומ, עוויגער, גמטט מונד
קמניג, המלכגעפֿייערט מין היממען, גמטט,
דעס מלכעס לוס דמקע פֿערפֿליכטעט,
הער מלכער ומונדער, דער זאנגעסקערע
זינעט וועהלגעפֿלעכט ווירדיגעט, קמניג
מונד גמטט, ערהמלכער מלכער וועלטען!

בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לָךְ נִאֲחָה יי
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר
וְשִׁבְחָה הַלֵּל וְהַמְדָּה עוֹז
וּמִשְׁלָה נִצַּח גְּדֻלָּה וְגִבּוֹרָה
תְּהִלָּה וְתַפְאֶרֶת קִדְשָׁה וּמַלְכוּת
בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מַעֲתָה וְעַד
עוֹלָם: בְּרוּךְ אַתָּה יי אֵל מֶלֶךְ
גְּדוֹל בַּתְּשֻׁבּוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת
אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי
זְמִירָה מֶלֶךְ אֵל חַי הָעוֹלָמִים:

יְתַגְדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ | שְׁמָה רַבָּא בְּעֵלְמָא דִּי-בְרָא כְרַעֲיָתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֵנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן:
יְהֵא שְׁמָה רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמֵיָא:

יְתַבְרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלָּה וְיִתְהַלָּל שְׁמָה
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעָלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירְתָּא תְּשֻׁבָּתָא וְנַחֲמָתָא
דְּאָמִירָן בְּעֵלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן:

וועהרענד דער פֿערבעטער ברכו זאגט, זאגט דיז געמיינדע דומ מונטענסטעהענדע יתברך *

ברכו. פרייזעט גמטט, דען מולגעפריע-
זענען!

געלוקט זייט דיז מולגעפריעזענע גמטט-
הייט פֿיר מונד פֿיר.

ברוך. געלוקט זייסט דומ, עוויגער, מונד
זער גמטט, קמניג דער וועלט, בילדנער

חו בְּרָכוּ אֶת יי הַמְּבָרַךְ:

קוֹחַ בְּרוּךְ יי הַמְּבָרַךְ לְעוֹלָם וָעַד:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם. יוֹצֵר אוֹר

יתברך. געלוקט מונד געבענעדייט, געריהט,
ערההעט מונד פֿעהערלויכט זייט דער נחש
דעס קמניגט מלכט קמניג, דעס הייליגען, גע-
לוקט זייט ער! דער מלכט מלכטערסטער מונד
מלכט מלכטערסטער מיט וועלטען מונד מויסער
דעס קיינע גמטטהייט מיט. מלכטע במהן פֿער
מיהט, דער מויל דען וועקען מיינהערפֿעהרט,
דען דער נחש גמטטהייט מויקט, מונד פֿרייט
מייך קב זינער מלכטערסטער. ערהמבען מיט
זיין נחש מייכער מלכטע לוקט מונד מלכטען רוהק.
געלוקט זייט דעסען נחש, דער דמ פֿעהערער-
זיכטע זיין קייך מין עוויגקייט. דער נחש גמטטעס
זייט געפריזען מילט מונד מין מלכט עוויגקייט.

יְתַבְרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם
וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא
אַחֲרוֹן וּמַבְלִעְדֵּי אֵין אֱלֹהִים: סֵלֹו
לְרַבֵּב בְּעֶרְבוֹת בֵּינָה שְׁמוֹ וְעֲלוֹז לְפָנָיו
וּשְׁמוֹ מְרוֹמֵם עַל-כָּל-בְּרָכָה וְתְהִלָּה:
בְּרוּךְ שֶׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעַד:
יְהִי שֵׁם יי מְבֹרָךְ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

דעם ליכטעם מונד סתפער דעם דונקעלס,
דער דיא מיינטרמכט בעגרינדעט מונד
דאז מלז מינ'ס דמזין המט גערופען!

אור. נאך למג דאז עוויגע ליכט מיט סמטן
דעם לעבענס מייגעסמכטעט, דא געבאט
ער: דאס ליכטער מויר דעם דונקעל זיך
ענטפאלטען — מונד עס געטמא.

אדון. (*) מיך בין מין לטגלינג דעם
הערן; זיינער הויסגענקסען מיינע; מיך
גאב ער דעם מענטשן לוס בעזיטן. מין
סתפער, גאט, מלס ער זיין וועלטגעביידע
ענטווערפען. המט ער מיך לו רמטהע גע-
לטגען מונד מונטער דען הקלדען לטגלינגען
זיינעם סתפערעם, וואר מיך דיא בעפאלוג-
טע. מיהט פאלגטע מיך — טריטט פיר
טריטט, ווילטע מונטער זיינען לעלטע,
וואר זיין ערגאטלען, זיינער ווערקע ערט-
טעם, מיינע געזעטלע המט ער מויעבע-
וואהרט, מיינען גינסטלינגען לוס היילע;
מיינע געהיימע וויסמענטמכט פאן עוויג-
קייט! בעגריפע מויעלזוהעלזען דיא ריינס-
טע וואהרהייט לו ערגרינדען, דאז מונכע-
גרייפליכטע לו ערפארטען, וואר מין מוט
פאן יעהער. מיט היממעל המטע מיך
מיינען מויענטהמלט; מיינע פאלעגע מייט
ערגאטלענד; מיך המט ער פריהע הער-
פארגעברמכט, פאר דער ערדע מורלייט.
מיך בין דער ריינהייט מיכעגריין; מיינע
פילזע פאן קלמרהייט. יא, מיך קאן מיך

ובורא חשך. עשה שלום
ובורא את-הכל:

אור עולם באוצר חיים
אורות מאופל אמר ויהי:

מיוסד ע"ס א"ב משולם ונסוף ממוס סס
כמסנר שמעון בר יצחק:

אדון אמנני. גאל
שכנני. אדם הקנני.

י קנני:

בנין בערכו. בי עץ ו
צרכו. בשעשוע ברכו.

ראשית ירכו:

גשתי לרגליו. גרתי
בצקיו. גענועי עליו.

קדם מפעליו:

דתותי עלם. דורי
להועילם. דעת הנעלם.
מאז מעולם:

הגיגי לארוש. המזקק
לפרוש. הנפלא לדרוש.

גסכתי מראש:

ואהיה בערץ. ושעשוע
ירץ. וקדמני במרץ.

מקדמי ארץ:

זוהר נכללתי. זכיות

(*) דיא תורה, מלס מיכעגריין דער ווייזהייט, ספריכט.

ריהמען: פֿאָר וויינער געבורט ווארען יענע
 פֿלוצהען נאָך ניכט, דאז מייגענטהיליכע
 דער לייט, דעסרויסט מונד יענער וואָל
 בוג, האט ער וועזענטליך דורך מיך בע
 טטייגט, מלס נאָך ניכטס הערפֿאָרגערווען
 וואר. יענע ווייט מויסגעטפֿאננטען היממעל
 זאממט דערען פֿייער-מונד וואססערוועזען
 ענטשטאנדען לווייט טאגע נאך מיר, נעכט
 דען וואססערוואססען. וויינע גרונדטיינע
 ווארען געלעגט; וויינע פֿיילער בעפֿעט
 טיגט, מיט טעפֿפֿיכען געלירט, בעפֿאָר
 נאָך דיט בערגע ענטשטאנדען. מיך בין
 דאז מלס מיט גאנלען, זאָ ווייט דאז מורווע
 זען מין יעדעס מיינלעכען. מיך בין בע
 טרענקט מין וויינען מייגענען וואָסע,
 מונד וואר טאָן, עהע נאָך היגעל ווארען.
 מיך האט ער מלען סיטטעמען פֿאָרמאגע
 זעטלט, מלס ער נאָך ניכטס ערשטפֿען.
 וועדער דען ערדמלס נאָך דעססען מוואריס.
 וויינען געזעטלען זינד מונטערוואָרען דיט
 טווערע מונד גרונטע, זאָמט העטטען דיזע
 טאָלען זיך ניכט געטהימעט, מונד דער
 מורטטאָל דעס ערדענקאָלססעס. לירליכע
 מונד מונטהיגע פֿאָדע האט ער מינער
 האלב וויינער גרענלען בעלייכטעט, מלס ער
 דיט היממעל מויסגעטפֿאננט, מיר האט ער
 געהיימיססע געפֿעכענכערעט, מיך נאכ
 טע ער זיין געהיימיסס. דער גרונדריס לוכ
 ספֿאָנג וואר מיך; מיין ראטה וואר מיהאן

נְבַלְלֵתִי. וְזֹאת נְתַחֲלֵלְתִּי.
 בְּאֵין תְּהוֹמוֹת חוֹלְלֵתִי;
 חָקֵר עֲזוֹנוֹת. חָלָל
 וּמַעֲזוֹנוֹת. חָק בִּי עֲנִינוֹת.
 בְּאֵין מַעֲזוֹנוֹת;
 טַפּוּחֵי שָׁמַיִם. טַפְסָרִי
 אֵשׁ וּמִים. טַרְמֵנִי יוֹמִים.
 נִבְבְּדֵי מִים;
 יִקְרוּתִי נִבְעוּ. יִתְרוּתִי
 נִקְבְּעוּ. יִרְיעוּתִי רִבְעוּ.
 בְּמָרָם הָרִים הִטְבְּעוּ;
 כָּלְלוֹת נְבַלְלֵתִי. כֵּן
 פָּרַט נְתַחֲלֵלְתִּי. כְּמַדְתִּי
 נְבַלְלֵתִי.
 לִפְנֵי גְבָעוֹת חוֹלְלֵתִי;
 לִי שֵׁת מוֹעֲצוֹת. לְרוּץ
 בְּרִיצוֹת. לֹא עָשָׂה קְצוֹת.
 אֶרֶץ וְחִיצוֹת;
 מִצּוֹתִי לְקַבֵּר. מָנָה
 וְחָבַל. מְדַבְּקִים לֹא גָבַל.
 וְרֹאשׁ עֲפֹרוֹת תִּבְלִי;
 נוֹי שְׁלֹשִׁים וּשְׁתֵּים.
 נוֹעַם נְתִיבוֹתִים. נְהַר
 בִּי שְׁפָתִים. בְּהִכִּינוּ שָׁמַיִם;
 סְפוּנוֹת הָרָאנִי. סוּרוּ
 קָרָאנִי. סִמָּךְ לְגֹאנִי.
 שֵׁם אָנִי;

מיין ווינק לור בעשטימאונג דער וועלטמאדע
 נאך, מיך האט ער שטאמט דעם לירקעלס
 געברויכט, אלס ער דען מוועלונג דער
 וועלט געלייכעט. לור ערהאלטונג דער ער
 דע האט ער פערענדערליכע יאהרעסלייטען
 מייגעזעטלט, מונד מבעוועקען דיז פלוג
 טהען, מויל דער פלעכע דעם מבערונדעם.
 מיך בין דיז זעהערין דער ווייטבעוועקעטען
 וועלט; מיינע פרעדיגטען זינד אלערגאט
 לענד, מויר ווערען מיינע טריטטע ניכט
 בעענגט, אלס ער יענע היממעל מוירגע
 דעהנט. יוז רוהען מויל מונערטייטערלי
 כען פטיילערן; מין מיהערע בלייבן שולע
 בילדען וועלען זיך, ווען נעבעלדונסט ער
 שטאמרט מונד שטאקעט מין יענער הקהע.
 בריילענד שטירמען דערט וועקען הערמן,
 מונד טלוגען מן דיז קיסטע מיט טרעקלי
 כען קאמפפע; מבער, ער האט עס מיט
 זאנדעהגעל מוועקעטעט, דאז מונערמעסלי
 כע מעער, דא טייטען דעם מבערונדעם
 ערשערענדע קוועלען, יוז פליהען טיכע
 טען נאך מיהערען גרונדע לוריק, מין דען
 שטאמט דער מיהריגען. דאז ענטליגעלטע
 געוועסענער לענקטע ווידער מיין, וויל ער
 דען מעערע טרענקען געזעטלט. זק האט
 ער דיז וועלט פלעלענדעט, זיינע גאטליכע
 פערזעהונג גרינדעטע מויל ווייזיהייט יוז;
 וואס ממן וועלטמאורטמיל, וואס ממן וואס
 סער נענט, וואר נאך ניכט. ער האט
 דיז עלעמענטע לוזאמענגעפייגט, מיהערען
 בעשטמנדטהיילען פעסטטיגקייט פערליהען
 זק בלייבען יוז מיהערע בעשטימאונג גע
 טרייט, מונד מבערטעטען ניכט גאטעס
 געהייס. מבער, נאך מויל דיז רעדליכען דער

עצתי תחוג. עולם
 נהוג. ענר במחוג.

בחקו חוג;
 פצומה להום. פקר
 קור וחום. פלם לתחום.
 על פני תחום;
 צופיה למרחקים.
 צפופי משחקים. צעדי
 לא רוחקים.

באמצו שחקים;
 קבועים ומוז. קרירתם
 לחוזו. קריתם לפוזו.
 ממעל בעוזו;
 רוגעים בנהום. רגבים
 יגיהום. רתקחולו לתחום.
 עינות תחום;
 שנה ארקו. שפר מתקו.
 שב בהנתקו.

בשומו לים חקו;
 תבל בשכללו. תושיה
 שתושכלו. תכונים קדם
 מלא. ומים לא;

שתות חברו. מלואם
 חגברו. עבודתו יגברו.
 ופיו לא יעברו;
 וער נאמי ארץ.

בְּרִיתוֹ הַתְּרִץ. צִדְקָם
חֲשׂוֹךְ קָרָץ.

בְּחֶקֶן מוֹסְדֵי אֶרֶץ:
חֵן וְאַהֲיָה שְׂכוּנָה.

ק"ו בְּחֶבִיזֵן עוֹז אֶרְמוֹן:
חֵן אֶצְלוֹ מְיוֹחֶרֶת.

ק"ו בְּתוֹךְ גְּנָזָיו לְטָמוֹן:
חֵן אֶמּוֹן עֲמוּסָה.

ק"ו מְלֹי מַצּוֹת כְּרֵמוֹן:
חֵן וְאַהֲיָה וְעוֹדָה.

ק"ו לְגִינֵי פִצְלָה לַח וְלֹא וְעֶרְמוֹן:
קסל

שְׁעֵשׂוּעִים. נַחֲלִיא מַתָּנָה
מִמֶּדְבָּר לְזֶמּוֹן.

יֹום. בָּאוּ לְסִינֵי
נוֹחֲלֵי דַת אֶמּוֹן.

יֹום. רָדוּ מִלְּאֲכֵי
צְבָאוֹת בְּהֶמּוֹן.

מִשְׁחָקָת. יְדִידוֹת עַל
נִשְׁמַעַת כְּפַעֲמוֹן.

לְפָנָיו. צָגוּ מַלְכִים
בְּפֶרֶשׁ בָּה

תִּשְׁלַג בְּצֶלְמוֹן.
בְּכָל עֵת. הִשְׁכּוּ מִיֹּשֶׁר

מוֹאֵב וְעֶמּוֹן:

ערדע, גרינדעט דינע גמללע סאָפּאָנג זיך;
מיהרע טוגענדען זינד'ס, דיא זיא פֿאָר לער-
ריטטונג בעוואהרען; מיהרע טוגענדען זינד
דיא גרונדפֿעסטע, וואָרויף ער דיא פֿיילער
דער ערדע געשטייטלט.

ואהיה. מיך וואר דיא בעוואהנערין דעם
מינערסטען געמאכעם זיינעם פֿרומכטגע-
ביידעם.

וואר זיינע מיינליגע, מויפֿבעוואהרט מיין
דעם בעהעלטער זיינער טעטלע.

מיך פֿרייעטע זיינער ערליהונג מיך,
וואר, וויא מיין גרונמאטמפֿעל, זיינעם מונ-
טערריכטס פֿאָלן.

וואוירדע דאן פֿערלוקבט וויט דען נאכ-
קאמוען יעקב'ס.

שעשועים. מיך, דאז ערבויליכע ערגאט-
לען — ספֿריכט דיא לעהרע — דאז גאטט-
ליכע ערבע, דאז געשענק דער וויסטע;
סטאנד הארענד דא, מאל דעם סיני זיא
נאמעטען, דיא וואהרהאפטען ערבען דער
ליבליכען זאטלונג. מן יענעם טאגע שטיגען
כידער דער ענגעל רויטענדע שחמערען, מונד
לויט ווארד דער גלוקענטאן דער פֿריידע
פֿערנאמוען, מאל ליכטער העללגלומן מיט
דונקעל זיך פֿערברייטעטע — מונד פֿער-
עדעלט דיא געליבטע כחליקן פֿאָר מיהס
סטאנד. ניכט עמון, ניכט מאב וואָלטען גע-

ניגען דער פֿאָליט, מונד פארן, בוז מונד
 אדמון פֿערלמכטען דער לעהרע פֿערטריפט;
 דא ווארען יענע פֿרוממען וואלער עס, מין
 מעכטיגער אָדע, דיא ליבענד וויך מויפֿנאה-
 מען. מונד מין ליכט ערהעללט דען וויי-
 טען ערדענרונד. דופֿטיגע ווירלע פֿערבריי-
 טעטע מין רינגטמוס, מלס מיינע ליבלינגע
 דען חורב ווייהעטען, מונד תבור מונד חרמון
 טראטען טוואנקענד מויס מיהרעסן געלייזע.
 דא ווארד מין ווייטען מלס דיא הייליגקייט
 מונד מויעסטעט דער גאטטהייט מער-
 קאנט, דיא קינדער דער הקהען פריזען
 מין עהרפֿורכט מיהן, מונד דיא מענטשהייט
 פֿערקינדעטע דיא מונענדליכקייט זיינעס
 רוהעס!

המאיר. ער מיינט'ס, דער ערלייכטונג
 ביעטעט דער ערדע מונד מלסען מויל מיהר
 ווילענדען, מין ערבאממען, מונד מין זיי-
 נער מלוגיטע מיט יעגליכעס טאג מויפֿ'ס
 נייע פֿעריינגעט דאז ווערק זיינער מור-
 טאפֿונג. וויא מונענדליך ממניגפֿאך זינד
 דיינע ווערקע, עוויגער, מלעזאממעט המסט
 ווייזיהייטספֿאָלן דאז זיא געטאפֿען; פֿאָלן
 מיינט דיא ערדע דיינער טפענדען! דאז
 ביזט קאניג, דער זייט יע מלס מלויינגער,
 פֿערהערליכט, געפריעזען, געפֿייערט

משחקת. קלקלון פֿארן
 ובז ואדמון.
 בתבל. המדוני קבלוני
 הולכי ילל
 ישמון.
 ארצו. זרחאורי ונדה
 ריחי באפרסמון.
 ושעשועי. קדשו חורב
 ונדרו תבור
 וחרמון.
 מן את. אלה קדשה
 וכבוד כל
 ישמון.
 בני מעלה מוראו
 יעריצון ויעצימון.
 אדם. נצח תהלתו
 יקדישון וירוממון:
 המאיר לארץ ולדרים
 עליה ברחמים. ובטובו
 מחדש בכל יום תמיד
 מעשה בראשית. מהרבו
 מעשיך יי. כלם בחכמה
 עשית. מלאה הארץ
 קניניה. המלך המרום
 לבדו מלכו. המשבח
 והמפאר והמתנשא

מונד ערהמבען, זייט דער מזכועלט טאגען.
 גקטט דעם וועלטמאלס! ערבמרחע מונזער
 דיק, מין דיינער ענדלעזען מילדע. הער
 מונזערער מלכט, הקרט מונזערער לוללעט,
 מילד מונזערעם היילעט, בורג, דימ מונז
 מונזגיבט! מולגעפריענער גקטט! מן מולל
 וויסענהייט גרמט, בעגרינדעטע מונד טול
 דימ לייכטענדען טטרהלען דער זאנע ער;
 היילבריקענד בילדעטע ער מוללעט, מול
 דאס פעהערלעכט זיין נאמע ווערדע.
 טטרהלענדע ליכטער טטעלעטע מלס מול
 געבונג זיינער מלכט ער הער; מונד דימ
 הייפטער זיינער טמערען, דימ געווייהטען
 זינד'ט, דימ זיינע מוללמלכט פעהערלע
 כען, דימ מונזיפהקלויך דען כוהן דעם
 מוללעכטיגען מונד דעסטען הייליגקייט
 פערקינדען. געפריענען ווירסט דא, עווי
 גער מונזער גקטט, קב דער ווירדיגונג דיי
 נער הערעווערקע; מונד קב דער טטרהל
 לענדען ליכטער, דימ דא געטמלעכען,
 פרייען זימ דיק — טלה!

תתברך. זייט געפריענען, דא מונזער
 הקרט, קלויג מונד ערלעזער, דער דימ
 הייליגען דא האט געטמלעכען! געבענע
 דייטע זיין כוהע, מונזער קלויג, פיר
 מוהער, דער זיך דיענטטערגעבענע האט
 געבילדעט, מונד דעסטען דיענער מונז
 געמוהט מין דעם וועלטמאלס הקהען מיה
 כע טטעללונג האבען, מונד מיינטיהיג
 מיט לויטער טטימזע דימ לייטונג דעם לע
 בענדיגען גקטעטע מונד וועלטענקלויגס
 פערקינדען. זעהטליך ריהען זיינער ליבע
 זימ זיך, זעהטליך זיינער ווהל, זעהטליך
 מויסגעריסטעט מיט קרמלעט, מונד זעהט
 לויך פאללעיהען מין מנגסט מונד עהר
 פורכט זימ מיהרעם טמלעכערס ווילען.
 מונד זעהטליך קלענען זימ דען מונד לוס
 ליעדע מונד לוס זאנע מין וויהעפאלער
 היגעבונג מונד ריינהייט, מונד זימ לטבען
 מונד ריהען, פעהערלעכען מונד פריי
 זען מונד פיינען הולדיגענד.

מימות עולם: אלהי עולם
 ברחמיך הרבים רחם
 עלינו. ארון עזנו. צור
 משגבנו. מגן ישענו משגב
 בעדנו. אל ברוך גדל
 יערה הכין ופעל ויהי
 חמה. טוב יצר כבוד לשמו
 מאורות נתן סביבות עז
 פנור צבאיו קדושים
 רוממישדי תמיד מספרים
 כבוד א וקדשתו: תתברך
 יי אלהינו על שבח מעשה
 ידיך. ועל מאורי אור
 שעשית ופארוך סלה:

תתברך צורנו מלכנו וגאלנו
 בורא קדושים ישתבח שמך
 לעד מלכנו יוצר משרתים
 ואשר משרתיו כלם עומדים
 ביום עולם ומשמיעים ביראה
 יחד בקול דברי אלהים חיים
 ומלך עולם: כלם אהובים כלם
 ברויים כלם גבורים וכלם
 עשים באימה וביראה רצון
 קונם וכלם פותחים את פיהם
 בקרשה ובטהרה בשירה
 ובזמרה ומברכים ומשבחים
 ומפארים ומעריצים ומקדישים
 וממליכים:

את. דען נאמען געטטעס, דעס גרעסען,
מעכטיגען מונד פֿורכטבארען קעניגס, היי-
זיג מיט ער! מונד זעמטליך מונטער-
ווערען זיט פֿריידיג זיך דער דיענסטעס-
פֿערפֿליכטונג דער הימאלישען הער-
טאפֿט, זיינער דען מנדערן מיבערטערע-
פֿענד, זיינער דען מנדערן עס געטטעס-
טענד: מיהערן טאפֿענער לו הייליגען, מין
ווייהעפֿענלער זעלענרוהע מונד מין גע-
דיעגענער ליבליכער רעדע, מונד זיך טטיג-
מען מולעמאמט וויט זיינער, דיט היילי-
גונג זיט מן, מונד פֿען עהרפֿורכט דורכ-
טויערט טפֿערענען זיט:

קדוש. הייליג! הייליג! הייליג מיט געטט
דער העכערטמערן הער, דיט גאנצע וועלט
מיט פֿען זיינער הערליכקייט.

סס סענער סמוס סרסטי סמונען סלל ססקידס סרלס כל סרו סרס סלס לו ססס
מפסק ועתה בנים שמעו לי וגו'.

ועתה. טטימעט, מיהר ליבען! טטיג-
מעט דאז טאנעטע לייער מן, ווען מיהר דען
עוויגען קעניגס הולדיגט. מעכטיג טטימעט
דיט לייער, ווען דיט הימנע מויעסטייגט לו
זיינען טהערנע, ווען הקהער גלחן מיהן
פֿען עוויגקייטען הער מוועטמאטל, ווען
ערהאבענע מויעסמעט, מיהן דורך מלער
עוויגקייטען לויז מוועטעבען ווירד. —
הערלע! געוואלטיג ברויעט'ס פֿען דער
הימנעלסוואלבונג הער! עס קאלעט פֿורכט-
באר דער דעך דענער! דאז מיט זיינעס
לעבעס מעכטיגעס כויעטען, ווירדיג זיינער
ומונדערפֿענלען גרעסע, זיינעס מוועמלע-
נאמעס ווירדיג; דעך פֿייערליכער טאנעט
דיט לעבעדע טטימעט, דערט, מין זיי-
נעס פֿאממעטעס מינערטן הייליגטהעט!
דערט פֿערקידען מין טטילעט ענטלי-
קען ענגעל זיינען כוהן, דערט לער-
פֿליסען מין זאנעטער המהמניע פֿער
מיהן דיט מונפֿערגענגליכען — מונד וויר,

את שם האל המלך הגדול
הגבור והנורא קדוש הוא:
וכלם מקבלים עליהם עול
מלכות שמים זה מזה. ונותנים
רשות זה לזה להקדיש ליוצרם
בנחת רוח בשפה ברורה
ובנעימה. קדשה כלם כאחד
עונים ואומרים ביראה:

קדוש! קדוש קדוש קדוש יי צבאות
מלא כל הארץ כבודו:

ועתה בנים. שירו
למלך בתפארת מפואר.
ברקמי שיר מעטרו מעטרו
ומתויר. בהוד והדר
ושבח מפואר. בעטרת
גאות וכתר נורא יתפאר:
שמעו לי. מללו. עזו
נורא פלאי גדלו. ששמו
ערב לו. וזכרו נעים
להללו. והיכלו נחמד לו.
וכבודו נהדר לו. והודו
נאהלו ומשרתיו מנעים
לו:

ויאשרי. עבדיו
המשמיעים בקול שבחו.
ביעריבים לפניו ומקבלים

וויר זקלזען ניכט זיינען נאמען הייליגען?
ווען ער בליטלענד הערפעהרט דורך די
טוילען ליפטע, ווען ער מין טוילענער נאכט
זיין הויפט מיט טעכענקרענען מוואוינע
דעט, קדער ווען ער מיט מיעסטעטיטען
טטורמוואגען מיינהערקאלענד בערגע לער-
מאמט, פֿעלזען ענטווארלעלט — זקלזען
וויר זיין קאניגליכעס זאב מין דיא טוועלענע
דע ברומט פֿערטליטען? זקלזע דא: פֿען
בעוואונדערונגסטויער דורכדערוגענע הערן,
נור מין טערמאלענער פֿערעהרונג מיהן
הולדיגען? — ניין, עס ערטאנע לויט דורך
מללע וועלט זיינעס רוחעס פֿערקינדיונג;
מיט מונפֿערגענגליכען אידערטערקאמע רויטע
דורך מללע לייטען דעס מונפֿערגענגליכען
זאב. —

נִכְחוּ. שְׁמַעֲיָאֵל הַשָּׂר
מִשְׁמִיעַם בְּכַחוּ. לְשִׁתֵּק
רֵמֶזֶן מֵעֵלָה בְּרוֹן בְּנֵי
אֶזְרָחוּ:

דָּרְכֵי. וְחֹבֵי תֵרַת
קִרְשָׁה לְמִקְרָה אֲוִירִים.
רִמְשָׁנָב וּמִכְתָּר בְּכִתְרֵי
כְתָרִים. פֶּאֶר מְלָכִים
תְּהִלָּה לְבְרוּרִים. מִפְּחָדוֹ
יִחִילוּ אִיתָנִים וְצוּרִים:
יִשְׁמֹרוּ. נִכְסֵי פִים
לְחִצְרוֹת מַעַט מִקְדָּשׁוֹ.
בְּפֶחַד וִירָאָה לְהַעֲרִיצוֹ
וּלְהַקְדִּישׁוֹ:

חזן אחר שתי תיבות מזכירים שם קדשו. להודיע
לכל כי הם זרע קדשו:

והחיות. מונד דיא חיות בעזיגען מיהן, דיא
כרובים פֿערהערליכען, דיא שרפים טטימ-
מען הימנען מן, דיא אראלים בענעדייען, מונד
חיה, אופן מונד כרוב ווענדען לו מיינעס
לועקע דען שרפים זיך לו, מונד מיינען קרייז
מוס זימ בילדענד, זאבען זימ מונד רופען.
ברוך. געפרייען זימ דיא הערליכקייט געטטעס,
מויס יעגליכען טטמנדפונקטע!

לאל. דעס מללעפרייענען געטט טפענע
דען אבליכע געזענגע זימ, דעס קאניגע,
דעס געטט דעס לעבענס מונד דער דויער
ווייה' זימ אידערקלענגע מונד אמסען הימ-
נען זימ ערטאנען; דען ער מייזט'ס, דער
וואונדער פֿעללעיהרט. יעגליכע פֿעריינגונג
טמפֿעט, דיא קריעגע בעוועלטגיגעט, דער
טוגענד זאמטען פֿערדערט, קיימען לעסט

וְהַחַיּוֹת יִשְׁוֹרְרוּ וְכָרְבִּים יִפְאָרוּ
וְשָׂרָפִים יִרְנּוּ וְאַרְאֲלִים יִכְרְבוּ
פְּנֵי כָל-חַיָּה וְאוֹפֶן וְכָרוֹב לְעַמַּת
שָׂרָפִים. לְעַמַּתָּם | מִשְׁבָּחִים
וְאוֹמְרִים:

בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
לֵאל בְּרוּךְ גְּעִימוֹת יִתְנּוּ.
לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם זְמִירוֹת
יֹאמְרוּ וְתִשְׁבָּחוּת יִשְׁמִיעוּ. כִּי
הוּא לְבָדוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֲשֵׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זֹרַע

דאז הייל, היילונג הערביימפיהרט, פֿורכט־
באך מיין וואהע מונד הערר מונד געביע־
טער מונדער ומונדער מיט, דער מין זיינער
מאליטע מיט יעדעס טאג מויפֿ'ס נייע דאז
ווערק דער מורטאפֿפֿונג פֿערייגעט. וויר
פֿאן מיהטן עס הייטט: דער גרעסע ליכטער
האט געטאפֿען, מויל דאס דער וועלט זיינע
הילדע לופֿיעטע. — מ'למס מיין נייעס
ליכט מיכער ציון ליכטען, מויל דאס מויר
וויר מינסגעזאממט גאר בארד דינער ליכט־
פֿערקלערונג מונד ערפֿרייען! געלובט זיי
עסט דאז גאט, טאפֿענער דער ליכטער!

אהבה. מיינע גרעסע ליבע האטט, עווי
גער מונדער גאט, דאז מונד מונדעדייען
למסען, גרעסע מונד פֿערלונגסווייזע מילדע
האטט מין דיינעס ערבמאטען דאז מונד ער
וויזען. מ'פֿאטער מונד קאניג! מונד מונדע־
רער פֿעטער ווילען, דיא דאס האבען דיר
פֿערטרויעט מונד דיא מין דען זמלונגען
דעס לעבענס דאז האטט מונדערווייזען,
למס עהנליכע מילדע מונד לו טהייל מויר
ווערדען, מונד בעלעהרע מונד! פֿאטער
דעס ערבמאטעס, דער אלס מונדער פֿאט־
טער, ערבמאטעספֿאל דאז דיר בעוועהרט,
טענק' פֿערנער דיין ערבמאטען מונד, מונד
לעגע מיינליכט מונד ערקענטניס מונד מינ'ס
הערן, מויל דאס מין ליבעפֿאלער היגע־
בונג וויר בעגרייפֿען, לערנען מונד לעהרען,
בעמלעטען, מיכען מונד בעפֿאלגען דיא זעממט־
ליכען פֿערטריכטען דיינער לעהרע! ער
ליכטע מונד דיא מויען מין דיינער זמלונגס־
פֿערטריכט, פֿערגע דיא מנהענגליכקייט
מין דיינען פֿעליכטען מונדערן הערלען מין,
מונד גיב מונדערן געמיטהע דיא מויסטליס־
ליכע ריכטונג, דיינען נאמען לו ליבען מונד
לו עהרפֿירטען, מויל דאס נאמענעהר
לו טאנדען וויר ווערדען! דען מויל דיינען
גרעסען מונד מונדעפֿירכטעטען נאמען האט
בען מונדער פֿערטרויען וויר געריכטעט;
למס מ'ב דיינער הילפֿע מונד פֿרייען מונד
פֿערקלערקען! למס מין מיינטרמכט מויס מונד
פֿיער ענדען דעס ערדונדעס מונד קאממען,
מונד פֿיהרע מונדעפֿעהרדעט מונד, מין מונדער
למנד! דען מין הילפֿע טאפֿענער גאט
בייט דאז, מונד מונד האטט מויס מונד פֿאל־
קער מונד טפֿערמכערוואנדטען מיטטע דאז

צדקות מצמיח ישועות בורא
רפואות נזרא תהלות אדון
הנפלאות המחיש בטובו בכל־
יום תמיד מעשה בראשית:
באמור לעשה אזרים גדלים
פי לעולם חסדו: אור חדש
על־ציון תאיר ונזכה כלני מהרה
לאורו. ברוך אתה יי יוצר
המאורות:

אהבה רבה אהבתנו יי
אלהינו חמלה גדולה ויתרה
חמלת עלינו. אבינו מלכנו
בעבור אבותינו שבטחו בך
ותלמדם חקי חיים בן תחננו
ותלמדנו: אבינו האב הרחמן
המרחם רחם עלינו ותן בלבנו
להבין ולהשכיל לשמוע ללמד
וללמד לשמו ולעשות ולקיים
את כל דברי תלמוד תורתך
באהבה: והאר עינינו בתורתך
ודבק לבנו במצותיך ויחד ללבנו
לאהבה וליראה שמך ולא נבוש
לעולם ועד. פי בשם קדשך
הגדול והנזרא בטחנו. נגילה
ונשמחה בישועתך: והביאנו
לשלום מארבע כנפות הארץ
ותוליכנו קוממיות לארצנו: פי
אל פועל ישועות אתה וכן
בחרת מכל־עם ולשון. וקרבתנו

שחרית ליום א' דשבועות

ערכקערען, מונד טרייעפֿען דאס מונדעכערוג
 לו דיינען גרעסען מונדען מונדען פֿערגעקנט,
 מויל דאס וויר דיר דאנקען מונד ליבעפֿען
 דיינען מונדען מונדעקענען, געלעבט זיינעט
 דאס, עוויגער, דער דאס מין ליבע ערוועהלעט
 ישראל, זיין פֿעלד.

שמע. הקדש ישראל, דער עוויגער מונדער
 געטט, מיט מיין עוויגער, מייניגער
 ווענען.

ברוך. געפֿרינען זייט זיין מונד, דער דאס הער
 זיכעריט זיינעט זיינעט בעמורקונדעט, פֿיר מונד פֿיר!

ואהבת. מונד דאס זאלסט ליבען דען
 עוויגער דיינען געטט, מיט מונדעט היינטען
 הערלען, פֿען גאלער זעלע מונד מיט מויל
 דיינען פֿערגעקענען. מונד עס זאלען דאס
 ווערען, דאס מין דיר הייטעגעיטעט, דיר
 טעטעט מין הערלען ליבען. מונד דאס
 זאלסט זיט מיינערען דיינען קינדערן
 מונד פֿען מיהנען טפֿערען, זיך דאס וויר
 לעסט מין דיינען הויז מונד זיך דאס וויר
 דעלסט מויל דער טפֿערעט, זיך דאס דיר
 נידערלעגטעט מונד זיך דאס מוילעטעט
 העסט. מונד דאס זאלסט זיט קניפען לוס
 ווהרליינען מין דיינען מונד מונד זיט זאל
 לען זיין לוס ערזינענערוגסבמנדע לוויטען
 דיינען מוויגער. מונד דאס זאלסט זיט טריי
 בען מין דאס פֿעקסטען דיינען הויזעט מונד
 מין דיינע טהערע.

והיה. מונד זיך מיהר געהערען ווערעט
 מיינען געבטען, דאס מין מין הייטע גע
 ביעטע, דען עוויגער מיינען געטט לו ליבען
 מונד מיהר מיט מונדעט היינטען הערלען
 מונד פֿען גאלער זעלע לו דינען; זיך ווער
 דע מין מויל געבען דען רעגער מיינעט
 למנדעט לו זיינער לייט, דען פֿריה, זיך
 וויר דען טפֿערעגער, מויל דאס דאס מיינ
 פֿיהרעטעט דאס געטריידע, דיינען מונד
 מונד דאס מויל. מונד מין ווערע גרא
 טפֿערען מויל דיינען פֿעלדע פֿיר דאס
 פֿיה, מונד דאס ווירט געניעטען מונד מי
 בערפֿאס האבען. היטעט מין, דאס מיי
 ער הערן זיך ניכט פֿערגעקען למנדעט,
 מונד מיהר מוילינג ווערעט מונד פֿרעט
 דען געטען דינעט מונד זיט מונדעטעט.

לשמך הגדול סלה באמת.
 להודות לך וליהודך באהבה.
 ברוך אתה יי הבורח בעמו
 ישראל באהבה:

יחיד מונד אל מלך נאמן

שמע ישראל יהוה אלהינו
 יהוה אחד:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ואהבת את יהוה אלהיך בכל-
 לבבך ובכל-נפשך ובכל-
 מאדך: והיו הדברים האלה
 אשר אנכי מצוה היום על-
 לבבך: ושננתם לבניך ודברת
 בהם בשבתך בביתך ובליכתך
 בדרך ובשכבך ובקומך:
 וקשרתם לאזות על-ידך והיו
 למטפת בין עיניך: וכתבתם
 על-מזוזות ביתך ובשעריך:

והיה אם-שמע תשמעו אל-
 מצותי אשר אנכי מצוה אתכם
 היום לאהבה את-יהוה אלהיכם
 ולעבדו בכל-לבבכם ובכל-
 נפשכם: ונתתי מטר-ארצכם
 בעתו יורה ומלקוש ואספת
 דגנך ותירשך ויצהרך: ונתתי
 עשב בשדה לבהמתך ואכלת
 ושבעת: השמרו לכם פן יפתה
 לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים

דא ווירדע דער לערן גאטטעס מיבער מיין
ענטברענגען מונד ער ווירדע דען היממעל
פערטליעסען, מויל דאס קיין רעגען ווערע,
מונד דער ענדערדען ווירדע קיין געוועסע
געבען, זא דאס מיהר גאר באלד הינטווייג
דען ווירדעט, פאן דעם טאנען למדע,
דא דער עוויגע, מייער גאטט, מיין גיבט.
דארום וויסעט מיהר דיגע וויינע ווערטע
מיין מינ'ס הערן פאסטען מונד מייערע
געמיטטע וויינערעגען, מונד זי קניפפען
לונ וואהרלייכען מונד מייערע האנד מונד
לונ ערמינערונגסבאנדע לויטען מייערע
מויגען. מונד לעהרען וויסעט מיהר זי
מייערע קינדערן, דאס פאן לו רעדען, זא
דא ווילעסט מין דיינען הויזע, מונד זא
דא וואנדעלט מויל דער טערמסע; זא
ביי דיינען מוילעטטעהען, ווי ביי די
נעם נידערלעגען, מונד דא וואלט זי
טרייבען מן די פאסטען דיינעס הויזעס
מונד מן דיינע טהערע. מויל דאס מייערע
מונד מייערע קינדער דויער למגע זי מויל
דעם ענדרייכע, וועלכע דער עוויגע ווייג
רען פערטען לוגעטווערען, עס מיהנען מיין
לוגעבען, ווי דא דויער דעס היממעלס
מיבער דער ערדע.

וואר. מונד גאטט טערמאן לו משה מלך
זא: רעדע לו דען קינדערן ישראל'ס מונד
טערמאן לו מיהנען: דאס זי זיך מוילען
טויערען מן די ענדען מיהרע געווענע
דער, מוויט מיהרען נאכקומען, מונד
דאס זי מן די טויערען מיהרעס ענדעס
מייענע פורפובלויט טאכר מוועטלען מונד
דיעס דיענע מיין לו טויערען, זא דאס,
ווען מיהר מייערן בליק דארויף ריכטעט,
מיהר מיין ערמינערט מווער געבאטע
גאטטעס מונד זי מוויטמיבעט; מונד מיהר
ניכט נאכוואנדעלט מייערע הערלען מונד
מייערען מוויגען, דענען מיהר נאכבוהלעט.
מויל דאס מיהר מיין ערמינערט מייערע
געמיטליכען געבאטע, זי מוויטלומיבען מונד
מיהר הייליג זייד מייערען גאטטע. מיין בין
דער עוויגע, מייער גאטט, דער מיין מיין

אַחֲרֵים וְהַשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָלָה
אֶת־יְהוָה בְּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה
לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וְאֲבֹדְתֶם
מִהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נָתַן לָכֶם: וְשָׁמַתֶּם אֶת־
דְּבַר יְהוָה אֱלֹהֵי עַל־לִבְכֶּם וְעַל־
נַפְשְׁכֶם וְקִשְׁרֹתֶם אֹתָם לְאוֹת
עַל־יְדֵיכֶם וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין
עֵינֵיכֶם: וְלִמְדֹתֶם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדָבָר בָּם בְּשִׁבְתְּכֶם
בְּבֵיתְךָ וּבְלֶכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשִׁכְבְּךָ
וּבְקוּמְךָ: וְכִתְבֹתֶם עַל־מְזוֹזֹת
בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

לִמְעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם
עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
לְאֲבֹתֵיכֶם לֵאמֹר לָתֵת לָהֶם בְּיָמֵי
הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
דָּבָר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־
כַּנְפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַתְּ
עַל־צִיצִית הַכָּנָף פֶּתִיל תְּכֵלֶת:
וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם
אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת
יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתְּאוּ
אַחֲרֵי לִבְכֶּם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר־אַתֶּם זֵנִים אַחֲרֵיהֶם: לִמְעַן
תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי
וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי

חזיס דעסן למנדע מצרים בעפרייעט, חוס
מייד מיין גאטט לו זיין, מיך דער עוויגע,
מייער גאטט.

אמת. ומהרה חפץ, פעסטגעזעטלט, בע
גרינדעט מונד בלייבענד, מיילייכטענד
מונד גלויבדיג; בעליבט מונד געטעטלט,
פריידיג געוויידיגט מונד מנוטהיג, פורכט
באר מונד פון העכטיגעס מיילעלוםסע,
בעריכטיגעט מונד מנערקמנט, היילברייט
גענד מונד ומהללויטענד מיזט דיזעס ווקרט
פיר מונד מיטער מונד עוויג. ומהר מיזט'ס,
דער גאטט דער עוויגקייט מיזט מונדער
קאניג, דער הקרט יעקב'ס — דער טייל
מונדערעס היילעס. פיר יעגליכעס לייט
מוטער מיזט ער דער עוויגלייבענדע, זיין
כחע דער מונדערענדערליכע, זיין טהרקן
דער פעסטבעגרינדעטע, מונד זיין רייך
מונד זיינע טרייע, מונדנדיק מן דויער.
זיינע לונגען מטהען לעבען, זינד האלט
באר, טרייגעמינט מונד דען ווינטען ענט
טפרעכענד, מיטער מונד פיר עוויגע לייט
טען; זק פיר מונדערע פארפאהרען, זק פיר
מונד, פיר מונדערע קינדער, פיר מונדערע נח
קאממען, ווי מ פיר די מונדגעטעלעכטער
דער קינדער ישראל'ס, די מ דיר ערגעבען.

על הראשונים. פיר די מונדען ווי מ פיר
די מ טפעטעסטען נאכקאממען גיט פיר
מונד פיר מונד מונדערעכריכליכע זמלונג
עס: דאס עס ומהר מיזט, דאס דאס נור,
עוויגער, מונדער גאטט, מונד דער גאטט
מונדערע מונדערע זיינעס. דאס נור מונד
קאניג פון מונדערן מונדערן מונדערן מונדערן
בעטלייניגע חוס דיינעס נאמעס ווילען
מונדערע ערלונג, ווי מ מונדערע פארעל
טען דאס חוסט בעפרייעט! ומהרהייט
מיזט'ס, דאס דיין גאטער נאמע זייט עוויג
קייט ליבעלעך מונד ומונד בייגעלעגט, דאס,
מויסער וועלכעס עס קיינע גאטטהייט
גיבט!

א אנכי. מיך בין דא עוויגע וועזען! —
ריכט דאס, זי מ ערבעכטען — הולדיגעט
מייער רעגירונג! האלטעט פערנע מיין
דער טויל; זייד געהאקט מונד ווייגע!

אתכם מארץ מצרים להיזר
לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם:

אמת ויציב ונכון וקים וישר
ונאמן ואהוב וחביב ונחמד
ונעים ונורא ואדיר: ומתקן
ומהבל וטוב ויפה הדבר הזה
עלינו לעולם ועד: אמת אלהי
עולם מלפני צור יעקב מגן
ישענו לדור ודור הוא קים
ושמו קים וכסאו נכון ומלכותו
ואמונתו לעד קימת: ודבריו
חיים וקיימים נאמנים ונחמדים
לעד ולעולמי עולמים על
אבותינו ועלינו על בנינו
ועל דורותינו ועל כל הדורות
ידע ישראל עבדיך:

על הראשונים ועל האחרונים
לעולם ועד חזק ולא יעבור.
אמת שאתה הוא יי אלהינו
ואלהי אבותינו לעולם ועד:
אתה הוא מלפני מלך אבותינו
אתה. למען שמך מהר לגאלנו
כאשר גאלת את אבותינו:
אמת מעולם שמך הגדול עלינו
נקרא באהבה אין אלהים
זולתך:

ע"ס א"ב וס"ח שמעון בר יצחק חזק ואמין.
זולת

אנכי שמעת ונתאימו.
קבלו מלכותי ולא תאשמו.
שמעו מוסר וחכמו:

ב לא יהיה. זעטלעט זייער פֿערטרויען
ניכט מויל פֿרעמדע גאטטער, עס וואָלט
זיך זיבן ערגעהן; בעפֿליסעט זיך
זיינעם דיענסטעס מונאנטערברעכען.

ג לא תשא. זאם דיר ניכט דין ענט-
ווייהונג זיינעם נאמענס לז טולדען קאממען,
דאזיט דיר ניכט טרעפֿען קומער מונד
קומל. הייל דעם ערענאָהע, דער זיר
פֿאָגט!

ד זכור. ערמינערע דיר דעם וואַהעטאָגס,
מונד ניט זיין וואָהל זין מַכֵּט! דאן פֿינדעסט
דאס דאזיט ערלעבן מונד הייל, זיינע פֿאַר-
טען לז בעזעכען טאג פֿיר טאג.

ה כבוד. פֿערעהרע זיינע ערלייגער, דאן
זעכעסט דאס זאנגע מונד בלייבסט ערהאל-
טען, לז וואַרטען זון דען פֿאַרטען זיינער
טהאָרע.

ו לא תרצה. וואָרדע ניכט, וואָס דאס
זעכט, דאן זאסט דאס זאסטפֿרוך מויל זעכען;
ווער זיך עררייכט, עררייכט עוויגעס זעכען.

ז לא תנאף. פֿיהרע קיין מוולייכטיגעס
זעכען, עס זינט לעהרענד פֿייער! דען
ענטהאלטזאמען נעהרט דער וואָנע גע-
זאס, זין זיין געדיהעט גאטטליכע לז
פֿריעדענהייט.

ח לא תגוב. בעזעכטיגע דיר דעם
גוטעס זיינעס מונדען ניכט; זיינעס
פֿרעמדען פֿלייס קאן דיר ניכט געדיהען.
ווער ווידערעכטליך זאנדעלט, פֿערלעטלט
זיך זעלבסט.

ט לא תענה. לייגע ניכט דעם רעכטע
לזוידער; פֿערלוימדער פֿיהרען לז קאָלע.
די זיך זיינען זאס לזליהען, זיבן דען
טאָרט.

לא יהיה מקוים זר
ותרעו. ומעבודתי בר
הגרעו. ואל הפֿרעו:

לא תשא עונש לחללי.
ותנצל ממכאוב ומחלי.
אשרי אדם שמע לי:

זכור. ושמור את יום.
ותמצא כופר ופֿדיוס.
לשקד על דלתתי יום יום:

כבוד. נא רוריק
במבטחי. ותאריך ימים
ותהיה חי. לשמור מזוזות
פתחי:

לא תרצה בנפש מחיים.
ויהי חלקך בחיים. כי
מוצאי מצא חיים:

לא תנאף. רשף כיוני.
מרחיקה ישבע עדני. ויפק
רצון מי:

לא תגנב. יגיע איש
לאישו. כי עמלו לריק
יחישו. וחוטאי חומס נפשו:

לא תענה. צדק לעות.
מלשני יירש צלמות. כל
משנאי אהבו מות:

י לא תחמד. געליסטע ניכט מונערזעטט
ליך נאך טעטלען, דאז גאטטליכע געזעטן
זיין דיר מיין באנד דער ליבע, דיז ווייזהייט
מאליין טאפֿט פֿאָלקסמאנענהייט מיין מיה
רעטן טעמפעל.

וכל. מאלע דיינע גיטער זינד נור מיר
דיטע, זיז מאלין מייט פֿאָן ווייט האָהערער
נאטור; זיז מוהעט מויל זיבען מונערזיט
טעראליכען פֿיילען. זיז טאמאדהפֿט
מונד בעהמראליך מיין מיהרעטן קרייזע;
ריסטע דיר מיט גאטטעספֿאָרעט. דאן
ווינד ער, דיין טאפֿפֿער, דיר העלפֿער זיין.

עזרת. זיט עוויגקייט ביזט מונערער
פֿעטער הילפֿסקוועל דאז געוועזען, וויז
מיין טייל מונד רעטטער מיהרער קינדער
נאך מיהנען, דאז ביזט מיין יעגליכען לייט
מאטער, מיין דען האָהען דעס וועלטמאָס
מייט דיין טהראָניט; מונד דיינע מאַנד
נונגען מונד דיינע גערעכטיגקייט וואלטען
מן מאלען ענדען דעס ערדענאנדעס. הייל
דעס מאנעס, דער דיינען געבאָטע גע
האַרעט, מונד דיינע לעהרע, מונד דיין
וואָרט מינ'ס הערן זיך פֿרעגעט. וואָהר
מייט'ס, דאס נור דאז דיינעס פֿאָלקעס
הערר ביזט, מונד דאס מיין מעכטיגער
קאָניג דאז, מיהרע רעכטסמאכע לו פֿער
פֿעכטען. וואָהר מייט'ס, דאז ביזט דער
ערסטע מונד מויל דער לעטלעטע ביזט דאז;
מונד מייטער דיר האָבען קיינען רעטטענ
דען קאָניג מונד בעפֿרייער וויר! מייט עגיפֿ
טען האַסט, עוויגער מאַנער גאָטט, דאז
מוז ערלעזעט, מייט דעס סקאָפֿנהויזע
בעפֿרייטעט דאז מונד. מיהרע זעמאט
ליכען ערסטגעבאָרענען טאָדעטעטעט דאז,
מונד דיינען ערסטגעבאָרענען האַסט דאז
ערלעזעט. דאז טיילטעטער האַסט דאז גע
טפֿאָלען, דיז מייבערמייטהיגען איעסעט
דאז פֿעראינקען; וועהרענד דיז לעבלינגע
דאז דורכליהען איעסעט, מונד געוועסטער
מוהפֿאָלטהעטען מיהרע ווידערזאכער, זאָ
דאס ניכט מיין מיינליגער פֿאָן מיהנען מיי
ריג וואָר געבליבען. דאָמב פֿריעזען דיינע
ליעבלינגע דיר, פֿערהערליכטען דיז גאָטט
הייט מונד דיז טרויערן ווייהעטען גע

לא תחמד. תפצוים
הרביתה. תעודה קשר
אהבתה. תכמור בנתה
ביתה:

וכל קניניה שבעה. יקר
מזוד טבעה. תצבה
עמודיה שבעה: חזן חזק
ואמץ בנורה. ביראתצורה
להתאזרה. והוא יהיה לה
לעזרה:

עזרת אבותינו אתה הוא
מעולם. מגן ומזשיע לבניהם
אחריהם בכל דור ודור: ברום
עולם. מושבך ומשפטיך
וצדקתך עד אפסי ארץ:
אשרי איש שישמע למצותיך
ותורתך ודברך ישים על לבו:
אמת אתה הוא אדון לעמך
ומלך גבור לריב ריבם: אמת
אתה הוא ראשון ואתה הוא
אחרון. ומבלעדך אין לנו
מלך גואל ומזשיע: ממצרים
גאלתנו יי אלהינו ומבית
עבדים פדיתנו. כל בבוריהם
הרגת ובבורך גאלת. וים סוף
בקעת. וזדים טבעת. וידידים
העברת ויכסו מים צריהם
אחר מהם לא נותר: על זאת
שבחו אלהים ורוממו אל

זענגע, אָבערסאָמלען, היינטען, בענע-
דיימונגען מונד דאנקאגונגען דען קאָנגע
מונד גאָט, דען לעבען מונד דויער פֿער-
קלערען, דער ערהאבען מונד הקִטאָהרענער,
גרעס מונד פֿורכטבאר. ער ערניערדיגעט
דילן הקִטאָהיטהיגען, ערהעבעט דימ געבייג-
טען, בעפֿרייעט דימ געפֿעסטעלטען, ער-
אָנעט דימ מונטערדריקטען מונד הילפֿט
דען מרען מויל, מונד ער ערהערעט מויל
זיין פֿאָק לור טונדע, ווען לו מיהט עס
פֿלעגט. דערקעפֿערקלערען רוהעטעיהיגען
דען מלערהקִטאָטען גאָט, דער דא גע-
פֿרייעט מונד געבענדייעט. זיך טטימטען
משה מונד דימ קינדער ישראל דיר לייער
און מיטן מיבערמאָט דער פֿריידע, דיר
ריהמענד מלעזוממט פֿערמינט:

מי, "ווער מונטער דען מעכטען, גלייכעט דיר,
עוויגעל! ווער מיט ווימ דומ, מין הייליגקייט
פֿערקלערט, דער געעהפֿירכטעט מיטן אָבע
פֿרמאָט, מיטן ווירקען ומונדערפֿען!"

שירה. מויע'ט נייע לונן זאנגע בע-
גייסטערט, בענעדייעטען דימ בעפֿרייעטען
דיינען נאמען, און דעס מעערעס מויער,
ווען מלעזוממט מיינטיהיג זימ מנערקמאָט
טען, הולדיגעטען מונד ריעפֿען:

"דער עוויגע ווירד מימער מונד עוויג
רעגירען!"

צור. הקִרט ישראל'ס! ערהעבע דיר לונן
ביימטמנדע ישראל'ס, מונד בעפֿרייע דיינער
פֿערקלערט געמאָט יהודה מונד ישראל! מונדער
עלעזער ביזט נור דומ, דער גאָט צבאות ווירד
געמאָט, הייליגער ישראל'ס! געאָבט זייעט דומ,
עוויגע, דער ישראל עלאָנעט הוט!

(*) אַדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי
יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל עליון גומל
חסדים טובים וקונה הכל וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני
בניהם למען שמו באהבה:

מלך עוזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יי מגן אברהם:

ונתנו ידידים ומירות שירות
ותשבחות ברכות והודאות
למלך אל חי וקים: רם ונשא
גדול ונורא משפיל גאים.
ומגביה שפלים. מוציא
אסירים. ופודה עניים. ועוזר
דלים. ועונה לעמו בעת שועם
אליו: תהללת לאל עליון.
ברוך הוא ומברך. משה ובני
ישראל לך ענו שירה בשמחה
רבה ואמרו כלם:

מי כמכה באלים יי מי כמכה
נאדר בקדש נורא תהלת עשה
פלא:

שירה חדשה שבחו גאולים
לשםך על שפת הים יחד כלם
הודו והמליכו ואמרו:

יי מלוך לעלם ועד:

צור ישראל קומה בעזרת
ישראל ופדה כנאמך יהודה
וישראל. גאלנו יי צבאות שמו
קדוש ישראל: ברוך אתה יי
גאל ישראל:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע:
מכלל חיים בחד מחיה מתים ברחמים רבים. סומך נופלים
ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו לישגי עפר. מי
כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח
ישועה: ונאמן אתה להחיות מתים. ברוך אתה יי מחיה המתים:

אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום
יהללוך סלה: ברוך אתה יי האל הקדוש:

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו. ורצית
בנו. ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך.
וקרבתנו מלפני לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש
עלינו קראת:

ותתן לנו יי אלהינו באהבה מועדים לשמחה
חגים וזמנים לששון. את יום חג השבעות הזה.
זמן מתן תורתנו מקרא קדש וזכר ליציאת מצרים:

אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא ויגיע ויראה ויירצה
וישמע ויפקד ויזכר זכרוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו וזכרון
משית בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך. וזכרון כל
עמך בית ישראל. לפניה. לפליטה לטובה לחן ולחסד.
ולרחמים. לחיים. ולשלום. ביום חג השבעות הזה. זכרנו יי אלהינו
בו לטובה. ופקדנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים. ובדבר
ישועה ורחמים חוס וחסנו. ורחם עלינו. והושיענו כי אליך
עינינו. כי אל מלך חנון ורחום אתה:

והשיאנו יי אלהינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום
לשמחה ולששון באשר ורצית ואמרת לברכנו.
קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך שבענו מטיבך

וַיִּשְׁמְחוּ בִּישׁוּעָתָהּ וַיִּטְהַר לִבָּנוּ לְעֵבְרָהּ בְּאַמֶּת וַהֲנַחֵלְנוּ
 יי אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן מוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ. וַיִּשְׁמְחוּ בָּהּ
 יִשְׂרָאֵל מִקֹּדֶשׁ שְׁמֶךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יי מִקֹּדֶשׁ יִשְׂרָאֵל
 וְהוֹמָנִים:

רָצָה יי אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתַפְּלָתָם. וְהָשִׁיב אֶת הָעֲבוּדָה
לְדַבִּיר בֵּיתְךָ. וְאֲנִשִּׁי יִשְׂרָאֵל וּתַפְּלָתָם בְּאַהֲבָה תִּקְבַּל בְּרָצוֹן
וְתִהְיֶה לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:
וְתַחֲזִיגָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמַּחֲזִיר
שְׁבִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מִזִּידִים אֲנִיחֵנוּ לָךְ נִשְׁאַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר
נִזְדָּה לָךְ. וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ. וְעַל
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נַפְשֵׁךְ שֶׁבְּכָל־יּוֹם עִמָּנוּ. וְעַל
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וּבֹקֶר וְצַהֲרַיִם. הַטּוֹב
כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְּרַחֵם כִּי לֹא תִמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם
קוֹיֵנוּ לָךְ:

וְעַל־כָּל־מַעֲשֵׂי יְדֵיךָ וְיִתְרוֹמֶם שְׁמֶךָ מִלְּבָנוּ תִּמְדֵּנוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃
וְכָל הַחַיִּים יִרְדּוּךָ סֶלָה וַיִּהְיוּ אֵת שְׁמֶךָ בְּאַמֶּת הָאֵל יִשְׁוּעֵתָנוּ
וַעֲזָרְתָנוּ סֶלָה׃ בְּרוּךְ אַתָּה יי הַטּוֹב שְׁמֶךָ וְלֶךְ נֶאֱדָה לְהוֹדוֹת׃

ישים שלום. פֿערהענגע פֿריעדען, הײַן
 מונד זעגען, ווײַלדע, גמלדע מונד ערבמאָר
 מען מײַבער מונד מײַבער דיין גמלעט
 פֿאָלק ישראל. זעגעט מונד, פֿאַטער, מײַנע
 זאָמט מיט דעם לײַטע דײַנער לײַטגאָג;
 דען נור מיין דײַנער וואָללױטלעכע ער
 לײַטגאָג האָט דאָ, עוואָגער מונדער גאָט,
 מונד לוערמאָנט זעבענטפֿאַרטרייטען,
 לײַטע לור ווײַלדע מונד רעכטלײַכקײַט, זעגען,
 ערבמאָרען, זעבענטפֿערהאָלטונג מונד מײַנע
 טראַכט. מָ דאָס עס דיר געפֿאַלען וואָגט,
 דיין פֿאָלק ישראל מיט דײַנעם פֿריעדען
 לו זעגען. געלױבט זײַעסט דאָ, גאָט,
 דער זײַן פֿאָלק ישראל מיט פֿריעדען גע
 זעגענט.

שִׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן
וְחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ
בְּלָנוּ בְּאַחַד בְּאוֹר פְּנִיָּךְ בִּי
בְּאוֹר פְּנִיָּךְ נְתַתְּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וְצַדִּיקָה
וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם
וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֶךְ אֶת עַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל יְעַת וּבְכָל שְׁעָרָה
בְּשִׁלּוּמֶךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְּבָרֵךְ
אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלּוֹם:

שחרית ליום א' דשבועות

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה ולמקללי נפשי תדום ונפשי
בעפר לכל תהיה. פתח לבי בתורתך. ובמצותיך תרדוף נפשי. וכל החושבים
עלי רעה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען שמך. עשה למען
ימינך עשה למען קדשך. עשה למען תורתך. למען יחלצון ידיך. הושיעה
ימינך ונענני יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי: עשה שלום
במרומו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה
במינו ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים קדמוניות:
וערבה ליי מנחת יהודה וירושלים בימי עולם ובשנים קדמוניות:

תפלה לשליח צבור בקול

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי
יצחק ואלהי יעקב. האל הגדול הגבור והנורא. אל עליון. גומל
חסדים טובים. וקנה הכל וזכר חסדי אבות ומביא גואל לבני
בניהם למען שמו באהבה: מלך עוזר ומושיע ומגן:

מסור. כחך דעסן כחטע דער ווייזען
מונד זיינדיגט פארווען, מונד דער בעלעך
רוג מונד ערקענטניס דער פארטער גע-
זעס, זאלן זינג מונד הימנע דיו ערקעפ-
מוג זיינער רעדע זיין, מונד מיט דמוק
מונד זאג, דעסן מין דען הקהען טהרענע-
דען לופער לוקממען.

מסור חכמים ונבונים +
ומלמד | דעת מבינים. אפתחה
פי בשיר ורננים. להודות
ולהלל פני שוכן מעזנים:

מין זיינדיגטן געזינדען וויכר היך מנסטמטט ארץ מטה דמו אורח חיים פאסן לוויטען טוג געזאגט.
מיוסד ע"פ א"ב עד ימלך ס' לעולם חלסוך ליון וכו'.

ארץ. דיו ערדע וומנקטע מונד בעבטע,
מין דריטען דער זאממטע ערגרין זימ
ליטטען, מיהר וומר מונד דמו לעבען מיה-
רער בעוואקענער במנגע; זימ המטטע דען
מלמעכטיגען מין זיינער גאמריע געזעהען
מונד ערבעכטע. ער המטטע זיינע פראכט-
וואקענע, דיו היממעל, הערנידער געזענקט,
מונד מויל דעס בערגעס גיפפעל מויסגע-

ארץ מטה ורעשה.
בסחר שלישי התגעשה.
גריה חיתם גרעשה. דוד
בשורה ותתעשה: הוד
אפרנו נטה. ועל גבנו
אותו הפה. זה סיני גאות

טפחננט. הקהיט מוואונד פיר'ס הויפט,
טוועבענד מין דען וואלקען: דורך דען
פערמיטלער (משה) מונטעריכטעטע ער
מיד מין דען קלמסטען, זיבליכסטען מונד
געזעכטעסטען געזעטלען! מיינען מין דרייט
טהיילע געטהיילטען פאלקע האט ער דרייט
פאלקע לעהרען געגעבען, מין דרייטען
דער וואונדער.

גורלי. מיר האט ער דאז בעסטע וואונד
לו מיינער זיכערהייט מנגעווארען; ער האט
פערמיטלען, מין מיינער מיטטע לו טהרע
נען. ער מיט מין הייל מונד טייל, ער
מיט מיר מין שוואך. געלעבט זייט דאז
עוואגער, טייל אברהם'ס.

עֲשֵׂה. חִידָתוֹ כְּעַל אַבְרָהָה
הַנְּעֻטָה: מוֹחַר צוֹף שְׁלִישִׁי.
יִשְׂרָאֵל הַרְגִיל לְפִלְשִׁי.
כָּתַב שְׁלִישִׁים שְׁלִישִׁי.
לַעֲתָגָה בַּחֲדָשָׁה שְׁלִישִׁי:
קסל גורלי תמוך לגונני.
פִּין בָּאֲתִי לְגִנִּי.

סון עזרי ומגני. במגנו
לגונני:

ברוך אתה יי מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע:
מכלכל חיים בחדר מחיה מתים ברחמים רבים סומך
נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו לישיני עפר
מי כמוד בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח
ישועה. ונאמן אתה להחיות מתים:

מן. פֶּקֶס בערגע נאך דען וואונדערנען
זיינער הייליגקייט ריען מילענדט דען
אונטערמיטליגען ער, דער פערעהערליכטע
מין זיינען היממעלן, מונד מונטעריכטעטע
מיהן מין זיינען געהיימניסטען; ער וואונדער
לון פערוואלטער מונד הויזעסטריטען
מיינגעזעטלט; ק וועלכע פריידע! וועלכע
וואונדער! — דיא גאטטליכע לעהרע וואונד
מיהן לו טהייל. מוט ער נאך מין מיינגעמגע
דעם היממעל געטמאנדען, האטטען יענע
האפען מעכטע מיהן דיא פֶּקֶרעטען
פֶּקֶרעטעטען מונטער דען רופע: וואס?
מין ערדענאקען וואגט זיך מין דיא האלען,
לו ענטפֿיהרען דיא לירדע דער מעכטיגען לור
ערדע הימב? — ער ריקטע פֶּקֶר, ערמאג

מן ההר למעוניו. מהר
וקרית לענו. נקדשו
שבועה בענינו. נהגו
לפענח לו ענינו: שר
ונאמן בחישה לבית. שש
ודן שלול נות בית.
עודו צג בפרודור הבית.
עליונים נעלו בערו בית:
פצו מה אנוש להזכר
במעלה. פאר מבטחה
להוריד ממעלה. מין צעד

דימ הקהע מונד דרמנג היכיין! דער וועלט
טאָפּפער ריען דעס גטרייען בָּקטען: הערוין!
ער טרומט היכלו מונד טוומנג זיך עמפּער!
אלהים. מוים דעסן גאָטטליכען מונדע
טרייעלעטען פֿאַקס היממעל הערמב דימ
ווערטע דעס געזעטלעס, מאלבעלעבענד
ווימ דער טהוים, דורך וועלכען מיינסט דימ
רוהענדען מיט גרמבע מויערסטטהען. גע-
לעבט זייעסט דומ, עוויגער, דער דומ דימ
טאָרטען בעלעבעסט.

קדוש. פֿאַקס פארן הער ערטיען דער
הייליגע; ער זייעט זיך הערמב מיט טויענע
דען דער היממלישען העכטע, מונד למגערטע
מוין דעסן סיני, פֿאַקס ווען מוים ער זיינע
געזעטלע זימ לעהרטע. מיינע לעגלען פֿאַקס
לוייט מונד לוממליג טויענד פֿאַקטע
זיינער גאָטטליכען מיעסטעט לור קרמנג
דעס טטממעס לוי, דער עבענפֿאלס
לוייט מונד לוממליג טויענד מיטגלידער גע-
לעלט; מוין דימ פֿאַקטערטמפֿטען פֿאַקס
פארן מונד שער המטע ער מייגעלמדען,
מבער מיט פֿערמכטונג ווידער ענטלמסטען.
דא קאמט ער מיט מירמנדען דער הייליגען
דמהער געלמגען — קענכמז מונטער מיהנען
וואר דער הערר מוין דעסן סיני מיעסטע-
טיט! — ער גאב דימ תורה מיר לור פֿיה-
רערין, דאז המכסטע גוט לוכן מייגענטהווע.
מונד ווימ ער מיינסט זיינע רעדע בעטלמס-
טען, זאָ בעגמון ער היר — מיט דעסן
ווערטע: „מיר בין.“

ימלוד. גאָטט רעגירעט מין עוויגקייט,
דיין גאָטט, ציון, דורך מללע לייטען —
הללויה.

דומ מללערהייליגסטער! טרמנהעסט
מונטער למגעזעגען ישראל'ס.

וַגִּבֹּר וַעֲלָה וְנִתְעַלָּה. צִוְּהָ
צִוֵּר לְצִיר עֲלָה וְגִשׁוּעֲלָה:
קִסְלֵי אֱלֹהִים הִזִּיל מִשְׁחָקִים.
כָּטַל אֱמָרֵי חֲקִים.

סון מַמְרַחֲקִים. נְקוּקִים
יָקִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יי מְחִיָּה הַמֵּתִים:

קְדוֹשׁ הוֹפִיעַ מִפְּאֶרֶן.
רָד בְּאַלְפֵי שָׁנָאן. סִין
הַשִּׁיר שָׁאָנָן. וְדָתוֹ בּוֹ
שָׁנָן: רָם רָד בְּמַרְכָּבוֹת.
בְּעֲשָׂרִים וּשְׁנָיִם אֱלֹהִים.
לְהַכְתִּיר מִטָּה סָפּוֹר
בְּעֲשָׂרִים וּשְׁנָיִם אֱלֹהִים:
שָׁנָן בְּפֶאֶרֶן וְשַׁעִיר. וְאוֹתָם
אֵל הַסַּעִיר: וְאַתָּה
מַרְכָּבוֹת קָדֵשׁ. אֲדָנִי בָּם
סִינִי בַּקָּדֵשׁ: סון תּוֹרָה
חֲנֻכִּי. תּוֹשִׁיָּה אֲנֹכִי.
תְּכַלִּית פֶּן אֲנֹכִי. לָכֵן
פָּתַח בְּאַנְכִי:

יְמַלֵּךְ יי לְעוֹלָם אֱלֹהֵיךְ צִוֵּן
לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת
יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

אנכי. מיד, דער מיד מונטער דעם נאמען
מאנאמאכט דעם פֿערטטרייטענדען ווערדען
דער נאטור מיינהאלט געטמהן, ערקלערט
אין סיני מיינען וועהרען נאמען מיינען
געלייבטען. דערט האבען זיך מיינער רעגירונג
געהאט און געהאלדיגעט, מונד מיד ערטהייטע
מיינען פֿעלגענדע געבאטע; „דאס זאלסט
קיינע פֿרעמדע גאטטהייט מנערקענען,
מויסער מיר,“ דאס זאלסט מיינען נאמען
ניכט ביים מיינער מונומהרהייט מויסספרע-
כען מונד דיר טאמאפֿעלליג מאכען. געדענ-
קע מונד בעמאכטע דען שבת, דיעס
זינד מיר מווייט לייגען. עהרע דיינע עלטערן;
זיך עהרען, הייסט, מויד מיד עהרען. דאס
זאלסט ניכט מאכען, וואס מיינע הענדע
אין מיינען עבענבילדע געטמאכען. מאכע
דיר קיינער מונלכט טולדיג; דאס טאמאפֿע
בלייבט ניכט מויס. דאס זאלסט ניכט
טאמאפֿען, דאמאט דיר דעס זעגענס פֿילנע
טאמאפֿע. דאס זאלסט קיין פֿאלטעס לייגניס
מויסזאגען ווידער דיינען נעכטען, דעם
לייגען מיינער גאטטהייט. דיר זאל נאך
ניכט געלייבטען, מאל נאך מיינען האלדען
געבאטען. — דיעס זינד דאס עלעמענט
מיינער לעהרען מונד געעטלע, מיינער
לייגניסע מונד בעפֿעהלע; זיך זינד דאס
פֿערקלערט מיינער מיינהייט; זיך דאס
לייגען, דאס מויסער מיר ניכט מויס, מונד
מיד מווייט דער מונלכטיגע,

עוויגלעבענדע, זעלבסטטענע
דיגע, פֿורכטמער, ערהאבענע
מונד הייליגע!

אנכי בשם אל שדי. פֿעהי
מאז לעולמי די. ובבשן
בארתי בפרוש לידדי.
בשקבלו עול מלכותי
עבדי. צויתי לא יהיה לך
אל אחר מבלעדי. לא
תשא שם לשוא ותנקה
עדי. זכור ושמור כי הם
שני עדי. פֿער הוריד כי
כבודם כבודי. לא תרצה
מתואר מעשה ידי. לא
תנאף אף בספק פֿון העגש
בודאי. לא תגנוב ותתפרך
עד בלי די. לא תענה
עדות שקר בעדי. לא
תחמד כי אם מחמדי.
אלה הם סודי. מורי
שרידי. מועדי פֿקודי.
סהדי מעידי. כי אין
בלעדי. ואני אל שדי:

חי וקים נורא ומרום
וקדוש:

סם כענער מרום נאש מוונת אלעזר ברבי קליר.

אז בכתב אשורית. ובלשון עברית. ובדבור
מצרית. הנחלת לבת עברית: לאלה הקדמת בית

בִּיצִירַת בְּרָאשִׁית. כִּי הוּכַן מָאז לְמַתָּן קִנְיָן רֵאשִׁית:
 עוֹלָם הוּכַן בְּאוֹת שְׁנִי. כִּי יֵשׁ עוֹלָם שְׁנִי. אֲנֹכִי
 בְּאוֹת רֵאשׁוֹן כִּי הוּא אַחֵר וְאִין שְׁנִי: זַע אֵלֶּךָ וַיֵּדָא
 מוֹל כְּסָא עֲשָׂרִים וְשֵׁשָׁה דוֹרוֹת. עַד שְׁנַתָּן תַּחֲלָה
 לְדַבְּרוֹת: רוֹן דָּת אֲנֹכִי בִּכְתָב נוֹטְרִיקוֹן וְנַחֲבָאֲרָה.
 אֲנֹכִי אֲנָא נִפְשִׁי כְּתִיבִית יְהִיבִית: בְּאַרְהָ לַעֲמֹ פָּנִים
 בְּפָנִים. עַל כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה תִּשְׁעִים וְשִׁמְנָה פָּנִים:
 יְהִי רָאָה וַיִּסְפָּרָה. הִכִּינָה וְגַם תִּקְרָה. לְאוֹתֵיכִי
 וּלְשׁוֹמְרֵיכִי וַיִּשְׁנָה וַיִּתְמָרָה: רִשָּׁם לְמַפְרַע אוֹתוֹתִי
 מֵאֲמָרִי. יְהִיבָה כְּתִיבָה נְעִימִים אֲמָרִי: בְּשָׁנִים
 הָרֵאשׁוֹנִים חִיתָם עֲלֵפָה. כִּי הִסְכִּיתוּם מִפָּה אֶל פֶּה:
 יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת וְלֹא כָּל נְשִׁיקוֹת. סָחוּ אֶל יֶרֶד
 אוֹתָם וּמִיֵּין הִרְקַח לְהִשְׁקוֹת: קְצוּבוֹת וְנְעִימוֹת.
 וּפְתִי מִחֲבִימוֹת. רִשׁוֹמוֹת וְחֲתוּמוֹת. פְּתוּחוֹת
 וְסִתוּמוֹת: לָעַם אֲשֶׁר אָהֵב. בְּחֶבֶה יָהֵב. וְהִנְחִיר
 נְחִמְדִּים וּמִזְהָב. לָעַם לוֹ מוֹאֲהָב: יְהִי שׁוֹכֵן עֲרֵבוֹת.
 רָד לְהִנְחִיל רֵבְבוֹת. בְּעֲשָׂרִים וְשָׁנִים אֵלֶּךָ מִרְכָּבוֹת.
 אֲשֶׁר מֵאֵשׁ וְשֵׁלֵג חֲצוּבוֹת: מִן רַחוּם הָדָר בְּשִׁחְקִים.
 יִסֹּר עַז מִפִּי עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים. וּבִזְכוּת אִפְסִי אֶרֶץ
 חֲקִים. זֶהֱרַ תּוֹרוֹת וְחֲקִים:

אל נא. מללעזעט יגער! מין עוויגקייט
 פֿערהערליכט, מין עוויגקייט געהייליגט.
 דומ ווירסט מין עוויגקייט הערסטען מונד
 געפרייזען ווערדען, גוטט, קעניג, הייליג
 מונד ערהמבען! דומ ביזט דער קעניגע
 קעניג; דעסטען רייך בעסטעטהט עוויגליך.
 ערלעהעט פֿען זיינען פֿורכטבארען וויל
 טען, פֿערקידעט זיינע וואכט, פֿרייזעט

אל נא. לעולם תוערין. ולעולם
 תוקדש. ולעולמי עולמים תמלוד
 ותתנשא: האל מלך נורא מרומ
 וקדוש. כי אתה הוא מלך מלבי
 המלכים. מלכותו נצח. נוראותיו
 שיחו. ספרו עזו. פארוהו צבאו.

זיינע הערשטע, ערהעבעט מונד הייליג
געט מירן מיט למב מונד רמקעסלידערן,
געוויינט זיינער פרוכט מונד מליעסטעט.

ובכן. מונד עס געטלטע דער הער מלם

מוסטער זיינעס ווערקעס מיר מירן.

י קנני. לויט יוהרמליענדע היט ער
דען בקרן זיינער ליבליקייט לוריק, עה'
ער דיט לענגע מונד ברייטע דעס וועלט-
מלם געמערסטען, עה' ער רינגסטון דיט
הקעה געטפונגט, עה' דען פרוכטליטן
זיינער הערליקייט ער בעגרינדעט, דו
וואר מיר, דער ליבלינג מירן זיינער נעהע,
מירן למלידערן מיר ערגעטלענד, ביז ער
דען וועלטמלע מיר געטפונדעט, מוסן לו
פערקידען, דאס דו נילטס מירן גליי-
בע, מירדען דען הערן מיר פערטרויט
מונד דעסטען ערגעטלען מיר מירמער-
וועהרענד.

קדם. בין דער פערענטווארן זיינעס
מונענדליכען ווערקעס. בין דער מורמלען
ווענען ערשטעס, מלם דער הקעהן ערשטער
פיינער טטעה' מיר דו, מלם מווער
עקטיינע ערשטע באזיס, מונד פער מלם

מאז. קדם עמודי רום הייתי עמוד מאז. קדם
פעל יסוד הנה יסודי מאז. קדם אבן פנה הייתי אבן

קדשורו רוממורו. רון שיר ושבח
תוקף תהלות תפארתו:

ובכן יי קנני ראשית
דרבו:

י קנני ראשית דרבו.
אלפים שנה נמתקתי
בחבו. עד לא מדר עולם
רחבו וארכו. מרם ומתח
רום עד כה ועד כה.
וקדם הכין בם רכב
ארתכו. אני הייתי
משתעשעת על ברכו.
משחקת לפניו להללו
ולברכו. משחקת בתבל
אותי איום (כ"ס היום) בערכו.
להודיע לכל כי אין
בערכו:

ואהיה אמן אצל אדון.
ואהיה שעשועים יום יום.
משחקת עד זה היום:

קדם ו מפעליו מאז.
בקרם קדמונים קדמתי

מאז. קדם עמודי רום הייתי עמוד מאז. קדם
פעל יסוד הנה יסודי מאז. קדם אבן פנה הייתי אבן

לען פֿירסטען מיט דער זמלכונג ווייהע גע-
טויקט. וואסער מוואלטהעטען מללעט
נאך—מונד איך וואר דא: קאמטיטע וויסטע
דער ערדענרונד—מונד איך וואר דא ליכט;
דונקעל מוואלטהעטע דער טיעפע פֿלעכע —
מונד איך וואר דא למחשע — איך וואר
פֿאך מללען דיגען מיט דעם טאפֿעכער מל-
לין! דא בעטלמס דער הער, דאס איך דא
בעגרינדע דא וועלט, מויל דאס לוס
קוועל דעם גלויבענס איך ווערדע.

מעולם. זייט יע בין איך דער געזמלכטע!
איך וואר עס, דורך וועלכע טויסטע ער
פֿאָללעג זייט יע, וואס דאס מן ערסטען
זאָלטע זיין מונד ווערדען, מונד מללעט וואס
געוועזען, מיזט מונד זיין ווירד, עס
ווארד דורך איך. דורך איך ווארדען דער
מענטשהייט פֿירסטען זייט יע געזמלכט מונד
איך וואר עס, דער דען ערהמבענען הערן
דעם וועלטמללס מערקמנט. זיין ליטעם-
דען, זיינע ריכטמנד וואר איך, מן דערען
ווארט ער זיך ערגאטלטע; מוס וויינעט-
וויילען טויל ער דאס מלל, איך גאב ער לור
מלכט מונד ערלייכטונג דען פֿערנסטען
געטלעכטערן דער ערדע.

פֿנה מאז. קדם כל נסיכים
הייתי נסוכה מאז. (ובהיות
עולם ו מים במים הייתי
חקיקה מאז). ובהיות
עולם תהו ובהו הייתי
כנר מאז. ובהיות חשך
על פני תהום הייתי
כמנורה מאז. קדם כל
אלה הוא ואני היינו מאז:
(והיה אמון מהרהר למענה.
ואמר בלבן אברא עולם בבינה.
בעבור אמנה):

מעולם נסכתי מראש.
גזרה שוה גזר בי מראש.
לחקור ולדרוש. הכל
מראש. מי יעלה בראש.
מי יחיה בראש. מה
שתיה מראש. הוא שתיה
בסוף לראש. נסיכי אדם
נסכו בי מראש. ונסכתי
למלכי המתנשא לכל
לראש:

(והיה אליו בדברה. וגשתעשע
בדברה. ואמר בעברה. אברא
עולם להגבירה. ולדורות
להסבירה):

מקדמי. פֿאַר דער ערדע מורלייט. זיבען
דער דינגע שטרייטען מוסן דען רמנג דער
ערסטגעבורט ויט דער ערדע: דער טהרמן
דעם מללערהמבענסטען, פֿרמנגענד, עהע דיט
הימעל נאָך געוועזען, דער זיטן ישראל'ס,
בעגרינדעט פֿאַר דער ערדע פֿערנען רייכען,
דער מהנען עקסיטטענק, פֿאַר מללען ער-
דעגרינדען דא; דעם געמלכטען כחמען,
מללער מירדישען בענענאנגען ערסטער,
דער גארטען עדן, דער פֿרוממען טהייל מונד
ערבע, דער הקללע גלטהענאויפֿענטהמל
דער פֿרעפֿלער, מונד דיט רייכע, דיט ער מללען
טאָפֿונגען פֿערמנגענעטלט — מן מיר
מלליין וומר דא, עה' דיגע זעמטליך ווארען!

מונד דער פֿירסט מין זיינען קרייזע,

טאָמס מין זיינער מילדען ווייזע:

וילן ערסטפֿען וועלט מונד ערדע!

דאָס הינפֿערט בעוואָהנט זיט ווערדע!

באין תהומות. פֿאַר זעמטליכען טיפֿען

וומרד מיר מיינגעזעטלט. מיינגעזעטלט,

עה' דיט ערדע עס נאָך וומר, (זייכטענד,

מלס נאָך ווירכניס מויל דעם מבגונדט

פֿלעכע: עהע טיפֿע נאָך דער טיפֿע לוריל,

וומרד פֿאַן מיהטן מיר בערושען. מיר וומר

מקדמי אָרץ. (מקדומי
אָרץ). דברים שבֿעה
קדמו לאָרץ. פֿסא רם
ונשא קדם לשמי ערץ.
פֿסא ישראל קדם
לממלכות האָרץ. אבות
העולם קדמו למוסרי
אָרץ. שם משיח קדם
לשמות אשר באָרץ. מן
עדו קדמה לענוי אָרץ.
ערוך מאתמול תופת קדם
לרשעי אָרץ. ישראל
והתשובה קדמו ליושבי
האָרץ. ואני להם קדמתי
מקדמי אָרץ:

ויהי מלך במסבו. מהרהר
במדת טובו. ואמר בלבו.
אברא עולם לישובו. פֿעבור
ישובו):

באין תהומות חוללתי.
האָרץ עד לא נתחוללה
נתחוללתי. ובאין חשך
על פני תהום הארתי
והנחתי. ובאין קורא
תהום אל תהום בפיו
נקראתי. ובערת נבקעו

עם, מויל דערען ווארט ער זיט ערשטאמט,
נאך ווייניגס, מויסטפארעכע גאט דער טיפֿע
ער דיט ריכטיג, מיך בעשטימטע מחמס
מונד גרענלע מיהר, מיך פֿון דען מונגע
הייערן מיטן געוועסטער אנערקאנט.

באין מעינות. פֿער מאלען וואססערטוואנ
גערן קוועלען ענטקוואלן געוועסטער ווייניגס
במקנע, פֿער מאלען טערמאען לטגען ווייניג
טערמאע זיך היין, פֿער מאלען ליסטערנען
מונד קוועלען טערמאעטע דער ווייניג פֿון
פֿריטען געוועסטער: נאך וואר וואססער
מונד וואססערבעהעלטער ניכט דא, ווארען
פֿון געוועסטער ווייניג טיפֿע. מונד וואר
דער הקפֿעמאגסוועלן ישראל'ס, דער
עוויגע, זיך ווארד לוס במקנע דעם היילעם
מיך מיהר!

בשרם. וואר עהע דיט בערגע נאך גע
זענקט ווארדען. דיט עקפֿיילער דער וועלט,
זיט ווארדען דוכ מיך ווייניגעזעלט, דיט
געבירגע ישראל'ס, דיט עוויגען, גאטטליכען,
זיט ווארדען דוכ מיך בעגרינדעט; דוכ מיך
ווארדען זיט געוואקען, דוכ מיך מיהרע
הקעה מונד טיפֿע בעמעסטען. וואר ערבעג
טען זיט דא זעמטליך, מלס מיך מוס סיני
מין דער קפֿעכברונג ווארד געטפֿערדעט,
וואר בייגען זיט פֿער מוריה זיך מאלעמאט!

בדעתו נבקעו בדעתו.
ובתחום רבה משפטי
מלגתי. ועליהם חוק
חגתי ונגבלתי. ובתנינים
אשר בתחומות נהללתי:
באין מעינות נבדרי
מים. ובאין מעינות מעיני
נובעת מים. ובאין נהרות
נהרי מושך מים. ובאין
בארות בארי נובעת מים.
ובאין מקורות מקורי חיים
מים. ובאין מים היירתי
בברכת מים. ובאין מקוה
מים. מקוה ישראל יי
להוות ממקוה מים:

בשרם הרים הטבעו.
זויות עולם בי נטעו. הררי
ישראל בי נתקעו. הררי
ער בי נתידעו. הררי אל
בי גרודעו. בפלם
ובמאזנים בי נשקרו
ונודעו. תועפות גבהם
ומחקרי יסודם בי
נשתמעו. ובחודעי בסיני
כלם גודעו. ולחר
המוריה כלם נכרעו. ועל

מין בין עט, דערען געפרעגט דיז ערדע
טרעגט, מויל מיד ווארדען בעגרינדעט
מיהרע זיילען.

לפני. פֿער זעמטליכען היגען ווארד
מיד מיינגעזעטלט. פֿער דער עוויגען היגען
גרינדע וואר מיד דא, זא דא ענטטעהען
דעט ערהאבענען ווייהרויכגעטמיקטען היג
געלט, מיבערמאגטע מן הקהע דיז זעמט
ליכען היגען, מן פֿעררעכט דער ערסטגע
בורט מלעזאמטע, מוים דערען מיטטע מיד
דען סיני לו דען מיינען געווייהט.

עד. עהע ער למד מונד טרממען נאך
געמחט! עה' דער געווייהטע מיטטעלפונקט
דער ערדע, וואר מיד טאן דא, מלם ווייהע
קוועל דעט וועלטמול'ס. מיד ווארס, דיז
למך מונד טרממען וועסטערטע, מוים
מיינען בקרנע טרמנק דער וועלטענכונד.

וראש. מיד וואר דער מורטטקל דער
וועלט, גינג יענען וועזען פֿערמאן, דאז מלם
ערסטען מענטשן ער מיינגעזעטלט, פֿען

מָה אֲדָנִיָּה הַטָּבָעוּ.
בְּטַבְעִי אֶרֶץ וְאֲדָנִיָּה
הַטָּבָעוּ:

לפני גבעות חוללתי.
חקר גבעות עולם
נתחוללתי. גבעת הלבונה
אני חלתי. וגבעה נשאה
אני חולדתי. וגבעות
כנשאו בצדקה נתנשאתי.
ולכל הר וגבעה קדמה
גבעתי ומגבעותי לגבעות
עולם דלגתי. ומגבעות
עולם לגבעתי ו סיני
נגבלתי:

עד לא עשה ארץ
וחיצות. טבור הארץ
וטבור חיצות. טבורי היה
משתי ארץ וחיצות.
מחיקי אל חיק הארץ
ומחיק הארץ אל חיק
חיצות. ומשתיתי היה
משתי הארץ וחיצות.
כפי תחרתי בין ארץ
וחיצות:

וראש עפרות תבל. יציר אשר יצר ו ראש

דען דא מביטאמאטען דיא זאגען, יענע
טאגענדע פילער דער ערדע. גלייכזאם זיינע
הייליגע העבע דער טויבסגעטאפע, דער
טאָלען געווייהטע טפענדע, זיין זאמער
מויס דער ערדע זאסטען געקאממען —
זונד מיך זונד עס, דיא דען זאסטען
ענטשטעהען געגעבען.

בהכינו זאט ער מויסגעטפאמנט דיא
הימעל זונד מיך דא. זונד דא, עהע דען
לעלטע עהנליך ער זאט מויסגעטפאמנט, עהע
זיט זיינער רעכטען ער, דען טעפפליכע
גלייך, זאט מויסגעדעהנט, זונד מיך דא
פלאממענדע געזעטן, דאט ער פערברייטעט,
זיך זונד עס, דאט ער געזעסטען. — זונד
זעטלטע ער דען הימעל טראנק זונד
גרענלע, זיך זעטלט ער קיינען דאט זונד
קיינע העמזאמסט!

בחקו חוג. זאט ער זיט לירקען זאט
דעס זאגונד'ס פלעכע. זאט זיינעטוילען
לזאג ער דער קרייזע דרייט: זאטען, זאטען
זונד זיין דער טיפע טיפסטען גרונדע.
זיך זונד'ס, דאך דיא דען זעכערע זיינע
גרענלע זאט געגעבען, דען גרונדטיין זיין

עפרות תבל. ממנו הציק
מצוקי תבל. וישת עליהם
תבל. כתרומה הורם
ראש עפרות תבל. כחלה
מעסה הפרישם לתבל.
ומזבח אדמה היה ראש
לתבל. מגושי השלד עפר
לתבל. הוא היה ראש
עפרות תבל:

בהכינו שמים שם אני.
כאחל עת טרם ו מתחם
יותר מהם ו מתחני. כדוק
עת טרם נטם אצלו נטני.
בימין טרם טפחם ומימין
אש דת טפחני. ובזרת
טרם תקנם בה תכנני.
ואצבעות טרם קבעם
כאצבעותי קבעני. ועת
אשר פרשם כאהל כיריעה
פרשני. וליריעותם אמר
די וליריעותי לא אמר
דיני:

בחקו חוג על פני תהום. למעני חק שלשה חקים
על רום ועל תחת ועל תהום. בשומו לים חסו

חָקִי חָג עַל פְּנֵי תְּהוֹם.
בַּחֲקוֹ אָבֹן שְׁתִּיָּה עַל פְּנֵי
תְּהוֹם. בַּחֲקוֹ לִוְיָתָן עַל
דְּלָתוֹת תְּהוֹם. בַּחֲקוֹ אָבֹן
פְּנֵה שְׁלֹא יִצִּיף לְעוֹלָם
תְּהוֹם. בַּחֲקוֹ חוּג חָקִי
כָּבוֹשׁ עַל תְּהוֹם:

בְּאַמְצוֹ שְׁחָקִים וּמַמְעַל.
מִתְאַמֶּצֶת הָיִיתִי בְּמִרוֹמֵי
מַעַל. בְּאַמְצוֹ עֲרֹבוֹת
לְרִכּוּבוֹ. הָיִיתִי רִכּוּבוֹ.
בְּאַמְצוֹ שְׁחָקִים לְעוֹז.
הָיִיתִי מַעֲזוֹ. בְּאַמְצוֹ
מַעֲזָה בְּזִרְעוֹ. הָיִיתִי
בְּקִמְיָע עַל זִרְעוֹ. בְּאַמְצוֹ
זְבוּרָה לְקִדְשׁוֹ. הָיִיתִי
זְבוּלָה בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ. בְּאַמְצוֹ
עֲרֹפֶל תַּחַת רִגְלָיו. הָיִיתִי
מִשְׁתַּעֲשַׁעַת עַל אֲרֻכּוֹת
רִגְלָיו. בְּאַמְצוֹ שָׁמַיִם וּשְׁמַי
הַשָּׁמַיִם. וְהַמַּיִם אֲשֶׁר

מוֹחֲמֵג, דַּעַן לִוְיָתָן מִיַּן מוֹיֶשׁעִנְטֵהמֹלֵט,
דַּעַן מִכְּגִדְּנֵה מִיַּן דַּמֶּס, מוֹיֶל דַּמֶּס דַּעַן
עֲדֵנְכֵנְדֵּה עַר נִכְט מִיִּנְעֵרפֹּלֹטֵהעֵטע —
וּמֵר מֵיךְ, דִּימ פֶּקֶדֶהעֵר בַּעֲטִימֵהמֵטע, דִּמ.
בְּאַמְצוֹ. מֹלֵט עַר וּמִלְבֵּטע דִּימ וּמִלְקַעַן
מִיַּן דַּעַן הַמֶּהעֵן. פֶּעֶסֶטבַּעֲגִידֵנְדֵּט טַמְמֵד
מֵיךְ מִיַּן דַּעַן הַמֶּהעֵן, מֹלֵט דִּימ וּמִלְקַעַן לֹט
גַּעֲטֵפֵמֵן עַר זִיךְ גַּעֲרִיכֵטעֵט, וּמֵר מֵיךְ עֵט,
מוֹיֶל דַּעַר עַר מִיִּנְהַעֲרֵפֹהֵל. מֹלֵט דִּימ
גַּעֲוִמִּלְקַע לֹד כַּעֲזִידֵעֵנְךְ זִינְעֵר מִלְמֵחֵט עַר
זִיךְ בַּעֲרִיטֵטע, וּמֵר מֵיךְ דִּמֵּי מִמֹּלֵטע
זִינְעֵר מֵחֵט; מֹלֵט דַּעַן כַּעֲבִלֵכֵטעֵן דֹּכֵסֵט
קִרְיָי עַר לֹט זִיטֵלע זִינְעֵר הַמֶּהֵיט עַר
זִיךְ בִּלְדֵטע, וּמֵר מֵיךְ זִיַּן עֲרֵקֵטֵלֵעֵן,
זִינְעֵט כִּמֹּחֵכֵס טֵרַעֲגֵרִין. מֵיךְ וּמֵר דִּמֵּי
הוֹיפֵטוֹעֵרֵק זִינְעֵר מֵחֵט, עַה' הִימֵהֵעֵן מִזֵּד
גַּעֲוֵסֵטעֵר עַר כֶּקֶךְ טוֹל!

בַּעֲזוֹ. מֹלֵט קוֹעֵלֵעֵן דַּעַר טִיפֵּעַ עַר לִיעֵט
עֲנֵטֵטֵרֵקֵמֵעֵן. מַעֲכֵטִיגֵעֵר מֹלֵט דַּעַר טִיפֵּעַ
קוֹיִלְעֵנְדֵּה גַּעֲוֵסֵטעֵר, וּמֵרֵעֵן דִּימ מִיִּנְעֵן,

מֵעַל הַשָּׁמַיִם. בְּאַמְצוֹ כָּל אֱלֹה אֲמַצְנֵי נוֹטָה שָׁמַיִם:
בְּעִזּוֹ עֵינֹת תְּהוֹם. נִעְזָה מַעֲנֵי מַמְעִינֹת

עהע ענטשפרונגען דימ פֿלוטהען, טטמנד
קווילנענד ווין מעכטיגער בקרן. מלס ער
זעטלטע מיינען העמוענדען דמן דען
מעערע, מויל דמס דימ געוועסער ניכט
דמז מופער מיבערפֿלוטהען, וומר מיך עט,
דימ דמ בעטטימטע דען קרייז; מיך וומר'ס,
דימ מיהן מנגמב דימ ריכטמנור.

בחקו מוסדי. מלס ער בעטטימטע דער
ערדע גרונד־פעסטען. דימ גרינדע וומרדען
מיינער מנגמבען געוועס פֿערזענקט. זיך דימ
געטמפֿענען ווענען, דער מינטיהייט הערר=
ליכטטע פֿלמלען, דימ דמ בויען פֿיר דען
היממעל מונד בעגרינדען דימ ערדע. מיך
ומר'ס, דורך וועלכע בעטטימטונגען מויל
ערדען ער פֿערטהיילט, מיך וומר מיהן לור
זייטע מלס ער טהמטקערעפֿטיג מלס פֿירטט
דער ערדע זיך ערוועז — מיך, זיינע קרמ=
נע, ער, דימ מיינע, עהע היממעל מונד ערדע
קאך וומר. — דורך מיך ריען ער הערפֿער
דימ ערדע זממט מלען מיהן געווייהטען,
מלס הייליג מויל ערדען מערקמנט! —

קרא לאדם הנוצר מארץ. קרא לנח איש צדיק
בארץ. קרא לאברהם מאצילי ארץ. קרא ליצחק
הזורע בארץ. קרא ליעקב הנחתם בשמי ארץ. קרא

תהום. נתעזו מימי
ממימי תהום. בטרם
נעזו עזים עזה הייתי על
תהום. בשומי לים חקו.
שם עליהם חקו. ומים
לא יעברו פיו. כן לא
יעברו על פי. ונשתכלל
עולם במאמר פי שהייתי
בפיו:

בחקו מוסדי ארץ. סר
במוסדי מוסדי ארץ.
המה היוצרים היוצרים
אשר בארץ. ויושבי
נטעים נטיעתו שורק
בארץ. לנטוע שמים
וליסוד ארץ. וגדרה
נעשיתי גדר בארץ. ועם
המלך במלכותו מלך בי
מלך על כל הארץ.
המליכני והמלכתיו עד
לא שמים וארץ. ומיום
דבר ויקרא ארץ. קרא
לי ראשי דורות ארץ:

לְשִׁבְטִים לְקְרוֹשִׁים אֲשֶׁר בָּאָרֶץ. וְעַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
שְׁאֵלָנִי יוֹצֵר הָאָרֶץ:

עָמַד אָדָם רֹאשׁ לְנִשְׁמוֹת. זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת
אָדָם רְשִׁימוֹת. וְאָמַר אֵלֶיהָ הִנֵּה זֶה חֶכֶם וּמָלֵא
חֻכְמוֹת. בְּצֵלָם וּבִדְמוּת אוֹתוֹ לְדְמוּת. בְּאֶחָד מִמֶּנּוּ
מְעוֹלָה בְּאִימוֹת. וּמוֹרָאוֹ עַל חַיּוֹת וּבְהֵמוֹת. וְכֻלָּם
יִצְרָתִי עָלֵי אֲדָמוֹת. וּבִדְעָתוֹ קָרָא לָהֶן שְׁמוֹת. וְאַחֲרֵי
כֵן קָרָא שְׁמֵי הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא בְּשְׁמוֹת:

פֶּרֶשׁ זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. וְנִמְצָא דוֹר שְׁלִישִׁי
רְחוֹף מִבְּנֵי אָדָם. כְּהוֹחֵל וּלְקִרְוֹא בְּשֵׁם וּמַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם. וְקָם דוֹר עֲשִׁירִי מִקְלָקֵל בָּאָדָם. וַיִּרְאוּ
בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם. וַיִּרְא יי כִּי רַבָּה רָעַת
הָאָדָם. וַיֹּאמֶר יי אֶמְחֶה אֶת הָאָדָם. לִילִי נוֹלַד אִישׁ
צָדִיק בָּאָדָם. זֶה יִנְחַמְנִי אוֹמְרִים וּמַלְמַעְלָה פְּנִיָּהֶם
פְּנֵי אָדָם. וְלִמְטָה אוֹמְרִים זֶה יִנְחַמְנִי בְּנֵי אָדָם.
וְאָמַר אֵלֶיהָ הִנֵּה זֶה אָדָם תַּחַת אָדָם. וּמִצָּצָה חֵן
וּשְׂכָל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

צִץ מִמּוֹרָח וּבִשְׁחַר עֲלָה. וְנִקְרָא עֵיט פּוֹרַח עַל
פְּנֵי מַעְלָה. אֵב הַמּוֹן וְנִקְרָא וְנִתְעַקָּה. וּבְעֶשֶׂר נִצְרָה
וְלֹא נִמְצָא בּוֹ עוֹלָה. עֲבוּדָה זָרָה עַל יְדוֹ בְּמִלְכָּה.
וְקָרַב רְחוּקִים לְזִכּוֹת מִנְּטָלָה. הַפִּירְגִי וְהַכְּרִתִּיו
בְּאַהֲבָה כְּלוּלָה. כְּדִי הוּא לָךְ לְשֵׁם וּלְתַהֲלָה. לְשִׁמּוֹר
מִצּוֹתֶיךָ יוֹמָם וְלַיְלָה. דּוֹרוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵינוּ לֹא זָכוּ
לְמִילָה. וּמַעַת נִתְחַתְּמָה בּוֹ נִתְמַנָּה רֹאשׁ לְכָל
תַּפְלָה:

קרבן שלם יחידו נמצא. כמנא בפורים אז נרצה.
כשה לטבח רץ במרוצה. שלשה ימים טורף ונפשו
לא קצה. הועצי נא עמי דת מועצה. ולקחי אותו
לחפת עליצה. לשונך בשדה לקראתך יצא. ולמענו
אראלים ומחיצה. מר צעקו חוצה:

רחק איש שדה וקורב איש תם. ישב אהלים
באהלי רום נחתם. וגם במרכבה תארו נחתם.
עולים במעלותם ויורדים בירידתם. תמחים על
מראה זה חותם. ואומר אליה הנה זה חותם יפה
מכל חותם. חותמות שנים עשר נחתמו מזה חותם.
בטבעת המלך טבועים באחד חותם. על לב ועל
זרוע למענה וחתמתי חותם:

שלמו כל אלה בעמוד עם עולם. כשלמו אלפים
עד שלא נברא עולם. ואלפים וארבע מאות וארבעים
ושמנה שנה משנברא עולם. אמרה תורה זה משה
אשר נקרא ענו מעולם. וידבר יי אל משה אשר
נכתב מעולם. הוא יירשי מורשת עולם. והוא יקחי
מתנת עולם. וכל באי עולם יאמינו בי לעולם:

והיה אל אמינה. מהרהר למענה. ומבין בחנינה. אברא
עולם בבנינה בעבור אמינה:

תולדות רום ותחת בהזרעוים. ובשבעה קולות
בנראו בנוים. שתים זו שמענו שמעם. ולשתי
שמיעות נחלק קול רעם. לגוים קול זעם. ולישראל
קול גועם. ואמרו הכל מה זה קול מורעם. חולך
ומתגלגל בגלגלי רעם. ואומר להם יש לי טעם

דער עלעמענטע עלעמענט; דורך זיח האט
דער מולמעלטיגע הקהע מונד טיעפע בע-
גרינדעט. ער האט זיח הינגעגעבן זיינען
אין פֿאָסע דעם בערגעס — וויח זיינע קנע
אין טהאלע — טטהענדען פֿאָלקע. דען
זיח זעהר וואָהל געפֿילען.

זיס וואַרען דיח וואָרטע גאָטעס דענען,
דיח מיהן ענטגעגען גערופֿען: „כחמכד
מיז דיר מונטער דען גאָטערוועזען גלייך!“
מונד גאָט ט פֿרומך.

תתן. ער לייעט זיח ערטענען, זיינע
מעלטיגע טטימע, דער גאָטער גאָט!
גלוטהענפֿייער אָדערטע פֿאָממענד מויל,
מונד בליטלעסטערמהלען דורכפֿוהרען דיח
לייטע, מונד דאָנערטטימען טטירטען
געגען דיח הימעל, דעם שופֿר'ס טרעק-
לייכער טאָל, דרעהנט מיבער דיח פֿלעכע
דער ערדע. מנגסט ענגרין דיח פֿאָלקער,
מונד טרעקען מונד ליטטערן מונד וועהמוטה,
גלייך זיינער באַנגען געבערערין. טיעפֿער-
זענקטע בערגע ספֿראַנגען, לבנון מונד שריון,
וויח קעלבער דמהער, מונד ברמל מונד בשן
וויח רעהע, מונד תבור מונד מולע גיפֿעל-
הקהען. מבער זיח וואַנדען אָנריקגעוויזען,

בספר נחלקים. סופרימו
בצדק מחלקים. עין חיים
היח למחזיקים. פאר
לוח חן וענקים. צדקות
מלאים ולא רקים. קדומים
טרים יסוד אפיקים. נ"א
ארקים. רום ועומק אל בם
הקים. שמעם לשושנה
העמקים. הוצאותם לחיך
ממתקים:

חזן ממתקים דברי אלהים.
לאומרי אין פֿמוד באַלהים:
ק"ח וידבר אלהים:

ע"ס תשר"ק.

תתן קול עז אל אלים.
שלהבו לפירי גחלים. רצו
ברקים קלים. קולות
הרעיון גלגלים. צרח
שופר ממעלים. פצמה
רקיעת שעולים. עמים
אחוזים בחלים. סערצורים
וחבלים. נתי פיו רדה
חלים. מרצדים ריו
מגבלים. לבנון ושריון
פעגלים. ברמל ובשן פמו

דין טרעטלענדען הקהען; דעם מולערהאם
בענטען בליק וואר מויל דען נידריגסטען
געריכטעט. ער טוילטע מויל דען סיני הער-
אב, מויל מיהן בכייטעטע ער זיינע היממעל
מויט, מונד קרענטע דעסטען הויפט מיט
וואקען מונד נעבעל. ער, דער הייליגע,
טהרענטעלע מונטעל דען קערען דער אראליס,
זינע זיינע וואיעסטעטיטע שטיממע ער-
טונען, פריידיג פערנאחטן זימ דאז מונ
דען בערג געלמגערטע פאלק, עס האטטע
זיינע בערייטוואליגקייט לונ עופעלנגע
דעם געזעטלעט בעוויזען, מוילמערקאסן
הערטעטע עס מויל דין גאטטליכען ווארטע.
„מיר בין“ — ווארט, דאז ער לערסט
האט פערנעהען למסען דין בעזעליגטען.
דין בעזעליגטען האטט דאז פערנעהען
למסען דיין ווארט, בערגע לערסטליטער-
טען ביין טאלע דער שטיממע:

מיר בין דער עוויגע, דיין גאט!

אשר. דעסטען טהון קהנע פעהל, דער
זיך זאלער מוילגעבויט מין יענען הקהען,
דער דין מבגרינדע דער ערדע בעגרענלט,
דער דען טאבענדען מעערע טראנקען
געזעטלט, דער טראמהלענדע היממעסליכע
טער מין דען מונערמעהעליכען רויט מיינע
געזעטלט, מונד נאכטס מונד מין טאגע
זימ זייטעט, דער בליטלע טאפעטע מונד
דאנקער, דער טהויל מונד רעגען טרייפעלט,
דער ביינע מונד פאלמלען וואכען לעסט.
מיר, מיר בין דער וועלטענטפער, דער
מאלע וועזען הערפערעבראכט, מונד מיינער

אלים. יחד תבור וכל
תלולים. מורחיו בגובה
ונמצאו פסולים. חי רם
רואה שפלים. זה סיני
פך לא הכלים. והמה
אליו זבולים. העטירו
עננים וערפלים. דר בו
בשנאן אראלים. גאון
קולו השמיע לגדלים.
בסביב החר נגבלים.
בנעשה ונשמע דת
מקבלים. אונם שם ראש
מלים אנכישמעלכלולים:

חזן לכלולים השמעת מליך.

מפוצץ הרים קולך:

ק"ו אנכי יי אלהיך:

ע"פ א"ב.

אשר כל פעלו תמים.
בונה מעלות במרומים.
גודר תחתיות הדומים.
דלת סוגר בעד הומים.
המזריח מאורות רמים.
ומנהיגם לילות וימים.
זיקם עשה ורעמים. חושך
טלים וגשמים. טיעות
מגדל וצמחי תלמים. יוצר

המזכר עמפֿעהלען זיך זעמחטליך מיהרע
גייסטעכ. מיך בערייטע מיהנען טומקהמֿע
טע טפייזען, מיך טמֿדטע מונד בעלעבע
מויך ווידעכ, מיך, דער עוויגלעבענדע! גרמס
מונד מעכטיג זינד זיינע וומונדער מונד
דויערהמֿפט מויל עוויגע לייטען. מיך המבע
דיך גערעטטעט — פֿערמאָגע דעס בונדעס
מיט דיינען פֿרמחטען פֿעטערן — המב' מיך
דיך פֿמן דער טקלמפֿערייז דער עגיסטער
בעפֿרייעט, מונד זיט מין דעס מבגורנדעס
ווירבעל פֿערזענקט. דיר המב' מיך דמו מעער
געטפֿמלטען, דיר המב' מיך גענעהרט מיט
ווקהלשמעקענדעס ומנחם, דיר המב' מיך
מויט מללען נמלימנען ערקערען מונד לו
מיינעס מויסערוועהלטען פֿמקע געמחט
מונטער מללען פֿמקערן.

מויט מללען פֿמקערן המב' מיך דיר ער
קערען, פֿערקענע מויך דומ מיך ניכט!

הולדיגע קיינעס פֿרעמדען.

תעות. קיינעס הימחלישען, קיינעס מיר
דיטען בילדע. ווידריג, פֿערמכטונגסמערטה,
ניכטיג. מונד מייטעל מונד לעער זינד דיט
גמלענכילדער! דער טייפֿליש געפֿירכטעטע
במחל, דיט געגמסמענען מונד געהויענען
מונד דיט קינסטליך געטמלעטען ריזענ
בילדער, וועלכע מללע פֿמן דען פֿערטמקטען
היידען פֿערעהרט וומורדען, זינד מללעמחט
בלינד, טויב מונד טטוס. זיט מיססען מויל
טולטערן געטרמגען ווערדען, וויל זיט מונד
פֿערמאָגענד, זיך זעלכסט לו טרמגען. זיט
זינד היילוקז מונד מונכטיק; פֿמללען לור
ערדע, מונד ברעכען וויט מירדענעס גע

ובורא כל הנשמים. כל
רוחותם בידי שמים.
לחמם אכין במטעים.
ממיר ומחיה ואני חי
לעולמים. נפי גדולים
ועצומים. סלה לעולמים
קמים. עזרך בברית
אבות תמים. פורך
מסבלות ענמים. צללם
בגבכי תהומים. קורע
לפניך ימים. רועך במן
מטעים. שקדתי לבחרך
לי מאמים. תרתי לסגלך
לי מעמים:

חזן מעמים חשתי להבדילך.
תמורי אל | לא יהיה לך:
ק"ו לא יהיה לך:

ע"פ תשר"ק.

תעות וזרחים וצוללים.
שקין תועבות וגלולים.
רק ותהי הם האלילים.
קטב שעירי בעלים. צלמי
מסכות ופסילים. פעלת
תבנית כל סמלים. עצבי
עובדי האומללים. סומים
חרשים ולא ממללים.

טירר. בעטעמט ווערדען מ'לע, דימ זיך
מיהרעכ ריהמען, מונד דימ מיהנען נאכבוה-
לען, גלייטען מיט פֿינטטערן. מיהרע פֿעסטע
זינד פֿערעכטליך מונד מוגעטומקט, מיהרע
טפֿייזעמפֿער זינד גרייעל, מונד מיהרע
טראנקמפֿער טוימעלויין, מיהרע לערעמפֿ-
ניען זינד מענטענוירגענד, מונד מיהרע
געברייכע טענדליכע געזעטלע. (*) דימ
גמלע קמטט פֿעהרט מיינט לור העללע
הינאב. מיין זעהן! ברינגע דיינעם טמפֿער
רוקט מונד פֿרייז; למס זיינען נאמען ניכט
ענטווייהען.

למס מיהן ניכט ענטווייהען, דען הייליגען
נאמען; המלטע דיר פֿערן פֿעקט בלוען; דומ
קמטעסט דיר פֿערגעהען מונד פֿער-
דוממניס דיר לוליהען.

דומ זמלסט זיינען נאמען ניכט
פֿערגעבליך מויסטפֿרעכען.

את. דען נאמען דעם מלמעכטיגען,
געבענעדייעט זיימ דעסטען מנדענקען
פֿיר מונד פֿיר. זיינע ווקרטע זינד, ווימ מיין
פֿערלעכרענד פֿייער, זיינע לעהרע מינט
מיין טווערט ווידער יענע, דימ זיך דאגעגען
מויפלעהנען. ער ערטיטטערט דימ ערדע

נשאים על פתח ונגבלים.
מאומה להועיל ו לא
יכולים. לא עוזרים ולא
מצילים. בנופלם נשברים
בגבלים. יבושו כל בם
מתהללים. טועיהם
לחושך מובלים. חגיהם
מאוסים וגעוילים. ובחיהם
מרק פגוילים. ונגביהם יין
תרעלים. תבליהם הפילו
חללים. דתיהם תקור
הבליים. גוים לתופת
גדגלים (נ"א גדלים) בני
לבוראך תנה חלולים.
אל תתן את שמו לחלולים:

חון לחלולים אל תתן את
שם. וסור מרע פֿון תפֿישל
ותאשם:

ח"ק לא תשא את שם:

ע"פ א"ב.

את שם אדיר באדירים.
ברוך זכרו לדור דורים.
גחלי אש ממנו בוערים.
דתו חרב ללה מפירים.

(*) דימ מבטייליכען גרייפֿטעהוטען, דימ ביים דען במקמנאיען דער מלמען קומער געזעטן
ווערען, זינד בעקמנט.

הַמַּרְעִישׁ יֶזְרַח וּמִרְגִּיז
 הָרִים. וְגֹעַר בֵּינֵם מַחְרִיב
 קָרִים. וְעָמֹו לֹא יָכִילוּ
 יְצוּרִים. חֲמָתוֹ מִנְתַּצֶּרֶת
 צוּרִים. טוֹב לְיִשְׂרָאֵל וְנוֹקֵם
 לְצָרִים. יַחְתּוֹ מִמֶּנּוּ
 אֲבִירִים. כָּלֶם וּמִפְחָדוֹ
 נִסְעָרִים. לוֹ מִשְׁרָתִים
 וְחֲאָרוֹ לֹא שָׁרִים. מוֹרָא
 שָׁמוֹ לְשׂוֹא לֹא תָרִים.
 נִגְעַד בּוֹ יִרְעֵדוּ בְּדֹאבָרִים.
 סוֹר מִשְׁבּוּעַת שְׁקָרִים.
 עָרוֹךְ בָּהֶם אֱלֹת וְאַרְרִים.
 פּוֹרַעַת מַעוֹר וּמִבְּשָׁרִים.
 צוֹפָרָה בְּעוֹף וּבְאֵה
 בְּחִדְרִים. קִירוֹת הוֹפֶכֶת
 עִם וּמִקָּרִים. רַחֵק מִמֶּנָּה
 בְּכָל דְּבָרִים. שְׁמוֹר
 שְׁבּוּעַת אֶסֶר וּנְדָרִים.
 תִּירָא אֶל נוֹתֵן שַׁבָּת
 לְשׁוֹמְרִים:

חֲזֹן לְשׁוֹמְרֵי יוֹם שַׁבָּת נִפְיָשׁוּ.
 עֲתִידִים בְּקֹדֶשׁ לְהִקְדִּישׁוּ:

ק"ח זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת
 לְקַדְּשׁוֹ:

מוֹדֵר לַעֲרִיחוֹ מַעֲרֵט בַּעֲרָגָה, עַר וּיִנְקֵט דַּעֲסָן
 מַעֲרָבָה, מוֹדֵר מַטְרָחוֹט — פִּעְרִיגֵנָה; זִיין
 דַּרְמָהֶען עַרְטִיגֵנָה זִינע גַּעֲטִיפֶע נִיכְט,
 זִיין לֶמְקֵן מַטְיִלֵט פִּעְלֵנָה. גַּעֲגֵן רַעְדִּילֵכֶּ
 מֵיזֵט עַר גִּיטִיג, מוֹדֵר מֵיפֶערֶפֶקֶל גַּעֲגֵן
 ווידעֶרמַכֶּער; זַעֲלִבִּט הִימַלִישֶׁ וועֶנָה
 לִיטֶטֶערן פֶּקֶר מִיֶּהט, מוֹדֵר לִמְגֵן פֶּקֶל
 פֶּוֹרֶכֶט; זִימ זִינֵר זִינע טִרוֹיטֶען, זַעֲהֵן
 מַבֶּער קִינע גַּעֲטִמֵּלֵט. דַּמְרוֹן נַעֲנַע נִיכְט
 פִּעְרָגֶעבִלִיךְ דַּעֲן עַהֲפֶוֹרֶכֶטבִּמַּרְעֵן נַחֲמֵן;
 מֵיין הִילִיגֶער טוֹיעֶר דוֹרֶכֶדֶרִיגֶע מוֹלֶע דִּינע
 גוֹדֶער, בִּימ דַּעֲסִטֶען בַּעֲנַעֲנוֹג. פִּלִּיֶה
 פֶּמֶלֶט טוֹיֶרֶע, זִימ טַמֶּפֶּעֶן פֶּלֶךְ מוֹדֵר
 מוֹגֶלִיק, זִימ לַעֲרַמֶּגֶן הוֹיט מוֹדֵר פֶּלִיט.
 יַעֲהִיגֵט ווִימ מֵיין רױבֶּפֶקֶגֶל דִּרִיגֶען זִימ
 מֵיין דִּינע גַּעֲמַעֲכֶער, מוֹדֵר לַעֲרַטֶמֶרֶן
 גַּעֲמִיעֶר מוֹדֵר גַּעֲבַעֲלֶקֶע. דַּמְרוֹן עֲנַטֶהמִלֵּט
 דִּיך ווִיט וּמִקְלִיךְ דַּעֲט שׁוֹמֶרֶעֲטֵם בִּימ מוֹלֶען
 דִּינֶען; ווִימ דוֹמ מַבֶּער גַּעֲטוֹמֶרֶן מוֹדֵר
 גַּעֲלֶמֶט הַמֶּט, עַכֶּפֶּלֶע גַּעֲטִיִּילִיךְ.
 פִּירֶכֶט גַּמֶּט, דַּעֲר מֵינֶט עוֹיגֶע זַעֲלִיגֶ
 קִיט גַּעוֹעֶהֶרֶט דַּעֲן טוֹגַעֲנֶהמֶפֶטֶן.

דַּעֲן טוֹגַעֲנֶהמֶפֶטֶן, דִּימ דַּעֲן שַׁבָּת
 פִּיעֶערן, ווִינֵד מֵינֶט מֵיין זִינֶען מוֹלֶערֶ
 הִילִיגֶסטֶען עוֹיגֶע זַעֲלִיגֶקִיט לוֹ טַהִיִּל.

עַר מֵינֶעֶרֶע דִּיך טַטֶעֶט דַּעֲט
 רוֹהַעֲטֶמֶט, מוֹסֵן מִיֶּהן לוֹ הִילִיגֶען.

תכלית. ער מױט דער פֿאַלענדוגסטאג
 מױזער ווערקע דער קבער מונד נידערוועלט.
 דער זיבענטע טאג דער וואָכע, מונד ערסטער
 מױזער פֿייערטאג, דעם הערן מױזער
 העררען געווייהט. דעם מױט דער ווילע
 דעם מױזעהייגסטען, דאס זאן דען שבת
 פֿייערע. מן מיהן וומורדע מיינסט דער
 ערסטע זענט פֿאַן טטראַפֿעריכטע בע
 פֿרייעט. ער טטימאטע מן זין זייד, מונד
 בעזענפֿטיגטע דען גאָטליכען מונדוילען,
 ער מױט לוס לייכען מייגעזעטלט לוויטען
 דעם פֿאַטער מיט היממעל מונד זיינען
 קינדערן. ווייהע מיהן דער כוהע — נאך
 פֿאַרטריכט דער ווייען — טראַגע קיינע
 זאטע פֿאַן מיינען געביטע מן מין מנדע
 רעם. ווער דען שבת ענטהייגטע, האַטטע
 זין זעבען פֿערוורקט, ער לָקג זיך מיינען
 פֿריהען טאָד לו, מֶדער גאָר דיאָ געריכטליכע
 טטייגונג. דער שבת מױט דיר מױט דען
 טאָגען דער פֿאַרלייט געזאָמט בעקאָנט
 דורך דאָ זאָמנט, דאָ דער היממעל מן קיי
 נעם שבת הערמאָגאָנט. געדענקע, דאָס
 זעלבסט יענער מונערפֿאַרטליכע פֿאַוס,
 סמבטיון געזאָמנט, דען כוהעטאָג פֿייערע.
 מויר דאָ פֿייערע מיהן, מונד ענטהמלעט
 דיר מױזער פֿעלד- מונד הויזמרכייט. ווייהע
 מיהן דעם מױזעהייגסטען דורך הייליגע
 זידער מונד געזענגע. בערייטע דיינען טיט
 מיט טאָמקאָמפֿטען טפֿייען. מויר דיינע
 זייבמייגענען, קנעכטע מונד מעגדע, זאָלען
 מן שבת ערהאַלונג פֿינדען ביאָ דיר.

תְּכַלִּית כָּל פֹּעַל רוּם
 וְתַחֲתוֹנִים. שְׁבִיעֵי לַיָּמִים
 הַנִּמְנִים. רֹאשׁוֹן לְמִקְרָאֵי
 זְמָנִים. קָדוֹשׁ לְאֲדֹנֵי
 הָאָרְצִים. צְבִי קוֹדֶשׁ שַׁבַּת
 שְׁאֲנָנִים. פָּדָה מִדִּין יִצִּיר
 מַלְפָּנִים. עֲנָתָה שִׁירָה
 וּכְפָרָה פָּנִים. סִימָה לְאוֹת
 וְלַעֲד בֵּין אָב לְבָנִים. נִצּוֹר
 יְצִיאוֹתֶיהָ כְּחֹזְרוֹ נְבוֹנִים.
 מִשָּׂא בְּלִי לְהוֹצִיא מִבְּפָנִים.
 לְמַחֲלִיחַ מִיתוֹרֵת דָּנִים.
 כָּרַת וּרְגִימַת זִבְּנִים.
 יְדוּעָה הִיא לֶךְ בְּטֶן מִיָּמִים
 קְדָמוֹנִים. טַעַמוֹ לֹא רָד
 בָּהּ מִמַּעֲוֹנִים. חוֹבְרֵי אוֹב
 בָּהּ לֹא נֶעְנִים. זְכוֹר כִּי בָּהּ
 יִשְׁבּוֹת נֶהַר צְפוֹנִים. וְנַח
 בָּהּ מִמְּלֹאכֶת חַיִּץ וּפָנִים.
 הִגָּה בָּהּ לֹאֵל קִדְשׁוֹת
 וּרְנָנִים. דָּשֵׁן עַל שְׁלַחֲנָה
 מַעֲדָנִים. גַּם עֶבֶד וְאִמָּה
 אֲשֶׁר לֶךְ נִקְנִים. בָּהּ יְנוּחוּ

גָּטָט הָאֵט דִּיר דִּיא וויאונג געגעבען,
דאס דוא פֿערעהערען זאָלסט דיינע עלטערן
מונד דיינע עלטערטען. דיינע עלטערן זאָר־
גען פֿיר דיין לייטליכעס מונד עוויגעס וואָהל,
עהרע זיא, דאן ווירסט דוא זונגע לעבען.
עהרע דיינען פֿאטער מונד דיינע
מוטער.

אזון. געהערע דיינען עלטערן, זיא
האבען דיר פֿאן גאָט ערפֿעהט. דיין
פֿאטער האט דיר דאס זיגעל דעס גאָטליכ־
ען בונדעס מויעגעדריקט, דיינע מוטער
האט דיא מילך מיהערע בריסטע דיר גע־
רייכט. זיא האבען דיר מנשטענדיג געקליי־
דעט מונד דיר מונטערהאלט פֿערשפֿעט,
זיא האבען מונד דיינע ערהאלטונג מיין
געבעט גען היממעל געזענדעט, זיא האבען
פֿילע מיהע מונד מאניגפֿאלכעס מונגעמאך
מונד דיינעטוילונען ערדולדעט. וזיא זעהר
האבען זיא זיך געגרעמט, ווען דיר מירגענד
מיין מונדל לוגעטטאָסען, זיא האבען דיר
לור־גאָטעספֿארעט מונגעמאלטען, מונד מיין
דען געבאָטען מונד רעכטען מונטערריכטעט.
זיא האבען דיר גוט מונד מייגענטהאָן לז
פֿערשפֿעטען געוואוסט. מיהערע מונטער־
טיטלונג האט דיר פֿיללייכט טאן מיינע
געהילפֿין, מיינע טרויער גאטטין פֿער־
שפֿעט. זיא ערקענטליך; ווילפֿעהערע

עמך בכל פנים. אל הורה
לך לכבוד הורים וזקנים:
חזן וזקנים הנעימה מימך.
פֿאָדס סָלָה וירבו ימִיך:
ק"ו פֿאָד אַת אבִיך ואַת
אמִיך:

ע"פ א"ב.

זאָן להוריך בחבור
אמונים. בעתירות אותך
קונים. גרודך בברית
איתנים. די חלב שדים
לך מרשנים. המלבישוך
לבוש עדנים. ומאכלים
בפיך נוחנים. וועקים
בערך תחנונים. חירך
למוֹדֵר עליונים. מועניך
על שכמם כאומנים. יגיעי
בך שבעי אונים. כאב אם
יקר־אך הם מתענים.
ליראת שדי אותך מפנים.
מצות ודתות לך מבונים.
נחלת חזן ובית לך מקנים.
סומכים לך עזר
ומתחננים. עשה חפצם
ולאתעיו פנים. פן יעמידוך
לפני דינים. צפה דת ו
סורר ומורה בבנים. קהל

מויך מיהנען, קממע מיהרען ווינטען לופער,
דאן ווירסט דאס למגע מונד גליקליך לעבען.
למגע לעבען ווירסט דאס מונד גמטעס
מנטליטן פערקלערט טויען, ווען דאס זיינעט
עבענבילדע קיין ליד לוגעפאגט.

דאס זאלסט ניכט מקדען.
תור. מעטע ווקהל, מונד מידע דיט
בלוטגריגען! זיט טרמגען גרמל מונד המט
מיט הערלען, פאלגען בקוהיט מונד מידען
רענקע, טרמלעטען דען גערעכטען נאך דעם
לעבען, לויטען מונד לויטען מויל דען פערמט
מען, לעגען סלינגען פיר דיט טוולדען וומע
דעלדען, טטעלען דעם בלוטע מיהרעס
עבענעכטען וומהויליג נאך, טרמגען
מקדעוועהר, פאלען וויטהענד מן מונד
מקדען דיט מונטולד קהנע ערבמחשען,
ריכטען לו גרונדע דעם טמפערעם פאלע
קממעכטעס ווערק, מונד זענדען לור
גרופט דאס געטמפל זיינעס עבענבילדעס.
מיין מויענבליק -- געטעהען מיט דער
מייענבליק! גמטעס פורכט האבען זיט
פערבוננט מויט מיהרען הערלען! זיט
טייען זיך ניכט, פערען מיין מענטעלעבען
דעם טקדע לו מיבערליפערן. למס חב!
טענדע דיט ענדע ניכט דורך בלוטפערע
גיסען! געדענקע, וויט דאס בלוט לוס היממעל

ירגמוך באבנים. ראה פן
תעזבם לעת זקונים.
שרתם בעבר לארונים.
תפלתם קח ותאריך ימים
ושנים:

חזן ושנים תאריך ותזכה פני
צח. יציר צלם אם לא תרצה:
ק"ח לא תרצה:
ע"פ תשר"ק.

תור וסור מאנשי דמים.
שומרים בלבם איבה
ושוממים. רשעה וסור
מערימים. קחת נפש צדיק
זוממים. צופנים ואורבים
על תמימים. פח טומנים
למישרים פעמים. על דם
רע בודון קמים. שאר
כלי מות באף מזעימים.
נקי רוצחים באין רחמים.
מאבדים מעש הצור
תמים. לנברא בצלמו
לשחת הומים. פרגע
נשמה משימים. יראת אל
בלבם לא שמים. מורדים
נפש למות בלא ימים. חדל
מלהחניף גיף בךמים.
זכור כיוצקדם למרומים.

עמפֿרטררייעט. פֿערגאָמסענעט מענטשען
בלוט וואָס דורך דען מענטשן גערעכט
ווערדען. נור דיאָ זעלע קאָן דיאָ זעלע
בעפֿרידיגען. פֿירכטע דאָס טווערט דער
מחכֿע, פֿליהע דיאָ האָללענגלטה, מונד
וואַנדלע מיטן פֿאָמדע דער מונטולד.

מיטן פֿאָמדע דער מונטולד וואַנדעלט
דאָס, מונד אָפֿגעקלונג, ווען דאָס דיאָ פֿער
פֿיהרונג פֿליהעט.

דאָס זאָלסט ניכט עה עברעכען.

אל. מחכֿע קיינע געמיינטשפֿט וויט
מונליכטיגען, וויט מונקייטען בלוטטענדען.

זיט בעפֿלעקען טייטליך מיהרען קארפֿער;

לור בעפֿרידיגונג מיהרער באַזען בעגירדען

בוהלען זיט נאָך דען לויבער דער פֿערבאָ

טענען טאָנהייט. זיט ענטווינדען דאָס

ערדרייך, טענדען עס, מונד פֿערטטיממען

דאָס ענדעווערק דעס ווייטערט. זיט פֿער

פֿעלטען מיהרע לייבעספֿרוכט, דורך פֿערמדע

מאמען מונד עררעגען דען גאָטטליכען מונד

וואַלען מונד לאָכן. היטע דיר, דאָס זיט דיר

ניכט פֿערפֿיהרע, דיאָ בואַלערין; לואָס דיר

מיהרע טאָנהייט ניכט מונט פֿייער אָקען;

בעריהרט דאָס זיט, זאָ דאָס דיר טאָן דיאָ

פֿלוממע ערגריפֿען. דאָן דאָס דיר דער

מאָן דעס טאָדעס מונטשפֿט. ער טיירלט

מיטן דען טאָד דעס מאַגונדעס; דאָס פֿעלסט

הינאָב לור גרוכט מונד טטעהסט ניט ווידער

מויך. לואָס דיר לופֿרידען וויט דען מונטהייט,

דער לונג לעבענסגענוסטע דיר בעטיידען;

וויט דער גאָטטיק, דיאָ דיר לונג מייגענטהאָן

פֿאָר מאלער מויגען לוגעטהיילט וואַנדען. זיט

וְשׁוֹפֵךְ דָּם הָאָדָם בָּאָדָם
נִנְקָמִים. הֵן וְנֶפֶשׁ בְּנֶפֶשׁ
מִשְׁלִימִים דִּין הָרֶג לְנֶפֶשׁ
גּוֹרְמִים. גּוֹר מִפְּנֵי חֶרֶב
זַעֲמִים. בָּרַח לָךְ מִגְּחִלִּי
רִתָּמִים. אֲשׁוּרֶיךָ תִּצְעִיד
בְּתָמִים:

חזון בְּתָמִים תִּלְךָ וְתִנָּצַל מֵאֵף.

סוּמָה אִם לֹא תִנָּאֵף:

ק"ו לֹא תִנָּאֵף:

ע"פ א"ב.

אַל תִּתְּעַרֵּב בְּמִנְאֵפִים.

בְּמַגְלַח עֲרִיזֹת גּוֹפִים. גִּיּוֹם

בְּתוֹעֲבוֹת מִטְּנָפִים. דּוֹרְשֵׁי

רָע וּמִבְּקֵשֵׁי כְּשָׁפִים.

הַמְטַמְּאִים אֶרֶץ וּמַחְנִיפִים.

וּמַעֲשֵׂה יְדֵי אָמֵן מִסְּלָפִים.

זֶרַע לְשֵׁם אַחֵר מַחְלִיפִים.

חֲמַת אֵל וְקֶצֶף מֵאֲנִיפִים.

טוֹר עֲצָמָךְ מִסּוּמָה

גְּאוּפִים. יִפְּיָה אֶל יְדִיחָךְ

לְרִשְׁפִּים. כָּל נִזְגָעִיָּה בְּאוֹר

נִשְׂרָפִים. לְחִדְרֵי מוֹת

הֵם נִשְׂאָפִים מֵעַמְּקֵי שְׂאוֹל

נִחְדָּפִים. נֹפְלִים לְשַׁחַר

וְלֹא נִזְקָפִים. שְׂמַח בְּחִלְקָךְ

בְּחַיִּים יָפִים. עִם לְקוּחָה

מיזט מיין בליטהענרייכער טטמאן, דער
ספרקסען טרייבט רינגס מונט דיינען טיט.
דיינע זאָהנע טטיממען דער גקטטהייט
הייליגע לידער מן, מונד דיט פֿריידע
דיינעס הערלעכס מיזט גרמס. טרינקע מוים
מיגנעכער קוועלע ריינעס וואססער,
פֿערמבטייע דען געהיימען גענוס מיינעס
וואססערס מוים מויליטערער קוועלע.

בעגניגע מיט דען דיינען דיק, דמן
בליהעסט דומ נאך מיט מלסער.

דומ זקלסט ניכט טטעהלען.

תרחק. המלטה דיק פֿערנע פֿמן דען
דיבעסבמנדען, זיט פֿלינדען מונד המטען
נאך מונרעכטמעסיגען גוטע. זיט וואנדען
מין דעמערונג, מיט פֿינסטערן דורכבאָהרען
זיט ווענדע. ברעכען פֿענסטער, טטיגען
מיין מונד טטעהלען, וואס מנדערער פֿלייט
ערומקרבן. ברינגען רייכע מויל דען בעט
טעלסטמב, מין הונגערסמקטה, דיט זקסט
מיט מיבערפֿלום געלעכט, מונד ממלכע
עדלע זעעלע מין יממער מונד עלענד. זיט
לויפן מיט הינטערהמלטה דער טטמסען,
בערויבען דיט פֿערמאכערגעהענדען. ריטען
זיך מיט מקדגעוועהר, דען מונטלדיגען
וואנדערער לו ווירגען. זיט נעהמען מיהט,
דען פֿיינדע גלייך, געלד מונד געוואנד, מונד
פֿמלען מיהן מן, וויט רייסענדע וואלפֿע. —
מבער עס פֿרממט ניכט, דיעס רויבגעוועהר

לך והכל צופים. פֿוריה
תפריח לך ענפים צמודים
לשלחנך מקיפים. קודש
הלולים לאל מצנפים.
רנה בלבך אז מוסיפים.
שתהמבורך מים כסופים.
תעב גנבת מים מנופים:
חזן מנופים | מים לא תגנב.
שמה בחלקך ובטוב תגוב:
ק"ח לא תגנב:
ע"פ תשר"ק.

תרחק מחבורת גנבים.
שודדים ללא למואורבים.
רואים באשנבי ערבים.
קירות בחשך נוקבים.
צודדים ובאים באשנבים.
פעלת יגיעאחרים גונבים.
עשירים ערומים מציבים.
שבעים ללחם ומרעיבים.
נפשות מפחים ומדאיבים.
מאריבים על דרכים
יושבים. לגזול לכל עוברים
נתיבים. פלי וין עליהם
מלחיבים. יחד גם להרגם
רוחבים. מעונו ובגרו
שוללים כאויבים. חוטפים
ומורפים כזאבים. זה

בע; זימ ליהען דען פֿלונך מיבער מיהר הוין;
 למסמען קיינען זעגען לוריק. מויל מיהנען
 המפֿטען מללע ווקרטע דעם פֿלונעם; זימ
 המבען מיהרע קערפער דעס הענקער
 מנהייט געגעבען, מיהרען לייב דער טמנד
 ביהנע, מיהרע טטרמפֿע בלייבט ניכט מוים,
 מונד ווירד מן מללען טטרמסענקען קונד.
 מיין זקה! המלטע לו רמטה, וומס דיין
 רעדליכער פֿלייט ערווקרבען, דומ קמנסט
 עס געניסען, עס בעקמחוט דיר ווקהל.
 טרמלטע ניכט נמך רייכטהיערן, מונד
 המלטע עס ניכט מיט דענען, דימ מוס
 דעסויללען זיך דער זיגע בעדינען.

זיגע נימ, מוס דיינעס נעכסטען לו
 טמנדען, דמן ווירד דיך מויר קיין מונגליק
 טרעפֿען.

דומ זקלסט ניכט פֿלונט לייגען.

אטום. טויטע דיינע ליפען פֿלונטען
 מויםזאגען. בעפֿריינדע דיך ניכט מיט
 טפֿמטערן. זימ רעדען פֿרעכע ווקרטע,
 טטרייען דען זאמען לו דמקען מונד דיס
 טעלן מוים; מיהרע לונגען זינד טפיטליגען
 פֿעילען גלייך. לעהרענד פֿייער מיזט דער
 הויך מוים מיהרעסן מונדע. מיהרע געדמג
 קען זינד רענקעפֿלל, מונד מיהרע רמטה
 טלעגע טרוג. זימ זינד טמייכלער, פֿייגע
 הייכלער; מיין פֿלונטעס לייגניס מבלונגען
 מיזט מיהנען מיין לייכטעס. פֿרעך מיזט
 מיהרע טטירן, מיהרע מויען זינד פֿער
 רעטהער. זימ פֿערוומנדען געפֿעהליך ווימ

עמלם לריק חוטבים.
 ומארה לבתייהם שואבים.
 הוין ברכה זמחרימו לא
 עוזבים. דברי זלות
 עליהם קובים. גוים
 למחלומות מחיבים.
 בשתם ברחובות
 מסובבים. אידם בבוא
 יראו רבים. אסוף יגיעד
 הטובים. אכול ולנפשד
 יהו ערבים. אל תפנה בני
 אל רחבים. ואל תהי עם
 שמי כזבים:

הוין כזבים פרעד לא תענה.
 ורעה אליך לא תאנה:
 ק"ו לא תענה:

ע"פ א"ב.

אטום שפתיך מתפלוצים.
 כל תתחר ללצים.
 גולשים דברים גמרצים.
 דרדר זורעים עם קוצים.
 השוננים לשונם כחצים.
 ופימו יפוצץ נצוצים.
 זוממים אוןמרמה יועצים.
 חנפים ולרכל אצים.
 טפלות עדות שוא פוצים.
 יחירים ובעין קורצים.

במזליסקען; בקצהייט מיזט מיהר בעטטערע
בען, מיהרע פריידע — מונהיל. זיט
שטייטען למחך לויטען כרידערן, לויטערמאט
מונטערהאלטען זיט, מונד שטערען דיט גוטע
קערדונג; זינד גאטט פערמאסט מונד מיהר
מיין גרייט. פיר זיט מיזט דיט האללע גע-
שטייטעט; מיהר מונדעכט טרייטעט מיהר
רען מייגענען שייטעל. מיהרע הויט ווירד
מיט מויסאמטן, מיהר לייב מיט פלוק בע-
דעקט; מיהר טראנק ווירד לו גאללע מונד
ווערמוטה. בעוואהרעדיינע לונגע פאר למא-
טערעדען, טייע טרוג, פאלטהייט מונד
הינטערליסט.

זינד הינטערליסט מונד בואלעכייט דיר
פערמאד היידען,
דמן מיזט דיר נור הייל בעטיידען.

דומ זקלסט ניכט געליסטען נאך
דיינעם נעכסטען הויזע.

תחמודות. לוסטהייזער מונד גערטען זינד
ריילענד, דאך פערגענגליך, שטענע מייטעל
קייטען! דיט בקצהייט רויבט מונד שטיהלט,
וואס מנדערע דורך פלייט ערוואקערען.
מיין ניידטעס מויגע פערלונגט מונדער-
זעטליך נאך גאליד, זילבער מונד קאסטבאר
קייטען; עס מיזט מיינער האטטע מיט
קליידע, מיינען ווארמע מיט גערעטהע
גלייך. פערלער מונד וויינגערטען, דיט עס
מן זיך געברמאט, בעפריידען עס ניכט;

בצפונינו שכים ומוחצים.
לרע רצים ולאד ורצים.
מדינים בין אחים ומנצים.
נוחני מחלוקת וגדר
פורצים. שנואים לאר
ומשקצים. ערזידים
למדורת אשועצים פעלם
על ראשם קובצים. צרעת
בעורם מנפצים. קללות
בבשרם רובצים. רוש
ולענה בכוסם ומצים.
שמור לשונך מנאוצים.
תרהעב תרמיר שקר
ושקוצים:

חזן שקוצים וזנות אל יהי
מרעד. ובמרעה טוב הוא ירעד;
ק"ח לא תחמד בית רעד;

ע"פ תשר"ק.

תחמודות בתים ואוהלים.
שקר ריחן ויופי תבלים.
רשע חומסים וגוזלים.
קנין אשר קנו עמלים.
צופה עין תאות שללים.
פזוכסם וכל בצע כלולים.
עש בגדים ורקב כלים.
שדה וכרם לרוח גנחלים.

עם סומכטעט דיז זעלע מיטן מיבער-
 פֿלום דער גיטער, אָ ווענדע עט הינוועג דיין
 מויגע, פֿען זאלער ליטערנהייט; ווארונ
 וואלט דוז לו דען טערמפֿוירדיגען געהע-
 רען? זיז פֿענדען דער וויטוען געוואנד;
 בעטטעהלען דיז וואיגען קהנע מיטלייד,
 טערעבען מיהל געביעט לו ערווייטערן,
 פֿמלען זעלבסט דען מרמען מן מונד דען
 דירפֿטיגען; רויבען וואט מנדערע דורך
 טווייט מונד פֿלייט ערוואַרבען, בערייכערן
 זיך דורך לינען מונד וואלער. מלליין —
 ווענדען זיז דמרוק ניכט לור גרופֿט גע-
 טרמגען? פֿיהרען זיז עטוואס מיט זיך מיכט
 גרמב? דוז האַלענפֿייער פֿערלעהרט זיז,
 וויז טערקע; מן לִקְרַנְטִיגֶע פֿינדען יענע
 קיינע רעטטונג, דיז זאלער באַהייט מויט-
 געמיכט. דיזע אַמטער מללע, זינד פֿעלגען
 דער ליטערנהייט; דוז פֿערבֿקט: דוז
 זאלסט ניכט געליטען, מונטערמאגט זיז
 מללע. ענטהמלעסט דוז דרך דערזעלבען,
 מונד פֿערמייכט דיין הערן מיט גקטט,
 דמן געלינגט דיר מלל דיין טהון. דמן
 טערמהלט דיין ליכט, וויז דוז דער גליק-
 זעליגען, דענען דאס דיעט מונד יענלייטגע
 וועלטלעבען לו טהייל געוואַרדען, דמן פֿרייט
 דרך זעליג קליין מונד גרמט.

חזן גדולים וקטנים נעו מקולות. ונשמות עפו מקולי קולות:
 ק"ס וכל העם רואים את הקולות:

נפש וכל אשר לה נוסלים.
 מלחמוד אלה עין תעלים.
 למה תהיה בפלילים כסות
 אלמנה חובלים. יתומים
 חומסים ורא חומלים.
 טורחים להשיג וגבור
 עזרים. חומפים עניים
 ודלים. זעת יגיע אחרים
 גוזלים. ונשף ותרביר
 מכפילים. הלא לקברות
 הם מובלים. דבר חזן
 בידם לא מובילים. גתלים
 בקש אותם אוכלים. ביום
 עברה לא מצלים. אנשים
 אשר עולה פועלים. אלה
 הדברים ברא תחמוד
 תלולים. גם השמרם
 ולב לאל השלים. סזן גזו
 תצליח בכר מפעלים.
 אורף יזהיר כמשכילים.
 אשר שני עולמות נוחלים.
 ויאשרוף קטנים וגדולים:

ובכן ילך תעלה קדשה כי אפה קדוש ישראל ומושיע:

סילוק

כונת הסילוק הזה לסודיע מעלות הסוכה ולופן כתיבתה:

אלה העדות והחקים. אשר נתנו לעם חשוקים.
בקולות ושופרות ולפידים ובקרים. ברעש וברעד
באימה וזיקים. בנשיקה מפני שוכן שחקים. מבוארים
ומחזקים. משולים בכל מתק אכלים ומשקים.
מנופר צופים ומדבש מתוקים. בתשעים ושמנה
פנים בפרוש חקיקים. בארבעים ותשעה פנים טמא
נחקקים. ארבעים ותשעה פנים טהור מחשקים.
מגין ורגלו נדרשים ונחקקים. בשש מאות ושלש
עשרה מצות וקיקים. מאתים וארבעים ושמנה
בעשה לחקים. ושלש מאות ושישים וחמש בלא
תעשה מתחזקים. בעליל שבעתים מוקקים.
ושומרים לעד לא נזקים. ולוית חן לראשם ומעניקים.
ולגר גרותם עטור ענקים. משמחים לב ועינים
מבהיקים. מחזק לנפש ומרפא לעצם. מפיקים. עץ
חיים היא למחזיקים: וכעלתה על דעתו לתן תורה
לעמו. בא מסיני בכבוד נאמו. וזרח משעיר למו.
וערד לא תרצח לפנימו. ועל פי בחרבם הם חיימו.
לא קבלו עול תורה עלימו. ומחר פארן הופיע למו.
לא תגב שגן במחנימו. ועל פי בגיבות ובגולות
הם. מפעלימו. לא קבלו עול תורה עלימו.
ואתה מרבבור קדש לתן עוז לעמו. הם קבלו
עול תורה עלימו. ונעשה לנשמע הקדימו.

מִרְם נִשְׁמַע גַּעֲשָׂה נָמוּ. וְצִדְקָה בָּהּ נִחְשְׁבָה לָמוּ.
 וְלִשְׁנֵי כְתָרִים סִימוּ. לְמַלּוּכָה וְלִכְהֻנָּה וְלִלְוִיָּהּ אִימוּ.
 וּבַעֲשָׂרָה קְדוּשִׁים קִדְּשָׁם אֵל לִשְׁמוּ. וּבִשְׁבָעִים שְׁמוֹת
 יִחָסֶם לָאִמוּ. וּבִשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מַדּוֹת הוֹצֵאוּתָם בְּקִימוּ.
 וּכְלָל שְׁמָם בְּשְׁמוּ. וּכְאֶזְזֹר לַחֲלִץ הַדְּבִיקָם לְנֶאֱמָמוּ.
 וּלְסִינֵי הַמָּה שְׁמֵי מְרוֹמוּ. וַיֵּרֶד הוּא וְכָל קִדְשׁוֹ עִמּוּ.
 וְהִנְעִישׁוּהָרְעִישׁ וְהִרְעִיד הַדּוֹמוּ. וְאַחַת בְּדַבְּרוֹ הִתְחַרֵּיד
 עוֹלָמוּ. וְעִשְׂרִים וָאַרְבָּעָה מִל מַחֲלָה נָעוּ עִמּוּ. שְׁתֵּים
 זֵו בְּהַשְׁמִיעוֹ נֶאֱמָמוּ: וְרָגְזוּ וְחָלוּ כָּל בְּאֵי עוֹלָם.
 מֵאֵימַת חַי הָעוֹלָם. בְּרָדְתוֹ לְדַבֵּר לְעַם עוֹלָם. רָעִשׁוּ
 אֲמוֹת הָעוֹלָם. פָּתַח קִרְאָם וְרָעַד הַחִילָם. חִיר
 כִּי־לָדָה הִבְחִילָם. נָעוּ וְרָעְדוּ וְסָר צִלָם. וְאַצֵּל קִמּוּאֵל
 בָּאוּ כָלָם. לְנַחֵשׁ בְּקֶסֶם קִלְקוּלָם. וְשָׁאֲלוּ לוֹ מַה
 זֶה בָּא לְעוֹלָם. שָׁמָּה הַיּוֹם לְמִימּוֹ חוֹזֵר עוֹלָם. יִי
 לְמַבּוֹל יֵשֶׁב לָבוֹא לְעוֹלָם. וְהַשִּׁיב אוֹתָם בְּשִׁאלָם.
 יִי עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן דָּתוֹ לְהַנְחִילָם. וּבִשְׁמַעֲם כֶּךָ נָמוּ כָלָם.
 יִי יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם. וְדָתוֹ לְהַשְׁכִּילָם: וְכָל דּוֹר
 וָדוֹר וּמִנְחִיגֵיהֶם. אֲשֶׁר עָמְדוּ לִפְנֵיהֶם. וְהִעֲתִידִים
 לְעַמּוֹד אַחֲרֵיהֶם. כָּלָם הִעֲמִידִם בְּסִינֵי עֲמָהֶם.
 לְהוֹדִיעֵם כִּי דוֹר יָדַע נִחְשֵׁק מִכֻּלָּהֶם. טוֹב טַעַם וְדַעַת
 לְהַשְׁכִּילֵיהֶם. וְכָל מוֹם לֹא הָיָה בָהֶם. כִּי שְׁלָמִים
 וּמְשָׁלָמִים הָיוּ כָלָהֶם. בְּהַגְלוֹתוֹ בְּסִינֵי עֲלֵיהֶם. וּבְפָנִים
 הָרַבָּה נִרְאָה לָהֶם. מִדְּבַר אֲנֹכִי עִם כָּל אֶחָד וְאַחֵר
 מֵהֶם. פָּנִים בְּפָנִים לְהִרְאוֹתֵיהֶם. פָּנִים בְּאֵימָה
 לְמַקְרָא לְמוֹדִיהֶם. פָּנִים בִּינוּגִיּוֹת לְמִשְׁנַת עֲרֻכֵיהֶם.
 פָּנִים שׁוֹחֲקוֹת לְתַלְמוֹד חֲכָמֵיהֶם. פָּנִים וּמַסְבִּירוֹת

לאגרות טעמיהם. בעתיק יומין וצח נדמה להם.
 נחמדים בחר חמר ערך לפניהם. וחקים ומצות
 טובים ושכר אתנניהם. אשר יעשה אותם האדם
 וחי בהם. כי חיים הם למוצאיהם. למען ירבו ימיהם
 וימי בניהם: ודבור אחר (כ"ב שתי דברות) מפיו במללו.
 שתים זו בהשמיעו לקהלו. רחקו שנים עשר מיל
 מפחד חילו. ופרחו נפשם ממשמע הוד קולו. והעמיד
 ענני כבוד גדלו. וגשם נדבות הניפו והזילו. וחיו
 ושבו שנים עשר מיל בתוקף חילו. ודברו לציר
 ואמרו לו. קרב אתה ושמע מלולו. ודבר עמנו קנין
 פעלו. פון נמות מאימת קולו. וישמע אל דברי קהלו.
 וייטב לפניו וגם ערב לו. ויקרא לציר ולמרומו העלו.
 ובינו לבין עם שלישי עלו. והעמידו וגש אל ערפלו.
 ופנים בפנים דבר לו. וקרנים מידו לו. ידון ידון
 רעשו למולו. ודברו לפני צור ואמרו לו. מה אנש
 כי תגדלו. ומה תחשבהו למקומנו להעלו. קנין
 שעשועים להנחילו. והשיבם אל הניחו לו. מאז
 חשקתיו להגדילו. קנין שעשועים לנחלו. ולהפגם
 לפני ולפנים רשות נתתי לו. שבוית מרום לתת
 לו. מנת חלקו וגורלו. ללמד לבני כל אשר ידבר
 לו: ומהר סיני קבלו תורה. לא מפי מלאך ולא מפי
 שליח אמורה. כי אם מפי מלך עוטה אורה. מהור
 עינים ויראתו מהורה. מפי גבורתו לבחירו הורה.
 דת באר היטב מבוארה. בדבור באמירה. בצווי
 באזהרה. בתלמוד באגדה במשנה במקרא. בחקה
 במצוה בברית גמורה. ערוכה בכל ושמורה. וכל

מִצְוָה שְׁכָה כְּעֵנִן סְרוּרָה. לְהִתְבָּרֵךְ בְּחֻגֶיהָ בְּכָל
יוֹם בְּרוּךְ נוֹתֵן הַתּוֹרָה: וּבְאֵלֶּה שֶׁהִיא לְכָל הָאוֹתִיּוֹת
רֹאשׁ. פֶּתַח בְּאֲנָכִי לְדַבְרוֹת רֹאשׁ. לְהוֹדִיעַ שֶׁהִוא
אֱלֹהֵי קֶדֶם רֹאשׁ. בְּרֹאשִׁית רֹאשׁ. וּבְאַחֲרִית רֹאשׁ.
רֹאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן בְּסוֹף וּבְרֹאשׁ. צוּפָה מִה יִהְיֶה בְּסוֹף
מִרֹאשׁ. וְלָמָּה בְּאֵלֶּה פֶתַח בְּרֹאשׁ. כְּנֶגֶד אֵלֶּה דוֹר
שֶׁצָּפָה מִרֹאשׁ. לֵתֵן לָהֶם אֲמִינַת רֹאשׁ. לְצוּת לָהֶם
דְּבַר מִרֹאשׁ. וְעַבְרַמְהֶם תִּשַׁע מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְאַרְבָּעָה
לְפָרוֹשׁ. וְלִסּוֹף עֲשָׂרִים וְשִׁשָּׁה דוֹרוֹת חֲשֵׁק תִּבּוֹאֵת
רֹאשׁ. דְּבַר צוּרָה לְאֵלֶּה דוֹר מִרֹאשׁ. לְנַחֲוֹל חוֹק
נְסוּכָת רֹאשׁ. בְּתַעֲצוּמוֹתֶיהָ לְחַקּוֹר וּלְדַרוֹשׁ.
לְהַשְׁתַּחֲוֹת וּלְכַרוֹעַ וּלְקוֹדֵר רֹאשׁ. לְאֵר חַי וְקַיִם
הַמִּתְנַשֵּׂא לְכָל וְלֹרֹאשׁ: וּבְשׁוֹרֵם צְבָאוֹת אֱלִים. כִּי
לְמַתָּן דָּרֵז וְכוּ סְגוּלִים. וַיִּכְבְּדוּ בָּהּ גִּבּוֹרִים. נִתְּנוּ
שִׁבְחָה וְתַהֲלָה לְאֵל אֱלִים. וְהַמּוֹן גִּבּוֹרִים וְכֹתִי אֲרֵאֱלִים.
שִׁיר וְתַשְׁבְּחוֹת מִפְּאֵרִים וּמִחֲלָלִים. וּשְׂרָפִים וּמַמְעַל
לָהֶם עוֹמְדִים וּמַעֲלִים. וְלִיּוֹשֵׁב עַל כֶּסֶּא רָם וְנִשְׂא
מִגְדִּילִים. וְצְבָאוֹת גִּבּוֹרֵי חֲיָלִים. מְנַעִימִים שִׁיר
הַלּוּלִים. וּפְאֵר כְּרוֹבִים וְרַעֲשׁ גִּלְגָּלִים. בְּמַתָּן אֲמוֹן
הָיוּ גִילִים. וּמִלְאֲכֵי אֵשׁ וּמִים בְּלוּלִים. בְּשִׁמְחַת נֹת
בֵּית מִסְלָדִים וּמִחֲלִים. וְזֶה אֵל זֶה קוֹרְאִים וְשׂוֹאֲלִים.
לְקַדּוֹשׁ וּבְרוּךְ הַפֶּאֶרֶת מְכַלְלִים. רוֹמְמוֹת לְמַלְכָּם
מְמַלְלִים. וְעֻזּוֹ נִזְרָאֲתוֹ מִגְדִּילִים. וְשְׁלוֹשׁ קִדְשׁוֹ
לְקַדּוֹשׁ בְּקִדְשׁ מַעֲלִים:

ככתוב. ויום עם דורך דיינען פֿרֿקֿעטען
הייסט: מונד זיינער רופט דעם מנדערן לו:
הייליג, הייליג, הייליג מיט גאט
דער העכערטער העכר, די גמלע וועלט
מיט פֿאָל זיינער הערליכקייט.

אז. דו ערטקנט'ט היערנול מיט רויטענע
דען קערע, ווע מיט מעכטיג ערטיטערנע
דעם רופע מיהרע טיטווע זיט הקרען
למסען, לו דען רייען דער שרפים זיך
עמפֿאָרטווינגענד, מיהנען זיך מנטליעסערנע,
טיטווען דאז „געלעבט" זיט מן.

ברוך. געלעבט זייט דיט הערליכקייט
גאטעס מוים יעגליכען טטמנדפונקטע!

ממקומך. ק וועגסט פֿען דיינער גאָרענטעטע
טע, מונדער קעניג, דומ הערפֿערטרהאָפֿען, מונד
דיין הערעטרוואַטען מיבער מונד ענטפֿאָטען,
דיט הקפֿענד דיר וויר הינגעגעבן! ווען ווירסט
לו ציון דיין קעניגטהאָפֿען דומ בעגרינדען! ק דאס
דומ במלך — מין מונדערן טמגען נאָך, פֿיר מוים
מער דיינע רעגידענען דערט בעגרינדעטעט!
לייגע דיר גאָט מונד מין הייליגנע פֿערקלערט
מין ירושלים, דער דיר געווייזעטען טטמער,
פֿיר מווע מין עוויגקייט פֿעלגענדען לייטמאָטער!
גאָטע דומ מנסוימונג דיינעס רייכעס מונדערן
מויגען, דער פֿערקידעטען פֿערהייסונג געוועסן,
דיט מין דען היטנען דיינער מוואַלעט ענטהאָטען,
פֿען דור, דיינען רעכטליך געמוכטען מונד מיבער
קעממען:

ימלך. עם רעגירט דער עוויגע פֿיר
מונד פֿיר, דיין גאָט, ציון, מין יעגליכען
לייטמאָטער! לֵבֶעט גאָט!

לדור. מין יעגליכען געטעכטע וועלען דיינע
גאָטע וויר פֿענקידען, מונד פֿיר מונד פֿיר פֿער
ברייטען דיט מנערקעננונג דיינער הייליגקייט וויר;
מונד נישטער וועג, מונדער גאָט, דיינע פֿער
הערליכונג דורך מונדערן מונד ענדען, דען מין
ערהאָבענער מונד מוואַלעהייגטער קעניג ביזט דומ.
געלעבט זיינעט דומ, ק העכר, דומ הייליגער גאָט!

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו. ורצית בנו.
ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיה. וברבתנו מלפני
לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת:
ותתן לנו יי אלהינו באהבה מועדים לשמחה חגים וזמנים
לששון. את יום חג השבועות הזה. זמן מתן תורתנו מקרא
קדש זכר ליציאת מצרים:

פכתוב על יד נביאך וקרא
זה אל זה ואמר:

ק"ו קדוש וקדוש קדוש
יי צבאות מלא כל הארץ
בבורו:

חזן אז בקול רעש גדול אדיר
וחזק משמיעים קול מתנשאים
לעמדת שרפים לעמדת ברוך
יאמרו:

ק"ו ברוך בבור יי ממקומו:

חזן ממקומך מלפני תופיע ותמלך
עלינו כי מחפים אנחנו לך מתי תמלך
בציון בקרוב בימינו לעולם ועד תשבון:
תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך
לדור ודור ולנצח נצחים: ועינינו
תראינה מלכותך בדרך האמור בשירי
עזה על ידי דוד משיח צדקך:

ק"ו ימלך יי לעולם אלהיך
ציון לדור ודור הללויה:

חזן לדור ודור נגיד גדלך ולנצח
נצחים קדשתך נקדיש ושבחך אלהינו
מפינו לא ימוש לעולם ועד כי אל
מלך גדול וקדוש אתה: ברוך אתה
יי האל הקדוש:

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה
וישמע ויפקד ויזכר זכרוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו. וזכרון
משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך. וזכרון כל
עמך בית ישראל. לפניך. לפליטה למזכרה לחן ולחסד.
ולרחמים. לחיים ולשלום. ביום חג השבועות הזה. זכרנו יי אלהינו
בו למזכרה. ופקדנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים. ובדבר
ישועה ורחמים חוס וחסנו. ורחם עלינו. והושיענו כי אליך
עינינו. כי אל מלך חנון ורחום אתה:

והשיאנו יי אלהינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום
לשמחה ולששון באשר רצית ואמרת לברכנו: קדשנו במצותיך
ותן חלקנו בתורתך שבענו מטובך ושמחנו בישועתך ומהר
לבנו לעבדך באמת והנהילנו יי אלהינו בשמחה ובששון
מועדי קדשך וישמחו בך ישראל מקדשי שמך: ברוך אתה
יי מקדש ישראל והזמנים:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את
העבודה לדביר ביתך. ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל
ברצון. ותהי לרצון תמיד עבדת ישראל עמך. ותחזיקה עינינו
בשובך לציון ברחמים: ברוך אתה יי המחזיר שכינתו לציון:

מודים ורבנן.

מודים אנחנו לך שאמרתה הוא
יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי
כל בשר יוצרנו יוצר בראשית
ברכות והודאות לשמך הגדול
והקדוש על שהחיייתנו וקממתנו
בן תחינו ורתקמנו ותאסוף
גלינו לחצרות קדשך לשמור
חקיך ולעשות רצונך ולעבדך
בלבב שלם על שאנחנו מודים לך
ברוך אל ההודאות:

מודים אנחנו לך שאמרתה הוא
אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד צור
חיינו מגן ישענו. אתה הוא לדור
ודור נודה לך וגם פור תהלתך על
חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו
הפקודות לך ועל נפש שבכל יום
עמנו ועל נפלאותיך ומצותיך שבכל
עת ערב ובקר וצהרים. המזב כי לא
כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו
חסדיך מעולם קוינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:

וכל החיים יודוך סְלָה ויהללו את שמך באמת האל
 ישועתנו ויעזרתנו סְלָה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הטוב שמך ולך נאה להודות:
 אלהינו ואלהי אבותינו בְּרַכְנוּ בְּבִרְכָּה הַמְּשִׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַפְּתוּכָה
 עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ הָאֲמִירָה מִפִּי אֶהְרֹן וּבְנָיו כְּהֹנִים עִם קְדוּשִׁיךָ בְּאָמֹר:
 יְבָרְכֶךָ יי וְיִשְׁמְרֶךָ: יֵאָר יי פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִחַנְּךָ: יֵשָׂא יי פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִשֶּׁם לְךָ שָׁלוֹם:
 שִׁים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל
 יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בְּרַכְנוּ אֲבִינוּ כְּלָנוּ כְּאַחַד בְּאֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְּאֹר
 פָּנֶיךָ נִתְּתָה לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד. וְצִדְקָה
 וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֶךְ אֶת עַמֶּךָ
 יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בְּשָׁלוֹמְךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּבָרֵךְ אֶת
 עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם:

ס ר ר ה ל ל

(הלל ויכר טטעהענד געזאגט.)

ברוך. געלמבט זייעסט דו, עוויגער,
 מונזער גמט, קמניג דער וועלט, דער מונז
 געהייליגער האט דורך זיינע געבמטע,
 מונד מונז פערפליכטעטע, דאז גמטעס=
 למב לו פערקינדען.

הללויה. למבעט גמט! למבעט, מיהר
 דינער דעס עוויגען, למבעט דען נאמען
 דעס עוויגען! דער נאמען גמטעס זיין
 געבענדייט, פֿען כון מן, ביז מין עוויגקייט.
 פֿען מויעגמגע דער זמנע, ביז לו דערען
 נידערגמגע זיין דער נאמען דעס עוויגען
 געפריזען. מלס מלזעהקמטער ווערדע
 ביין מלזען נאלימען גמט געפרייט,
 דעס' הערליכקייט דין הימעל מיבער

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ
 מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
 בְּמִצְוֹתָיו וְצִוְּנוּלְקִרְוָא אֶת־
 הַהֶלֶל:

קיג הללויה ו הללו עבדי
 יהוה הללו את־שם יהוה:
 יהי שם יהוה מְבָרֵךְ מֵעַתָּה
 וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ
 עַד־מְבֹרָא מְהֵלֶל שֵׁם
 יְהוָה: רם עַל־כָּל־גּוֹיִם
 יְהוָה עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:

רמגט. ווער גלייכעט דעסן עוויגען, מונדערסן
גקטט, דער זק ערהעבען טהרמנט. דער
זיך הערמבלעסט, וואס מיט היממעל מונד
מויל ערדען, זיינער בעמלעטונג לו ווירדיגען.
דער מוים דעסן טטויבע עמפער ריכטעט
דען מרמען, דען דירעטיגען מוים דעסן
טלממע ערהעבעט. מיהן דען עדעלן גלייך
לו זעטלען, דען עדעלן זיינעם פֿעלקעס.
ער בעפֿעלקערט דער קינדערלעכען הויז,
מחלט לור פֿערמעהן מוטער זיט פֿען קינד
דערן. לעבעט גקטט.

בצאת. מלם ישראל מוים מצרים למג,
דמו הוי יעקב'ס מוים דער במרמערען
מיטטע, דמ וואנד יהודה זיין הייליגטוהס,
ישראל זיין רייך. דמו מעער ענטפלעה
קב יענעם מנבליק'ס, ענגסטליך למג דער
ירדן זיך לוריק. עס היפֿעטען דימ בערגע,
דען ווירדערן גלייך, דימ היגעל לעמעערן
עהנליך. וואס המסט דומ, מעער, דמס
דומ פֿליהעסט! ירדן, דמס טייט דומ לוריק
דיך ליהעסט? מיהר בערגע, דמס מיהר
היפֿעטע דען ווירדערן גלייך? מיהר היגעל,
ווימ דימ לעמעער? פֿער דעסן הערען
ערבעבע, ערדע, פֿער דעסן גקטטע יעקב'ס!
דער דען פֿעלז לוס וואסס ערזעע מווא
וואנדעלט, דען קיעג, לו קוילענדעסן גע
וועסטער.

לא. ניכט מונג, עוויגער, ניכט מונג,
קנדערן דיינעסן כחמען פֿערטמפֿע פֿער
הערלעכונג קב דיינער מילדע, קב דיינער
וואהרמפֿטיגקייט! ווארוסן קולען דימ

מי ביהוה אלהינו המגביהו
לשבת: המשפילי לראות
בשמים ובארץ: מקימי
מעפר דל מאשפת ירים
אביון: להושיבי עם
גריבים עם גריבי עמו:
מושיביו עקרת הבית אם
הבנים שמחה הללויה:
קיד בצאת ישראל ממצרים
בית יעקב מעם לוועז:
היתה יהודה לקדשו
ישראל ממשלותיו: הים
ראה ויגם הירדן יסב
לאחור: ההרים רקדו
כאילים גבעות כבני-צאן:
מדלדל הים כי רגלים
הירדן הסב לאחור:
ההרים תרקדו כאילים
גבעות כבני-צאן: מלפני
אדון חולי ארץ מלפני
אלוה יעקב: ההפכי הצור
אגס-מים חלמיש למעינו
מים:

קמו לא-לנו ו יהוה לא-
לנו כילשמך הן כבוד
ער-חסדך על-אמתך:

לֹא הַמֵּתִים יִהְיֶה וְלֹא
כָּל־יָרְדֵי הַיָּמָה: וְאַנְחֵנוּ
נִבְרָךְ יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם
הַלְלוּיָהּ:

קמו אהבתי כי־ישמע
יהוה את־קולי תַחֲנוּנֵי:
כִּי־הָטָה אָזְנוֹ לִי וּבִיטִי
אֶקְרָא: אֶפְפוּנִי וְחִבְלֵי־מוֹת
וּמִצָּרֵי שְׁאוֹל מִצְאוּנִי צָרָה
וַיִּגְזֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְהוָה
אֶקְרָא אָנָּה יְהוָה מַלְטָה
נַפְשִׁי: חֲנוּן יְהוָה וְצַדִּיק
וְאֶרְחֵנוּ מֵרַחֵם: שֹׁמֵר
פְּתָאִים יְהוָה דְּלוֹתִי וְלִי
יְרוּשָׁיִעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי
לְמִנוּחֶיכִי כִי־יְהוָה גָּמַל
עָלַיִכִּי: כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי
מִמּוֹת אֶת־עֵינִי מִדְּמָעָה
אֶת־רַגְלִי מִדָּחִי: אֶתְחַלֵּץ
לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת־חַיִּים:
הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֶדְבָּר אָנֹכִי
עָנִיתִי מְאֹד: אָנֹכִי אֶמְרָתִי
בְּחַפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:
מִה־אָשִׁיב לַיהוָה כָּל־
תַּגְּמוֹלוֹתָיו עָלַי: כּוֹס־

טַמְדָּטֶען פֿרייזען דיז גאָטטהייט, מונד
קיינער פֿאָן מוֹלֶען, דיז דער טאָדטענע
סטיללע פֿערפֿאלען. וויר מבער פֿרייזען
גאָטט פֿאָן כּוֹן מן ביז מין עוויגקייט. לֹא
בעט גאָטט!

אהבתי. ליבענד שטרעבע מיך דאמאך,
דאס דער הערר מיינע פֿלעהענדע טיטווע
ערהערע! דען ער מיינט, דער זייט יע
מיר לוגענייגט זיין פֿהר, מונד זיך למגע
מיך לעבע רופֿע מיהן מיך מן. מיך מווע
פֿינגען דיז במנדע דעט טאָדעט, בעענגט
טיגונגען דער האָללע ערגריפֿען מיך,
מונד מיך עמפֿאנד נור לייד מונד קומווער.
דא ריעל דען נאמען גאָטטעט מיך נור מן:
מך, עוויגער, רעטטע מיינע זעלע! מונד
מילדעפֿאלן מונד מוֹלגערעכט ערוועז דער
הערר זיך, מונד מונוער גאָטט, מלס מין
ערכמאנענטפֿאלער. מין טירמער דער
בעטהערטען מיינט דער הערר, מיך וויר
עלענד, מונד ער באָט מיר רעטטונג. קעהרע
מין דען לוטמאנד דיינער רועה לוריק,
מיינע זעלע, דען דער עוויגע האט דיר
וועהלגעטהאן. דען דאז האטט מיינע זעלע
פֿאָן טאָדע בעפֿרייעט, מין מווגע פֿאָן
טהרענען, מיינען פֿוס פֿאָן מנטטקסע.
מ דאס מיך לו מיינען גאָטטגעפֿעלוגען
ומונדעל מיך למנדע דער לעבענדען מיך
מייגעטע! מיך גלויבע פֿעסט, ווען מיך
מויך שפרעכע: דאס לו זעהר מיך גע
קוועלט זיין. מיבערמילט נור קאנטע
מאך מיך שפרעכען: דער גאנצע הענט,
ער זיין דען טרוע פֿערפֿאלען.

מה. וואס קאן דען עוויגען מיך מלס
ערטטמטונג בעטען, פֿיר מוֹל זיין וועהל
טהון געגען מיך? דען קעלך דעט היילט

ערהעבע מיך, מונד דען נאמען גאטטעס
רופע מיך און. זיינע געלובניססע ערפילן
לע מיך דעם הערן, מין זיינעס גאנלען
פאלקעס געגענומערט. קאמטבאר מין דען
מויגען גאטטעס מיט, זיינער פראמטען
טאד. מיך, הער, ווילן מיך דיר ערגעבען,
דיינער געטרייען זאקן, האסט זיינע בונד
דע דאס געלובעט. דיר טאמטע מיין דאנק
קאמט מיך, מונד דען נאמען גאטטעס
רופע מיך און. ערפילן זיינע געלובניססע
מין זיינעס גאנלען פאלקעס געגענומערט.
מין דען האפען דעם גאטטעס טאטע
פעלס, מין דיינער מיטע ירושלים, לעבעט
גאט!

הללו. לעבעט דען עוויגען, מיהר פאלן
קער מאלעזאמט, פרייעט מיהר, מיהר
נאליקען מאלע! דען זיינע הולד בעוועהרט
גאר העכטיג זיך און מונד, מונד דיר טרייע
דעם הערן וועהרעט פיר מונד פיר —
ד'רום לעבעט גאט!

הודו. בריגעט דאנק דעם הערן, דען ער
מיט מאלגייט, דען עוויג וועהרעט
זיינע מילדע.

מלזק ספרעכע דאס הויז ישראל; דען עוויג
וועהרעט זיינע מילדע.

מלזק ספרעכע דאס הויז אהרן; דען עוויג
וועהרעט זיינע מילדע.

מלזק ספרעכען דיר גאטטפערעהרער; דען
עוויג וועהרעט זיינע מילדע.

ישועות אשא ובשם יהוה
אקרא: נדרי ליהוה אשלם
נגדה נא לכל-עמו: יקר
בעיני יהוה המורה
לחסידיו: אנה יהוה כי-
אני עבדך אני עבדך בן-
אמתך פתחת למוסרי:
לך אובה ובה תודה ובשם
יהוה אקרא: נדרי ליהוה
אשלם נגדה נא לכל-עמו:
בחדרות בית יהוה
בתוכי ירושלם הללויה:

קי' הללו את-יהוה כל-
גוים שבחוהו כל-האמים:
כי גבר עלינו חסדו ואמת-
יהוה לעולם הללויה:

ק"ה כס"ל מנגן הודו וקבל עונה:
מזן הודו ליהוה כי טוב
כי לעולם חסדו: קבל הודו
מזן יאמר נא ישראל
כי לעולם חסדו: קבל הודו
מזן יאמרו נא בית אהרן
כי לעולם חסדו: קבל הודו
מזן יאמרו נא יראי יי
כי לעולם חסדו: קבל הודו

מן. מוים דעסן דרמנגע ריעל דען עוויגען
 מיר מן, דיא ערהמאנג גאטטעס טויל מיר
 רויט. גאטט מוים מיר, מיר פירכטע
 ניכט: וואס קאן מיר מענט מיר טהון?
 גאטט מוים מיר דורך יענע, דיא
 מיר רעטטען, מונד מיר ווידע מן וויינען
 פיינדען מיר. ווייט מעהר פארמאסט'ס,
 בייט הערן טוטן לו זאנען, מאלט מויל
 מענטען זיך לו פערמאסטען. היילבריינגענע
 דער מוים'ס, מויל גאטט פערטרויען, מאלט
 מויל עדלע זיינע לופעריכט לו גרינדען.
 עס האבען מאלע פאלקער מיר מוואגעבען,
 מיר פערניכטע מיר נאמען גאטטעס זיא.
 זיא האבען מיר לוויפמאכען קרייזען מיר
 מווארינגט, מיר נאמען גאטטעס רחמנא
 מיר זיא היין. זיא האבען וויר דיא ביענען
 מיר מווארינגט, מיר מוואלדערט וויר פייער
 דעס געטטריפט, מיר נאמען גאטטעס
 רחמנא מיר זיא היין. האמט, פערפיהרער,
 דאס לונג פאלע מיר פערלייטעט; זא
 טאמנד דער עוויגע מיר בייט. מיר זיעג
 מונד מיטענטפיעל מוים גאטט, דער
 מיטערפערט מיר רעטטונג גאט. דעס
 יובעלס מונד דער רעטטונג קול ערטאנט
 מין דער גערעכטען לעלט: דיא רעכטע
 גאטטעס — זיא בילדעט מיר העער!
 דיא רעכטע גאטטעס לייגט ערהאבען זיך,
 דיא רעכטע גאטטעס — זיא בילדעט
 מיר העער! ניכט דעסן טאדע ווילן מיר
 ערלייגען; ניין, לעבען ווילן מיר, מויל
 דאס מיר גאטטעס טהאטען לויט פער-
 קינדע; עס ליכטיגטע מיר וואהל דער
 הער; דעסן טאדע אבער גאב ער ניכט
 מיר פרייז. מן קאפאנעט מיר דער טאגענד
 פערטען, מויל דאס מיר דורך זיא מיינע

מִן־הַמֶּצָר קָרָאתִי יְהוָה
 עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה: יי לִי לֹא
 אִירָא מִהִיעָשָׂה לִי אָדָם:
 יְהוָה לִי בְּעֹזִי וְאֲנִי אֶרְאֶה
 בְּשִׁנְאִי: טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְהוָה
 מִבִּטָּח בְּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת
 בַּיהוָה מִבִּטָּח בַּנְּדִיבִים:
 כָּל־גּוֹיִם סָבְבוּנִי בְּשֵׁם
 יְהוָה כִּי אֲמִילִם: סָבְבוּנִי
 גַם־סָבְבוּנִי בְּשֵׁם יְהוָה כִּי
 אֲמִילִם: סָבְבוּנִי כְּדַבְּרִים
 דּוֹעֵכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם
 יְהוָה כִּי אֲמִילִם: רַחֵם
 רַחֲמֵי לִנְפְלֵי יְהוָה עֲזָרְנִי:
 עֲזִי וְזִמְרָתִי יְהוָה וַיְחַיֵּלִי
 לִישׁוּעָה: קוֹלֹרְנָה וִישׁוּעָה
 בְּאַחֲלֵי צְדִיקִים יִמִּין יְהוָה
 עָשָׂה חֵיר: יִמִּין יְהוָה
 רוֹמְמָה יִמִּין יְהוָה עָשָׂה
 חֵיל: לֹא־אֲמוֹת כִּי־אֲחִיָּה
 וְאִסְפָּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: יִסֹּר
 יִסְרְנִי יְהוָה וְלִמּוֹת לֹא נִתְּנָנִי:
 פֶּתַח־לִי שַׁעֲרֵי צְדָקָאבֹא־

טרעטע, מונד דימ גקטטהייט מנערקענע.
 דיעס מיזט דאז טהער לור גקטטעסווייגע,
 דאז דען פֿרעממען לור מיינטריטספֿער-
 טע דיענט. וויל דאנק' מיך דיר, דאס
 דאז מיך זיידען ליסעסט; דא דיעס לון
 הייל פֿיר מיך געווקרדען. דער שטיין, דען
 דימ בוימלייטע פֿערווקרענען, מיזט לון
 עקסטיינע געווקרדען. פֿען דעס עוויגען
 מיזט זאלעס מויסגעגאנגען, דאז זך מונ-
 בעגרייפֿליך מונרעס בליק ערטיינט. ד'רונ,
 וואס דער הערל מויר הייטע לעסט גע-
 טעהען, וויר וואלען דאמקב יובעלן פֿריידענ-
 פֿעלן!

אנא. ק עוויגער, טעה' מונז בימ!
 ק עוויגער, געוועהרע מונז דאז גליק!
 ברוך. געגעגעט, דער דא נאהעט מיך
 נאמען דעס עוויגען, וויר גריסען מיך
 פֿען גקטטעסטהעלע מויס! מיינע מול-
 מחלט מיזט דימ גקטטהייט — ער מיזט'ס,
 דער מונז ערלייכטעט. ק פֿעססעלט דימ
 פֿייער מיט בלווענקעטען, מויל דאס
 פֿערהערליכט דער מוטער! דאז ביזט
 מיין גקטט, דיר נא דאנקע מיך; מיין
 גקטט, מיך פֿערהערליכע דיר! דאנקעט
 דעס עוויגען, דען ער מיזט מולגיטיג, דען
 עוויג וועהרעט זיינע מילדע!

בם אורה יה: זה השער
 ליהוה צדיקים יבואו בו:
 אורך פי עניתני ויהי-לי
 לישועה: אורך

אבן מאסו תבונים היתה
 לראש פנה: אבן

מאת יי היתה זאת היא
 נפלאה בעינינו: מאת

זה היום עשה יהוה נגילה
 ונשמתה בו: זה

ס"ז מנגן אנא וסקל עונה:

אנא יי והשיעה נא:
 אנא יי והשיעה נא:
 אנא יי הצליחה נא:
 אנא יי הצליחה נא:

ברוך הַבָּרֵךְ בְּשֵׁם יי
 ברכנוכם מבית יי: ברוך
 אל ויי ויאר לנו אפרו חג
 בעבתים עד קרנור
 המזבח: אל

אלי אתה ואורך אלי
 ארומך: אלי

הורו ליי כי טוב כי לעולם
 חסדו: הורו

יְהִלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על)
כָּרַמְעֵשִׁיךָ . וְחִסְדִּיךָ
צְדִיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ וְכָל
עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרָנָה
יִזְרוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׂבְּחוּ וַיְפָאֲרוּ
וַיְרוֹמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ וַיְקַדִּישׁוּ
וַיְמַלִּיכוּ אֶת שְׁמֶךָ מַלְכֵנוּ
כִּי לָךְ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשַׁמֶּךָ
נָאֵה לְזַמֵּר כִּי מַעֲוֹלָם וְעַד
עוֹלָם אֶתָּה אֵל : בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל
בְּתִשְׁבָּחוֹת : כס"ז חומר קדיש שלם

אֵין כְּמוֹךָ בָּאֱלֹהִים אֲדָנִי וְאֵין
כְּמַעֲשֶׂיךָ : מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל
עֲלָמִים וּמַמְשִׁלְתְּךָ בְּכָל דָּוָר
וְדָר : יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מֶלֶךְ
לְעֹלָם וָעֶד : יְיָ עַז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ
יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם :

אֵב הַרְחֵמִים הַיְטִיבָה בְּרְצוֹנְךָ
אֶת צִיּוֹן תְּבַנֶּה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם :
כִּי בָדָד לָבַד בְּמִתְחַנֵּי מֶלֶךְ אֵל רִם
וְנִשְׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים :

יהללך. עט פרייזען דיר, עוויגער מונג
זער גוט, דיינע זעמטליכען געטעפפע,
מונד דימ דיר געווייטען פֿרעמטען, דימ
דיינען וועהרגעמאלען ענטפערעכענד המג
דען, מונד דיין געזאמטעט פֿעק, דמז
הויז ישראל, מאגען מין יובעלהימען דיינען
נאמען, מונזער קעניג, מערקענען, אָבען
מונד ריהמען, פֿערהערליכען, ערהעבען
מונד פרייזען, הייליגען מונד מווקרענלען!
דען נור דיר לעמעט דימ מערקענענג,
דיינען נאמען נור דימ וויכדיגונג דעם
אָבערזאמגעט, דען פֿען עוויגקייט לו עוויג
קייט ביזט, אלס מלומכט, דומ מערקקונט.
געלעבט זייעסט דומ, עוויגער, מין אָבער
זיעדען געפֿייערטער קעניג!

אין. קיינער גלייכעט דיר מונזער דען מעכטען,
הער, מונד קיינער וויקט זי ווי דומ! דיין קייך
מיזט מלזער עוויגקייטען קייך, דיין הערשערוואלטען
בעוועהרט מין יעגליכען געסלעכטע זיך. דער הער
רעגירט, דער הער הערט רעגירט, דער הער
וויכד רעגירטען פֿיר מונד פֿיר. דער הער פֿער
זייהט מעכט זיינען פֿעקע, דער הער זעגעט
זיין פֿעק מיט פֿריעדען.

אב. מלזערבאמערדער פֿעמער! בעדענקע ציון
לו מלזער גוטען, מין דיינער גאמער, בויג מויל דימ
מויערן פֿען ירושלים; דען מויל דיר מלזיין פֿער
טרויען ווי — מויל דיר, דען מלזעכטיגען וועלטע
הערן.

(כיוון מוסיפהעבן דער תורה.)

ויהי. ווען זיך לוג דא בונדעסלומדע, טערמאן משה. טענה' מויל, הערר, דאס לערסטרייעט ווערדען דיינע פיינדע, מונד פליהען דיינע געגנער פאר דיינען מונד געזיכטע.

ברוך. געפרייענען זיי, דער דא האט געגעבען דאס לערע זיינען פארקע ישראל, מונד זיינער הייליגונג ווילען!

י. עוויגער, מונדענדיגער, ערבאמזענס פארלער, הולדערקערטער, למאגטיה גער, מין פילע דער וילדע מונד דער טרייע טערמאנלערער מונדענדיגער! דער דא מוילעבעהעלט דאס גאנצע דעם טויזענדסטען געטלעכטע, זינדע, מבטלל מונד פעהל טרייט פערליהט מונד ענטטולדיגער זיחט!

רבנו. וועלטענהערר! וועגסט דאס מונד ווינטע זיינעט הערלענס, לון היילע פיר זיך מין ערפילונג געהען למסטען, וועגסט דאס מין וועלען בעפרידיגען, זיינע ביטע געוועהרען, זיך דיינען קעכטע (. . . זיינער פרויז) (דיינער מאגד . . . מונד זיינען מאנע) מונד זיינען זעהען מונד טאכטערן. מונד למס לו דער פערקלערונג זיך עמפארטווינגען, דיינען ווילען זיט מונגעטוילטען הערלען לו ערפילען, מונד בעפרייע פארן באמזער טיגעט טיכטען זיך. למס דיינער לעהרע מונד טהיילמאכט ווערדען, מונד ווירדיגע מונד, דיינע מאיעסטעטע מין מונדערער זיטע ווילען לו למסטען, מונד ערלייכטע זיט דעם גייסטע דער וויזיהייט מונד דער זיינדיכט מונד, מויל דאס דא מן מונד זיך בעוועהרע, דאס פערלייכטע פעהרע סונג: „מונד עס ווירד מויל מויל מויל מויל דער גייסטע, דער גייסטע, דער גייסטע מונד דער פערמאכט, דער גייסטע דער בערמאכט מונד דער טערקע, דער גייסטע דער ערקענטיג מונד דער גאטע טעמפארטע. „מונד זיך וועג עס דיר דען געפארלען, עוויגער, מין גאטע מונד זיינע פערטער גאטע, מונד דאס ווירדיגונג מונד דיינען לו למסטען, דיר וועהלגעפעהל זיגט המנדלונגען מוילמאכען, דען וועג דער גערעכטען פאר דיר לו ווערדען, מונד

סוכות סוכות סוכות ומוילאין ז' ס"ח ומונרים:

ויהי בנסע הארץ ויאמר משה קומה יי ויפצו איביך וינסו משנאיך מפניך: כי מציון תצא תורה ודבר יי מירושלים:

ברוך שנתן תורה לעמו ישראל בקדשתו:

חפלה מסערי ליון לונד צעטע סולא ס"ח:

יהוה ו יהוה אל רחום וחנן ארך אפים ורב חסד ואמת. נצר חסד לאלפים. נשגא עז ופשע וחטאה ונקמה: ג"פ

רבנו של עולם מלא משאלות לבי לטובה והפק רצוני ותן שאלתי לי עבדך (פב"פ) אמתך וזבני (ואת אשתי ובני ובנותי) לעשות רצונך בלבב שלם. ומלמני מיצר הרע. ותן חלקנו בתורתך. וזבני כדי שתשרה שכנתך עלינו. והופע עלינו רוח חכמה ובינה ויתקים בנו מקרא שכתוב ונחה עליו רוח יי. רוח חכמה ובינה. רוח עצה וגיבורה. רוח דעת ויראת יי. וכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שאזכרה לעשות מעשים טובים בעיניך. וללכת בדרך ישרים לפניך. וקדשנו

ווייזע מיט דיינער הייליגונג מונד, מויל
דאס וויר דער למנגען מונד גליקבעקערטען
דויער מין דיגעט לעבען מונד דער פֿערטע
דויער מיט יענזייטיגען ווערטע בעפֿונדען
ווערדען מוֹגען. וואהרע פֿער פֿערטע
האנדלונגען מונד פֿער פֿערטע שטונדען מונד,
דיז גאר קעט דאז וועלטלעכען מוהטקען;
מונד וויל נור דען געטטפֿערטרויערען דיז
וילדע טירמענד מוהגיבט. אמן.

יהו. ק דאס וועהלגעפֿעלליגע מוהנמהע
פֿענדען דיז ווערטע וויינעט מונדעט מונד
דיז געדאנקען וויינעט מינענען פֿער דיר,
עוויגע, ווילן הערט מונד ווילן ערלויבער.

ואני. ק דאס ווילן דיר געווייטהעט געבעט,
עוויגע, זיך ווילן מיר, וויינעט געדענדיגע מוהע
מחשע פֿענדע! ערהערט, געטט, מין דער פֿילע
דיינע ווילדע מיר, מיט דיינער וואהלעכען היילע.
ברוך. געפֿינען זייט דער מחשע דעט וועלע
טענהענען, געפֿינען דיינע קעקע מונד דיין
טהענעט! מוֹגען דיין וועהלעכען דיינע פֿער
קע ישראל פֿיר מוהער לו טהייל ווערדען, מוֹג
געטט דיז ערלויבען דיינער ערלויבען דיינע פֿערקע
מין דעט דיר געווייטהען טענהען דאז קעפֿענע
בזענען, מונד דאז הייל דיינער ערלויבען מונד
דיינען וועטען מונד מונדענע מונדעט פֿענע
ערבמחשענע פֿער דאז מוהנמהען! ק דאס עט
דיר געפֿינען, מונדעט לעבעט דויער מיט טעקעט
דעט גליקעט לו פֿערלענגען, מונד דאס מוֹג מיר
דען געפֿענען מונדעט מונדעט ווערדען, מוֹג דאס
דיינעט ערבמחשענע מיר ווירדיג זייט מונד דאז
מיר מונד מוֹג דיז וויינען מונד מוֹג דיינע
פֿערקע ישראל מונדעטקענען בעמחשעט! דאז
ביזט עט, דער מוֹגען דיז מוהכונג ספענדעט,
מוֹגען דיז ערהעלענע געוועהרט; דאז ביזט עט,
דער דאז מוֹג בעהעכעט, דאז, דער דיז קעניגע
בעווענעט, מונד דיז העכעטקענע, זייט
מיזט דיין; מיר בין מיין דיינער דעט מוֹג
היילעטען, געקעט זייט ער, בייגע מיר נול
פֿער מיהט מונד פֿער דער היילעקייט זיינער וועה
רע, לו יענענע לייט מונד שטונדע. ניכט מוֹג
זיינען ערדענען פֿערטרויע מיר מונד ניכט
מוֹג מירגענד מיין געטטליך ווענען גרינדע וויינע
לעבענעט מיר; זענדען נול מוֹג דען געטט

במצותיך. פֿיר שונע פֿיר
טובים וארורים לחיי העולם
הבא. ותשמרנו ממעשים
רעים. ומשעות רעות
המתרגשות לבא לעולם.
והבושה בפי חסד יסובבנהו
אמן:

יהו. לרצון אמרי פי והגיון
לפי לפניך יי צורי וגואלי:
גם ואני תפילתי לך יי עת רצון אליהם
פֿיר חסדך ענני באמת ישעך:

ברוך שמה דמרא עלמא
ברוך פֿתרך ואתרך. יהא רעוהך
עם עמך ישראל לעלם. ופֿורקן
ימיןך אחיך לעמך בבית מקדשך
ולאמטיא לנא משוב נהורך
ולקבל צלותנא ברחמין יהא
רעוה קדמך דתוריד לן חיון
בטיבותא. ולהוא אנא פֿקידא
בגו צדיקיא. למרחם עלי
ולמנמר יתי וית פֿל די לי ודי
לעמך ישראל. אנת הוא זן
לכלא ומפֿרנס לכלא. אנת
הוא שליט על פֿלא. אנת הוא
דשליט על מלכיא ומלכותא
דילך היא. אנא עבדא דקודשא
ברוך הוא דסגידנא קמה
ומקמה דיקר אורייתא בכל עדן
ועדן. לא על אנש רחיצנא.
ולא על בר אדהין סמיכנא.

דעם היחזקאל, דער דז מיזט מיין גקטט דעכ
וואהרהייט, דעסטען אפהער וואהר, דעסטען פקע-
עסטען וואהר מונד דער מחכמפערקלערט ווקהל-
טהמטען מונד ערווייזט, דער וואהרהייט כיטטסנו
געזעט. מיהט מיינליג מונד מוויין פערטרויע
מיר, מונד זיינעט הייליגען פערטערקליטען נאמען
טרומעט. מיינע כוהטעסליעדער מיר פער. ווקגע
עט דיר געמאלען, מיין הערן פיר דיינע אפהער
עמפערנגליך לו מחכען, מווע ווינעט מיינעט הער-
לענט לו ערלייזען, מונד מוועט, וואט דיין פערק
ישראל ווינעט, לונ היילע, לונ אעבען מונד לונ
ווקהלפמהרט!

שמע. הערע, ישראל! גקטט, מונדער
הערע, מיזט מיין מייניגער, מיינליגער
גקטט!

אחד. מייניג מיזט מונדער גקטט, גרעס
מיזט מונדער הערע, הייליג זיין נאמע!

גדלו. פרייזעט מיט מיר דיו גרעסע
גקטטעט, דוט וואר מיינמיטהיג ערהעבען
זיינען נאמען!

לך. דיין, גקטט, מיזט דיו גרעסע,
דיו מחכט מונד דיו הערליכקייט, דער
זיעג מונד דער כוהט, וויט מוועט מיין
היממעל מונד מויל ערדען! דיין מיזט דוט
רייך מונד דיו ערהמבענהייט, דוט פערן
מוועט דוט הויפט.

רוממו. ערהעבעט גקטט, מונדער הערען,
מונד בייגעט מיין פער דעט טעמעל זיינער
פייטע, דען הייליג מיזט ער!
ערהעבעט גקטט מונדער הערען, מונד
בייגעט מיין פער זיינעט הייליגען בערגע,
דען הייליג מיזט גקטט, מונדער הערע!

על הכל יתגדל ויתקדש וישתבח ויתרומם ויתנשא: שמו
של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא: בעולמות שפרא העולם הזה
והעולם הבא: ברצונו וברצון יראיו וברצון כל בית ישראל: צור העולמים
אדון כל הבריות אלוה כל הנפשות: היושב במרחבי מרום השוכן בשמי שמי
קדם: קדשתו על החיות וקדשתו על פסא הכבוד: ויבן יתקדש שמו בבו יי

אלא באלהא דשמיא. דהוא
אלהא קשוט. ואורייתא קשוט.
ונביאיה קשוט. ומסגא למעבד
שבין וקשוט. בה אנא רחין.
ולשמה קדישא יקרא אנא
אמר תושבחן. יהא רענא
קדמך דתפתח לבי באורייתא
ותשלים משאלין דלבי. ולבא
דכל עמך ישראל. לטב ולחיי
ולשלם:

ס"ז שמע ישראל יי
אלהינו יי אחד:

ס"ז אחד אלהינו גדול
אדנינו קדוש שמו:

ס"ז גדלו ליי אתי וגרוממה
שמו יחדו:

סל לך יי הגדלה והגבורה
והתפארת והנצח וההוד כי
כל בשמים ובארץ לך יי
הממלכה והמתנשא לכל
לראש:

רוממו יי אלהינו והשתחו
להדום רגליו קדוש הוא:
רוממו יי אלהינו והשתחו להר
קדשו כי קדוש יי אלהינו:

אלהינו לעיני כל חי: ונאמר לפניו שיר חדש בפתוב: שירו לאלהים זמרו
שמו סלו לרובב בערבות ביה שמו ועלו לפניו: ונראהו עין בעין בשובו אל
גורו בפתוב: כי עין בעין יראו בשוב יי ציון: ונאמר ונגלה כבוד יי וראו כל
בשר יחדו כי פי יי דבר:

אב הרחמים. הוא ירחם עם עמוסים. ויזכור ברית אתנים.
ויציל נפשותינו מן השעות הרעות ויגער ביצר הרע מן הנשואים.
ויחזן אתנו לפליטת עולמים וימלא משאלותינו במדה טובה
ישועה ורחמים:

ומניחין הס"ת על הכיפה, וסוקול יאמר בקול:

ויעזור ויגן וישוע לכל החוסים בו ונאמר אמן: הכל הבו גדל לאלהינו
ותנו כבוד לתורה בהן קרב. יעמוד (סג"ס סכס). ברוך שנתן תורה לעמו
ישראל בקדשתו: תורת יי תמימה משיבת נפש עדות יי נאמנה מחבימת
פתי: פקודי יי ישרים משמחי לב מצות יי ברה מאירת עינים: יי עז לעמו
יתן יי ברוך את עמו בשלום: האל תמים דרכו אמרת יי ארופה מגן הוא
לכל החוסים בו:

ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום:

העולה לתורה מברך: פקד דעס פקדענין:

ברכו את יי המברך:

וסעס עונים ברוך יי המברך לעולם ועד: ומזכר סמך ב"ה"ל"ו:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו
מכל העמים ונתן לנו את תורתו. ברוך אתה יי נותן
התורה:

אחר הקריאה מברך: כח דעס פקדענין:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר נתן לנו
תורת אמרת ותי עולם נטע בתוכנו. ברוך אתה יי
נותן התורה:

ברכת הגומל

סרעס לריכין לסודות. יודי היס. סולכי נודעות. ומי סהיס סולס צסכנס ונחפסל. ומי סהיס
סנס צניס סססוריס וילס. ולכחילס לריך לצכך סוך ג' יוניס סרססוניס. וכך סומר:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הגומל לחיבים טובות שגמלני
כל-טוב:

וקהל ענין מי שגמלך כל-טוב הוא יגמלך כל טוב סלח:

ע"ס א"ב כפול בכל פסוק ונחשלוס א"ב ונסוף מחוס סכ"מ מאיר בירבי יצחק יגדל בתורה
ובמעשים טובים אמן חזק ואמץ.

אֶקְדָּמוֹת מִלִּין וְשָׁרִיּוֹת שׁוֹתָא.
אִילָא שְׁקִילָנָא הֶרְמֵן וְרִשׁוֹתָא:
בְּבִי תִרִי וְתִלֵּת דְּאַפְתָּח בְּנִקְשׁוֹתָא.
בְּבִרִי דְּבִרִי וְטִרִי עֲדִי לְקִשְׁשׁוֹתָא:
גְּבוּרֵן עֲלָמִין לִיה וְלֹא סִפֵּק פְּרִישׁוֹתָא.
גְּוִיל אֱלֹהִי רְקִיעֵי קִנִּי כָּל חוֹרְשָׁתָא:
דִּיּוֹ אֱלֹהִי יָמִי וְכָל מִי כְּנִישׁוֹתָא.
דִּירִי אֶרְעָא סְפִירִי וְרִשְׁמִי רִשׁוֹתָא:
הֶדֶר מִרִי שְׁמִיָּא וְשִׁלִּיט בִּיבְשָׁתָא.
הֶקֶם עֲלָמָא יְחִידָאִי וְכַבְשִׁיָּה בְּכַבְשׁוֹתָא:
וּבְלָא לֹאִי שְׁכַלְלִיָּה וּבְלָא תִשְׁשׁוֹתָא.
וּבְאַתָּא קִלְיָלָא דְלִית בֵּה מִשְׁשׁוֹתָא:
זְמִין כָּל עֲבִידְתִּיהָ בְּהָךְ יוֹמִי שְׁתָּא.
זְהוּר יְקָרִיָּה עֲלִי. עֲלִי כְּרִסְיָה דְאַשְׁתָּא:

אקדמות. עה' לויט חזק פערלענע דאז ווערט מוים דען הקה' ווילן חזק חזק געטמטטונג מונד ווייהע ערלענה' מונד ווען חזק כור טמטמטונג, ריה' דעכנען חזק ווערט, דען טמטטער דער וועלטען, דען עוועגען הקרט, ווען פריעז' ווען געניגענד יע דעס' וועלט מונד עהרע? ווען קעלען דיא היממעל מונד גריפעל דיא קהרע, מונד מעער מונד געוועסטער, זיא ווערען כור דינט', מונד טרייבער דיא מענטען, וויא זעמטליך זיא זינד; ניכט ווער' דא דער רוהן נאך דעס הקסטען פערקידעט, דער העהר, זין דער מיינהייט, דיא וועלט האט בעגרינדעט! זיט ווינקענדעסן הויכע מונד קהנע ערמידען, גאב מאלעט, וואס מיינט, ער דאז דאזין הינדען, זעכס טאגע כור וועהרט' עס — דאז ווערן וואר פאלברעכט — דא זאט ער פערקלערט מויל דעסן טהרענע דער וועלט.

חֵיל אֱלֹהֵי אֲלֶפֶּין וְרַבּוּא לְשִׁמְשׁוּתָא.
 חֲדָתִין נְבוֹט לְצַפְרִין סְגִיָּא מְרִשׁוּתָא:
 טָפִי יְקִידִין (כ"ט יקידין) שְׂרָפִין כָּלּוּל גַּפִּי שְׁתָּא.
 טַעַם עַד יִתְיַהֵב לְחֹזֶן שְׁתִּיקוֹן בְּאֲדָשְׁתָּא:
 יִקְבְּלוּן דִּין מִן דִּין שְׁוִי דְלָא בִשְׁשָׁתָא.
 יִקָּר מְלִי כָּל אֲרַעָא לְתַלּוּתִי קְרוּשְׁתָּא:
 כְּקַל מִן קָדָם שְׂדֵי כְּקַל מִי נְפִישׁוּתָא.
 כְּרוּבִין קְבֵל גִּלְגָּלִין מְרוּמָמִין בְּאוּשְׁתָּא:
 לְמַחְזִי בְּאַנְפָּא עֵין כּוֹת גִּירִי קִשְׁתָּא.
 לְכָל אַתְר דְּמִשְׁתַּלְחִין זְרִיזִין בְּאוּשְׁתָּא:
 מְבָרְכִין בְּרִידָא יִקְרִיָּה בְּכָל־לֶשֶׁן לְחִישׁוּתָא.
 מֵאַתְר בֵּית שְׁכִינְתָּה דְלָא צְרִידָא בְּחִישׁוּתָא:
 נְהִים כָּל חֵיל מְרוּמָא מְקַדְסִין בְּחִישׁוּתָא.
 נְהִירָא מְלִכּוּתִיהָ לְדָר וְדָר לְאַפְרָשְׁתָּא:

מירימדיען זעגן טענה'ן מוסן מיהן מין רייה'ן,
 מוסן טעגליך מויס'ט נייע מיהן הימנען לו ווייה'ן.
 שרפים פֿען פֿלוממען בעפֿידערט, ערבענען,
 טוטן המרענד, ביז מיהנען ערלויבניט געגעבען,
 מונד מיינער לוס מנדעכן רופֿט: "פֿען מוזט דיט ערד'
 פֿען רוהן דעט', דער דריימפֿאך מן הקהייט פֿערקלערט!"
 מונד וויז רוף דער מלוממכט מונד פֿלוממען, דיט רויטען,
 ברינגט ברוב כון הימנען, מונד גלגלים לויטען —
 לוס פֿלוממענדען מנטליטן טוין ליטטערנד זיט מויל,
 מונד לויטען, ווקהין ער בעטטיממט מיהרען לויז.
 דאן פֿרייזען זיט ווידער מיט בעבענדעס ווקרט
 דען מלגעגענווערטיגען גאטטליכען הקרט.
 מונד דארויף ערוידעכן דיט הימליטען קארע:
 "געלמכט פֿען געטלעכט לו געטלעכט מוזט דער העהרע!"

סדר הקריאה ליום א' דשבועות

סְדִירָא בְּהוֹן קְדוּשָׁתָא וְכָד חֲלָפָא שְׁעָתָא.
 סְיוּמָא דְלַעֲלָם וְאוּף לָא לְשַׁבּוּעָתָא:
 עֲרַב יִקְרֵי אַחֲסָנְתִּיהָ חֲבִיבִין דְּבִקְבָּעָתָא.
 עֲבִידִין לִיה חֲטָבָה בְּדִנָּה וְשִׁקְעָתָא:
 פְּרִישָׁן לְמִנְתִּיהָ לְמַעַבְדִּי לִיה רְעוּתָא.
 פְּרִישָׁתִי שְׂבַחֲתִיהָ יַחְוִין בְּשַׁעוּתָא:
 צְבִי וְחֲמִיד וְרִגְיָג דִּילָאֵין בְּלַעוּתָא.
 צְלוּתָהוֹן בְּכֵן מְקַבֵּל וְהִנָּיָא בְּעוּתָא:
 קְטִירָא לְחֵי עֲלָמָא בְּתַנָּא בְּשַׁבּוּעָתָא.
 קָבֵל יִקְרֵי מוֹטְפָתָא יְתִיבָא בְּקִבְעָתָא:
 רְשִׁימָא הִיא גּוּפָא בְּחֲכָמָתָא וּבְרַעָתָא.
 רְבוּתָהוֹן דִּישְׂרָאֵל קְרָאִי בְּשִׁמְעָתָא:
 שְׂבַח רַבּוֹן עֲלָמָא אֲמִירָא דְכּוּתָא.
 שְׁפָר עָלֵי (כ"ט עליה) לְחַוְוִיָּה בְּאַפִּי מַלְכוּתָא:

לֹא עֵנֶד' מֵיזַט דִּימָא הִימְנַע, דִּימָא טַטוּנֵד' מֵיזַט פִּתְרִימָא;
 מִזַּר זַעֲלֻטֵּבֵן קְטוּמֻט ווִידַעֵר מִן זִימָא דִּימָא רִיחָא.
 ווִיטֵי הַעֲהֲרַעֵר דִּמָּא פִּתְלֹק, דִּמָּא זִיין עֲרַבַע עֵר נַעֲנֻט,
 מִיחָן מֵיזַט'ט פִּרְיָה מוֹנֵד טַפְעֵט, מִיחָן לֹא פִרְיִזֵּעֵן פִּעֲרָגְמֻנֵּט!
 עֵר הַמֵּט עִם עֲרָקְרַעֵן זִיד לֹאן מִיגַעֲנִטְהוֹן,
 זִיין ווֹקֵרֵט לֹא עֲרִיִלֵּעֵן, לֹא קִינֵדֵעֵן דַּעֵן רוּחָן.
 דִּימָא ווִיִּל זִימָא דַּעֵן טַטְרַעֲבֵעֵן דַּעֵר זַמְטִלֻג עֲרַגֵּעֲבֵעֵן,
 ד' לֹאן הַקֵּרֵט עֵר זִימָא מִיִּלֵּד, ווִעֵן דַּעֵן רוּחָא זִימָא עֲרַהֲעֲבֵעֵן.
 פִּתְן עֲנִגְעֵלֵן ווִירֵד חֲבֵעֵן מִיחָר בַּעֲטֵעֵן עֲמַפְּמִנְגֵעֵן,
 מִלֵּם קִרְקֵל' מוִיִּל דַּעֵן הוִיפֵטַע דַּעֵם הַקֵּסִטֵּעֵן לֹא פִרְמִנְגֵעֵן.
 דִּמָּא לִוִּיטֵט דִּימָא מוֹמִטְרִיִּט: „גִּרְמָס מֵיזַט דִּימָא כַּלִּיקָן,
 זִימָא פִרְיִזֵּעֵט דִּימָא מִינִהִיט, מִן גִּמְטִילֵּעֵן טַהֲרָן!“
 דַּעֵן טַפְרִיִּכֵּעֵן גַּעֲנִיגֵעֵד: „מִיר מוֹס עִם גַּעֲלִימֵעֵן,
 פִּתְרֵר פִּרְטֵטֵעֵן מוֹנֵד קִתְּלֵעֵן דִּימָא גִמְטִיִּטְהִיט לֹא רִיחֻעֵן!“

תֵּאֵין וּמִתְכַּנְשִׁין בְּחִיזוֹ אֲדוֹתָא.
 תִּמְחִין וְשִׁלִּין לִיה בְּעַסְק אֲתוֹתָא:
 מִנָּן וּמָאן הוּא רְחִימָךְ שְׁפִירָא בְּרִיוֹתָא.
 אַרוֹם בְּגִינִיה סְפִית מְדוֹר אֲרִיוֹתָא:
 יִקְרָא וַיָּאָה אֶתְּ אֵין תַּעֲרְבִי לְמִרוֹתָא.
 רְעוּתִיךְ נַעֲבִיד לִיךְ בְּכַל אֲתִרוֹתָא:
 בְּחֻמְתָּא מְתִיבְתָּא לְהוֹן קֶצֶת לְהוֹדְעוֹתָא.
 יִדְעוֹן חֲבִימִין לִיה בְּאֲשֶׁתְּמוֹדְעוֹתָא:
 רְבוּתְכוֹן מָה חֲשִׁיבָא קָבֵל חֲחִיא שְׁבַחְתָּא.
 רְבוּתָא דִּיעֲבֹד לִי כֹד מְטִיא יְשׁוּעָתָא:
 בְּמִיתִי לִי נְחוּרָא וְתַחֲפִי לְכוֹן בְּחֻתָּא.
 יִקְרִיה כֹּד אֲתִגְלִי בְּתַקְפָּא וּבְגִיוֹתָא:
 יִשְׁלַם גְּמֻלָּא לְסַנְאִי וּנְגוֹתָא.
 צְדִקְתָּא לְעַם חֲבִיב וְסַנְאִי וְכוֹתָא:

מיינסט זעה וואן טירמאנען זיך האהענער מיהר נאך!
 "קינד' מוז דאך, וואס גרמאטעס דיין גאטט יע געטהאן!"
 וויא פאך לעסט ער פריידיג לו ציון זיך נידער,
 פיהרט, דיא ער פערטטאטען, לור היימטה נון ווידער.
 "ווער מוזט ער, דיין טרויער, דען שטאן לו ערהעבען,
 דוא פאט טאן געפאהרען דיר האסט פרייגעגעבען!"
 "א וואלטעסט, וויא יענען, דוא מוזט נור פערעהרען,
 וויר ווירדען דיר יעדען דער ווינטע געוועהרען!"
 ד'רוי' גאב זיח לור מנטווארט גאר זיכניג בעדמאט:
 "ניכט קענטט מיהר דיא גאטטהייט, ניכט גאטטליכע מאכט!
 "וואס גילט מיינע פראכט מיר, ווען זיינע מיך זעה,
 "ווינקט הייל מיר ביים מיך מיינסט, וויא מין זיינער נעה?"
 "ליכט טטראהלט מיר דיא זאכע — מונד מייך מואגיבט נאכט!"
 לייגט מיינסט ער פערקלערט זיך, מן גרמאטע מונד פראכט,
 דא טטראכט ער דיא פיינדע מונד מאכט זיח לור האהן,
 מונד טענקט זיינע הויל דער געווייהטען נאליקן.

סדר הקריאה ליום א' דשבעות

חָדָו שְׁלֵמָא בְּמִיתִי וּמָנָא (כ"ט וּמָנָא) רַבִּיתָא.
 קָרִיתָא דִּירוּשָׁלַם כֹּד יִכְנֵשׁ גִּלּוּתָא:
 יִקְרִיהַ מָטִיל עָלֶיהָ בְּיוֹמִי וּלְיָלּוּתָא.
 גְּנוּנִיהָ לְמַעַבְדָּ בַּהּ בְּתוּשְׁבָתָהּ כְּלִילָתָא:
 דְּזַחֲזַח עֲנָנִיא לְמַשְׁפָּר כִּילָתָא.
 לְפֻמִּיהָ דְּעִבְדִּתָּא עֲבִידִין מְטַלְלָתָא:
 בְּתַכְתְּקִי דְחָד פִּיזָא וּשְׁבַע מַעֲלָתָא.
 תַּחֲסִימִין צְדִיקִי קָדָם רַב פְּעֻלָּתָא:
 וְרִיוִיחֹן דְּמִי לְשַׁבְּעָא חֲדוּתָא.
 רַקִּיעָא בְּזִיחֻרִיהָ וְכוּכְבֵּי זִיּוּתָא:
 הֲדָרָא דְלֹא אִפְשָׁר לְמַפְרֵט בְּשִׁפּוּתָא.
 וְלֹא אִשְׁתַּמַּע וְחָמִי נְבִיאַן חֲזוּתָא:
 כֹּלָא שְׁלֵמָא בִּיהָ עֵין בְּגוּ עֶדֶן גְּנָתָא.
 מְטִילִי בִּי חֲנָנִיא לְבַחֲדִי דְשִׁכִּינְתָּא:
 עָלֶיהָ רַמְזִי דִּין הוּא בְּרַם בְּאַמְתְּנוּתָא.
 שְׁבַרְנָא לִיהָ בְּשִׁבְיָן תְּקוּהַ הַמְּנוּתָא:

דא זינד זיט מוואגעכען, מן טאג מונד לור נאכט,
 פֿאַן גאטטליכען טירמע, פֿאַן עוואַגעכ פֿרמכט,
 מונד נאך דעם פֿערדיענסטעם עררונגעכען קראנק,
 מוואַגיבט זיט דעם זיטמאלס פֿערקלערענדער גלונק.
 מונד זיטלע ערטהיילט וואן פֿאַן עדעוואַסטען גאָלד
 דען פֿערמאטען מונד ווירדיגען, דענען ער הקלד.
 דא גלייכען דיט טרייען, פֿאַן וואַנע, זאָ גלונק
 דען עטהער מן קלומהייט, דען טטערנען מן גלונק.
 מיין מכליק, דען קיין מונד פֿערמאטענד לור טילדען,
 דען קיינער נאָך זעה מין פֿערפֿעטיטען בילדען.
 מין ערן'ס געפֿילדע דראַג קיין בליק נאָך יע,
 וואָ פֿערמאטע לוסטוואַנדען מין גאטטליכער נעה',
 זיט דייטען מויל מיהן דאָרט: „דער גאטט מיט'ס דער הולד,
 „מויל דען וויר מין עלענד פֿערטרויט מין געדולד!

וְדַבֵּר לְךָ עַל־מִין עַל־מִין מְדַמּוּתָא.
 מִנֵּת דִּילָן דְּמַלְקֻדְמִין פֶּרֶשׁ בְּאַרְמוּתָא:
 מְלֻלָּה דְּלוּיָתָן וְתוֹר טוֹר רְמוּתָא.
 וְחָד בְּחָד כִּי סָכִיד וְעָבִיד קְרִבּוּתָא:
 בְּקִרְנוּתֵי מִנְּנָח בְּחֻמּוֹת בְּרִבּוּתָא.
 יִקְרַטַּע נֹון לְקַבְלִיה בְּצִיצוּי בְּגִבּוּרְתָא:
 מְקָרֵב לִיה בְּרִיָּה בְּחֻרְבִּיה רְבִרְבּוּתָא.
 אֲרֻסְטוֹן לְצִדִּיקִי יִתְקֵן וְשְׁרוּתָא:
 מְסַחֲרִין עָלֵי תַכִּי דְּכַדְכּוֹד וְגוּמְרָתָא.
 נְגִידִין קְמִיחּוֹן אֲפֻרְסָמוֹן נְחֻרְתָא:
 וּמִתְפַּנְקִין וְרוֹן בְּכִסִּי רוּיָתָא.
 חֲמַר מֵרַת דְּמַבְרָא־שִׁית נְטִיר בִּי נְעוּתָא:
 זָכָאִין כֹּד שְׁמַעְתּוֹן שְׁבַח דָּא שִׁירְתָא.
 קְבִיעִין כֹּן תִּתְחַוּוֹן בְּתַנְחוּ חֲבוּרְתָא:
 וְתִזְכּוּן דִּי תִיתְבּוּן בְּעֵלָא דְרָתָא.
 אֲרִי תִצִּיתּוֹן לְמַלּוּי דְּנִפְקִין בְּחֻרְתָא:
 מְרוּמָם חוּא אֶלְהִין בְּקֻדְמָא וּבְתַרְיָתָא:
 צְבִי וְאַתְרַעִי בֶן וּמָסַר לֵן אֲוִרְיָתָא:

„ער טפענדעט מונענדליכעס הייל מונז מונד פֿרידען,
 „דאז לענגסט ער מין הייל מונז בענומהרט מונד בעסידען!“
 דא למדעט דיז טרייען לונס פֿעסטע ער מין,
 וואָ מולעס פֿען גאָלד מונד פֿען עדעלגעסטין.
 מונד מוהרמ נור סטראמעט מן הימלישען מוהל;
 דא פֿיללען דיז פֿרעממען דען היילעספֿעקל.
 מונד הערט לויז דיז הימען, דיז פֿרען מיהן געווייזט!
 סטראכט דאזין, דאס מיהן מין דען קרייזע מיינסט זייד!
 טען זייד מיהן געווייזט מלס דעס מוהלעס גענאָסמען,
 פֿעלגט טרייט מיהן דען וואָרט, זיינען מונדע ענטפֿעלמסען!
 מלס ערסטער מונד לעטלעכער, סטראמאלט עוויג דער העהרע,
 דער מונז, דיז ער ליכטע, געטפענדעט דיז לעהרע!

סדר קריאת התורה ליום ראשון של שבועות

וקורין צפ' יחזרו צחזש כסלימי ומחזלק לס' גכרי.

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום
הזה באו מדבר סיני: ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחזו
במדבר ויחזשם ישראל נגד ההר: ומשה עלה אל האלהים
ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד
לבני ישראל: אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם
על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי: ועתה אם שמעו תשמעו בקלי
ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ:
ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר
אל בני ישראל: לוי ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניו את
כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה: ויענו כל העם יחדו ויאמרו
כל אשר דבר יהוה נעשה וישב משה את דברי העם אל יהוה:
ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור
ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם ויגד משה את
דברי העם אל יהוה: ויאמר יהוה אל משה לך אל העם
וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם: והיו נכנים ליום השלישי
כי ביום השלישי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני: והגבלת
את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר וגנע בקצהו
כל הנגע בהר מות יומת: לא תגע בו יד כי סקול יסקל או
יכה ירה אסבהמה אסאיש לא יחיה במשך היכל המה יעלו
בהר: שלישי וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם
ויכבסו שמלתם: ויאמר אל העם הו נכנים לשלשת ימים אל
תגשו אל אשה: ויהי ביום השלישי בהנזות הבקר ויהי קלת
וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם
אשר במחנה: ויצא משה את העם לקראת האלהים מן
המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: והר סיני עשן כלו מפני אשר
ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו בעשן הכבשן ויחרד כל ההר
מאד: ויהי קול השפר הזלך וחזק מאד משה ידבר והאלהים
יעננו בקול: וביעי וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא

יְהוָה לְמֹשֶׁה אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 הֲרָ הָעֵד בָּעַם פֶּן־יִהְרֹסוּ אֶל־יְהוָה לְרֹאוֹת וַנִּפְּל מִמֶּנּוּ רָב׃ וְגַם
 הַכֹּהֲנִים הַנִּגְשִׁים אֶל־יְהוָה יִתְקַדְּשׁוּ פֶן־יִפְרֹץ בָּהֶם יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר
 מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֹא־יֻכַּל הָעָם לַעֲלֹת אֶל־הָהָר סִינִי כִּי־אֲתָה
 הֹעֲדָתָה בְּנֵי לֵאמֹר הִגֵּבֵל אֶת־הָהָר וְקַדְּשָׁתוּ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יְהוָה
 לְדָוִד וְעַלִּית אִתָּה וְאַחֲרָי עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם אֶל־יִהְרֹסוּ
 לַעֲלֹת אֶל־יְהוָה פֶּן־יִפְרֹץ־בָּם׃ וַיַּרְדּ מֹשֶׁה אֶל־הָעָם וַיֹּאמֶר
 אֲלֵהֶם׃ *

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת בְּלִי־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר׃ ס אֲנֹכִי יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים לֹא יִהְיֶה
 לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי לֹא תַעֲשֶׂה־לְךָ פֶסֶל׃ וְכָל־תְּמוּנָה
 אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם׃ מִתַּחַת

(*) זקנה קטילות חונקין כלן ארכין וכו' ונעדינוט סלו חין נוסבין לסמכו.

אֲרֵכִין יי שמיא לסיני. ואמר למשה מהמניה תא סוק: בגי פלטינ דידי
 לא יבהלונך. דכפש יתחון סבך מן ריש: גומרין דאתון הות גוריה דנמרוד.
 ולא יביל. למכנה רגלוי. דסבך: דבק לית הוא גורא דמלאכי בך. דעמך
 אשא אכלא אשא: הא אגא מלביש לך פורפירון דידי דאין קריב מלאכיא
 חננשיגיה בחון: וקבעית קרני חודא בראשך. דלית גבר דקרב לותך: זערא
 לא תחוי באפך משה דלית את ידע מה חבתך עלי: חי וקיים אגא דבראית
 אקונך עד לא שכללית רומא ומוכא: טירוני מרומא קמו להון תמהין דין
 אכסנאך הקא מאן הוא: יה יחב רשו לבשרא ודמא למקרב הקא ומאן פדו
 אנפרטין: (כ) ומן פדו אגא אנפרטין: בד חמון מלאכיא דעני פדין להון
 דין אכסנאך אגא מודע לבון: לענותותא דאתקרי משה רעיהון דבני
 מהמניה דבייתי. מכו שמיא ורמת ארעא ואשתפח דקאים בין חנותא: געו
 מלאכין ודחילו אופפין וגלגלין פר חמון משה דקריב לערפלא: שערות
 רישיה קמו להון פחדא דאקנין דיעקב חזא מווקה לקבלה: עול וקרב לך
 הקא רעיהון דבני צנח מן פרסיה מלכא רמא: פסל לך תרין לוחין מן
 סנפרנון דתחות פרסיה דמלכא חזא: צהיל הנה לבה דמשה וחדי דתוה אל
 רחום אפלגוס דידה: קריבו מלאכיא לנת פרסיה דקרים ואמרין בקעו מנך
 דלא ישלוט בן: רישא דכפא בחוטררה חבר ואנן קשין ליה למנגשא: שדי
 אמר ליה לא תדחל משה דממרי יהוי לך בסעדה: תפס אוריתי ותחות לך
 דלא אשכחית בנביאי מהימן בותך: וידבר אלהים וכו'.

לָאָרֶץ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 אֵל קָנָא פֶקֶד עוֹן אָבֶת עַל־בָּנִים עַל־שְׁלִשִׁים וְעַל־רִבְעִים
 לְשָׁנָאִי וַעֲשֵׂה חֶסֶד לְאֵלִפִּים לְאַהֲבִי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתַי: ׀ לֹא
 תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנָּקֶה יְהוָה אֶת־אִשְׁרֵי־
 יִשְׂרָאֵל אֶת שְׁמוֹ לְשׁוֹא: פ

זְכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וַעֲשִׂיתָ
 כָּל־מְלֹאכְתְּךָ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה
 כָּל־מְלֹאכְרָה אֹתָהּ וּבִנְיָ וּבְתָרָה עֲבֹדָה וְאִמְתָּהּ וּבְהִמְתָּהּ וְגִרְךָ
 אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ
 אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל־כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה
 אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ: ׀ פֶּקֶד אֶת־אֲבִיךָ וְאֵת אִמְךָ לְמַעַן
 יֵאָרְכוֹן יָמֶיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: ׀ לֹא
 תִרְצַח: ׀ לֹא תִנָּאֵף: ׀ לֹא תִגְנוֹב: ׀ לֹא־תַעֲנֶה בְרֵעֶךָ עַד
 שִׁקָּר: ׀ לֹא תַחְמֹד בֵּית רֵעֶךָ: לֹא־תַחְמֹד אִשְׁתִּי בְרֵעֶךָ עַד
 וְאִמְתּוֹ וְשׁוֹרׇךְ וְחִמְרׇךְ וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: פ

חמישי

וְכָל־הָעַם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלְפִידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר
 וְאֶת־הַהָר עֹשֶׂן וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמֵדוּ מֵרָחֹק: וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה
 דַּבֵּר־אַתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֶל־יְדִבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן־נָמוּת:
 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אֶל־תִּירְאוּ כִּי לְבַעֲבוֹר נַפְוֹת אֶתְכֶם בָּא
 הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוֹר תִּהְיֶה יִרְאָתוֹ עַל־פָּנֶיכֶם לְבַלְתִּי תַחֲטְאוּ: וַיַּעֲמֵד
 הָעָם מֵרָחֹק וּמֹשֶׁה גָּשָׁה אֶל־הָעַרְפֶּל אֲשֶׁר־שָׁם הָאֱלֹהִים: ׀
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רְאִיתֶם
 כִּי מִן־הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי עִמָּכֶם: לֹא תַעֲשׂוּן אֹתִי אֱלֹהִי כֶסֶף וְאֱלֹהִי
 זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם: מִזִּבְחַ אֲדָמָה תַעֲשֶׂה־לִּי וּזְבַחַת עָלָיו אֶת־
 עֹלְתֶיךָ וְאֶת־שְׁלָמֶיךָ אֶת־צֹאנְךָ וְאֶת־בָּקָרְךָ בְּכָל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
 אֶזְכִּיר אֶת־שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכִיתִיךָ: וְאִם־מִזִּבְחַ אֲבָנִים
 תַעֲשֶׂה־לִּי לֹא־תִבְנֶה אֹתוֹן גִּזִּית כִּי חֲרֹבָה הַנֶּפֶת עָלֶיהָ וְתַחֲלִלָה:
 וְלֹא־תַעֲלֶה בַמַּעֲלֹת עַל־מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא־תִגָּלָה עֲרוֹתָהּ עָלָיו:

ונתיים ס"ת שני' חלל כחשונה וחומר כס"ל ח"ק על סניסס. ונגזיין וגוללין ס"ת סקליו צו,
 ופוחסין ס"ת צ' וקורין צו למפטיכ צפרסת פינחס:

סדר קריאת התורה ליום ראשון של שבועות

וּבְיוֹם הַבְּכוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעֵיתִיכֶם
מִקְרֵא-קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל-מִלְאכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם
עֹלָה לַיהוָה נִיחַח לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי-בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שִׁבְעָה
כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה: וּמִנְחָתָם סֵלֶת בָּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים
לִפְנֵי הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל הָאֶחָד: עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן לִפְנֵי
הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׂים: שְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לִכְפָּר עֲלֵיכֶם:
מִלֵּבד עֲלֵת הַתָּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַּעֲשׂוּ תָמִיד יְהִי-לָכֶם וְנִסְכֵיהֶם:

(בייט עושקרהעבטן דער תורה.)

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל פִּי יְיָ בְּיַד מֹשֶׁה: עַץ
חַיִּים הָיָה לַמַּחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמָכֶיהָ מְאֹשֶׁר: וְדָרְכֶיהָ דְרָכֵי נָעִם וְכָל נְתִיבֶיהָ
שְׁלוֹם: אֲדָךְ יָמִים בִּימִינָהּ בְּשִׂמְלָהּ עֶשֶׂר וּכְבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יִגְדִּיל
תּוֹרָה וְנֶאֱדִיר:

ברכות ההפטר

קודם קריאת הספירה ואחר שגמר כגולל יצרך הספירה 3' ברכות אלו:

(פֶּקֶד דְּעַר הַפִּטְרָה:)

ברוך. געזעבט זייעסט דוח, עוויגער, מונער
געטט, קעניג דער וועלט, דער דו ערקערען העט
דיז פֿרעוועטן פֿרעוועטען, מונד מיהרען ווערטען
זייען בייפֿעלן געשפֿענדעט, דימוויל מין וומהרע
העפֿטיגקייט זיט פֿעקנדעט וומודען.

ברוך. געזעבט זייעסט דוח, געטט, דער זיך
ערקערען דיז וועהרע מונד זייען דיענער משה,
מונד זיין פֿעק ישראל מונד דיז פֿרעוועטען
קינדער דער וומהרהייט מונד דעם רעכטעם.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בְּנִבְיָאִים
טוֹבִים וְרָצָה בְּדַבְרֵיהֶם
הַנֶּאֱמָרִים בְּאַמֶּת:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה
וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ
וּבְנִבְיָאֵי הָאֱמֶת וְצִדְקָה:

הפטר ליום ראשון של שבועות

נחלת יחזקאל ויכי נשלטים שנה עד ואשמוע קול מדבר. ומסיים פסוק ותשלי רוח מסרס
סלחיה ס' ג' פסוק י"ג.

ויהי. (א) מונד עם וומר זיין דרייסיג
סטען יאהרע, מן פֿינפטען דעם פֿירטען
מאנאט, מלם זיך מונטער דען מויסגע
ומנדערטען מן סטראמע כבר זיך בע

(ב) ויהי בשלשים שנה
ברביעי בחמשה לחודש
ואניבתוך הגולה על-נתר

פֶּחָמֵד, דא קללסטען דיא היממעל זיך מויל,
 מונד מיך האטטע מיינע מנסוימונג גקטט
 ליכער געזיכטע. (ב) מן פֶּינֶפֶטען דעם
 מקנמט, דיעס וואר דא: פֶּינֶפֶטע ימהר
 דער מוים וואנדערונג דעם קמניגס וויכין,
 (ג) דא ערגיג דעם עוויגען ווארט מן
 יחזקאל, דעם זעהנע בוי דעם פריסטערס,
 מיט לאנדע כשרים, מן שטרקמע כבר,
 מונד עס מיבערקמן מויהן דקרט דיא
 בעגייסטערונג גקטטעס. (ד) מונד מיך
 זאה, דא קמן מיין שטורן מנגעלעגען פֶּקֶן
 מיטטערנאכטייטע הער, מיין גרמסעס גע-
 וואקע מונד מיינע פֶּלוממענדע גלוטה, מי-
 נען שטרמהגעגלומן מן זיך רינגסמוס
 פֶּערברייטער, מונד וויא דעם חשמל'ס
 פֶּארבענטיין קמן מוים דעסמען מיטטע,
 מוים דער פֶּלוממענגלוטה. (ה) מונד מוים
 דעסמען מיטטע הערויס געטמאלטעטע
 זיך דא: בילד פֶּקֶן פֶּיער טהיערען, מונד
 פֶּקֶלגענדער מרט וואר מיהרע פֶּקֶרן, זיח
 האטטען מענטליכע בינדונג. (ו) מונד פֶּיער
 געזיכטער האטטע מיין יעדעס, מונד פֶּיער
 פֶּליגעל האטטע יעדעס פֶּקֶן מיהנען. (ז)
 מונד מיהרע פֶּיסע ווארען געמאדע, מונד
 מיהרע פֶּוסבמאלען גליכען דעם פֶּוסבמאלען
 מיינעס קמלבעס, מונד זיח פֶּונקעלטען
 גלייך דעם פֶּקֶלירטען ערלע. (ח) מונד זיח
 האטטען מענטענהענדע מונטער מיהרען
 פֶּליגעלן, מן מיהרען פֶּיער זייטען. עבען
 זיך דיא מנגעזיכטער מונד פֶּליגעל מאלער
 פֶּיער. (ט) מן מיינאנדער געטמאלטען ווא-
 רען מיהרע פֶּליגעלן, זיח וואנדטען נייע מן
 מיהרען גאנגע זיך; יעדער נאך דער זיי-

כָּבֵד נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם
 וַאֲרֵאָה מֵרָאוֹת אֱלֹהִים:
 (3) בַּחֲמִשָּׁה לַחֹדֶשׁ הָיָא
 הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְגָלוֹת
 הַמֶּלֶךְ יִיכִיָּן: (ג) הָיָה הָיָה
 דְּבַר־יְהוָה אֶל־יְחִזְקֵאל
 בֶּן־בוּזִי הַכֹּהֵן בְּאֶרֶץ
 כַּשְׂדִּים עַל־גַּהֲרֹבְרָתָהּ
 עָלֵיו שְׁמִיר־יְהוָה: (7) וַאֲרֵאָה
 וְהָיָה רוּחַ סְעָרָה בָּאָה מִן־
 הַצָּפוֹן עָנָן גָּדוֹל וְאֵשׁ
 מִתְּלַקַּחַת וְנִגָּה לּוֹ סָבִיב
 וּמִתּוֹכָהּ פָּעִין הַחֲשָׁמַל
 מִחוּץ הָאֵשׁ: (8) וּמִתּוֹכָהּ
 דְּמוֹת אַרְבַּע חַיּוֹת וְזָרָה
 מֵרֵאִיוֹן דְּמוֹת אָדָם לְהִנָּה:
 (1) וַאֲרַבְעָה פָנִים לְאַחַת
 וַאֲרַבְעֵ כְּנָפִים לְאַחַת לָהֶם:
 (2) וּרְגֵלֵיהֶם רַגְלֵי יִשְׂרָאֵל
 וּכְרַגְלֵיהֶם כְּכַרְגְּלֵי עֵגֹל
 וְנִצְצִים פָּעִין נְחֹשֶׁת קָלִל:
 (3) וַיְדֹ אָדָם מִתַּחַת
 בְּנִפְיָהֶם עַל אַרְבַּעַת
 רַבְעֵיהֶם וּפְנֵיהֶם וּכְנֵפֵיהֶם
 לְאַרְבַּעַתָּם: (4) חִבְרַת
 אִשָּׁה אֶל־אַחֻתָּהּ בְּנִפְיָהֶם

לֹא־יִסְבּוּ בְּלִכְתָּן אִישׁ אֶל־
 עֵבֶר פָּנָיו יֵלְכוּ: (י) וְדַמּוּת
 פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם וּפְנֵי אֲרִיָּה
 אֶל־הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי־
 שׁוֹר מִהַשְׂמָאוֹל לְאַרְבַּעַתָּן
 וּפְנֵי־נֶשֶׁךְ לְאַרְבַּעַתָּן: (יב)
 וּפְנֵיהֶם וְכַנְפֵיהֶם פִּרְדּוֹת
 מִלְמַעְלָה לְאִישׁ שְׁתֵּי
 חֹבְרוֹת אִישׁ וּשְׁתֵּי
 מִכְסּוֹת אֶת גְּוִיתָהֶנָּה: (יג)
 וְאִישׁ אֶל־עֵבֶר פָּנָיו יֵלְכוּ
 אֶל־אֲשֶׁר יִחְיֶה שְׂמֵה הָרוּחַ
 לִלְכָּת יֵלְכוּ לֹא יִסְבּוּ
 בְּלִכְתָּן: (יד) וְדַמּוּת הַחַיּוֹת
 מֵרְאִיָּהם כְּגַלִּי־גֵזֶשׁ
 בְּעֵרוֹת כְּמֵרְאָה חֲלָפִידִים
 הִיא מִתְחַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת
 וְנִגְהָ לְאִשׁ וּמִן־הָאִשׁ יֵצֵא
 בָּרֶק: (טו) וְהַחַיּוֹת רָצוּא
 וְשׁוֹב כְּמֵרְאָה חֲבֹזֶק: (טז)
 וְאַרְאֵה הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפֵן
 אֶחָד בָּאָרֶץ אֶצֶל הַחַיּוֹת
 לְאַרְבַּעַת פָּנָיו: (טז) מֵרְאָה
 הָאוֹפָנִים וּמַעֲשֵׂיהֶם כְּעֵין
 תְּרַשִּׁישׁ וְדַמּוּת אֶחָד
 לְאַרְבַּעַתָּן וּמֵרְאִיָּהם

טע זיינעם אנגעזיכטעס נמהמען זיט מיה
 רעם גמגעס ריכטונג. (י) דיו בילדונג מיה
 רעם אנגעזיכטעס וואר דעס מענטשענאנט
 זיטלע עהנליך, מונד זיין און אנגעזיכט לור
 רעכטען דער פיער, מונד זיין טיירגעזיכט
 לור זינקען דער פיער, מונד ווידער זיין
 מולערגעזיכט לו מולען פיערען. (יא) זי
 ווארען מיהרע אנגעזיכטער. מונד מיהרע
 פליגעל ווארען פֿען קעבן געטרעננט, ביי
 יעדעס ווארען לוייט מנאיינלכער געטלעכע
 סען, מונד לוייט דערזעלבן מוהילעטען
 מיהרע זיבער. (יב) מונד יעגליכעס נאך
 דער זיטע זיינעם אנגעזיכטעס נמהמען
 זיט מיהרע ריכטונג, דמחין, ווקלו דער
 טריעב זיט דרענגטע, גיגען זיט, נומער
 זיך מוואנענדער וועהרענד מיהרעס גמגעס.
 (יג) מונד דיו בילדונג דער טהיערע: זיט
 ווארען מנלוטוען וויט פיערקעהלען, ברענ
 נער וויט פֿעקעלן, דערען פֿלומענגלוטה
 מוואהער פֿוהר לויטען דען טהיערען. מונד
 זיין טטרהאלענקרמנן וואר מוס דמז פיער,
 מונד זיין בליטלעסלמנן ענטפֿוהר דעס
 פיער. (יד) מונד דיו טהיערע זיעפען הין
 מונד הער, דעס בליטלע עהנליך. (טו) מונד
 מיך בעטרמכטעטע דיו טהיערע, מונד
 זיהע, דמ בעפֿמנד זיך זיין כמד נעבען דען
 טהיערען מויל דער ערדע, נאך דער פיער
 פֿלעכען ריכטונג דער געזיכטער. (טז) דמז
 מנעזען דער רעדער מונד דערען מרבייט
 ווארען וויט מוים תרשיש, מונד מיינערלויט
 געטמלונג המטען מולע פיער, מונד

דערען געטמאלטונג מוזד דערען מרכיט
וואר זא, מלם ווערע מיין רחם מינערהאלב
דעם מנדערן. (יז) נאך מיהרען פיער זייטען
לז גיגען זיח מין מיהרען גמגע, קהנע
מיט געהען זיך לז ווענדען (יח) מוזד מיהרע
ריקען המטטען מיינע קהנע, דיז פורכט
באר וואר, מוזד פאלל מויגען ווארען מיהרע
ריקען! רינגטמאט ביח מאלען פיערען, (יט)
מוזד זא דיז טהיערע גיגען, בעוועגטען
זיך דיז רעדער נעבען מיהנען, מוזד זא דיז
טהיערע פאלן בארען זיך עמפארטוואנגען,
ערהאבען זיך מויך דיז רעדער. (כ) וואהין
דער טריעב דער בעוועגונג זיח דרענגטע,
דמאין בעוועגטען זיח זיך, פאלן דעס טריעבע
דער בעוועגונג געטוואנגען, מוזד מיהנען
לז זייטע ערהאבען זיך דיז רעדער, דען
דעם טהיערעם טריעב בעזענלטע מויך
דיז רעדער. (כא) זא יענע גיגען, גיגען מויך
דיזע, מוזד זא יענע טמאנדען, טמאנדען מויך
דיזע; מוזד זא דיזע פאלן דער ערדע זיך
עמפארטוואנגען, טוואנגען נעבען מיהנען
מויך דיז רעדער זיך עמפאר, דיזווייל דעם
טהיערעם טריעב מויך דיז רעדער בעזענלע
טע. (כב) מוזד דיז וואלבונג קבערהאלב
דער הייפטער דער טהיערע וואר געטמאל-
טעט, וויח מיינע פורכטבארע מיינעסטאלע,
ווייטהין זיך דעהנענד קבערהאלב מיהרע
הייפטער. (כג) מוזד מונטער דיזער וואל-
בונג ווארען מיהרע פליגעל גערמדע מיינער
מן דען מנדערן גערייחט, ביח יעדעס פאלן
מיהנען ווארען לוויח, דיז מיהרע לייבער

וּמַעֲשִׂיהֶם כַּאֲשֶׁר יְהוָה
הָאֹפֶן בְּתוֹךְ הָאֹפֶן: (י) עַל-
אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶן בְּלִכְתָּם
יֵלְכוּ לֹא יִסְבוּ בְּלִכְתָּן:
(יט) וְגִבֵּיהֶן וְגִבְהַתְּהֶן לְהַסְוִירָאָה
לָהֶם וְגִבְתָּם מִלֵּאֵת עֵינֵיהֶם
סָבִיב לְאַרְבַּעֲתָן: (יט)
וּבְלִכְתָּ הַחַיּוֹת יֵלְכוּ
הָאֹפְנִים אֶצְלָם וּבְהִנְשֵׂא
הַחַיּוֹת מֵעַל הָאָרֶץ יִנְשְׂאוּ
הָאֹפְנִים: (כ) עַל אֲשֶׁר
יְהִי־שֵׁם הָרוּחַ לְלִכְתָּ
יֵלְכוּ שָׁמָּה הָרוּחַ לְלִכְתָּ
וְהָאֹפְנִים יִנְשְׂאוּ לְעַמָּתָם
כִּי רוּחַ הַחַיָּה בָּאֹפְנִים:
(כא) בְּלִכְתָּם יֵלְכוּ וּבְעַמָּדָם
יַעֲמָדוּ וּבְהִנְשֵׂאָם מֵעַל
הָאָרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאֹפְנִים
לְעַמָּתָם כִּי רוּחַ הַחַיָּה
בָּאֹפְנִים: (כב) וְדַמִּיֹת עַל-
רֹאשֵׁי הַחַיָּה רִקִּיעַ כְּעֵין
הַקֶּרֶחַ הַנּוֹרָא נָטוּי עַל-
רֹאשֵׁיהֶם מִלְּמַעְלָה: (כג)
וְתַחַת הַרְקִיעַ כְּנִפְיֵיהֶם
יִשְׂרוּת אִשָּׁה אֶל־אֲחֻזָּתָהּ
לְאִישׁ שְׁתֵּי־מִכְסוֹת לְהִנָּה

מוטהילוטען. (כד) מונד זיך פֿערנאָהט דאָ
דאָז רויטען מיהרער פֿליגעל, גלייך דעם
רויטען גרעסער פֿלוטהען, וויא דעם מולד
מעכטיגען דענערסטיממע; זיך וויא זיך
גינגען, וואר'ס, וויא דאָז רויטען מיינעם
געטיממעלט, וויא דאָז מיינעם למגעס,
מונד זיך וויא זיך שטאנדען, זענקטען זיך
מיהרע פֿליגעל. (כה) דאָ ערטאָנטע מיינע
דענערסטיממע מיבער דער וואָלכונג, דיאָ
קבערהאלב מיהרעס הויפטעס וואָר —
מונד וויא בייא מיהרעס שטעהען זענקטען
מיהרע פֿליגעל זיך. (כו) מונד מיבער דער
וואָלכונג, דיאָ קבערהאלב מיהרעס הויפטעס
וואָר, שטאנד דאָז בילד מיינעם טהערקעס מויס
מיינעס סאָפֿיר געפֿערט, מונד מיבער דעם
בילדע דעם טהערקעס, וואָר מיינ בילד, וויא מיינ
מענט געשטאָלטעט, דאָז מוינ דעמאָלבען
זיך בעפֿאָנד. (כז) מונד זיך זאָה דאָ, וויא
מיינע השמל'ס פֿעררע, פֿאָן פֿייריגען
מויסזעהען מיינערהאלב מונד רינגסמוס,
פֿאָן דען לענדען מויפֿווערטס מונד פֿאָן דען
לענדען מבווערטס; קאָן עס זיך וויא מיינ
נע פֿייערסגלוטה פֿאָר, מונד האַטטע מיינען
שטראַהלענגלומן רינגסמוס. (כח) וויא דעם
באָגעס מויסזעהען, דער מין מיינער וואָקע
זיך רעגענטאָגע ערטיינט, זיך וואָר דער
שטראַהלענגלומן רינגסמוס מולטויען, דיעס
וואָר דעם בילדעס מולומן פֿאָן דער הערר
ליכטייט גאָטטעס. מונד מולס זיך דיזעס
זאָה, פֿיעל זיך מוינ מיינע זיכט, מונד
הערטע דיאָ שטיממע דעם רעדענדען.
ג (יב) דאָ ערהאָב זיך מיינ ווינד, מונד זיך

וּלְאִישׁ שְׁתֵּימִכְסוֹת לְהִנָּח
אֶת גּוֹיֹתֵיהֶם: (כד) וְאִשְׁמַע
אֶת־קוֹל כְּנָפֵיהֶם בְּקוֹל
מַיִם רַבִּים בְּקוֹל־שָׁדַי
בְּלִכְתָּם קוֹל הַמֶּלֶךְ בְּקוֹל
מַחֲנֶה בְּעַמָּד תְּרַפִּינָה
כְּנָפֵיהֶן: (כה) וַיְהִי־קוֹל מֵעַל
לָרָקִיעַ אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ
בְּעַמָּד תְּרַפִּינָה כְּנָפֵיהֶן:
(כו) וּמֵעַל לָרָקִיעַ אֲשֶׁר
עַל־רֹאשׁ כְּמֵרָאָה אֲבִי־
סִפּוּר דְּמוּת כְּסֵא וְעַל־
דְּמוּת חֲכָמָה דְּמוּת
כְּמֵרָאָה אֲדָם עָרִי
מִלְמַעְלָה: (כז) וְאִרְאוּ בְּעֵין
חֲשָׁמַל כְּמֵרָאָה־אֵשׁ בֵּית־
לָהּ סָבִיב כְּמֵרָאָה מִתְּנִי
וּלְמַעְלָה וּמִמֵּרָאָה מִתְּנִי
וּלְמַטָּה רְאִיתִי כְּמֵרָאָה־
אֵשׁ וְנִגַּה לֹא סָבִיב: (כח)
כְּמֵרָאָה תִּקְשַׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה
בְּעֵינֵי בְּיוֹם הַגִּשְׁמֵן מֵרָאָה
הַנִּגָּה סָבִיב הוּא מֵרָאָה
דְּמוּת כְּבוֹד־יְהוָה וְאִרְאָה
וְאִפֹּל עַל־פְּנֵי וְאִשְׁמַע קוֹל
מִדְּבָר: ג (יג) וְתִשְׁאַגִּי רוּחַ

פֿערנמאָסן [הינטער חיר חיון מעכטיגסט
טטוראגעטאָנע: „געפריזען זיין די הערע
זיכקייט גאָטטעס, מוים יעגליכען טטאָנע
פונקטע!“

וַאֲשַׁמַּע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ
גָּדוֹל בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְהוָה
מִמָּקוֹמוֹ:

ברכות אחר ההפטרה

ואמר קריאתו יצרך כעסתיך ברכות אחרונות שלו.

(זעגנענספראך נאך דער הפטרה.)

ברוך. געאָקט זייעסט דו, עוויגער מונער
גאָט, קאָניג דער וועלט, בילדער מונער וועלטען,
מאָס מונערעכט מונערקאָננט מין יעגליכען לייט
מוטער, גאָט דער טרייע, דער דו ספריכט
מונד פֿאַרפֿיהרט, לונגט מונד העלט, דעסמאָן
ווערטע מונערמאָנט דער ווערהייט מונד דען
רעכטע געזעס.

נאָמן. מין טרייע פֿערקאָרט ביזט דו, עוויגער
מונער גאָט, מונד גלויבדיג זינד דיינע ווערטע,
מונד מין זיכט מין מיינליגעס דיינער ווערטע
געזעס מונערעכטע מונד ווירקונגסאָן פֿאַן דיר
מוים; דען מין גאָט, מין קאָניג דער טרייע
מונד דעס ערבמאָנט, ביזט דו. געאָקט זייעסט
דו, עוויגער, גאָט דער טרייע מין מון זיינען
לונגטען.

רחם. ערבמאָנט דיר מיבער ציון, די דו מוים
די דו טעטעס, מוים וועלכער דו זעכען פֿיר מונד
קוואַלט, מונד דער געמיטהעטעטרייכט מאָס במוד,
מין מונערקאָנטע, דיינע הילפֿע סטראָהלען. געאָקט
זייעסט דו, עוויגער, דער ציון מיט מיהרען קינע
דעך ערפֿרייעט.

שמחנו. ערפֿרייע מונד, עוויגער, מונער גאָט,
דורך אליהו, דיינען טרייעמערקענען פֿערקעטען,
מונד דורך דו קאָניגטאָן דעס הויזעס דוד'ס,
דיינעס געמאָנטען; וועג במוד ער קעמטען מונד
מונער הערן ערפֿרייען, מויל דעס מויל זיינען
זיטלע קיין פֿערטער טהאָקען! נישטער וועגטען
פֿערטער זיינע הערליכקייט זיך מנאָיגען; דו
ביי דיינען היליגען נאָמען דו מיהט לוגעסווען
רען העסט, דעס זיין זיכט מין עוויגקייט נישט מונד
נישטערמאָנט פֿאַרשטען ווערדע. געאָקט זייעסט
דו, עוויגער, סוף מונד סירט דוד'ס!

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם. צוּר כָּל הָעוֹלָמִים צָדִיק
בְּכָל הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנָּאֶמֶן
הָאֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמַּדְבָּר וּמִקְוֶה.
שָׁפֵל דְּבָרָיו אֱמֶת וְצָדִק:

נֶאֱמֵן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְנֶאֱמִינִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד
מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזֹר לֹא יֵשׁוּב רִיקָם.
כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמֵן אַתָּה: בְּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנָּאֶמֶן בְּכָל דְּבָרָיו:

רחם על ציון כי היא בית
חיינו. וְלַעֲלוּבֵת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מְשַׁמֵּחַ צִיּוֹן בְּבִנְיָה:

שמחנו יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ
הַנְּבִיא עֲבָדֶךָ. וּבְמַלְכוּת בֵּית
דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. בְּמַהֲרָה יָבֹא וְיַגְלֵל
לְבָנוּ. עַל פֶּסֶאֹל לֹא יֵשֵׁב זָר.
וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אַחֲרִים אֶת כְּבוֹדוֹ
כִּי בְשֵׁם קֹדֶשׁ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שְׁלֹא
יִכָּפֹר גֵּרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶגֶן דָּוִד:

על. פִּיר דִּימָא לַעֲהֵרֵע, פִּיר דַּעֲן גַּמְטֵעֵט
 דִּיעֲנֵכֵט, פִּיר דִּימָא פִּרְמֵעֵטֵעֵן, מוֹנֵד פִּיר
 דִּיעֲזֵעֵן טַמָּג דַּעֲט וּמְכַעֲנֵעֵטֵט דַּעֲן דוּמ,
 עוּוֹיגֵער מוֹנֵער גַּמְטֵט, מוֹנֵג גַּעֲטֵפֵעֵנֵדֵעֵט
 הַמֵּט, לֹר פִּירִידֵע מוֹנֵד לֹר וּמִנֵּכֵע, לֹר
 ווִירִיגוֹג מוֹנֵד לֹר פִּעֲרֵהֵעֵרֵכֵלִיגוֹג; פִּיר מוֹל
 דִּיעֲט דִּמְנֵקֵעֵן, עוּוֹיגֵער מוֹנֵער גַּמְטֵט, ווִיר
 דִּיר מוֹנֵד פִּרִּיעֵעֵן ווִיר דִּיר — ק מִתְּגֵע
 דִּיין כּוּמֵע מִיחֲמֵעֵרוּעֵהֵרֵעֵנֵד, פִּיר מוֹנֵד
 פִּיר, מִיכ מוֹנֵדֵע מוֹלֵעֵר לַעֲבֵעֵנֵדֵעֵן וּעֵזֵעֵן
 גַּעֲפִרִיעֵעֵן וּעֵרֵדֵעֵן. גַּעֲלֵקֵט זִיעֲטֵט דוּמ,
 עוּוֹיגֵער, דַּעֲר דִּמָּהִילִיגֵעֵט יִשְׂרָאֵל מוֹנֵד דִּימָא
 פִּעֲטֵעֵט לִיִּטֵּעֵן.

על התורה ועל העבודה ועל
 הנביאים ועל יום חג השבועות
 הורה שנתת לנו יי אלהינו
 לששון ולשמחה לכבוד
 ולתפארת: על הכל יי אלהינו
 אנו מודים לך ומברכים אותך
 יתברך שמו בפי כל חי תמיד
 לעולם ועד. ברוך אתה יי
 מקדש ישראל והזמנים:

תפלה בעד שלום המלך והמלכה יר"ה

הנותן תשועה למלכים וממשלה לגסיכים. מלכותו מלכות
 כל עולמים. הפוצה את דוד עבדו מחרב רעה: הנותן בים
 דרך ובמים עזים נתיבה. הוא יברך וישמור ויגזור ויעזור וירומם
 ויגדל וינשא למעלה את אדונינו

הקייזער פראנץ יאזעף הראשון

ואת הקייזערין

עליונאפעט ואת היורש עזר ערצהערצאג רודאלף

ירום הודם: מלך מלכי המלכים ברחמי יחיים וישמרם ומכל
 צרה ויגון ונזק יצילים. וידבר עמים תחת רגליו ויפיל שונאיו
 לפניו ובכל אשר יפנה יצליח: מלך מלכי המלכים ברחמי יתן
 בלבם ובכלב כל יועציו ושוריו רחמנות לעשות טובה עמנו ועם
 כל ישראל. בימיו ובימינו תישע יהודה וישראל ישכון לבטח
 ובא לציון גואל. וכן יהי רצון. ונאמר אמן:

געבעט פִּיר דַּעֲן לאנדעספאטער.

מאָנעכ־טִיגֵער גַּמְטֵט מוֹנֵד וּעֲלֵטֵעֵהֵעֵרֵכֵר! דַּעֲר דוּמ קִמְיִגֵע מוֹנֵד פִּירִטֵעֵן הַמֵּט
 עֲרִקֵקֵעֵן מוֹנֵד בַּעֲרוּפֵעֵן, מוֹנֵד זִימָה הַמֵּט מִיחֲמֵעֵרִיסֵטֵט מִיט מוֹלֵעֵן גַּמֵּבֵעֵן דִּיעֲנֵער הוֹלֵד
 מוֹנֵד ווִירִידֵע, דִּמָּט זִימָה מִיחֵן ווִירִיהִיט מוֹנֵד מִיחֵן גַּעֲרֵעֵכ־טִיגִיקִיט מִיחֵהר פִּתְלֵק רַעגִירֵעֵן,
 גַּעֲזֵעֵטֵן מוֹנֵד רַעכֵּט הַמֵּנֵדֵהֵמֵבֵעֵן, דַּעֲן גַּמְטֵעֵט־פִּרִיעֵדֵעֵן מוֹיִל עֵרֵדֵעֵן טִירֵעֵעֵן, מוֹנֵד
 מוֹלֵע מִיִּלֵּדֵעֵן גַּמֵּבֵעֵן בִּרִיגֵעֵן, יַעֲדֵער זִיעֲטֵט פִּתְלֵקֵע מוֹנֵד לִמְדֵע — פִּעֲלִיִּהֵע דִּיעֲנֵעֵן

גאָטטוילען טוטן מונד בייחטטמנד מונדערן פֿירטטען מונד הערן, דיינען געזאָגט
טען, דען קיינער

פֿראַגן יאָזעף דעם ערסטען.

פֿיר דען וויר לו דיר בעטען, מאל טרייע מונטערטהענען פֿיר מיהרען הערן, וויר קיין
דער פֿיר מיהרען פֿאטער בעטען.

מעהרע זיינע טאגע, מונד קראַנע מיהן וויט זינג, רוחן מונד הערליכקייט — זעגנע
מאלע, דיז זיינען טהראַנע מונד הערלען דיז נעכטען זינד, דיז קיינערין

עליזאבעט אמאליע עאוגעניע.

דען קראַנפֿרינלען: ערלהערלעך

רוזאליה.

מאלע מונטעהאָרעגן דעם ערהאבענען, גאָררייכען פֿירטענטמאָמעס.

זעגנע דוז געזאָמטע פֿאטערלונד, דאָס זיינערמאָט מונד פֿריעדע זיינע טטעמאָמע
זיינע, ליכט מונד וויסענטמאָט דוז פֿאָלק ערהאָהע, טאָגנע מונד גאָטעספֿאָרעכט
דיז מונטערע לעבענסקראַפֿט מיין פֿאָלקע זייט.

גיב, אָ גאָט, דאָס וויר דעם זעגענס טהיילהאָפֿט, ווערדען, זיינען עהרענטמאָנד
געווינען מיין פֿאטערלונדע, דען וויר מין לעבע מונד טרייע מנהעגליך זינד; וואָהל
וואָלען פֿינדען מונטער דען מענטען, וויר גמאדע מונד ערמאָמען לו פֿינדען
האָפֿען פֿאָר דיינען וועלטענטהראַנע! אָמין.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵּיתָךָ עוֹד יִהְיֶה פֶּלֶא:

אַשְׁרֵי הָעַם שֶׁבָּכָה לֹא אֲשֵׁרֵי הָעַם שֶׁיֵּי אֱלֹהָיו:

תִּהְיֶה לְדוֹר אֲרוֹמָמָה אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ וּבְאַבְרָכָה שְׂמָךְ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל
יוֹם בְּאַבְרָכָה וּבִהְלֵלָה שְׂמָךְ לְעוֹלָם וָעֶד: גְּדוֹל "וּמְהֵלָּל מְאֹד וּלְגִדְלָתוֹ אֵין
חֶקֶר: דוֹר לְדוֹר יִשְׂפַח מַעֲשֵׂיךָ וּגְבוּרָתֶיךָ יִגְדֹּל: הַדָּר כְּבוֹד הַדָּר וְדִבְרֵי
גִּפְּלֹאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: וְעֲזוֹ נִזְרָאוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ וּגְדִלְתֶּךָ אֲסַפְּרָנָה: זָכַר רַב טוֹבָךָ
יִבְיָעוּ וְצִדְקָתֶךָ יִרְגְּנוּ: חֲנוּן וְרַחוּם " אֶרֶךְ אַפִּים וּגְדוֹל חֶסֶד: טוֹב " לִפְל
וְרַחֲמֵי עַל כָּל מַעֲשֵׂי: יוֹדֶךָ " כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְחֲסִידֶיךָ יִבְרַכּוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתֶךָ
יֹאמְרוּ וּגְבוּרָתֶךָ יִדְבְּרוּ: לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי הָאָדָם גְּבוּרָתִי וְכְבוֹד הַדָּר מַלְכוּתִי:
מַלְכוּתֶךָ מַלְכוּת כָּל עַלְמִים וּמִמְשַׁלְתֶּךָ בְּכָל דוֹר וָדוֹר: סוֹמֵךְ " לְכָל הַנִּפְלְאִים
וְזוֹקֵק לְכָל הַכַּפּוֹפִים: עֵינֵי כָל יִלְדֵי יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם
בְּעֵתוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת יָדְךָ וּמַשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן: צַדִּיק " בְּכָל הָרָבִי וְחֲסִיד
בְּכָל מַעֲשֵׂי: קָרֹב " לְכָל קִרְאִיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאַמֶּת: רִצּוֹן יִרְאִיו יַעֲשֶׂה
וְאֵת שְׁוֹעֵתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר " אֶת כָּל אֲהָבָיו וְאֵת כָּל הָרָשָׁעִים
יִשְׁמִיד: תִּהְיֶה " יִדְבֶּר־פִּי וּיְבָרֶךְ בָּל בָּשָׂר שֶׁם קִדְּשׁוּ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאַנְחֵנוּ
נִבְרָךְ יְהִי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(בייטן לזכרונות חגגן דער תורה ספרייכט דער פֿערבעטער :)

יהללו. וועגן זיין פרייזען דען נאמען געטטעס ;
דען מ'זאגט ערשטענע געפֿייערט מיט זיין נאמען
מיינליך מונד מוילן !

הודו. זיינע מיינעטע מיט מיכער ערדע
מונד היינטענע מיינעטע. ער מיט'ס, דער
דימ ווירדע זיינעס פֿעקסעס ערשטע ; ער מיט
דער כוהנעסגומען מ'זאגט זיינער פֿערבעטער, דער
זעהנע ישראל'ס, דעס מיהר, בעפֿריינדעטען פֿעקס
קעס — וועבעט געטט ;

לדוד. פֿעקס דוד מ'זאגט. דעס עוויגען
ווייזע דים ערדע זיך זעהט מ'זאגט, וואס זיין
פֿעקס, דים וואלט מונד מ'זאגט, דים זיין בעוועקע
נען. דען ער מיט'ס, דער מיכער מערענען זיין
געגרינדעט, מונד מיכער סטערקענען זיין בעפֿעס
טייגעטעס. ווער מעכער דער דען בערג דעס
הערען בעסטייגען, מונד ווער ווילן מ'זאגט זיינער
הייזענען סטעטע ? דער זיינע הענדע ריין ערשטע
מונד זיינען הערלעכע מיט, דעס טריגליכען
זיין זיינע זעלע געווייזט מונד דער מרגליכע
זיין לוגעסווערען הענט. דינער ערשטענע דען
זענען פֿעקס עוויגען מונד דים טוגענד מ'זאגט ווער
פֿעקס דעס געטטע זיינעס הייזעס. מונד דעס
מיט דעס געטטע זיינער פֿערבעטער ; דעס,
דימ נאך דיינער פֿריינדליכקייט סטערבענדען,
יעקב — סלח. — ערשטע, מיהר טהערע,
מיינע הייפטער, סוויגעט לור הערע מייך, מיהר
עוויגען פֿעקסען, מויל דעס מיינליכע דער פֿירטע
דער הערליכקייט ! ווער מיט דער הערליכקייט
פֿירטע ? געטט דער מעכטיגער מונד מ'זאגט ווער
דער עוויגע, דער הער מ'זאגט קריגע. ערשטע,
מיהר טהערע, מיינע הייפטער, ערשטע מייך,
מיהר עוויגען פֿעקסען, מויל דעס מיינליכע דער
קעניג דער הערליכקייט ! ווער מיט ער, דער
קעניג דער הערליכקייט ? געטט דער הערשטע
דען מיט'ס, דער מ'זאגט קעניג פֿערבעטענע —
סלח.

יהללו את שם יהוה כי
נשגב שמו לברו :

והקהל עונים.

הודו על ארץ ושמים : וירם קרן
לעמו תהלה לכל חסידיו לבני ישראל
עם קרבן הלהיה :

לדוד מזמור ליהוה הארץ
ומלואה תבל וישיבי בה : כי
הוא על ימים יסדה ועל נהרות
יכוונה : מי יעלה בהר יהוה ומי
יקום במקום קדשו : נקי כפים
ובר לבב אשר לא נשא לשוא
נפשי ולא נשבע למרמה : ישא
ברכה מאת יהוה ויצדקה מאלהי
ישעו : זה דוד ה'שמו מבקשי
פניו יעקב סלה : שאו שערים
ראשיכם והנשאו פתחי עולם
ויבא מלך הכבוד : מי זה מלך
הכבוד יהוה עוזו וגבור יהוה
גבור מלחמה : שאו שערים
ראשיכם וישאו פתחי עולם
ויבא מלך הכבוד : מי הוא זה
מלך הכבוד יהוה צבאות הוא
מלך הכבוד סלה :

(ווען מ'זאגט ספר תורה מ'זאגט ארון הקדש סטעלט, זאגט מ'זאגט :)

ובנהח יאמר שובה יהוה רבבות אלפי ישראל : קומה יהוה
למנוחתך אתה נארוץ עזך : כהניך ילכשו צדק וחסידיך ירננו :
בעבור דוד עבדך אל תשוב פני משיחך : כי לקח טוב נתתי

לכם תורתִי אל תִּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ
מֵאֲשֶׁר: הִרְכִּיחַ דָּרְכֵי נָעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם: הִשִּׁיבֵנו יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁוֶבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ בְּקָדְרָם:

כס"ז שו"ת שו"ת ח"ק וס"כ מתפללין חפלת מוסף.

ת פ ל ת מ ו ס ה

כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבֹה גִּדְּל לְאֱלֹהֵינוּ:

אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבֹרָהם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיּוֹן גּוֹמֵל
חֲסִדִּים טוֹבִים וְקֹנֶה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסִדֵי אֲבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לְבָנָי
בְּנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ עֶזְרָה וּמוֹשִׁיעַ וּמִגֵּן: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִגֵּן אֲבֹרָהם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדַנִּי מְחִיָּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נֹפְלִים
וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקִים אֲמוּנָתוֹ לִישְׁנֵי עֶפְרָה. מִי
כְמוֹד בַּעַל גְּבוּרָתוֹ וּמִי דוֹמֵה לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמַחְיָה וּמַצְמִיחַ
יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמַר אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחִיָּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קְדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קְדוֹשׁ וּקְדוּשִׁים בְּכָל יוֹם יְהִלְלוּךָ סֵלָה:
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקְדוֹשׁ:

אַתָּה בְּחֶרְפָּנוּ מְכַלְכֵּל הָעַמִּים. אֶהְבֵּת אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מְכַלְכֵּל הַלְשׁוֹנוֹת. וְקִדְּשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקִרְבָּתָנוּ מִלִּפְנֵי
לְעִבּוּדֶיךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאָתְךָ:

וְתִתֵּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה
חֲגִים וְזִמְנִים לְשִׂשׁוֹן. אֵת יוֹם חַג הַשְּׁבָעוֹת הַזֶּה.
זִמְן מִתֵּן תּוֹרָתָנוּ מִקְרָא קֹדֶשׁ. וְזָכַר לִיצִיאַת מִצְרַיִם:

ומפני. מולין, חב מונע רעב פֶּעֱהֵל טְרִיטֵי
טע מוסטען מוים מונע רעבן ומונע וויר
ומונע רעבן, מונע למונען וויר זעלבסט דינו

ומפני חטאינו גלינו
מארצנו ונתרחקנו מעל

ענטפערונג מוים מונערען ענדרייכע
מונז לז, מונד נישטער פערמאגן וויר עס,
היכלומוזלען, לז ערטיינען מונד מונז לז
מנבעטונג היכלומוערען פער דיר, מיט
הויזע דיינער וומהל, מין יענען העהרען
מונד געהייליגטען טעמעל, דער נאך
דיינען נאמען ווירד געמאכט, קב דער
ליגעלונגען מאכט, דיז מן דיינען הייליג-
טהומע זיך האט פערגריפען. ק, דאס
עס דיר געפאלען וקגע, עוויגער, מונער
מונד מונערער פערטער גאטט, ערבמ-
מענטפאלער קאניג, דיר וויערער מונער
מונד דיינעם הייליגטהומעס, מין דיינער
מונענדליכען מילדע לז ערבממען, וקגעסט
מין בעלדע דאס עס וויערער ערבויען מונד
מיט הקהערער גאקיע עס מוהטממהלען!
מונער פערטער מונד קאניג! וקגעסט דאס
באלד דיז הערליכקייט דיינער רעגירונג
מיבער מונז קפערעכערען, דיינע הקהייט
דורך מונז פער דען מויגען מאלער לעבענדען
ענטפאלטען. ניט פריינדליך מונערע לער-
טטרייטען מוים דער פאלקער מיטטע מויל,
מונד מונערע מויםמינמנער געבאמנטען,
פיהרע מוים מאלען למען דעס ענדקריי-
עס לזממען. ברינגע נאך ציון, דיינער
טממט, מיט יובעלמנגע מונז, מונד נאך
ירושלים, דער דיר געווייהטען טעמעטט,
מוס מוהטממעהרענדע פריידע מונז לז
געוועהרען. מויל דאס דערט וויר ווידער
דיז קפער מונערער פאלייט דיר טפענ-
דען, דיז טעגליכען, מיהרער מנכרדונג,
מונד דיז מוסף-קפער, מיהרער פארטרייט
געמעס, מונד דאס מוסף-קפער דעס

אדמרתנו ואין לזנחנו
יכולים לעלות ולראות
ולחשתחורת לפניך
ולעשות חובותינו בבית
בחירתך בבית הגדול
והקדוש שנקרא שם
עליו מפני היר השלוהה
במקדש: יהי רצון
מלפניך יי אלהינו ואלהי
אבותינו מלך רחמן
שתשוב ותרחם עלינו ועל
מקדשך ברחמיך הרבים
ותבנחו מהרה ותגדל
כבודו: אבינו מלכנו. גלה
כבוד מלכותך עלינו
מהרה והופע והנשא
עלינו לעיני כל חי. וקרוב
פזורנו מבין הגוים.
ונפוצותינו כנס מירכתי
ארץ. ותביאנו לציון עירך
ברנה. ולירושלים בית
מקדשך בשמחת עולם.
ושם נעשה לפניך את
קרבות חובותינו ומידים
בסדרים ומוספים
בהלכתם: ואת מוסף יום

וּמִכְעַנְפֵּסְטֵטֵט ווערדען דערט וויר דיר
ווייזען מונד דערבריקגען מין ליבע, גאנץ
וויא דיין ווילע עס מנגעקערדעט, וויא דאס
מין דיינער לעהרע עס מונד פֿאָרגעטריע-
בען האַסט, דורך דיינען דיענער משה,
דעם מוים דעם מונדע דיינער הערליכע-
קייט עס מיינגעגעבען ווארד, וויא פֿאָלגט:

וביום. מונד מן פֿעסטמאגע דער ערסט-
לינגע, ווען מיינע נייע טפענדע מיהר בריי-
געט דעם עוויגען לו עהרען, מן פֿעסטע
דער וואָלען, זאלן מיינע הייליגע פֿערקינד-
גאנץ פֿיר מייך זיין, קיינערלייז מרבייט
דירפֿט מיהר פֿערריכטען, דאמיט מיהר
זאלן דערבריקגען מין פֿייערקפֿער דעם
עוויגען לו עהרען: טייער, יונגע רינדער,
לוייז, מיינען ווידער, זיבען לעהער,
מיינעזאריגע, קאנע פֿעהלער, מויל דאס זיט
מייך מנגערעכעט ווערדען.

ומנחתם. מונד מיהר זעהל מונד טרונק-
קפֿער, דער פֿערקערדונג געזעט: דרייט
לעהנטעל פֿיר יעגליכען טייער, לוייז לעה-
טעל פֿיר דעם ווידער, מין לעהנטעל פֿיר
יעדעס אַמס, מונד ווין, וויא דאס געוואָהנליכע
טרונקקפֿער, מיינען בקק לור זיהונג, מונד
לוייז טעגליכע קפֿער מיהרער מונקערדונג
געזעט.

אלהינו. מונדער מונד מונדערער פֿעטער
גאָט! ערבארענספֿאלער קאָניג! ער-
בארע דיר מונדער! מוילגיטיגער גאָדע-
טפענדער, ווערע ערהערענד דיר מונד לו,
אָמס מין דער פֿילע דיינעם ערבארענס,
דיין וואָלען מונד ווידער מנגעדייזען,

חג השבועות הזה.
נעשה ונקריב לפניך
באהבה פמצות רצונך.
כמו שפרתבת עלינו
בתורתך. על ידי משה
עבדך מפי כבודך כאמור:

וביום הבכורים
בהקריבכם מנחה חדשה
ליי בשבעותיכם מקרא
קדש יהיה לכם. פל
מלאכת עבודה לא תעשו:
והקרבתם עלה לריח
ניחח ליי. פרים בני בקר
שנים איל אחד. שבעה
בכשים בני שנה:

ומנחתם ונספיהם
כמדבר. שלשה עשרנים
לפר ושני עשרנים לאיל.
ועשרון לכבש ויין כנסכו.
ושעיר לבפר. ושני
תמידים כהלכתם:

אלהינו ואלהי אבותינו
מלך רחמן רחם עלינו
טוב ומטיב הדרש לנו
שובה אלינו בהמון רחמיו

בגלל אבות שעשו רצונך
בנה ביתך בבית חלקה וכוונ
מקדשך על מכונו ותרצנו
בבנינו ושמחנו בתקינו
והשב פהנים לעבודתם
ולוים רשירם לזמרם
והשב ישראל לגויהם ושם
נעלה ונראה ונשתחוה
לפניך בשלש פעמי רגלינו
בכתוב בתורתך שלוש
פעמים בשנה יראה כל
זכורך את פני יי אלהיך
במקום אשר יבחר בחר
המצות ובחר השבעות
ובחר הסכות ולא יראה
את פני יי ריקם: איש
במתנת ידו בברכת יי
אלהיך אשר נתן לך:

מוסד דער פֿעטער ווילען, דיז דיינעס
ווילען נאכגעלעבט. ערבויע דיינען טעמפעל
ווידער, וויז עהעדעס, מונד בעגרינדע
דיין הייליגטהוט מויל זיינע מיינסטיגע
סטעטטע; געוועהרע דען מכליק זיינעס
בויעס מונד ערפֿרייע דורך זיינע ווידער
הערטטעלונג מונד, מונד זעטלע ווידער
מיין דיז פריסטער מין מיהרען דיענסט
מונד דיז לויז בייז מיהרעס זאנגע מונד
זמיטענטפילע, מונד ישראל פֿיהרע ווידער
נאך מיהרעס מיינסטיגען ווקהניטלע. מויל
דאס דמהין וויר ווידער לו ווילען פֿערמאכט
גען, וויר דערט ערטיינען מונד מונד לור
מנבעטונג פֿער דיר הינווערפֿען, מן דען
דרייט ווילען פֿערמאכטעסטען. וויז מין דיי
נעס לעהרבווע עס פֿערקעטריבען מיזט:
דרייטמאל מיט ימהרע זאל יעגליכע מאנס
פֿערזאן בייז דיר ערטיינען פֿער דעס
עוויגען, דיינעס גאטטע, מן דעס קרטע,
דען ער ערוועהלען ווירד: מן פֿעסטע
דער מונגעזייערטען ברקדע, מן ווקענע
פֿעסטע מונד מן לויבהיטטענפֿעסטע!
מונד ניווער זאל מן לער ערטיינען
פֿער דעס עוויגען; זאנדען יעגליכער נאך
מאטגאבע זיינעס פֿערמאכענס, נאך דעס
זעגען דעס עוויגען, דיינעס גאטטעס, דען
ער דיר געטפענדעט האט.

והשיאנו יי אלהינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום
לשמחה ולששון באשר רצית ואמרת לברכנו. קדשנו במצותיך
ותן חלקנו בתורתך שבענו משובך ושמחנו בישועתך וטהר
לבנו לעבדך באמת והנחילנו יי אלהינו בשמחה ובששון
מועדי קדשך. וישמחו בך ישראל מקדשי שמך. ברוך אתה
יי מקדש ישראל והזמנים:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם והשב את העבודה
לדביר ביתך. ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל ברחון ותהי

לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ: וְתַחֲזִיגָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבָךְ לְצִיּוֹן
בְּרַחֲמִים: בְּרוּךְ אַתָּה יי המַחֲזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים אָנחנו לך שְׂאֵתָה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר
חַיֵּינוּ מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר גּוֹדֵל לָךְ וְגִסְפָּר תְּהַלֵּתָךְ. עַל חַיֵּינוּ
הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ וְעַל גְּשֻׁמוֹתֵינוּ הַמְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל גְּסִיף שֶׁבָּכַל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל-
גְּפִלְאוֹתֶיךָ וְשׁוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבָּכַל עַת עָרֵב וְבוֹקֵר וְצַהֲרַיִם. הַשּׁוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ.
וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תִמּוּ חֲסִדֶיךָ מֵעוֹלָם קוִינֵנוּ לָךְ:

וְעַל כָּלֵם יִתְבָּרֵךְ וְיִתְרוֹמֵם שְׁמֶךָ מַלְכֵנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכָל הַחַיִּים יִירֹךְ סֶלָה וְיִהְלֹל אֶת שְׁמֶךָ בְּאַמַּת הָאֵל
יִשְׁוֹעֵתָנוּ וְעִזְרָתָנוּ סֶלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יי הַשּׁוֹב שְׁמֶךָ וְלָךְ נִאֲרָה
לְהוֹדוֹת:

שִׁים שְׁלוֹם מִזְכְּרָה וּבִרְכָּה חֵן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ בְּרַכְנוּ אָבִינוּ כְּלָנוּ כְּאַחֵר בְּאֹזֶר פְּנִיךָ כִּי בְּאֹזֶר
פְּנִיךָ נָתַתָּ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וְצַדִּיקָה וּבִרְכָּה
וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם וְשׁוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת-עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּכָל-
עַתָּה וּבְכָל-שָׁעָה בְּשְׁלוֹמָךְ: בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּשְׁלוֹם:

אֱלֹהֵי נָצוֹר לְשׁוֹנֵי מִרְעַ וּשְׁפָתֵי מַדְבַּר מְרֻמָּה וְלִמְקַלְלֵי
נַפְשֵׁי תְּדוּמָה וְנַפְשֵׁי כְּעָפָר לְכָל תְּהוֹמָה. פֶּתַח לְבִי בְּתוֹרָתְךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תְּרַדּוּף נַפְשִׁי וְכָל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מִהֲרֹרָה הִפֵּר
עֲצָתָם וּקְלָקַל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לִמְעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לִמְעַן יְמִינְךָ.
עֲשֵׂה לִמְעַן קֶדְשֶׁתְךָ. עֲשֵׂה לִמְעַן תּוֹרָתְךָ. לִמְעַן יִחַלְצוֹן יְדִידֶיךָ.
הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעֵגְלִי: יְהִי לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יי
צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל וְאֲמָרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. שִׁיבָנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְחֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ: וְשֵׁם גִּבּוֹרְךָ בִּירְאָה בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים
קִדְמוֹנוֹת: וְעִרְבָה לִי מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קִדְמוֹנוֹת:

תפלה לשליח צבור בקול

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב.
האל הגדול הגבור והנורא. אל עליון. גומל תמיד טובים. וקנה הכל וזכר
תמיד אבות. ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה: מלך עוזר ומושיע
ומגן: ברוך אתה יי מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע: מכלל חיים
בחסד מחיה מתים ברחמים רבים סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים.
ומקים אמונתו לישגי עפר. מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך. מלך ממית
ומחיה ומצמיח ישועה:

ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך אתה יי מחיה המתים:

נעריצך. פרייזען וואללען דיינע מחט וזיך
מונד הייליגען, מין דער טרויטען רעדעווייזע
דער הייליגען שרפים, די מין הייליגער פער-
קלערונג דיינען נאמען הייליגען, ווי דורך דיי-
נע פאקטעטען עס פערלייכעט מיט: מונד
מיינער ריען דען מנדערן לו מונד טערמך:
קדוש. הייליג, הייליג, הייליג מיט דער
העכערטערען גאט, תלול מיט די גאנצע
ערדע זיינער ומיעסטעט!

כבוד. זיינער הערליכקייט מיט תלול
די וועלט, דערמאנען זיינע דיענער
מיינער דען מנדערן! ווי מיט מללגעבען
די טעטעטע זיינער הערליכקייט! מוס
מונד מוס זיך ווענדענד, רופען
זי, ער זי געפרייענען!

ברוך. געפרייען זיין די הערליכקייט
גאטעס, מין יעגליכען טאמנדפונקטע.
ממקומו וועג ער דאך מין זיינער מללגעבען
ווארט ערמאנעטען זיך לווונדען מונד טעטע
דען זיינע הוד דען פאקטע, די דין מיינהייט
זיינעט נאמען מבענדס מונד ווענדעט, מיט יעדען
טאג מויעס נייע מנדערקענען, מונד מין זיכע
פאקטע היגעבונג לוויהמל דורך דין שמע מיהס
הודיגען.

שמע. הארע, ישראל, דער עוויגע מיט
מונדער גאט — גאט מיט נור מין
מיינליגער!

חזן געריצך ונקדישך. פסוד
שיח שרפי קדש המקדישים
שמך בקדש. פכתוב על יד
נביאך וקרא זה אל זה ואמר:
ק"ו קדוש קדוש קדוש יי
צבאות מלא כל הארץ
כבודו:

קהל כבודו מלא עולם משרתיו
שואלים זה לזה איה מקום
כבודו לעמיתם ברוך יאמרו:

ק"ו ברוך כבוד יי ממקומו:

קהל ממקומו הוא יפן ברחמים
ויחזן עם המיחדים שמו ערב
ובקר בכל יום תמיד פעמים
באהבה שמע אומרים:

ק"ו שמע ישראל יי
אלהינו יי אחד:

אחד. מיינליג מיזט ער, מונער גקטט,
ער מיזט מונז פֿאטער, מיזט מונז קאניג,
מיזט מונז רעטער, ער ווירד לונג לויי-
טענמאלע זיין געגענווארט מאלער לעבענדען
דיז קונדע זענדען, "מייך לונג גקטטע לו
זיין."

אני. מייך בין דער עוויגע מיינער גקטט!
אדיר. מעכטיגער! דוז מוז ביזט מאל
מאלמאלט פֿון מונז מערקמנט! עוויגער,
מונער הער, וויז פֿערהערליכט מיזט
דיין מאמע מויל דעם גמלען ערדענודע!
מונד דער עוויגע ווירד מאל קאניג מער-
קאנט מויל דער גמלען ערדע, זון יענעם
טאגע ווירד גקטט מאל מיינליג געפֿייערט
מונד "מיינליגער" געמאכט.

מויך זיין דיינען הייליגען מורקונדען לוי-
טעט דיז פֿערהייסונג וויז פֿאלגט:
"דער עוויגע ווירד מיינער ערדענודע
רעגירען, דיין גקטט, ציון, פֿיר מונד פֿיר.
לעבעט גקטט."

חזן לדור ודור בגיד גדלך. ולנצח נצחים קדשתך בקדוש. ושבתך אליהנו
מפינו לא ימוש לעולם ועד. כי אל מלך גדול וקדוש אתה: ברוך אתה יי
האל הקדוש:

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו. ורצית בנו
ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך וקרבתנו מלכנו
לעבודתך. ושםך הגדול והקדוש עלינו קראת:

ותתן לנו יי אלהינו באהבה מועדים לשמחה חגים וזמנים
לששון. את יום חג השבועות הזה. זמן מתן תורתנו מקרא
קדש זכר ליציאת מצרים:

ומפני חטאינו גלינו מארצנו. ונתרחקנו מעל אדמתנו. ואין
אנחנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחות לפניך ולעשות
חובותינו בבית בחירתך. בבית הגדול והקדוש שנקרא שמך
עליו מפני היר השלוכה במקדשך:

קהל אחד הוא אלהינו הוא
אבינו הוא מלכנו הוא מושיענו.
והוא ישמיענו ברחמי שנית
לעיני כל חי להיזר לכם
לאלהים:

ק"ח אני יי אלהיכם:

קהל אדיר אדירנו יי אדונינו
מה אדיר שמך בכל הארץ.
יהיה יי למלך על כל הארץ.
ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו
אחד:

ובדברי קדשך פתוב לאמר:

ק"ח ימלך יי לעולם
אלהיך ציון לדור ודור
הללויה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מֶלֶךְ רַחֲמָן
 שֶׁתְּשׁוּב וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. וְתִבְנֶהוּ
 מִהֲרָה וְתִגְדֹּל כְּבוֹדוֹ. אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ נִלְהַ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ
 מִהֲרָה. וְהוֹפֵעַ וְהַנִּשְׂאָ עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חַי וְקָרֵב פְּזוּרֵנוּ מִבֵּין
 הַגּוֹיִם. וְנַפְיֻצוֹתֵינוּ כְּנֶס מִיִּרְכַּתִּי אֶרֶץ. וְהִבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרָנָה
 וְלִירוּשָׁלַם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ
 אֶת קָרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תַמִּידִים כְּסֹדְרָם וּמוֹסָפִים כְּהִלְכָתָם:
 וְאֶת מוֹסֵף יוֹם חַג הַשְּׁבָעוֹת הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה
 כְּמִצְוַת רָצוֹנְךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ. עַל יְדֵי מֹשֶׁה
 עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדְךָ בְּאָמֹר:

וּבְיוֹם הַכְּפוּרִים בְּהִקְרִיבְכֶם וּמִנְחַת הַדָּשָׁה לִי
 בְּשִׁבְעַתִּיכֶם מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם. כָּל מְלֹאכֶת
 עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֶיהָ לְרִיחַ גִּיחַח לִי.
 פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד. שִׁבְעָה כִבָּשִׁים בְּנֵי
 שָׁנָה:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לִפָּר.
 וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל. וְעֶשְׂרוֹן לְכִבָּשׁ. וַיֵּין כְּנֶסֶכוֹ. וְשַׁעִיר
 לְכִפָּר. וּשְׁנֵי תַמִּידִים כְּהִלְכָתָם:

וויסקד ע"פ א"ב:

קָהַל אֶתְּהָ תִנְחַלֶּת הַתּוֹרָה לְעַמֶּךָ. וּכְאֵב אֶת בֶּן
 אוֹתָם יִסְרֶתָ: בִּימִינְךָ כְּתִבְתָּ דְּבָרוֹת חַיִּים. וּבְאַצְבָּעוֹתֶיךָ
 תִּקְקֹת הַתּוֹכְחוֹת מוֹסֵר: גּוֹדֵל עוֹנְשֵׁן וְאֲזַהֲרוֹת הַרְבֵּה.
 מִצּוֹת עֲשֵׂה וּמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה: דִּינֵי מְמוֹנוֹת וְדִינֵי
 נַפְשׁוֹת. וְנִתְּנָת מוֹם בְּנוֹתֶיךָ מוֹמִים: תִּזְהַרְתָּ שׁוֹפְטִים
 בֶּל שׁוֹחֵד רָשָׁע לָמוֹת. וְצֹאֵת שׁוֹמְרִים לְבַל חֲפֹר
 פָּנִים: וְשִׁבְעַת הַעֲדוּת וְשִׁבְעַת הַפְּקָדוֹן. וְשִׁבְעַת

הָעֵלָם דָּבָר וְשָׁלוֹם גָּזַל וְהָשִׁב אֲבָרָה: זְקוּק בֵּית דִּין
 בְּדַרְיָשָׁה וּבַחֲקִירָה. סִנְהֶדְרֵי גְדוּלָּה וְסִנְהֶדְרֵי קִטְנָה:
 חֲזוּק בֵּית דִּין בְּאַרְבַּע מִיתוֹת. עֲבָרָה וְעֲבָרָה וְעוֹנֵשׁ
 שְׁלָה: מִרְפָּה לְהַשְׁלִיךְ וּנְבִלָה לְמַכּוֹר לְנָכְרִי. כָּל חֶלֶב
 וְכָל דָּם שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל: יֵיזֵן לְנֶסֶד וְשֶׁמֶן לְהַדְלִיק.
 וְעֲשָׂרוֹן וְשֵׁתִי חֶלֶם גֶּרֶשׁ קָלִי וְכֶרֶמֶל: כֹּהֲנִים לְשָׂרָה
 וְלוֹיִם לְשׁוֹרֵר. תְּרוּמֹת וּמַעֲשֵׂרוֹת וְעֵרִי מִגֶּרֶשׁ:
 לְחַיִּים וְהַזְרֹעַ וְהַקֶּבֶה לְתַת לַכֶּהֵן מֵאֵת הָעָם וּמֵאֵת
 זֹבְחֵי הַזֶּבֶח. רֹאשִׁית הַגֵּז מִגִּזְזֵי צֹאן: מַעֲשֵׂר בְּהֵמָה
 וְקָדוֹשׁ בְּכוֹרוֹת. וּפְדִיּוֹן הַבֵּן וְגֵרֶר וְהַקֹּדֶשׁ: גִּמְעַר רַבְעִי
 וְדוּי מַעֲשֵׂר. מִקְרָא בְּכוֹרִים בְּרִכּוֹת וּקְלָלוֹת: שְׁמִחַת
 בֵּית הַשְּׂאֵבָה לְשִׁמּוֹחַ בְּחַג. סֶכֶה וְלוּלָב וְעֶרְבֹרָה
 וְנֶסֶךְ הַמַּיִם: עֲרִיּוֹת לְהַפְרִישׁ נָדָה לְחֶרְחִיק. חֲלִיצָה
 וַיָּבוֹם וְסֶפֶר בְּרִיתוֹת: פָּרֶשֶׁת וְסוּטָה וּפְרָשֶׁת עֲגֻלָּה
 עֲרוּפָה. תַּפְלִין וּמְזוֹזוֹת וּמִצּוֹת צִיצִית: צִנּוֹת כֹּהֲנִים
 לְבָרֶךְ קָהֵל וְעֵדָה. וּפְקוּדֵי לְוִיִּם לְעֲנוֹת בְּקוֹל רָם:
 קְרִיאַת מוֹעֲדִים וְזִמְנֵי רִגְלִים. תְּקִיעַת בְּרָאשׁ הַשָּׁנָה
 וְעֲנוּי נֶפֶשׁ בַּיּוֹם הַבְּכוֹרִים: רִגְלִים לְעֵלּוֹת בְּשָׁלוֹשׁ
 פְּעָמֵי שָׁנָה. וּמִתְנֹת יָדַיִם מִבְּרִכּוֹתֶיךָ: שְׁלָמִים וְעוֹלוֹת
 זִבְחִים וְגִסְכִּים. גִּדְרִים וְגִדְבוֹת חֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת:
 מִן תְּמִידִין וּמוֹסָפִין בְּשַׁבָּתוֹת וּבַחֲדָשִׁים וּבְמוֹעֲדִים.
 וְכָלִי הַקֹּדֶשׁ לְשָׂרָה לְפָנָיו:

ע"פ תשר"ק

תּוֹרָה וּמִנְחָה כְּשֶׁבָה וּשְׁעִירָה. תּוֹרִים וּבְנֵי יוֹנָה
 וְעֲשִׂירֵית הָאִיפָה: שְׁמַיִם וַיִּבְלֹת וְחָשׁוּב תְּקוּפּוֹת.
 וְסִפִּירַת הָעוֹמֵר שֶׁבַע שָׁבָעוֹת: רַבִּית הָאוֹכֵל וְגִשְׁךְ

הַכֶּסֶף. הַשְׁמַטָּה מִלֶּוֹה וּגְאֻלַּת מִמֶּכֶר: קְרִיאַת דְּרוֹר
וְשִׁלוּחַ חֲפָשִׁי. חֲפוּשׁ הַנֶּרְצֶע בַּיּוֹבֵל וְהָאִמָּה בְּסֶמֶן:
צֶדֶק צֶדֶק לְרִדּוֹף אֱמֶת וּמִשְׁפָּט לַעֲשׂוֹת. פָּעֵלֶת שְׂכִיר
בֶּל תִּלִּין עַד בּוֹקֶר: פְּלִיאַת הַדִּין לְלַמֵּד מִלְשֹׁכָה
הַגּוֹיִת. וּמִיתַת חֶנֶק לַעֲוִיָּה בִּדְרוֹן: עֲשִׂית מַעֲקָה לְבַל
יִפּוֹל הַנוֹפֵל. וְעָרִי מִקְלָט לְרוֹצֵחַ בְּבִלִי דַעַת: סְדָרִי
קָרֵב וּמִשׁוּחַ מִלְחָמָה. אֲזַחֲרַת שׁוֹמְרִים וְשָׂרֵי צְבָאוֹת:
נִקְיִוֹת לְבֵית לָבֵא לְשִׁמוּחַ בְּכֻלָּה. מְאָרֶם וּבִוְנָה וְנוֹמֵעַ
וְרִדֵּי הַלֵּבב וְקִדּוּשׁ מִחֲנָה מִעֲרֹת דְּבָר: מוֹצֵא שְׁפָתַיִם
בְּדָבָר וְשִׁבּוּעֵת הָאֶסֶר. וּפְצִירָה פֶּה בְּנֶדֶר לְהַפִּיר
וּלְקַיֵּם: לְבִישׁת שְׁעִטָּנוּ וְכִלְאֵי הַפָּרֶם. הִרְבַּעַת בְּהֶמָּה
וְהִרְכַּבַת הָאֵלֶן: כְּתָנוֹת כָּבוֹד לְהַלְבִּישׁ לַכֹּהֲנִים.
וְאֲזַחֲרַת עֲבֻדָּה לְבַל יִקְרַב כָּל זָר: יִדְעוּנִים לְהַשְׁמִיד
וְאוֹבוֹת לְהַכְרִית. לַחֲיוֹת תְּמִימִים לְקַבֵּל תְּמִימָה:
מִחֲרָה וּנְקִיּוֹת מִלְּבָא מִמֹּזֶר בְּקָהֶל. עֲמוּנִי וּמוֹאֲבִי
פְּצוּעַ דָּכָה וּכְרוֹת שְׁפָכָה: חֲסִימָה וּפְרִיקָה וְתוֹכַחַת
שִׁנְאָה. וְקַלְלַת חֲרָשׁ וּמִכְשׁוֹל עוֹר: זְרִיזוֹת לְהַבְדִּיל
בֵּין הַטָּמֵא לַטָּהוֹר. וְשִׁקּוּץ חֵיָה וּבְהֶמָּה טָמְאָה
הַמְּבַדֵּלָה לַטָּמֵא: וְאוֹתוֹ וְאֶת בָּנוּ בַּיּוֹם אֶחָד. וְגִיד
הַנֶּשֶׁה וְיִזְכֹּר מִן הַחַי וּבֶשֶׂר בְּחֵלֶב: הַחֲתִיאתָ אֶת
וְהַלּוֹאת אֶבְיוֹן. חֲכִילַת רַחִים וְרֶכֶב וְהַשְׁבַּת הָעֶבְיוֹט:
דְּבָרֵי הוֹדִיתָ עוֹן וְקִרְבֵּן חֲטָאִית. סְמִיכָה וְתַנּוּפָה
כְּפָרָה וּסְלִיחָה: גִּנְבָה וְאַבְדָּה טִרְפָּה וְשִׁבוּרָה וְשִׁבוּיָה.
תִּשְׁלוּמֵי כֶּפֶל וְתִשְׁלוּמֵי אֶרְבָּעָה וְחֲמִשָּׁה. שׁוֹמֵר חָנָם
וְהַשּׁוֹאֵל נוֹשֵׂא שָׂכָר וְהַשּׁוֹכֵר: בַּעוֹר חֲמִץ וְאִכִּילַת
מִצָּה. זְכוּרֹן חוֹק לְחוּג כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים: מִן זֶה

פְּרָשָׁה שְׁקָלִים לְהִזְכִּיר אוֹתָהּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה.
וּפְרָעָנוֹת עַמֶּלֶק וּפְרָה אֲדָמָה וְהַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם:

ע"ס א"ב.

אֲבָחַנְתָּ מוֹמִים מִלְּהַגִּישׁ בְּעַל מוֹם. מוֹמֵי אָדָם
וּמוֹמֵי בְּהֵמָה: בְּרִית מֶלֶךְ שְׁלֹא לְהַשְׁבִּית לְהַקְרִיב
אוֹתָהּ עַל כָּל קָרְבָּן: גַּם בְּלִילָה וּפְתִיתָה קְמִיצָה
וְהַקְטָרָה. הַקְרָבָה וְהַנֶּשֶׁה קִבְּלָה וְחִוִּיָּה: דִּין תִּכְבֹּר
לְטוֹל פִּי שָׁנִים. וּמִשְׁפָּט אִישׁ כִּי יָמוּת וּבֶן אֵין לוֹ:
הַנְּצִים יַחַד לְקוּץ כֶּף שׁוֹלַחַת יָד בְּמַבּוּשָׁיו. מִגֶּרֶה
מָרוֹן. כָּלִי גֶבֶר עַל אִשָּׁה וְשִׁמְלַת אִשָּׁה עַל גֶּבֶר:
וְהַקְרָבָה גִּרִי צֶדֶק לְגוֹר יַחַד. וְלִקְיָם חֲקִים כְּמַחֲפָשִׁי
מִפְּרֵךְ צוּעָנִים. וְלַחֹן גִּרִי שַׁעַר וְלַהֲאֲכִילָם גִּבְלוֹת:
זְרִיקַת דָּם וְהַקְטָר חֲלָבִים. לְשִׁרּוֹף בָּאֵשׁ בְּבוֹקֶר כָּל
הַנֶּאֱכָלִים לְיוֹם אֶחָד: חֶרֶם וְחִלָּה וְשֶׁמֶן שֶׁרְפָה לְתַת
לְכֶהֱן. וְהָאֵשׁ הַמּוֹשֵׁב מִמִּי שְׁאִין לוֹ גּוֹאֵל: טַמְאִים
לְנֶפֶשׁ אָדָם לַעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנִי. וְכֹל הוֹצֵאת בָּשָׂר
הוֹצֵה וְשִׁבִּירַת הָעֵצִים: יִצִּיקַת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה עַל רֹאשׁ
כֹּהֵן גָּדוֹל. לְמַלֵּא יָדָיו לְכֶהֱן תַּחַת אָבִיו: כָּל מַעֲשֵׂי
יוֹם הַכַּפּוּרִים לַעֲשׂוֹתָן כְּתֻבָּן. לְכַפֵּר עַל חַטֹּאתֵינוּ
אַחַת בַּשָּׁנָה: לְקוֹם מִפְּנֵי שִׁיבָה וְלַהֲדַר פְּנֵי זָקֵן. אוֹתָרָה
שְׁלֹא תִלֵּךְ רֶכֶל וְשְׁלֹא לַעֲמוֹד עַל דָּם רַע: מִצּוֹת דִּין
הַחֹבֵל בַּחֲבֵרוֹ לְחִיבוֹ בַּחֲמִשָּׁה דְּבָרִים בְּגִזָּק וְצַעַר
וּרְפוּי וְשִׁבְתָּ וּבּוֹשֶׁת. וְנוֹגֵף אִשָּׁה חָרָה לְשֵׁלֶם דָּמִי
וְלָדוֹת: נִקְיָמָה וְנִטְוֶה לְהַרְחִיק מֶלֶךְ. וְשׁוֹכֵב עִם
נַחֲרֶפֶת לְהַבִּיט אֵיל אָשָׁם: שָׂרֵט לְנֶפֶשׁ וּכְתוּבָת
קַעֲקָע. קָרַחַת וְהַקְפַּת רֹאשׁ וְהַשְׁחָתָה פֶּאת זָקֵן:

עֹזֶרֶךָ וּמִפְּלִיא בְּגִדְךָ וְתַמְוִירֶךָ בְּהֶמְתָּ בְּבִהְמָה. אֶתֶּנָּן
 זֹנָה וּמַחִיר כָּלֵב לְתַעֲב מְדַבִּיר קוֹדֶשׁ: פּוֹעֵל הָבָא
 בְּקִמְתָּ רַע שְׁלֹא לְהַנִּיף חֶרֶם. וְשָׂכִיר הָבָא בְּכֶרֶם
 שְׁלֹא לִהְיוֹן אֶל כָּלִי: צֹאֵת בּוֹצֵר הַכֶּרֶם לְהַשְׁאִיר
 עוֹלָלוֹת. וְחוֹבֵט זֵתִים שְׁלֹא לִפְאֹר אַחֲרָיו: קָרֵב
 בַּחֲלָל חֶרֶב וְנוֹגֵץ בְּמֵת אוֹ בְּעֵצִים אָדָם אוֹ בְּקֶבֶר יִטְמָא
 שְׁבַעַת יָמִים. לְהַזִּית עָלָיו מִי הַנִּדָּה בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
 וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: רֹאֵת נִגְעִים לְהַחֲלִיט וּלְהַסְגִּיר.
 בַּהֲרֹת וְצָרְבֹת שֶׁאֵת וְסִפְפָּחָת: שְׁחִין וּמִכּוֹה וְנִתְקִי רֹאשׁ
 וְזִקֵּן. קָרַחַת וְגִבְחַת וְכָל בּוֹחֵק לְמַהֲרָה: מִן תּוֹרַת צֶמֶר
 וּפְשָׁתִים בְּגָד הַשְּׁתִי וְהָעֶרֶב. לְקָרוֹעַ וּלְשָׂרוֹף וּלְכַבֵּם
 שְׁנִית:

ע"פ תשר"ק.

תּוֹצֵאת מִשְׁרֵת אֶל מַחֲוִין לְמַחֲנֶה. לְמַהֲרָה הַמְצוֹרֶעַ
 בְּעֵץ אֶרֶז וְאֶזֶב וּבִשְׁנֵי תוֹלָעֹת: שְׁחִיטָה צֶפֶר אַחַת
 וְשְׁלוּחַ אַחַת. תְּגַלְחַת שְׁעַר רֹאשׁוֹ וְזִקְנוֹ וְגִבּוֹת עֵינָיו:
 רֹאשׁ בְּהוֹנוֹת יָדָיו וְרִגְלָיו לְהַצִּיק בְּשִׁמְנִים. וְתַנּוּךְ
 אֹזְנוֹ לְחִטָּא בְּדָמִים: קִירוֹת בָּתִּים לְמַהֲרָם מִנִּגְע.
 וְעֵפֶר נְתִיצָה לְהַשְׁלִיךְ אֶל חוּץ: צֹאֵת טְמֵאת הָזֶב
 וְנִבְלוֹת דָּוָה: זֶכֶה נָדָה וְיִוָּלְדֵת לְמַהֲרָם בְּקָרְבָן: פִּתּוּי
 לֵב אִישׁ אִם יִרְאֶה קָרִי. יָבֹא בַּמִּים לִפְנוֹת עָרֵב: עַל
 רֹאשׁ כְּהֲנִים שְׁלֹא לְהַעֲלוֹת פָּרֶעַ. וְכָל יִשְׁכִּירוֹ נֶפֶשׁ
 עֵת יָבֹאוּ לְאַהֲלִי: סִנְפִּיר וְקִשְׁקִשָׁת בְּנִפְשׁוֹת הַמִּים.
 וְעוֹף טָמֵא לְשַׁקֵּץ וּלְאַכּוֹר מִנִּתְרָה: נְתִיצָת פֶּסֶל
 וּמִצְבָּה. וְאַלְהֵי מִסְכָּה גִלּוּלִים וּפְסִילִים כָּל יַעֲלוּ עַל
 לֵב: מוֹרָא וְכַבּוֹד אֵב וְאֵם. תְּרַחֲקֵת חֲמוּד בָּתִּים

וְתֵאוֹת נָשִׁים: לְעֹזֹב שְׂכָחָה וּלְהַנִּיחַ פָּאָה. לְהַשְׁאִיר
 לֶקֶט וּפְרֹט ^(נ"א להפקיר לקט ופירא) לְעֹנִי וּלְגֵר: כָּל חֵבֶר
 חֶבֶר וְדוֹרֶשׁ אֶל הַמָּתִים. מְעֹנֵן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֶּׁף
 וּמַעֲבִיר לְמוֹלֵךְ: יוֹצֵר שְׁנָאָם וְהֵם תוֹעֵבֶת נַפְשׁוֹ. כָּל
 תְּדִירוֹשׁ מֵהֶם פֶּן לִשְׁחַת תִּירֶשׁ: מִבֵּל וְעֶרְלָה וְדֹאֵי
 וְדִמָּאֵי וּמִתְקֵן (וְעוֹשֶׂק גָּזֹל) וְתִשׁוּמַת יָד. וְכֵל תֹּאכְלוֹ
 עַל הָדָם: חֹק שְׁמִירַת שַׁבָּת וּמוֹרָא מִקֹּדֶשׁ וּקְדוּשׁ
 הָאָרֶץ. פֶּן תִּמְלֹא זִמָּה: זְכוּת וּמִישׁוֹר לְהַתְחַלֵּךְ בָּמוֹ.
 וּנְתִיב יִרְאָה לַעֲשׂוֹתוֹ מֵאַהֲבָה: וְאַרְחוֹת יָפוֹת וּמַעֲשִׂים
 טוֹבִים. כָּלִי לַעֲשׂוֹת עוֹל בַּמִּדָּה בַּמִּשְׁקַל וּבַמִּשׁוּרָה:
 חִינּוּן לְצַדִּיק וּמִדּוֹת לְהַאֲמִין. לְהַרְחִיק גִּבּוֹן וְאֶבֶן
 מִכִּים אִיפָּה וְאִיפָּה מִבֵּית: דִּבַּת לְשׁוֹן הָרַע לְהַרְחִיק
 מִפֶּה. וְדוֹבֵר שְׁלוֹם אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ: גְּרוּשָׁה וְחִלְלָה
 זֹנָה לְהַבְדִּיל מִשְׁאֵר כְּתָנִים. וְכֹהֵן גָּדוֹל לְתַת זֶרְעוֹ
 בְּאִשָּׁה בְּתוּלָה: בְּשֹׂאֲרוֹ לֹא יִטְמָא בְּמַת מִצְוָה יִטְמָא.
 בְּנַפְשׁוֹת אָדָם וְלֹא בְנַפְשׁוֹת בְּהֵמָה: חֵן אֶזְרִי בֵיתוֹ
 הֵם יֹאכְלוּ בִלְחָמוֹ. אִם יִנַּע בְּטִמְאָה וַיֹּאכֵל ^(נ"א ויגע)
 בִּקְדֹשׁ חוּיָא יִכְרַת:

ע"פ א"ב.

אֶת שֵׁם הַמְּיוֹחָד שְׁלֹא לְקַלֵּל. וְשְׁלֹא לְחַזְבִּיר
 בְּשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים: בֵּת כֹּהֵן כִּי תִזְנֶה מִיתְתָּהּ
 בְּשֹׂרְפָה. וְאִם תִּחְלַל זֶרַע לֹא תֹאכֵל בִּקְדֹשׁ: גְּרוּשָׁה
 טִמְאִים אֶל מַחֲוִיץ לְמַחְנָה. וְגִזְזֹל חֶגֶר וְכֹחֶשׁ בְּעֵמִיתוֹ
 מִשְׁלֵם קָרָן וְחוֹמֶשׁ וּמַעֲבִילוֹת: דְּבָרֵי גְזִירוֹת לְטִמְאָה
 וְלִתְגַלְחַת. וּמִלְּאָכּוֹל כָּל מִשְׁרַת גִּפֶן מִחֲרָצִים וְעַד
 זֶג: תַּעֲבִירַת תַּעֲרַעַר עַל כָּל בָּשָׂר לְיוֹם. וּלְחֵרִים תִּרְוִימָה

ממעשר נחלתם: וכסוי הדם ומנע ומשא ואהל והסמ.
ואונן וטבול יום ומחפר כפירים: זבחת בשר לאכול
בתאונה. ונביא השקר שלא לשמוע לו: תקירת עדים
ומסית ומדיח. ועיר הנדחת לשרפה באש: טמאת
ארבע ספקות וסוד השסועה. ומעשר ראשון וקרבן
נשיאים: יופי חלק בחלק וממכר אבות. ופרשת
המלקד ומשיג וטבול רעהו: כל עד זומם לענוש
וגדילים לעשות. משפט אחיבה ושנואה וכן סורר
ומורה: לשלח תקן להביא יפת תואר. מצרי ואדומי
ער ודור שלישי: מילה ורחיצה דמי טמאה ודמי
טהרה. ובל תסגיר עבד אל אדוניו. וקדש וקדשה
וגונב נפש מאחיו: נגיחה ונגיפה נשיכה רביצה
ובעיטה. ודין יום או יומים וחפוש עבד כנעני בעינו
או בשנו: ספיק נופל ו למשכב לרפאות שברו. ואם
יתחלק בחוץ לתת שבתו: עברת דלקה ושלוח
בעירה. והורג בערמה ונמצא במחתרת: פותח
וכורה בור ברשות הרבים לשלם נזקי נופל. מפתח
בתולה לשקול מותר ותופשה לשלם קנס: צוואת
בל קללת חרש ו שופט ונשיא. מלאה ודמע שלא
לאחר: קול ו להריע בחצוצרות ולהסיע מחנור.
ומשים עלילות לענשו בממון: רחבה בגבולותיה
להנחיל ארון לשבטים. ושלא תסוב נחלה ממטה
למטה אחר: שבועת שוא וחלול השם. ושוכב עם
בתמה והאשה הנרבעת לבתמה: ^{סו} תועים בדרך
להשיב לאח ולאויב. ואם רחוק ממנו תהא עמו
ער ו דרישה:

תֹּרָה לְשֹׁמֵר תְּעוֹדָה לְנֹצֵר. תִּקְוָה מְבַשֵּׁף
לְסִקְלוֹ בְּאֵבֶן: שָׁמַע שׁוֹא שְׁלֵא לִשָּׂא. וְנָקִי וְצַדִּיק
שְׁלֵא לְחֶרֶג: רִיב דְּלִים שְׁלֵא לְחַטּוֹת. אַחֲרֵי רַבִּים
בֵּל תְּהִי לְרַעוּת: קְרוּשִׁים תְּהִי כְּבִנֵי אֱלֹהִים. לְקִרְוֹא
שָׁלוֹם בְּמִלְחָמָה וְשְׁלֵא לְקוּץ כָּל עֵץ מֵאֲכָל: צֹאן
פְּסָחִים שְׁלֵא לְזִבּוֹחַ עַל חֲמִץ: נָא וּבָשָׁל מְבַשֵּׁל בֵּל
תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ: פֶּן יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בֵּיתוֹ לְאִמָּה. בְּצֹאת
הַעֲבָדִים בֵּל יוֹצִיאָנָה: עִם נֹכְרֵי לֹא יִמָּשַׁל לְמִכְרָה.
אֲרוֹן אִם לֹא יַעֲרָה יִפְדֶּנָּה הָאֵב: שָׁמָּה צִלַּע לְגִינוֹ
בְּבֵית. יִכְבֹּד אוֹתָהּ כְּמִשְׁפַּט הַבְּנוֹת: נִפְשׁוּ אִם תִּתְּאוּהָ
לִשָּׂא אִשָּׁה אַחֲרֶיהָ. שְׂאֵרָה כְּסוּתָהּ וְעִנְתָּהּ לֹא יִגְרַע
מִמֶּנָּה: מִשְׁלֵשׁ אֱלֹהִים אִם יִמְנַעֲנָה. תֵּצֵא חֲנָם בְּלֹא
מַחַת כֶּסֶף: לֹא לְהִתְחַתֵּן בְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא לְחֲנָנִים
וְלֹא לְכָרוֹת בְּרִית עִמָּם. וְגִבְלַת חוּטָא נִתְּלָה בֵּל
תִּלִּין עַל עֵץ: בָּנוּם סְמָמִים וְסֹדֶר פְּטוּמִים. וְשִׁמּוֹן
מִמֶּלֶךְ וּקְטוֹרֶת חֲסָמִים: יִרְעוּת וּלְלֹאוֹת קֶרְסִים
וּקְרָשִׁים. וְוִים וּבְרִיחִים וְעַמּוּדִים וְאַדְגִּים וְיִתְרוֹת
לְמִשְׁכָּן: טוֹהַר מִזְבֵּחַ הַנֶּהֱב וּמִזְבֵּחַ הַנְּחֹשֶׁת. וּמִכְבֹּר
וּכְרֻב וְסִירוֹתָיו לְרִשְׁנוֹ: חֲנוּךְ מְנוּרָה וְנִירוֹתֶיהָ קִנְיָה
גְּבִיעֶיהָ כְּפִתּוּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ. וּמִלְקָחֶיהָ וּמַחְתּוֹתֶיהָ
לְעִשּׂוֹת מִכְבֹּר וְחֵב: זֶכֶר לַחֵם הַפָּנִים לְעֶרְוֶה עַל
הַשִּׁלְחָן. וּקְדוּשׁ יָדַי וְרַגְלֵי מִן הַכִּיּוֹר: וּבִלְעִי
הַחֶצֶר וּשְׁתִּי כְּתֻפּוֹת. בָּתִּים לְבָדִים וְגִבּוֹב לְוַחֲזוֹת:
הַבָּאת הַבָּדִים בְּטַבְּעוֹת הָאֲרוֹן. מָסָךְ וּמִכְסֵּה לְאַהֲלֵ
פְּרוּכַת וּכְפֹרֶת וּשְׁנֵי כְרוֹבִים: דָּקָה וְקִדָּה קִנְיָה וּקְנָמוֹן

מִזֶּרֶם נֶטְפָה וְשִׁחֲלָה וְחִלְבָּנָה וְלִבְנָה לְרִקּוּחַ בְּשָׂמִים.
 גַּם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁלֹא לִבְעֵר אֵשׁ. לְחַסִּיק עֲצֵי
 הַמַּעֲרָכָה בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר: בְּגֵדֵי תְּקֹדֶשׁ לְכַבֹּד וּלְתַפְאֶרֶת.
 אוֹרִים וְתוֹמִים אֲרַבְּעָה מוֹרִים: ^{סז} אֶפֶס וְחוּשָׁן וּמַעִיל
 וְצִיץ הַזָּהָב וְנֹזֵר הַקֹּדֶשׁ. כְּתוּנָת וּמַכְנָסִים וּמַצְנֶפֶת
 וְאַבְנֵט בֶּרֶךְ וּמַגְבָּעוֹת:

ע"ס א"ב.

אוֹהֵל מוֹעֵד לְנִטּוֹתוֹ בַּחֹסֶד. לְחֻנּוֹ בְּאֲשִׁים בְּיוֹם
 תְּקַמָּתוֹ: בְּמַחֲבֵרָה וּבְמַרְחֶשֶׁת בְּחִלּוֹת וּבְרִקְיָקִים
 בְּסוּלָת בְּשָׂמָן וְלִבְנָה וּבְאֻזָּרָה. שְׁלֹא לְהַקְרִיב לַשֵּׁם
 כָּל שְׂאֹר וְכָל דָּבָשׁ: גַּם נָשִׂיא וּמִשׁוּחַ עֵדָה וַיִּחִיד.
 אִם יִחַטְּאוּ בְּשׁוֹגֵג בְּקֶרְבָּן יִרְצוּ לַמֶּלֶךְ: דָּבָר שְׂמִיעַת
 קוֹל אֱלֹהִים אוֹ רָאָה אוֹ יָדַע. אִם לֹא יִגִּיד וְנִשְׂא עוֹנוֹ:
 חוֹרֵית בֵּית־דִּין וְשִׁבּוּעַת בְּטוּי וּפֶר הַבָּא עַל כָּר
 הַמִּצּוֹת. אֲשֶׁם וְדָאִי וְאֲשֶׁם תְּלוּי: וְקֶרְבָּן אַחֲרָן וּבְנָיו
 לַחֲצוֹת בְּבוֹקֶר וּבְעֶרֶב. מֶרְבֶּכֶת תְּפִינִי מִנַּחֲת כַּחֲזֵן
 וּכְהֶנֶת: זֶפֶק מֶרְאָה וְנוֹצָה מְלִיקָה וְהַמִּצָּה. וְהַפֶּשֶׁט
 וְנִתּוּחַ בְּבִהְמָה וְשִׁסּוּעַ וְכָל הַבְּדִלָה בְּעוֹף: חֶלֶב וְשֶׁתִּי
 הַפְּלִיזוֹת וַיִּזְתָּרֶת הַכֶּבֶד וְהַעֲצָה. שְׁחִיטַת צֹאן בְּצִפּוֹן
 וְהַפְּרָשַׁת אֱלֹהִים וְאִמּוּרִים: טַמְאָרֶת שֶׁרֶץ בְּבֶגֶד אוֹ
 בְּעוֹר אוֹ בְּשֶׁק אוֹ בְּכָל פְּלִי עֵץ. וְאוֹכֵל וּמִשְׁקָה וְכָל
 זֶרַע זֵרֵעַ מִעֵץ וּבוֹר תַּנּוּר וְכִירִים: יָנַע בְּבֶשֶׂר קֹדֶשׁ
 יִקְדָּשׁ וּמִזֵּה מִדָּמָה יִכָּבֵם בְּגָדָיו. שְׂבִירָה בְּכָלִי חֶרֶשׁ
 מְרִיקָה וְשְׂטִיפָה בְּכָלִי נְחוּשֶׁרֶת: כָּל הוֹלֵךְ עַל גִּחְזוֹן
 וְכָל הוֹלֵךְ עַל אֲרָבַע. חֲגָבִים טַמְאִים וְחֲגָבִים טְהוֹרִים:
 לְהַרְחִיץ קֶרֶב וּכְרָעִים וּלְחַנִּיף חֲזָה וְשׁוֹק הִימִין.

וּפְרִים חֲנֻשָּׁרִים וְשָׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח: מַלְקוֹת אַרְבָּעִים
 בְּדִי רִשְׁעַת אִישׁ. לִזְכוֹת אֶת הַזֹּכֵאִי וּלְחַיֵּב אֶת הַחַיֵּב:
 נִעְרָה הַמֵּאוֹרָשָׁה בִּי תֹאנִם. בּוֹעֵלָה יִסְקַל וְהִיא תִנָּקָה:
 סֵדֶר עֲבוּרִים (כ"ה עִיבּוּדִים) לְהַעֲנִיק לַעֲבֹד וּלְאַמֶּה.
 וְשֵׁלָא לְאַמֵּץ לֵב וְשֵׁלָא לְקַפּוּץ יָד מֵעֲנִי וְדַל: עִם
 זָכָר שֵׁלָא לְשֹׁכֵב. וְכָל שְׂאֵר בָּשָׂר לְהִרְחִיק מִגּוֹף:
 פֶּטֶר חֲמֹר לְפָדוֹתוֹ בָּשָׂה. וְהַעֲבֵרַת שׁוֹפָר בְּרֹאשׁ
 הַשָּׁנָה. וְעֲנִי נֶפֶשׁ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים: צֵאת עֲבֹד עֲבֹרֵי
 בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית. אִם יֶאֱהָב אֲדוֹנִי יִתְּנֶה לוֹ עֲבֹד
 עוֹלָם עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל: קְרוֹשׁ שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים בַּיּוֹבֵל.
 לְשׁוֹב לְאַחֲזָה וּלְמִשְׁפָּחָה וּלְתַת גְּאֻלָּה לְאַרְצָא שֵׁלָא
 תִּמְכֹּר לְצִמִּיתוֹת: רֹאשִׁית דָּגָן תִּירוֹשׁ וַיִּצְחָר. עֲשָׂרִים
 וְאַרְבַּע מִתְּנוֹת כְּהֵנָּה: שׁוֹחֵט וּמַעֲלָה בַּחוּץ לְחַיֵּבוֹ
 כָּרַת. חֵק עוֹלָם שֵׁלָא לִזְבֹּחַ לְשָׁעִירִים: סֵז תַּעֲוֹב בֶּן
 גֹּכֵר שֵׁלָא לֶאֱכֹל בַּפֶּסַח. כְּהֵנִים בְּמוֹמִים לַפֶּסַח
 וּלְיוֹם בִּשְׁנֵים:

ע"פ תשר"ק.

תִּשְׁמַח לוֹי בְּיוֹם שְׂמִיחָתָךְ וְכָל חֲזוֹנֵי אִישׁ אֶת
 עֲמִיתוֹ. וְגַר וַיְתוֹם וְאַלְמָנָה: שֵׁם מֶלֶךְ לִיחָד שְׁחִירִית
 וְעֶרְבִית. בְּתִי תַחֲצִירִים וּבְתִי עֲרֵי חוֹמָה: רֹאֶה עוֹר
 וּמִשְׁגָּחוֹ בַּדֶּרֶךְ. תִּשְׁיַגְחוּ קָלָלָה הַכְּחוּכָה בַּסֶּפֶר:
 קוֹלַע וּמִכָּה רַעְחוֹ בַּסֶּתֶר. שׁוֹפֵךְ דָּם הָאָדָם בָּאָדָם
 דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ: צוּרֵי עַל הַסְּרוֹם שְׂרוּעַ וְקָלוּט וּמַעֲוִיף
 וְכַתוּר וְנִתּוּק וְכָרוֹת. וְשֵׁלָא לַעֲבֹד בְּבִכּוֹר שׁוֹר
 וְשֵׁלָא לְגֹז בְּכֹר צֹאן: פָּנִי מַעֲשֵׂר וְרֹאשׁוֹן מִתּוֹךְ
 הַבֵּית. וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי מִן הָאוֹצָר: עַל אוֹנִיָּה לְתִקּוֹן יָתֵד.

לחפור ולכסות צאת מאכלך: ספיתי שביעית ופרט
 כרם וזית. לשכיר ולתושב ויתרם לחירה: נצח
 תשבות בהמתך ביום ו מנוחתך. וגר ועבד ואמה
 כמוך ינוחו: מזבח אדמה לבנות באבנים שלמות.
 ולחזק עליהם דת באר היטב: לתת ללוים מגרת
 חלק בארץ. כי בישראל לא ינחלו נחלה: כי ירבה
 הדרך לשאת מעשר שני. יפדהו בכסף ויעלהו לעיר
 הקודש: יתן הכסף בכל אות נפשו. בבקר ובצאן
 וביין ובשכר: טרף עשור תבואה בשנה השלישית.
 להוציא ולהניח בשעריך להשביע דלים: חלות פני
 אל בשבעת ימי החג. בפרי עץ הדר ובקלום ערבי
 נחל: זמרה ותלל ו לתת בהדם. ורוב הודיות בכפות
 תמרים: וימים שמנה עשר ולילה אחד לגמור בהם
 את ההלל. ובגולה עשרים ואחד יום ושני לילות.
 וגר חנפה בעתה בל תשבית מאהליך. ברכה וחודאה
 על המזון באכלך ובשבעך: המליכחו עליך ביום
 הזכרון. אוהב שלום ורודף שלום. והצנע לכת עם
 אלהים. חודע ולא חודע ושעירי יום הכפורים: דת
 המלאים ופסולי המקדשים. ושלל לחרוש בשור
 ובחמור יחדו. שחיה דרסה חלדה הגרמה ועקור:
 גם תרומת בצק לתת לבחן. הפגול והלן והנותר
 והיוצא והטמא והנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו.
 גזק וחצי גזק. ועשרים גרה וכשקבלו פסולין וזרקו
 ארץ דמן. הנתנין למעלה שנתנן למטה. והנתנין
 למטה שנתנן למעלה. הנתנין בפנים שנתנן בחוץ.
 והנתנין בחוץ שנתנן בפנים. והפסח והחטאת

והאשם ששחטן שלא לשמן. אם עליו לא ירדו:
בביאה ובכסף ובשטר לקנות בהן את האשה. שדה
אחוזה ושדה מקנה. רשומות קמוצות פתוחות
וסתומות נוטריקון קלות וחמורות: אופרת מקרא
מגלה ועצרת ויום טבות. ראייה חגיגה ושמחה
והקהל ותקון גדול:

סז אז שש מאות ושלש עשרה מצות. פרוש
ענשן ומתן שכרן. אמרות טהורות מזקקות שבועתים.
צדופות בכסף ובחונות בזהב:

אהובים שמרום. עמוסים תקרום. בכל לב
נצרום. בחכמה דרשום: את אלה תזכר לנו אלות
מעוננו. ותרצה לנו ותמלא משאלותינו:

עליונים ששוי ותחתונים עליו. בקבלת תורה
הכתובה מסיני (כ"ט בקבלת כלה כתובת חתן). תואר פלה
מאד נתעלה. בקבלת יום זה עשרת הדברים:

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו
טוב ומטיב הדרש לנו שובה אלינו בהמון רחמיך
בגלל אבות שעשו רצונך בנה ביתך בביתחלה וכוונן
מקדשך על מכוננו והראנו בבנינו ושמחנו בתקוננו
והשב פהנים לעבודתם ולוים לשירם לזמרים והשב
ישראל לגויהם ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך
בשלוש פעמי רגלינו בכתוב בתורתך שלוש פעמים
בשנה יראה כל זכורך את פני יי אלהיך במקום
אשר יבחר בחד המצות ובחד השבועות ובחד הסוכות
ולא יראה את פני יי ריקם: איש במתנת ידו בברכת
יי אלהיך אשר נתן לך:

והשיאנו יי אלהינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום
לשמחה ולששון כאשר רצית ואמרת לברכנו. קדשנו במצותיך
ותן חלקנו בתורתך שבענו משובך ושמחנו בישועתך וטהר לבנו
לעבודך באמת והנהילנו יי אלהינו בשמחה ובששון מועדי
קדשך. וישמחו בך ישראל מקדשי שמך: ברוך אתה יי מקדש
ישראל והזמנים:

(דען זעגט) דער כהנים (סדר דוכן) זייע זיך ענדע דעם במנדעס.)

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את
העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל
ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך. ותחזינה עינינו
בשובך לציון ברחמים. ברוך אתה יי המחזיר שכינתו לציון:

מודים דרבנן

מודים אנחנו לך שאתה הוא
יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי
כל-בשר יוצרנו יוצר בראשית
ברכות וחודאות לשמך הגדול
והקדוש על שהחייטנו וקיימטנו
בן תחינו ותקיימנו ותאסוף
גלותינו לחצרות קדשך לשמור
חקיך ולעשות רצונך ולעבודך
בלבב שלם על שאנחנו מודים
לך: ברוך אל הודאות:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי
אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד.
צור חיינו מגן ישענו. אתה הוא לדור
ודור נודה לך. ונספר תהלתך. על
חיינו המסורים בידך. ועל נשמותינו
הפקודות לך ועל נפיש שבכל יום
עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל
עת ערב ובקר וצהרים. הטוב כי לא
כלו רחמיך. והמרחם כי לא תמו
חסדיך מעולם קיינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:
וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל ישועתנו
ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה להודות:
אלהינו ואלהי אבותינו בברכה המושלשת בתורה
הכתובה על-ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים
עם קדושיך באמור: יברכה יי וישמרה: יאר יי פניו אליך
ויחנה: ישא יי פניו אליך וישם לך שלום:

שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים. עלינו ועל כל
ישראל עמך. ברכנו אבינו בלנו באחד באור פניך. כי באור
פניך נתת לנו יי אלהינו תורת חיים ואהבת חסד וצדקה וברכה

וּרְחֵמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֶךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל
עֵת וּבְכָל שָׁעָה בְּשָׁלוֹמְךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם:

סס"ץ חומר קדיש שלם ולס"כ חומרים חין כאלהינו.

אֵין בְּאַלְהֵינוּ. אֵין בְּאֱדוֹנֵינוּ. אֵין בְּמַלְכֵנוּ. אֵין בְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי
בְּאַלְהֵינוּ. מִי בְּאֱדוֹנֵינוּ. מִי בְּמַלְכֵנוּ. מִי בְּמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדָה לְאַלְהֵינוּ.
נוֹדָה לְאֱדוֹנֵינוּ. נוֹדָה לְמַלְכֵנוּ. נוֹדָה לְמוֹשִׁיעֵנוּ: בָּרוּךְ אַלְהֵינוּ.
בָּרוּךְ אֱדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אַלְהֵינוּ.
אַתָּה הוּא אֱדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה
הוּא שֶׁהַקָּטִירוֹ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קְטוֹרֶת הַסָּמִים:

פְּטוֹם. הַקָּטִיר הַצָּרִי וְהַצָּפוֹרֵן הַחֲלָבָנָה וְהַלְבוֹנָה. מִשְׁקָל
שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנָה: מִרְ וְקִצְיָעָה שִׁבְלֵת גִּרְדָּה וְכִרְכָּם מִשְׁקָל
שְׁשָׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנָה: הַקֶּשֶׁט שְׁנַיִם עָשָׂר. וְקִלּוּפָה
שְׁלֹשָׁה. וְקִנְמוֹן תְּשַׁעָה. בּוֹרִית בְּרִשְׁיָה תְּשַׁעָה קִבִּין. יֵין קִפְרִיסִין
סְאִין תִּלְתָּא. וְקִבִּין תִּלְתָּא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קִפְרִיסִין מִבֵּיא חֲמֵר
חֲוֹרִין עֲתִיק. מֶלֶח סְדוּמִית רַבַּע הֶקֶב. מַעֲלָה עֲשָׂן כָּל שְׁהוּא:
רַבִּי גִתָּן אֹמֵר אֵף כֶּפֶת הַיִּרְדֵּן כָּל שְׁהוּא וְאִם גִּתָּן כָּה דְבִשׁ
פְּסָלָה. אִם חֶסֶר אַחַת מִכָּל סְמָנִיהָ חֵיב מִתָּה: רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אֹמֵר הַצָּרִי אֵינוֹ אֵלָּא שְׁרָף הַנוֹטָף מֵעֵצֵי הַקָּטָף: בְּרִית
בְּרִשְׁיָה שְׁשָׁפִין כָּה אֶת הַצָּפֹרֵן. כִּדִּי שְׁתָּהָא נָאָה. יֵין קִפְרִיסִין
שְׁשׁוּרִין בּוֹ אֶת הַצָּפֹרֵן כִּדִּי שְׁתָּהָא עֲזָה: וְהֵלֵא מִי רַגְלִים יָפִין
לָהּ אֵלָּא שְׁאִין מִכְּנִיסִין מִי רַגְלִים בְּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלּוֹם הָיוּ אֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
הָיוּ אֹמְרִים. לֵי הָאָרֶץ וּמִלּוֹאָה תִּכְבֵּל וַיִּשְׁבִּי כָּה: בְּשָׁנֵי הָיוּ
אֹמְרִים. גְּדוֹל יי וּמִהֲלָל מְאֹד בְּעִיר אַלְהֵינוּ הָרַקְדָּשׁ: בְּשָׁלִישֵׁי
הָיוּ אֹמְרִים. אֱלֹהִים נֶצֶב בְּעֶדְתָּ אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפּוֹט:
בְּרַבִּיעֵי הָיוּ אֹמְרִים. אֵל נִקְמוֹת יי אֵל נִקְמוֹת הַזֹּפִיעַ: בְּחֲמִישֵׁי
הָיוּ אֹמְרִים. הֲרַגְנוּ לְאֱלֹהִים עוֹיְנוֹ הֲרִיעוּ לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב: בְּשִׁשִּׁי
הָיוּ אֹמְרִים. יי מֶלֶךְ גְּאוֹת לְבִשׁ לְבִשׁ יי עוֹז הַתְּאֵזֶר אֵף תִּפְּזֹן
תִּכְבֵּל כָּל תְּמוֹט: בְּשַׁבָּת הָיוּ אֹמְרִים. מְזֻמֹּר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת:
מְזֻמֹּר שִׁיר לַעֲתִיד לָבֹא. לַיּוֹם שֶׁכָּלוּ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אמר רבי אליעזר אמר רבי חנינא. תלמידי חכמים. מרבנים שלום בעולמם:
שנאמר וכל בְּנֵיךָ למוֹדֵי יי ורב שלום בְּנֵיךָ: אל תקרא בְּנֵיךָ אלא בְּנֵיךָ:
שלום רב לאהבי תורתך ואין למוֹ מְכַשׁוֹל: יהי שלום בְּחִילְךָ שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ:
למען אחי ורעי אֲדַבְּרָה בָּא שְׁלוֹם בְּךָ: למען בית יי אֲלֹהֵינוּ אֲבַקֶּשֶׁה טוֹב לְךָ:
יי עז לעמו יתן יי יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

עלינו לשבח לאדון הכל. לתת גְּדֻלָּה ליוצר בְּרֵאשִׁית שלא עָשָׂנוּ בְּנוֹי
הָאָרְצוֹת וְלֹא שָׁמְנוּ בְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה שְׁלֹא שָׁם חָלַקְנוּ כָּהֵם וְגִדְּלָנוּ כָּכֵל הַמּוֹנֵם:
וְאִנְחָנוּ בְּזָרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא נוֹטֵה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אֶרֶץ וּמוֹשֵׁב יָקָר בְּשָׁמַיִם. מַמְעַל וּשְׂכִינָת עֶזוֹ בְּבִבְהִי
מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֲמַת מַלְכֵנוּ אָפֶס. וְזוֹלָתוֹ בְּכַתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיִדְעָתָהּ הַיּוֹם
וְהַשְׁבֵּת אֵל לְבָבְךָ בִּי יי הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם. מַמְעַל וְעַל הָאֶרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד:
עַל כֵּן וְנִקְנָה לְךָ יי אֱלֹהֵינוּ לְרֹאוֹת מְהֵרָה בְּתַפְאֶרֶת עֶזְךָ. לְהַעֲבִיר גְּלוּלִים.
מִן הָאֶרֶץ וְהָאֱלִילִים בְּרוֹת יִבְרָתוֹן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׂדֵי. וְכָל בְּנֵי בָשָׂר
יִקְרְאוּ בְּשִׁמְךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל רִשְׁעֵי אֶרֶץ. יִבְרֻוּ וְיִדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֶל. בִּי
לְךָ תִּכְרַע כָּל בָּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל לָשׁוֹן: לִפְנֵיךָ יי אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וַיִּפּוּלוּ. וְלִכְבוֹד
שִׁמְךָ יִקְר יִתְנוּ. וַיִּקְבְּלוּ כָּלָם. אֶת עוֹל מַלְכוּתְךָ. וְתַמְלוּךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם
וָעֶד. בִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְךָ הִיא וְלְעוֹלָמִי עַד תַּמְלוּךְ בְּכָבוֹד. בְּכַתוּב בְּתוֹרָתְךָ יי
יִמְלוּךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֹאמַר וְהָיָה יי לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאֶרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יי
אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד: קדוש יתום. שִׁיר הַיְחוד וּמוֹמור שֶׁל יוֹם.

ת פ ל ת מ נ ח ה

חמין: חמין אשרי קבוען זייטע 3.

ובא. חמין עכ"ל: עכ"ל קטשט נחך ציון, ויח
פִּיר מוֹלֵב, דִּיח מִין יַעֲקֹב כִּימִיג פֶּקֶן דַּעַר סוֹד
זִיךְ מְבוֹעֵדֶען! — זִיךְ לִיטֵעַ גֶּטֶטֶט וּקֶרֶט.
חִיךְ בַּעֲגֵרִידֶע דִּיזֵעַט, מוֹט וַיִּינֵעַן בּוֹדֶר חִיט
מִיִּהֲנֵעַן, סַפְרִיכֵט גֶטֶט. חִיין גִּיטֵט, דַּעַר חוֹיִל
דִּיר כּוֹהֶעַט מוֹדֶר חִינֵעַ וּקֶרֶטֶט, דִּיח מִיךְ מִין
דִּינֵעַן מוֹדֶר גַּעֲטֵט חַמְבֵּע, זִיח זְקוֹלֵבן נִיח וַיִּינֵעַן
חוֹיט דִּינֵעַט מוֹדֶר, חוֹיט דִּינֵעַט קִינֶדֶר מוֹדֶר
חוֹיט דִּינֵעַט סַפְטֵטֶטֶטֶט נַחֲקֶטֶטֶטֶט מוֹדֶר —
סַפְרִיכֵט גֶטֶט — פֶּקֶן כּוֹן מוֹן, בִּיז מִין עוֹוִיגֶע
קִיט. מוֹדֶר דּוּם בִּיזֵט דַּעַר מוֹלֵכֶה יִיגֶטֶט, דּוּם
טַהֲקֶטֶט סַפְטֵטֶטֶטֶט עַכֶּה עֶרְכִּיכֵט חִיט זְקֵבֶע יִשְׂרָאֵל!

ובא לציון גואל ולשבי פשע
ביעקב נאם יי ואני זאת בריתי
אותם אמר יי רוחי אשר עליך
ודברי אשר שמתי בפיה לא
ימוש מפיה ומפי זרעך ומפי זרע
זרעך אמר יי מעתה ועד עולם:
ואתה קדוש יושב תהלות
ישיראל: וקרא זה אל־זה ואמר

קָדוֹשׁ א קָדוֹשׁ קְדוֹשׁ יי צַבָּאוֹת
מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
וּמִכְבָּלֵינוּ מִן הַיָּם וּמִן הָאֲמָרִין קִדְּישׁ
בְּשֵׁמִי מְרוֹמָם עֲלָא בֵּית
שְׂכִינְתָּהּ קִדְּישׁ עַל אֲרָעָא עֻזְבַּר
גְּבוּרָתָהּ קִדְּישׁ לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי
עֵלְמֵיא. יי צַבָּאוֹת מְלִיא כָּל
אַרְעָא זִיו יְקָרָהּ: וְתִשָּׂאֲנִי רוּחַ.
וְאַשְׁמַע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל
בְּרוּךְ כְּבוֹד יי מִמְּקוֹמוֹ: וְנִטְלַתְנִי
רוּחָא וְשִׁמְעַת בְּתֵרֵי קַל־זִיעַ סָגִיא
דְּמִשְׁבָּחוֹ וְאַמְרִין: בְּרוּךְ יְקָרָא
דְּיי מֵאַתֵּר בֵּית שְׂכִינְתָּהּ: יי יִמְלֹךְ
לְעוֹלָם וָעֶד: יי מַלְכוּתָהּ קָאֵם
לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיא: יי אֱלֹהֵי
אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ.
שְׁמָרָה זֵאת לְעוֹלָם לְיִצְרַר
מִחֲשֻׁבוֹת לִבְבַּעְמָךְ. וְהִכֵּן לִבְבִּים
אֱלִיד: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עוֹן וְלֹא
יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אָפוֹ וְלֹא
יַעִיר כָּל חֲמָתוֹ: כִּי אַתָּה אֲדֹנָי
טוֹב א וְסֻלַּח. וְרַב חֶסֶד לְכָל
קְרֵאִיד: צְדָקָתְךָ צְדָק לְעוֹלָם
וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב
חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁפָּעַת
לְאַבְוֹתֵינוּ מִיָּמֵי קֶדֶם: בְּרוּךְ
אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמֹם לָנוּ הָאֵל
יִשְׁוּעֵתָנוּ סֶלָה: יי צַבָּאוֹת עֲמָנוּ
מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יי
צַבָּאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בּוֹטַח בְּךָ: יי
הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם

ערהקרב מונז חס טמגע, מן דעס וויר קופען, געפרייזטן זיין מונזער גקטט, דער לו זיינער פערט הערליכונג מונז המט געטמפפערן, מונד פון דען מירכענדען מונז המט געזונדערט, מונז המט געטפערדעט זיינע זעהרע דער ומהרהיט, מונד זיין זעבען פיר דים עוויגקייט המט זיינגעטלט מין מונזערע זיטטע. מקגע ער זעפערן מונזער הערן פיר זיינע זעהרע, מונד מונזער מינערעט זעכטן, מיהן לו זיבען מונד עהרלופערטען, נאך זיינעט ווילן לו המנדען מונד מיהן זיט מונד געטהייטעט הערלען דיענטטערגעבען לו זיין; מויל דמס וויר מונז ניכט מוס זייטלעט מביהען, מונד דעס פערענגליכען ניכט וויהען מונזערע טהמטקומפט! ק דמס עס דיר געפיעלע, עוויגער מונזער גקטט מונד גקטט מונזערע פערעמערען, דמס וויר בעמלעטען דיינע זמלונגען מין דיעסן וועלטלעכען, דמס, מיהער פערקערטער, דעס ומהרהמטען זעבען וויר לוטערעכען, מונד דמס וויר סויען מונד ערבען הייל מונד זעגען מין דען ימהרען דעס געזמלעכען, וויר מין יענזייטען זעבען! מויל דמס דער זק פערקערטע דיר פרייזע, מונד מיהער פערסטוממע — עוויגער, זיין גקטט, עוויג ווילן מין דען דיר כיהען! געזעגעט דער זמן, דער מויל גקטט פערטרויעט, מונד דעסטען לופערזיכט דים גקטטהייט זיט. פערטרויעט מויל גקטט מיהערענדער, דען ביים גקטט, דעס עוויגען, המבט פיר דים עוויגקייט מיהר זיינען הקרט! מונד עס פערטרויען מויל דיר, דים דיינען נחמט קענען, דען דום עוויגער, המסט דיינע פערערהער נאך ניט פערלומטען. דער עוויגע ווילן עס מוס זיינער מווגערעכטיגקייט ווילן, דמס ערהעבענד מונד פערעכרליכענד זיינע זעהרע זיין!

קראנו: פרוך (הוא) אלהינו
שבראנו לכבודו והבדילנו מן
התועים ונתן לנו תורת אמת וחי
עולם נטע בתוכנו הוא יפתח
לבנו בתורתו וישם בלבנו
אהבתו ויראתו ולעשות רצונו
ולעבדו בלבב שלם למען לא
ניגע לריק. ולא גלד לבחלה:
יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי
אבותינו שנשמור חקיה בעולם
הזה ונזכה ונחיה ונראה ונירש
טובה וברכה לשני ימות המשיח
ולחיי העולם הבא: למען יזמרך
כבוד ולא יהם יי אלהי לעולם
אודך: פרוך הגבר אשר יבטח
בני והיה יי מבטחו: בטחו בני
עדי עד כי ביה יי צור עולמים:
ויבטחו בך יודעי שמך כי לא
עזבת דורשיך יי: יי חפץ למען
צדקו יגדיל תורה ויאדיר:

יתגדל ויתקדש | שמה רבא בעלמא די-ברא ברעויה וימליך מלכותיה
בחיכוון וביומיוון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן:

יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא.

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקידשא
פרוך הוא לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמטא דאמין בעלמא
ואמרו אמן:

כי שם יהוה אקרא הבו גדל לאלהינו:

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

פרוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי
יעקב ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל עליון גומל

חסדים טובים וקנה הפל וזכר חסדי אבות ומביא גואל לבני
בניהם למען שמו באהבה:

מלך עוזר ומושיע ומגן: ברוך אתה יי מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע:

מכלכל חיים בתוך מחיה מתים ברחמים רבים. סומך נופלים
ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו לישגי עפר. מי
כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח
ישועה: ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך אתה יי מחיה המתים:

לחן נקדש את שמך בעולם. פשם שמקדישים אותו
בשמי מרום. בפתוב על יד גביאך. וקרא זרה אל זה
ואמר: ק"ח קדוש וקדוש קדוש יי צבאות מלא כל
הארץ כבודו: חן לעמכם ברוך יאמרו: ק"ח ברוך כבוד
יי ממקומו: חן ובדברי קדשך פתוב לאמר: ק"ח ימלך
יי לעולם אלהיך ציון לדר נדר הללויה:

חן לדור ודור נגיד גדלך. ולגצח נצחים קדשתך
נקדיש. ושכחך אלהינו מפינו לא ימוש לעולם ועד.
כי אל מלך גדול וקדוש אתה:

אתה קדוש
ושמך קדוש
וקדושים
בכל יום
יהללך
סלה:

ברוך אתה יי האל הקדוש:

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו ורצית בנו.
ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך. וקרבתנו מלבנו
לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת:

ותתן לנו יי אלהינו באהבה מועדים לשמחה חגים וזמנים
לששון את יום חג השבועות הזה. זמן מתן תורתנו מקרא קדש
זכר ליציאת מצרים:

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה
וישמע ויפקד ויזכר זכרוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו. וזכרון
משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך. וזכרון כל
עמך בית ישראל לפניך. לפלטה למזבח לחן ולחסד.
ולרחמים. לחיים. ולשלום. ביום חג השבועות הזה. זכרנו יי

אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְשׁוּבָה. וּפָקַדְנוּ בּוֹ לְבִרְכָּה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים.
וּבְדַבֵּר יִשְׁעָה וּרְחֻמִּים חוּס וְחַנּוּנוֹ. וּרְחֹם עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי
אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וּרְחוּם אַתָּה:

וְהַשִּׂיאוּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׁמְחָה וּלְשִׁשׁוֹן כְּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבִרְכָּנוּ. כְּדֹשְׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ
וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ שֶׁבַעֲנוּ מִשׁוּבָּךְ וְשִׁמְחָנוּ בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ
לְעִבְדֶּךָ בְּאֵמֶת וְהִנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן מוֹעֲדֶי
כְּדֹשֶׁךָ. וְיִשְׁמְחוּ בְּךָ יִשְׂרָאֵל מִקְדָּשֵׁי שְׁמֶךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ
יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינִים:

רָצָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתַפְלָתָם. וְהָשִׁב אֶת
הָעֲבוּרָה לְדָבִיר בֵּיתְךָ וְאֲשִׁי יִשְׂרָאֵל וְתַפְלָתָם בְּאַהֲבָה תִּקְבֹּל
בְּרָצוֹן. וְתִהְיֶה לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוּדָת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ. וְתַחֲזִיקָה
עֵינֵינוּ בְּשׁוּבָךְ לְרָצוֹן בְּרַחֲמִים. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְרָצוֹן:

מודים דרבנן

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בֶּשֶׁר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר
בְּרָאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
וְהַקְדוֹשׁ עַל שֶׁחֲחִיטָנוּ וְקִיּוּמָנוּ בֵּן תַּחֲנוּ
וְתַקִּימָנוּ וְתַאֲסוּף גְּלוּתָנוּ לְחֻצְרוֹת קִדְשֶׁךָ
לְשִׁמּוֹר חֻקֶּיךָ וּלְעִשׂוֹת רְצוֹנְךָ וּלְעִבְדֶּךָ בְּלִבָּב
שָׁלֵם עַל שֶׁאַנְהֵנוּ מוֹדִים לָךְ. בְּרוּךְ אַתָּה
הַהוֹדָאוֹת:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיִּינוּ
מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר גּוֹרָה לָךְ
וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ. עַל חַיִּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ
וְעַל גְּשֻׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל גְּסִיךָ
שֶׁבָּכַל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל גְּפִלְאוֹתֶיךָ וּמִצְוֹתֶיךָ
שֶׁבָּכַל יֵת עֵרֵב וּבִקֵּר וְצָהָרִים. הַטּוֹב
כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְּרַחֵם כִּי לֹא תָמוּ
חֲסִדֶיךָ מֵעוֹלָם קוֹיֵנוּ לָךְ:

וְעַל כָּלֵם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמֵם שְׁמֶךָ מִלִּפְנֵי תָמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכָל הַחַיִּים יוֹדֶיךָ סֶלָה וְיִהְיֶה לָּךְ אֶת שְׁמֶךָ בְּאֵמֶת הָאֵל יִשְׁוֹעֵנוּ וְעֲזָרָתֵנוּ
סֶלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שְׁמֶךָ וְלָךְ גָּאָה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רַב עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ תְּשִׁים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אֲדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֶךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּכָל יֵת וּבְכָל שְׁעָה בְּשָׁלוֹמְךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְּבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם:

אֱלֹהֵי גִצּוֹר לְשׁוֹנֵי מִרְעָ וּשְׁפָתֵי מַדְבַּר מְרֻמָּה וְלִמְקַלְלֵי גִפְשֵׁי תְדוּמָם
וְנִפְשֵׁי כְּעָפָר לִכְל תִּהְיֶה: פָּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוּף גִּפְשֵׁי וְכָל

החושבים עלי רעה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם עשה למען שמך עשה למען ימינה עשה למען קדשתך. עשה למען תורתך למען יחלצון ידיך הושיעה ימינה וענגי יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגאלי: עשה שלום במרומו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו. שיפנה בית המקדש במהרה בימינו. ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים קדמוניות:

וערבה ליי מנחת יהודה וירושלים כימי עולם ובשנים קדמוניות:

דער פערבעטער ווידערהקוט דימ תפלה מיט קדושה, דמן גמון קדיש מונד עלינו.

קבלת שבת

וומן דער פערבעטער דעם פערטעס חסן פרייטאג מיט, ווירד נאך דעם מנחה-געבעטע דיעס געזאגט.

לכו. קמוט, למסט מוני לתביגען דעם עוויגען, יובעלן פער דעם הקרטע מונערעס היילעס! למסט מוני מיהק לו פערקמוטען מיט דמקומגונגען, מיט לתב געזענגען פער מיהק יובעלן. דען גרמס מלס גמט מיט דער עוויגע, מלס קמריג גרמס מיבער מלע גמטעמווענען! מין זיינער המנד זינד דער עכדע גרונדטיעפן, מונד דער בערגע הקהע גיפפעל זינד זיין. זיין מיט דמז מעער, ער המט עס געטמפען, מונד דמז טרמקענע המבען זיינע העכדע געבילדעט. קמוט, למסט מוני מונבעטען, היגעטטרעקט דמז קניע בייגען, פער גמט מונערעסן טמפעער. דען מונער גמט מיט ער, וויר דמז פמלק, דימ פמן זיינער המנד געליטעטע העכדע, נאך הייטע — זמ מויל זיינען כול מיהק הקר

צה לכו גרננה ליי. גריעה לצור ישענו: נקדמה פנו בתורה בזמירות גריע לו: כי אל גדול יי ומלך גדול על כל אלהים: אשר בידו מחקרי יארץ. ותועפות הרים לו: אשר לו הים והוא עשהו. ויבשת ידיו וצרו: באו גשתחוה ונברעה. נברכה לפני יי עשנו: כי הוא אלהינו. ואנחנו עם מרעיתו וצאן ירו. היום אסד בקלו תשמעו: אל תקשו

כַּעֲט. דמיון פֿערהערטעט ניכט מייער
הערן, וויא בייטן המדערגעוועסטער, וויא
חן טאג דער פֿערהערטעט מיין דער וויטעט,
דח פֿערהערטעט מיין מייערע פֿעטער, ער
פֿערטעטעט מיין, קב טאן מיין ווירקען זיט
געטעטעט. פֿירליג יאהרע לנג המדערגעט
מיין מיט דעטן געטעטעט, ביז מיין טפֿערטעט:
זיט זינד מיין פֿעלק מיריגעטן זינגעט, דח
ניכט מערקענעטן מיין פֿערהערטעט. זא דח
מיין טוועט מיין מייערעט לִקְרַע: דח נח
מער זיט מיילעהען מיין מייערעט רועטעטעטעט!

שירו. זינגעט טעטעט מויעט נייע
דעטן עוויגעטן, זינגעט דעטן עוויגעטן, מויעט
וועלט! זינגעט דעטן עוויגעטן, לִקְרַעט זינגעט
נחמטן, פֿערהערטעט פֿעטן טאג לו טאג זיין
הייל. ערלעהטעט מויעט דעטן פֿעלקערטן
פֿעטן זינגעט הערליכקייט, מויעט מויעט
נחמטעטן זינגעט וווענדער, דעטן גרעט מיט
דער הער, מויעט הערליכקייטעט, פֿערהערטעט
מיט ער, ערהערטעט מייערעט מויעט געטעטעט
וועטעטן. דעטן ניכטיג זינד מויעט פֿעלקער
געטעטעט, מויעט דער הער מיט'ט, דער
דעטן היממעל טויל. מויעטעט מויעט פֿערהערטעט
ליהעטן פֿער מייעט הער, מויעט מויעט הער
ליכקייט מיין זינגעט הייליגהומעט. ווייעט
מיין דעטן הער, מייער געטעטעט דער
פֿעלקער, ווייעטעט מיין דעטן הער, דער
פֿערהערטעט מויעט מויעט. ווייעטעט מיין
דעטן הער, דעטעטעט נחמטעט פֿערהערטעט
ליכט, נעהמעט גמבעט, מויעט געהעט מיין
מיין זינגעט פֿערהערטעט, בעטעט מן, דעטן
עוויגעטן, מיין הערליכקייט געטעטעט, ער

לִבְבָכֶם כְּמָרִיבָה. כִּיּוֹם
מִסָּה בְּמִדְבָּר: אֲשֶׁר נִסּוּנִי
אֲבוֹתֵיכֶם. בְּחֻנֵּינִיגְמִדְרָאוּ
פִּעְלִי: אַרְבָּעִים שָׁנָה
אָקוּט בְּדוֹר וָאֵמֶר עִם
הָעָם לֵבָב הֵם. וְהֵם לֹא־
יָדְעוּ דַרְכֵי: אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
בְּאִפִּי. אִם יָבֹאוּ אֶל־
מְנוּחָתִי:

צו שירו ליי שיר חדש.
שירו ליי כל־הארץ: שירו
ליי ברכו שמו בשרו מיום
ליום ישועתו: ספרו בגוים
כבודו. בכל העמים
גפלאותיו: כי גדור יי
ומהלל מאד. נזרא הוא
על־כל־אלהים: כי כל־
אלהי העמים אלילים ויי
שמים עשה: הודו־והדר
לפניו. עז ותפארת
במקדשו: הבו ליי
משפחות עמים הבו ליי
כבוד ועז: הבו ליי כבוד
שמו. שאר־מנחה ובאו
לחצרותיו: השתחוּ ליי
בהדרת־קדש חילו מפניו

בעבעט פֿאָר מיהן, מוֹלע וועלט! טפרעכעט
מונטער דען פֿאָלקען: דער הערר רע-
גירט, מוֹיִל דאָס דינ וועלט בעטטעהע
מונד נישטער וואנקע, טפריכט דאָ מור-
טהייל ער דען פֿאָלקען נאך ביליגקייט.
עס פֿרייען זיך דינ היממעל, עס פֿרעה-
למקע דינ ערדע, עס טאָבע דאָ מעער,
מונד וואס עס פֿילעט. עס פֿרעהלמקע
דינ פֿאָר מונד מוֹלעס וואס דארין, עס
יובעלן מוֹלע ביינע דעס וואלדעס. פֿאָר
גאָטט, זאָ ער נאָהעט, זאָ ער נאָהעט לו
ריכטען דינ ערדע, דאָ ריכטעט דינ וועלט
ער נאך גערעכטיגקייט, מונד דינ פֿאָלקער
מין זיינער וואהרהאפטיגקייט!

י. דער הערר רעגירט, דאָ פֿרעה-
למקעט דינ ערדע, עס פֿרייען זיך דינ
מינעלן, זאָ פֿיעלער מיהרער זינד, געוואָל-
קע מונד נעבעל מואגעבען מיהן, רעכט
מונד גערעכטיגקייט זינד זיינעס טהרמנעס
בעגרינדונג. פֿייער ליהט פֿאָר מיהן הער,
מונד ענטלינדעט רינגסמאָס זיינע פֿיינדע.
זיינע בליטלע ערליכטען דינ וועלט, עס
זיהט'ס מונד ערבעבעט דינ ערדע, וואָ
וואָס טועלען בערגע הין, פֿאָר גאָטט,
פֿאָר דעס העררן דער גאנלען וועלט. עס
קינדען דינ היממעל זיינע גערעכטיגקייט,
מונד זעמטליכע נאלימנען טויען זיינע
הערליכקייט. בעטעמט זינד מוֹלע בילדער-
דינער, דינ מיהרער גאָטלען זיך ריהמען,
פֿאָר מיהן בייגען מוֹלע גאָטטער זיך, עס
האָרט עס ציון, מונד פֿרייט זיך, עס
פֿרעהלמקען דינ טאָכטער יהודה'ס, קאָ

פֿל-הארץ: אמרו בגוים
יִי מֶלֶךְ. אֶת-תְּבוֹן תְּבַל
בְּרִית-תְּמוּט יָדִין עַמִּים
בְּמִישָׁרִים: יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְתִגַּל הָאָרֶץ. יִרְעוּ הַיָּם
וּמִלְאוּ: יַעֲלוּ שָׁדֵי וְכָל-
אֲשֶׁר-בּוֹ אֲזִירָנּוּ כָל-עֲצֵי-
יַעַר: לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא
לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ. יִשְׁפֹּט-תְּבַל
בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּאֲמוּנָתוֹ:
צִו יִי מֶלֶךְ תִּגַּל הָאָרֶץ.
יִשְׁמְחוּ אֲיִים רַבִּים: עָנָן
וְעֶרְפֹּל סְבִיבָיו. צֶדֶק
וּמִשְׁפָּט מִכּוֹן כְּסֹאוֹ: אִשׁ
לִפְנֵי תֵלֶךְ. וְתִלְחֹט סְבִיב
צָרָיו: הֵאִירוּ בְּרָקָיו תְּבַל.
רְאֵתָהּ וְתִחַל הָאָרֶץ: הָרִים
כִּדּוֹנָג נִמְסּוּ מִלִּפְנֵי יְיָ.
מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל-הָאָרֶץ:
הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צֶדֶקוֹ. וְרָאוּ
כָל-הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ: יִבְשׁוּ
כָל-עֲוֹנֵי בָרִי פֶסֶל
הַמִּתְהַלְלִים בְּאֵלִילִים.
הִשְׁתַּחֲווּ לוֹ כָּל-אֱלֹהִים:
שָׁמְעָה וְהִשְׁמַח וְצִוָּן.
וְתִגְלָנָה בְּנוֹת יְהוּדָה.

דיינער ריכטערטפריכע, הערר! דען דאס,
גאטט, ביזט ערהאבען מיבער מאלע וועלט,
ווייט פֿערהערליכטער מאל מאלע גאטטער-
וועגן. דיז מיהר ליבעט דען עוויגען,
המסמט דאז בקוע, ער וואהרעט דיז
זעלען זיינער פֿערהערער, רעטטעט זיז
מויס דער פֿרעפֿלער געוואלט. ליכט טרומה-
לעט דעס גערעכטען, פֿריידע דענען, דיז
רעדליכען הערלעכס. פֿרייעט זיך מיהר
גערעכטען, מין גאטט, מונד פֿרייעט, זיך
מיהר זיינע הייליגקייט ערוועהנעט!

מזמור. מין פֿאמלן. אָבזיגעט דעס
העררן טעטט מויכס נייע, דען וואכ-
דערפֿאל מוזט זיין ווירקען, גענוגטומונג
פֿערטמפֿעט מיהר זיינע רעכטע מונד זיין
הייליגער מרסן. קונד געטהאן המט דער
הערר זיין הייל, פֿאך דען מוויגען דער
פֿאָלכער מֿפֿענכערטע ער זיינע מאלגע-
רעכטיגקייט. ער געדמכטע זיינער הולד
מונד טרייע דעס הויזע ישראל, דאס דא
טויעטען מאלע ענדען דער ענדע, דיז
הילפֿע מונד'רעט גאטטעס. יובעלט פֿאך
גאטט, מאלע וועלט! פֿרומהאָקעט, אָבזיג-
געט מונד פֿרייעט! פֿרייעט גאטט זיט
דער ליטהער מונד דעס געטאָן דעס זא-
טענטפֿיעלעס. זיט טרומפֿעטען מונד פֿאך
זינענקלמנג יובעלט פֿאך גאטט, דעס
קאָניגע! עס טאָכע דאז מער מונד וואס
עס פֿילעט, דיז וועלט, מונד דיז דארין
וואהנען. דיז טרומע סלמגען דיז מרע
מין מיינמנדער, דיז בערגע אָבזיגען
מאלעמוחט. פֿאך גאטט, דער דא נמהעט,
דיז ענדע לו ריכטען, דער דא ריכטעט

למען משפטידי: כי אתה
י עליז על כל הארץ.
מאד געליט על כל אִהים:
אִהבי יי שנאי רע שמר
נפשות חסידיו. מיר
רשעים יצילם: אור זרע
לצדיק ולישרי לב שמחה:
שמחי צדיקים ביי והורו
לזכר קדשו:

צה מזמור שירו ליי ושיר
חדש בירנפלאות עשה.
הושיעוהו ימינו וזרוע
קדשו: הודיע יי ישועתו.
לעיני חגוים גלה צדקתו:
זכר חסדו וואמונתו לבית
ישראל ראוי כל אפסי-
ארץ. את ישועת אלהינו:
הריעו ליי כל הארץ פצחו
ורגנו וזמרו: זמרו ליי
בכנור בכנור וקול זמרה:
בחצרות וקול שופר
הריעו לפני ה' המלך יי:
ירעם הים ומלאו תבר
וישבי בה: גהרות ימחאו-
כף יחד הרים ורגנו: לפני-
יי כי בא לשפט הארץ

דיום וועלט נאך גערעכטיגקייט, מונד דיום
פֿעלקער נאך ביליגקייט.

י. גאָטט רעגירעט — פֿעלקער ערבעט
בען; דער דא טהרמנעט מיבער כרובים
— דיום ערדע וואנקט. גרמס לייגט לו ציון
זיך דער הערר, ערהאבען מיזט ער מיבער
מללע פֿעלקער. מנערקענען זיט דיינען
נאמען, דאס גרמס, פֿורכטבאר מונד הייליג
ער מיזט. זיך מלכטפֿעלן דער קאניג, ליבעט
דענקן ער דאס רעכט, גערעכטיגקייט
האסט דאס בעגרינדעט. רעכט מונד מור
טהייל מין יעקב געהאנדעלט. ערהעבעט
דען עוויגען, מונדערן גאָטט, בעטעט מן, מן
טעמעל זיינער פֿיסע, הייליג מיזט ער. משה
מונד אהרן מונדער זיינען פֿריסטערן, מונד
שמואל מונדער דענען, דיום זיינען נאמען
מגערופען, וואָ דיום גאָטטהייט זיט מן
גערופען, דא ערהערט ער זיט. מין דער
וואָקענזילע. רעדעט ער זיט מן, דימוויל
זיין לייגט מונד דיום זאטלונג, דיום ער
מיהנען געגעבען, זיט בעמלעטעט. הערר
מונדער גאָטט, דאס ערהערטעט זיט,
וואָרט מיהנען נאָכזיכטפֿעלן גאָטטהייט,
וויט דאס מויר געהאנדעט מיהרע טהמטען.
ערהעבעט דען עוויגען מונדערן גאָטט, בעט
טעט מן מויר זיינען הייליגען בערגע, דען
הייליג מיזט דער עוויגע מונדער גאָטט!

מזמור. מין פֿאָלס דוד'ס. ווייהעט מיין
דען עוויגען, מיהר קינדער גאָטטעט!
ווייהעט מיין דען עוויגען, דער פֿער
הערליכט מונד מעכטיג. ווייהעט מיין
דען עוויגען, דעסטען נאמע פֿעהערר

יִשְׁפֹּט־תֵּבֶל בְּצֶדֶק. וְעַמִּים
בְּמִישָׁרִים:

צט יי מלך ירגזו עמים
יִשְׁבּוּ כְּרוּבִים תְּנוּטָה אֶרֶץ:
יי בציון גדול וְרֵם הוּא עַל־
כָּל־הָעַמִּים: יוֹדוּ שְׁמֶךָ
גָּדוֹל וְנוֹרָא. קְדוֹשׁ הוּא:
וְעוֹז מֶלֶךְ מְשַׁפֵּט אֹהֵב.
אַתָּה כּוֹנֵנֶת מִישָׁרִים.
מְשַׁפֵּט וְצָדִיק בִּיעֲקֹב ו
אַתָּה עֲשִׂיתָ: רוֹמְמוּ יי
אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוִי לְהֵרֵם
רָגְלֵיו קְדוֹשׁ הוּא: מִשָּׁה
וְאַהֲרֹן בְּכִתְּנוֹ וְשִׁמּוֹאֵל
בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ. קִרְאִים אֱלֹהֵי
וְהוּא יַעֲנֵם: בְּעֲמֹד עֵץ
יִדְבַּר אֱלֹהִים שְׁמֵרוּ עֲדֹתָיו
וְחַק נְתַתְּ לָמוֹ: יי אֱלֹהֵינוּ
אַתָּה עֲנִיתָם אֶל נִשְׂאֵי הָיִיתָ
לָהֶם וְנָקָם עַל־עֲלִילוֹתָם:
רוֹמְמוּ יי אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוִי
לְהֵרֵם קְדָשׁוֹ. כִּי קְדוֹשׁ יי
אֱלֹהֵינוּ:

כט מזמור לְדָוִד הַבּוֹ
לִיהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הִבּוֹ לִיהוָה
כְּבוֹד וְעוֹז: הִבּוֹ לִיהוָה כְּבוֹד

שְׁמוֹ הַשְּׁתֵּחֻו לַיהוָה
בְּהִרְת־קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה
עַל־הַמִּיִּם. אֱלֹהֵי־כְבוֹד
הָרָעִים. יְהוָה עַל־מִיִּם
רָבִים: קוֹל־יְהוָה בְּכַח־קוֹל
יְהוָה בְּהָרָר: קוֹל יי שֶׁבֶר
אֲרוֹזִים וַיִּשְׁבֶּר יְהוָה אֶת־
אֲרוֹזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם
כְּמוֹ־עֵגֶל. לְבָנוֹן וַיִּשְׁרִיז
כְּמוֹ בֹן־רֵאמִים: קוֹל־יְהוָה
חָצַב לְהַבֹּת־אֵשׁ: קוֹל־יְהוָה
יָחִיל מִדָּבָר יָחִיל יְהוָה
מִדָּבָר קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה
יַחֲלֹל אֵילֹת וַיַּחֲשִׁיעַ רֹת
וַיַּחֲכִלֻּם כָּלֹּ אֱמֹר כְּבוֹד:
יְהוָה לַמַּבּוּל יֵשֶׁב וַיֵּשֶׁב
יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה
עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרָךְ
אֶת־עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

סס כמחצת כחסי כחוזות שלמה הלוי.

לְכַהֲדוֹדֵי לְקִרְאָת כָּלָה.
פְּנֵי שַׁבָּת נִקְבְּלָה לְכָה
שְׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדָבוֹר
יֵאָחַד. הַשְּׁמִיעֵנוּ אֱלֹהֵינוּ

וַיֵּט, בעטעט מן דען העררן, מיין טווק
דער הייליגקייט. דיין טטימזע גאטטעס
ליהעט מיבער געוועסענער. דער גאטט
דער עהרע דאָנערט, גאטט מויל געוואל־
טיגען פֿלוטהען. דיין טטימזע גאטטעס
מיין קראַפֿטפֿול, דיין טטימזע גאטטעס
פראַכטפֿול. דיין טטימזע גאטטעס ברייט
לעדערן, עס לערברייט דער הערר דיין
לעדערן לבנון'ס. לעסט זיין היפֿען, יונגען
רינדערן גלייך, לבנון מונד שריון, גלייך דען
יונגען ראם. דיין טטימזע גאטטעס דרינגט
הערפֿער וויין בליטלעספֿלוממען. דיין טטימזע
זע גאטטעס ומכֿט ערבענען דיין וויסטע,
ערבענען ומכֿט דער הערר דיין וויסטע לו
קדש. דיין טטימזע גאטטעס ומכֿט ער־
ליטטערן מולע מעכֿטע, ער ענטבלעטערט
דיין וועלדער, מונד מין זיינען טעמפל
קינדעט מולעס — זיינע וואַיעסטעט. דער
הערר זאט לור זינדפֿלוטה מויל דען טהרנע,
מונד עס טהרנעט דער הערר מין עוויגקייט
מאס קאָניג. דער הערר פֿערליהעט ומכֿט
זיינען פֿאָקע, עס זעגנעט דער הערר זיין
פֿאָק מיט פֿרידזעליגקייט!

וויילקאממען מן דען שבת.

לכה. קאממ', ק פֿריינד! — קאָן פֿרעה
מונד טרויט —

גריט' פֿערמיינט מיט וויר דיין ברויט.
„שבת־רוה“, מיין פֿריידענלייט!
שמור. „דענק“, „בעמכֿט“ דען שבת פֿערט, (*)
טפֿרמך פֿאָל ומכֿט — מין מיינען
וואָרט.

(*) מין בעלוג מויל דיין זאגנעהמפֿטע תלמודיסע דעפֿיניציען מיבער דיין וואַרימטען „זכור“ (בעדענקע)
מונד „שמור“ (בעמכֿט), דיין בייטן שבת = געזעטלע זיך פֿערפֿינדען. וואָן פֿערגעססע ניכט, דאָס
ווייך נור מיבערזעטלעך זינד.

דער דא וואכט אלס מיינל'גער הקרט, —
דעססען רוהן ערטאנעט לויט.
קאמוט, ק' פריינד! מ. ג. וו.

לקראת. קאמוט' ערפרייט — דער רוה
ענטגעגען! —

דען זיט בייט — מונז הייל מונד זעגען, —
זענגסט געווייזט — טאן מיטן ערוועגען,
ליעל דעם ווערקס, טאן פריה ערשטויט —
קאמוט, מ. ג. וו.

מקדש. העהר מיטן כמנג — מונד זיטן דער
וואהל —

פארט פאן דרמנג — מונד פאן דער
קוואל, —
וויילסט לויט זינגען — מיטן יאמערטאמל —
ער מיט'ס, דעססען הולד דיר טהו'ט —
קאמוט, מ. ג. וו.

התנערי. טיטלע טאן — דען טיטל פאן
דיר! —

טויק' נאליטן — דיר נאך געביהר, —
ישי'ס זאן — בית לחם'ס ליער, — מיט'ס,
דורך דען דיר פרייהייט גרויט. —
קאמוט, ק' פריינד! מ. ג. וו.

התעוררי. מויל' לונ טאן — מיטן לוסטגע-
פיעדער! —

נאמט דיין גאמק — ד'רונ לייטע וויע-
דער, —

פארט מיטן קראנק — דער יובעל'עדיער;
נאמעט דיר דיט גאטטהייט טרויט.
קאמוט, ק' פריינד! מ. ג. וו.

לא. יאמערטאמל היילט טאן דיט וואנגע,
קאמ' ניכט טווער, — מונד יאמערטא-
מאנגע. —

המיוחד. יי אחר ושמו
אחר. לשם ולתפארת
ולתהלה: לכה

לקראת שבת לכו
ונלכה. כי היום מקור
הברכה. מראש מקדם
נסוכה. סוף מעשה
במחשבה תחלה: לכה

מקדש מקדש עיר מלויכה.
קומי צאי מתוך ההפכה.
רב לך שבת בעמקהבא.
והוא יחמול עליך חמלה:
לכה

(* התנערי מעפר קומי.
לבשי בגדי תפארתך עמי.
עליך בורשי בית הלחמי.
קרבה אל נפשי גאלה: לכה

התעוררי התעוררי. כי
בא אורך קומי אורי. עורי
עורי שיר דברי. כבוד יי
עליך נגלה: לכה

לא תבושי ולא תכלמי.
מה תשתחית ומה תתהמי.

(* כשמל יום טוב בשבת אין אומרים התנערי.

קבלת שבת

בְּדִיּוֹתָיִי עָמִי. וּבְנִתָּה
עִיר עַל תְּלָה: לכה

וְהָיוּ לְמִשְׁשָׁה שְׁאִסְיָה.
וְרָחֲקוּ כָל־מַבְלְעִיָּה. יִשִּׁישׁ
עָלֶיהָ אֶל־הָיָה. כְּמִשְׁוֹשׁ חָתָן
עַל כָּלָה: לכה

יָמִין וּשְׂמָאל תִּפְרוּצִי.
וְאַתְּ יִי תַעֲרִיצִי. עַל־יָד
אִישׁ בֶּן־פָּרָצִי. נִשְׁמָחָה
וְנִגִּילָה: לכה

בּוֹאִי בְּשָׁלוֹם עֲטָרָה
בַּעֲלָה. גַּם בְּשִׁמְחָה
וּבִצְחָלָה. תּוֹךְ אֲמוּנֵי עַם־
סִגְלָה. בּוֹאִי כָלָה. בּוֹאִי
כָלָה:

לְכֶה רֹדֵי לְקִרְאָת כָּלָה.
פָּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה:

טוֹטֵן גַּעֲזוּעָה' — דַּעַן פֶּלֶק מֵיִן
דְּרַמְגֵּג, —
הַעֲהָר וְיִכְד דִּינַע טַמְאָדָּט עֲרַבּוּיִט —
קָמְח' מְ פֶרִינִד! מ. ג. וו.
וְהָיוּ דִיךְ לֹר בֵּיט' — זִכְר דִּינַע טַרַעֲטַעֲר, —
פֶּעֶרְנַחִין טַטְרִי'ט — עַר מִיכַעֲלֻטְהַעֲ
טַעֲר, —
דִּינַעֲר פֶּרִי'ט — זִיךְ גָּטָט מֵיִן עֲטָה
הַעֲר, —
וְיִמ דַּעֲר בְּרִיטִיגָמֵן דַּעֲר בְּרוּיִט.
קָמְח' מְ פֶרִינִד! מ. ג. וו.
יִמִּין. גֶּרָקָט וְיִכְד דָּמֵן — דִּיין מַחְכֵּטְגַּבִּיטַע, —
דָּמֵן טַטְרִי'ט מֵן — דִּיין פֶּרָקָט גַּעֲזִיטָה
הַעֲר, —
דַּעֲן דַּעֲר מֵמֵן — מִיט'ט, דַּעֲר פֶּאֶרְלִיטַע,
דַּעֲר דִּיךְ גֶּרִיטָט מֵיִן וּמִקְנַעֲלוּיִט.
קָמְח' מְ פֶרִינִד! מ. ג. וו.
בּוֹאִי. קָמְח' מְ עֲרִינִי' — דּוּם טַחֹק דַּעֲר
בְּרִיטַע! —
לֵמֵס מִזְנֵי פֶרִי'ן — מֵיִן יוֹבַעֲלִיטַע, —
מִזְנַעֲר טַרִי'ן — דִּימ גָּטָט זִיךְ
וְיִיחַטַע; —
קָמְח' מְ, דּוּם הִיטְוִיזִקְמִיט'ט נַע בְּרוּיִט!
לְכֶה. קָמְח' מְ פֶרִינִד; קָמְח' מְ פֶרָקָה מִזְנֵי
טַרִיט! —
גֶּרִיט' פֶּעֶרְמִינִט — מִיט מִיר דִּימ
בְּרוּיִט: —
שַׁבַּת־רוּחַ, מֵיִן פֶּרִי־דַעֲנִלוּיִט!

מֵיִן פֶּאֶרְלִיטַע דִּיכְר דַּעֲן שַׁבָּה.
טוֹב. לִיעֲבֹלִיךְ מִיזְנֵי עַם, לוֹ דָּמֵן קַעֲן דַּעֲן
הַעֲרָן, דִּינַעֲטָן נִמְחֵטָן לוֹ לְמִזְנֵיגֵטָן, מִזְנַעֲר־
הַקֶּסֶטַעֲר. לוֹ פֶּעֶרְקִינִדַּעֲן מֵיִן מִקְרַגֵּטָן דִּינַעֲר
הַוֹר, מִזְנֵי דִינַע טַרִינֵי מֵיִן דַּעֲן נַעֲכֵטָן.
בֵּימֵי לַעֲהִיטִיגֵטָן פֶּאֶרְלִיטַעֲר, בֵּימֵי זִינִיגֵטָן
הַמֶּרְפֶּעֲנִקְלִמֵּגֵטָן. דַּעֲן עֲרִינֵיטַע הַמִּסֵּט דּוּם,
הַעֲר, מִיךְ מִיט דִּינַעֲטָן וְעֶרְקָטָן, קָב דִּינַעֲר
הַעֲנַדַּע טַחֲפֶאֶרְגֵּטָן לְמִזְנֵיגֵטָן מִיךְ. וְיִמ גֶּרָקָט־
מִרְטִיגֵטָן זִכְר דִּינַע וְעֶרְקָטָן, עֲוִיגֵטָן! וְיִמ

צַב מִזְמֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת:
טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְי וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ
עֲלִיּוֹן: לְהַגִּיד בְּבִקְרַת חֶסֶדְךָ
וְאֲמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת: עַל־יֶעֱשׂוֹר
וְעַל־נֶבֶל עַל־יֶהְיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי
שִׁמְחָתָנִי יִי בְּפִעֲלֶיךָ בְּמַעֲשֵׁי
יְדֶיךָ אֲרָנִי: מַה־גָּדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ

מונענדיך טיען דיינע פלענע. דער מונענדיגער
טענדע דאס קיינע מונענדיג היעפן, דער
טהער בעגרייפט דיעזעס ניכט. ווען דא
מויפליהען דיא פערפלער וויא גרא, עס
פער טערסטען דיא מיבעלטהעטער —
דאס לו מיהער עוויגען פערניכטונג עס
זיאל. וועהרענד דאס ערהעבען — גאטטהייט,
פיר דיא עוויגקייט! דען זעהע, דיינע
פיינדע, הער, זעה, דיינע פיינדע
טווינדען הין, מין זיך לערפאלטען דיא
מיבעלטהעטער זעהטליך. מונד גלייך דען
ראם ערהעבעט דאס זיינע זיכט, דאס
זיך מוטרע זיך נאך זיכטעלען גרינענד.
דאס בליקעט זיין מוויגע זיינע פיינדע מן,
ערהעבען מיבעלטהעטער זיך ווידער זיך,
פערטעלען זיינע וועלפען זיך געהערטען.
דער גערעכטע בליהט גלייך דער פאלע,
גלייך דער לעדער זיך מין לבנון, טיעט ער
עספער, דיא דאס געפאלענע זיך מין הויזע
גאטטעס, דיא מין דען פערקעלען מונענדיג
גאטטעס בליהען. נאך זיך גריינענדיג
ווערדען זיך גרינען, מונקע מונד קרעפאלען
ווערדען זיך זיין. מויל דאס זיך פערקעלען
דאס כעלדיך וועלטהענד, דער הער, זיין
הערט, ניכט טאדעלענדיג עס מן מיהען!

זיך גאטט רעגירעט, מין זייעסטעט זיך
היללענד, עס היללעט מין זיכט זיך דער
הער, זיך מונקענדיג; פערטעט בעטעטע
דיא וועלט, מונד וועלכעט ניכט. פערטעט
יעהער בעטעטעט דיין טהערן, פערטעט
הער ביזט דאס. עס ערהעבען דיא טערטעט,
הער, עס ערהעבען דיא טערטעט מיהערען
וועלכעטעט, עס ערהעבען דיא טערטעט
מיהער געברויזע. מעכטיגער מונד דאס רויטען
טהערענדיג פלוטהען, זיך דיא וועלכעטע
בראנדונגען דעס וועלטהעטעט. מעכטיגער,
גאטט, מין זיינע קעהע; דיינע לייגניסטע
זיך עוויג גלויבונדיג, הייליגקייט זיך דער
טאק פיר דיין הויז, גאטט, פיר דיא דאס
ער מוועט לייטען!

זיך מאדעמקו מוהשבתיה: איש-
בער לא ידע ויכסיל | לא-יבין
את-זאת: בפרח רשעים כמו
עשב ויציו כל-פעלי און
להשמדם עדי-עד ואתה מרום
לעלם זיך: כי הנה איבך זיך כי
הנה איבך יאבדו יתפרדו כל-
פעלי און: ותרים פראים קרני
בלתי בשמן רענן: ותבט עיני
בשורי בקמים עלי מרעים
תשמענה אונזי: צדיק כתמר
יפרח כארז בלבנון ישגה:
שתולים בבית זיך בחצרות
אלהינו יפריחו: עוד ינובון
בשיבה דשנים ורעננים יהיו:
להגיד כי ישר זיך צורי ולא-
עולתה בוי:

זיך מלך גאות לבש לבש
זיך עז התאזר אף תבון תבל
בלתמוט: נבון כסאך מאז
מעולם אתה: נשאו נהרות זיך
נשאו נהרות קולם ישאו נהרות
דכים: מקלות מים רבים
אדירים | משפריים אדיר
במרום זיך: עדתיה נאמנו מאד
לביתך גאולה קדש זיך לארך
ימים: קדיש יתום

מעריב ליל שני של שבועות

(זמגט דיין געמיינדע דיעס:)

יְתַבְרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיְתַפָּאֵר וַיְתְּרוּמֶם
וַיִּתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא
אַחֲרוֹן וּמִבְּלָעָדָיו אֵין אֱלֹהִים סְלוֹ
לְרַבּ בְּעֶרְבוֹת בֵּיהָ שְׁמוֹ וְעֲלָזוֹ לְפָנָיו.
וְשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה:
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יי מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

וּמִסֵּדֶר אֶת־הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בְּרַקִּיעַ כְּרִצּוֹנוֹ
בּוֹרֵא יוֹם וְלַיְלָה גּוֹלֵל אֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי
אֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמַבִּיא לַיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין
לַיְלָה יי צְבֹאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיִם תָּמִיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד:

(וועהענד דער פֿערבעטער ברכו זמגט,)

מִזֵּן בָּרְכוּ אֶת־יי הַמְּבֹרָךְ:

קִיּוֹם בְּרוּךְ יי הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

(*) בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים בְּחֻכְמָה פּוֹתַח
שְׁעָרִים וּבְתַבּוּנָה מְשַׁנֶּה
עֵתִים וּמַחֲלִיף אֶת־הַזְּמָנִים

(ווען דער לוויטע טאג יו"ט מן שבת פֿעלזט, ווירד מערבית ניכט געזאגט.)

ע"ס א"ב אלף סהקדים צהלס כל לוח תינס לוח וכלס פסקי הדורות מן וירד משה וכו'.

וירד. דער הערר ערטיען אויף סיני'ס בער
געטריקען.

מיין פֿעלדק מיט זיינער זאטלונג לו בע
גליקען;

זונד מלס ער טפֿרונד, זיעס וואונדער ער
מיך זעהן.

דו גמב מיר זיכט — דער'ט זיכט
זעסט וואנטערגעהן.

געלעבט זייסט דו, עוויגער, דער דיין
זעכנדע דעמערן זעסט!

וַיֵּרָד. אֱלֹהִים עַל הָהָר

סִינִי. בַּיּוֹם דָּת לְגִבּוֹנִי.

וַיִּדְבֹּר. גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת

לְעֵינַי. דָּגוּל מַעֲרִיב שְׁמִשׁוֹ

מִפְּנֵי. בְּרוּךְ אַתָּה יי

הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אַהֲבַת. תּוֹרָה

וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לְמִדָּת. עַל כֵּן יי אֱלֹהֵינוּ

בְּשִׁכְבֵּנוּ וּבְקִיּוּמֵנוּ נִשְׁיַח בְּחֻקֶּיךָ. וְנִשְׁמַח בְּדִבְרֵי תּוֹרָתְךָ

(*) דיין זיבערנעטלונג זיהע קעגן ביין מעריב ליל ראשון.

וּבְמִצְוֹתַי לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאַרְדֵּי יָמֵינוּ וּבָהֶם
נִהְיָה יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאַהֲבַתְךָ אֶל תְּסִיר מִמֶּנִּי לְעוֹלָמִים:

אֲנִכִּי. הָאֵל עָשָׂה כָּלֵא. וְהוֹצֵאתִיךָ מִבֵּית כְּלֵא.
לֹא יִהְיֶה לָּךְ. זְרוֹן צִמָּח
לְהַעֲלָה. תִּשְׁקָתִי בְּאַהֲבָה
עָלֶיךָ לְהַגְלִיל: בְּרוּךְ אַתָּה
יְי אֱלֹהֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

אֲנִכִּי. מִיך בִּין דִּיין גִּטְט, דַּעַר דַּח מִין
וּמוֹנְדֶּערמֶט
דִּיך הַמֵּט גַּעפִּיהַרְט מוֹיט דִּינַעַט קַעַר
קַעַרמֶט נַמֶּט;
נִכֶּט פֿרַעמֶדען גִּטְטֶערן פֿרַקְהֶל מִין
וִינַעַר גַּעגַענוֹמֶרט,
דַּעַר מִיך מִיך לִיבַעַנד מִינַסט מִין הוֹלֶד
דִּיך פֿפֿעַנבֶּמֶרט!
גַּעלֶקבֶט זִיסֶט דוּם, עוּוִיגַער, דַּעַר זִינַעַטן
פֿפֿאָקע יִשְׂרָאֵל לִיבַעַע מִנגַּעדייַהען לַעַסֶט.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאַהֲבַתְךָ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
וּבְכָל־מְאֹדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה
חַיִּים עַל־לִבְּךָ: וְשָׁנַנְתָּם לִבְנִיךָ וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְכְךָ וּבְקוֹמְךָ: וְקִשְׁרַתָּם
לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וְכִתְבַתָּם עַל־
מַזְוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמַע תִּשְׁמָעוּ אֶל־מִצְוֹתֵי אֲשֶׁר אֲנִי
מְצִוֶּה אִתְּכֶם חַיִּים לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעֲבֹדוֹ
בְּכָל־לִבְּכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מִטַּר־אַרְצְכֶם
בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ וְאִסַּפְתִּי דִגְגָךְ וְתִירְשְׁךָ וְיִצְהַרְךָ:
וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לְבִהֲמֹתְךָ וְיִזְבֹּלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ:
הִשְׁמַרְוּ לָכֶם פְּתִיפֹתָה לִבְבְּכֶם וּסְרַתָּם וְעַבְדְּתָם
אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתָם לָהֶם: וְחָרָה אֶת־יְהוָה
בְּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה
לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וְאַבְרַתָּם מִחֶרֶד מֵעַל הָאָרֶץ

הטבה אשר יהוה נתן לכם: ושמחתם את דברי אלה
על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם אתם לאות על-
ידכם והיו למוטפת בין עיניכם: ולמדתם אתם את-
בניכם לדבר בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך
ובשכבך ובקומך: וכתבתם על מזוזות ביתך
ובשעריך: למען יראו ימיכם וימי בניכם על האדמה
אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת לכם כימי השמים
על הארץ:

ויאמר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני
ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על כנפי
בגדיהם לדרתם ונתנו ער ציצת הכנף פתיל תכלת:
והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את כל-
מצות יהוה ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם
וגחרי עיניכם אשר אתם ונים אחריהם: למען
תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים
לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם
מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם:

יש לנרף אלביכם לחנת חכן יתן רוח נועט שלל יכולע סחלף:

אמת ואמונה כל זאת וקיום עלינו כי הוא יי אלהינו ואין
זולתו ואנחנו ישראל עמו הפורנו מיד מלכים. מלכנו הגואלנו
מכף כל העריצים. האל הנפרע לנו מצרינו והמשלם גמול
לכל אויבי נפשנו. העשה גדלות עד אין חקר ונפלאות עד
אין מספר: השם נפשנו בחיים ולא נתן למוט רגלנו. המדריכנו
על במות אויבנו ויָרָם קרננו על כל שונאינו. העשה לנו נסים
ונקמה בפרעה. אותות ומופתים באדמת בני חם. המכה בעברתו
כל בכורי מצרים. ויוצא את עמו ישראל מתוכם לחרות עולם.
המעביר בגיו בין גזרי ים סוף. את רודפיהם ואת שונאיהם

בְּתַהוֹמוֹת טָבַע. וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ. שָׁבְחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ. וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קָבְלוּ עֲלֵיהֶם. מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל. לֵךְ עָנּוּ שִׁירָה:

מיוסד ע"פ א"ב בראשי הכוזות.

אִימָה נִכְתָּרָה. עֲדוּיָה
וּמַעֲטָרָה. בְּיוֹם וּמִתָּן
תּוֹרָה: בַּחוּרָה מַעֲמָמִים.
בֵּרַת שְׁלֶשֶׁת הַתְּמִימִים.
מִפּוֹט וְתָרָה: גִּרְרָה בְּרוֹב
נָסִים. אֲדוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים.
בָּאָה לְמַדְבָּרָה: דָּבָר עַל
לִבָּהּ. יוֹשֵׁב בְּכֶם רַבָּה.
עֲדָיו לְהַתְּחַבְּרָה: הֲרִיץ
לְהַשְׁלִישִׁי. בַּחֲדָשָׁה שְׁלִישִׁי.
לִיצִיאַת שֶׁהַפּוֹרָה: וְחַמְדָּה
בְּצִלּוֹ חֲסוֹת. וְהַשִּׁיבָה בֶן
לַעֲשׂוֹת. וְנִתְּפַתָּה גְּזוּרָה.
זִמְנֵה רֶם וְאִיּוֹם. וְנִתְּקַדְּשָׁה
רְשָׁלֶשֶׁת יוֹם. כְּרָמִים
נֹטְרָה: חֲלָאִים נִתְּקַשְׁטָה.
וּבִלְאוֹתֶיהָ פִּשְׁטָה. מִמּוֹר
מִקְטָרָה: טַהוֹר בְּגָדָה
וְזוֹתָר. יָרַד לְרֹאשׁ הַתָּהָר.
וְגִזְדָּעָה בָּרָה: יִשְׁבָּה
בְּנִקִּי קִיּוֹם. מִתְּחַרְדָּת
הַפְּרָקִים. וּמִקּוֹל הַהִבְרָה:
כִּלְקָה עֲדִיּוֹם. וְנִכּוֹנוּ שְׂדֵיִם.

אימה. מיט טחוק בעגמבט וומרד מיינסט
מיין פֿעלן בעקקענט, מן טאג, דא מיהן
דיא לעהרע וומרד געטפענדעט. מוט
טפערטלינגע דער דרייט פֿערטמטען מהנען,
וומרד מויט דער פֿעלוקער מיטטע זיט
עקקערען מונד מויט עגיפטען בעפֿרייט.
מיט פֿיעלען וומונדערן לייטעטע זיט דער
מורקוועלל מולער טהמטקראפט, ביז נאך
דער וויטטע זיט קאט. דא רעדעטע ער
פֿריינדליך מיהר לו, דער דא טהמקנעט
מין דער מירימאדען מיטטע, מין דרייטען
מקנאטע דער בעפֿריימונג דורך דא גע
זעטן זיך מיהרן לו פֿערבינדען. מונד פֿריי
דיג טראט מונטער זיינען טאטטען זיט, מונד
זאגטע וויליגען געהקראטן מיהרן לו — מונד
וומרד הקלד פֿערקלערט. דא בערייטעטע
דער הקלסטע זיט פֿער, גאב דרייט טאגע
מיהר לור הייליגונג, דיא לור היטערין זיינעט
וויינבערגעט זיט בעטטימאט. מונד זיט
לעגטע פֿען זיך דא טקלמפֿענגעוומנד,
טאיקטע הקלד זיך, מונד ווירלטע מיט מירר
הען זיך. דא ליעט מין פֿלוממענדעטן גלמקן
דער ערהמכענטע מויל דען בערג זיך הע
רוב, מונד עט ערבענטע דיא פֿערקלערטע.
דא פֿלטה מין פֿעלזענקליפטע זיט, פֿער דער
בליטלע פֿורטבמערעטן גלמקן מונד פֿער
זיינעט ווקרטעט דאנכערנדעטן טאלע. דאך

מעריב ליל שני של שבועות

וויא בעטיידען דיא טיכטערנע טויבע זיך
 אויך בארג, ער בעטענקטע ויט פֿירסטלי-
 כעסן טווקע זיא. דא מונטערוועז ער זיא זיין
 זיינעסן דיענסטע, גאב זיינער פֿערעהרונג
 רעגעלן זייהר, מונד ערלייטערטע זייהר דאז
 געזעטן. דא ברמך זיין פֿריידענטאָנע זיא
 מויט, זאן טאג, וואָ דאז געזעטן זייהר וואָרד
 געטפענדעט — זייהר לור פֿעהרעהרליכונג.
 ליבליכעס וואָרד זייהר לונ מנטהייל, מונד לו
 עוויגעסן ערבע וואָרד רוהן זייהר מונד
 פֿרמכט. דער זאטלונג פֿערלען וואָרדען זייהר
 געטטיידע, מונד זאכט זייהרער לענדען גיר-
 טעל, מונד זייהר ערווערב, עוויגעס געדיי-
 הען. דא זאט זאן געווייהטער טאפעל זיא,
 זאז זייהרען פֿירסטען זאן זייהרער טפֿיטלע.
 מונד וועלכען זיין קרייזע זיא זיך רייהעטע,
 מונד ענגעלסמערען מונד הינזאליטע וועגען
 מונטוועבטען טאכלענד זיא, מונד מללענטהמל-
 בען וואָרד זאנערקאננט דער הקרט, דאס זיין
 דיא זאכט. מונד גלייך דיפֿטען פֿאן זאָנע
 ענטטערקאמטען ווירליגע הימנען זייהר, מונד
 זיט ליבליכקייט וואָרד זיא געטטיקט. מונד
 לויט וואָרד זיא געפֿריעזען! „וויא דא פֿיעלע
 גראַסעס אויך געטהאן, דאז האַסט זיא
 זעמטליך זאן בידערגין זיבערטקפֿען!“

לִיזְנָה מִסְתָּרָה: לְמָרָה
 בָּמָה לַעֲבֹדוֹ. בְּכָל לְבָה
 לְכַבְדּוֹ. וְהָדַרְתְּ נִפְתָּרָה:
 מְלָאָה פִּיהָ שְׁחֹק. בְּיוֹם
 נְתִינַת חֶק. בְּכָל מְפֹאָרָה:
 נִחְמְדִים יְרֵשָׁה. לְהַיּוֹרֶת
 לָהּ מוֹרֶשֶׁה. לְצָבִי
 וְתִפְאָרָה: סְלִיל פְּנִינָה.
 חֲגֵרָה בְּעֹז מְתָנִיָּה. עֶקֶב
 טוֹב סְתָרָה: עֲרֻכָּה שְׁלֹחָנָה.
 וּמִלְכָּה שֵׁם חָנָה. וְלִלְחֹם
 נִסְתָּרָה: פְּתוּכֵי אֲשׁוּמִים.
 יִרְדּוּ מִן הַשָּׁמַיִם. לְרִקַּךְ
 בַּחֲבוּרָה: צוּרָה תוֹךְ עִירִין.
 נֹדַע בְּשַׁעְרִים. כִּי לֹא
 הִגְבִּירָה: קִצִּיעוֹת וְאַהֲלוֹת.
 מִבְּסֻמָּת בְּשִׁיר וְתַהֲלוֹת.
 וְחֹסֶד מִקְשָׁרָה: רַבּוֹת עֲשׂוֹ
 הַמוֹנָה. וְאַתָּה עֲלִית עַר-
 כָּלָנָה. בּוֹאֵת מֵאֲשָׁרָה:
 שׁוֹשְׁנַת עֲמָקִים. קִבְּלָהּ
 מִצּוֹת וְחֻקִּים. בְּכִרְתָּב
 מוֹתָרָה: חֲזֹן תוֹרָה מְנִיגָם.
 וְשִׁתִּים בְּרֹאשׁ בְּנִיגָם.
 כְּהֵנָּה מוֹתָרָה:

לא תשא. דעם הקססטען נחמטן נענטע נים
פֿערגעבענט,

מיהן לו פֿערעהרען זייט דיין לעל דעם
טערעבענט.

דעם כוהעטמגט געדענק, ווייה' מיהן
דורך טהוטט מונד ווקרט,

וויא דים חסן מעער בעפרייטען, פרייז
זע דיינען הקרט;

מונד זיינטטימטיג טפראכען זיא:

לא תשא. טבוס שם נורא
עלילה. יחד שמו יומם
ולילה. זכור. כלכל עונג
לכפלה. ליוצרה השורר
פעזברי מצולה: בגילה
ברנה בשמחה רבה
ואמרו כלם:

מי כמכה באלים יי. מי כמכה נאדר בקדש.
נורא תהלת עשה פלא: מלכותך ראו בגיה בוקע
ים לפני משה:

כבר. דען פֿאטער מונד דים מוטטער טעט
לע מונד פֿערעהרע,

דאס זאנגע דיינע דויער היר מויל ערדען
וועהרע.

ניכט מוקדע יענען, דען מיר עהליך
מיר ערטויל,

מיר לו פֿערהערליכען מיזט היר נור
דיין בערויל.

„דינער מיזט זיין גאטט!“ ריעפען זיא,
מונד טפראכען:

כבר. מאד אביך ואמך.
נצח ירבויםך. לא תרצה.
סדור בצלמי ובגלמך.
עליון צורך המליכרו
בנאומך: זה צור ישענו
פצו פה ואמרו:

יי ימלך לעולם ועד:
ונאמר כי פדה יי את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו:

לא תנאף. דים זינד'גע בואלשמפט פֿליה'
מונד פֿרעפען עהעברוך,

ער טטירלט דין מיכ'ט פֿערדערבען,
ברייגט דער זעלע פֿאך.

פֿאך דיעבטמהל היטע דין, יע פֿרעמט
דעם לו בעריהרען,

ערלומענד ווירד דער הערר מויט יעדעס
דראנג דין פֿיהרען.

געלוקט זייעסט דום גאטט, ישראל'ס
קאניג, הקרט מונד ערלומער.

לא תנאף. פעמותחוצות
ומחליקות. צודות נפשות
בשוחור עמוקות. לא
הגנוב. קבוצות זהב
חשוקות. רחום יגאלך
ממציקות: ברוך אתה יי
מלך צור ישראל וגאלו:

מעריב ליל שני של שבועות

השְׁכִיבֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם. וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ לְחַיִּים. וּפְרוּשׁ
עֲלֵינוּ סִפְתָּ שְׁלוֹמְךָ. וְתַקֵּנֵנוּ בְּעֵצָה מְזֻכָּרָה מִלְּפָנֶיךָ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ
לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְהִגֵּן בְּעַדֵּנוּ. וְהִסֵּר מֵעֲלֵינוּ אוֹיֵב דָּבָר וְחָרָב וְרָעָב
וְיָגוֹן. וְהִסֵּר שָׁטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ. וּבָצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ. כִּי
אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אַתָּה. כִּי אֵל מְלָךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה.
וְשָׁמּוֹר צִאתָנוּ וּבֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: וּפְרוּשׁ
עֲלֵינוּ סִפְתָּ שְׁלוֹמְךָ:

לא תענה. כיך וומהל מין מכט דיר, פמלטעם
לייגניס מבלוטעגען,

דער וומהכהייט סטרעבע נאך, מין מלען
דיינען וועגען.

געליסטע ניש נאך דעם, וואס דיינעם
פריינד געהערט,

דאן מיינט דער פריעדע דיר מן זיכערן
פארט געוועהרט.

געלעבט זייעסט דא, עוויגער, דער דא
מברוך דעם פריעדענס מיינער מונד, מיינער
זיין פאלק ישראל מונד מיינער ירושלים
מויטברייטעט.

ושמרו. דימ קינדער ישראל'ס זאלען בע-
מכטען דען שבת, מויל דאס זיט
פיייען דען שבת פיר עוויגע לייטען, מוא
מיינען מיטעכדויערנדען בונד. לוויטען מיר
מונד דען קינדערן ישראל'ס מיינט ער מוין
לייכען פיר דימ עוויגקייט, דאס מין זעכט
טאגען דער עוויגע דען היממעל מונד דימ
ערדע האט געטמפען מונד מן זיבענטען
טאגע ער כוהעטע מונד פיייערטע.

וידבר משה את־מוֹעֲדֵי יי אל בני ישראל:

סס"ץ מונד חצי קדיש.

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיּוֹן גּוֹמֵל
חַסְדִּים מְזֻכָּרִים וְקִנְיָה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אֲבוֹת וּמַבִּיא גּוֹאֵל לְבָנֵי

לֹא תַעֲנֶה. שְׁקָרִים לַעֲנוֹת
בְּעִדּוֹתֶיךָ. תִּרְדּוּף צָדֵק
בְּכָל זִמְרוֹתֶיךָ. לֹא
תַחֲמוֹד. יוֹפִי צְחוּרֵי קִנְיָן
עֲמִיתֶךָ. בְּנוֹה מִשְׁכְּנוֹת
הַשָּׁלוֹם תִּשְׁכַּב וְעֶרְבָה
שְׁנֵיתֶךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יי
הַפּוֹרֵשׁ סִפְתָּ שְׁלוֹם עֲלֵינוּ
וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל־
יְרוּשָׁלַיִם:

נסתם ושמרו בני ישראל את השבת
לעשות את השבת לדרתם ברית
עולם: ביני ובין בני ישראל אות הוא
לעולם בי שששת ימים עשה יהוה את
השמים ואת הארץ וביום השביעי
שבת וינפש:

בניהם למען שמו באהבה: מלך עוזר ומושיע ומגן: ברוך אתה
י' מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני. מחיה מתים אתה רב להושיע:
מכלכל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים. סומך
נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו לישיני עפר
מי כמוד בעל גבורות ומי דומה לך. מלך ממית ומחיה ומצמיח
ישועה: ונאמן אתה להחיות מתים. ברוך אתה י' מחיה המתים:
אתה קדוש ושמך קדוש. וקדושים בכל יום
יהללוך סלה: ברוך אתה י' האל הקדוש:

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו. ורצית
בנו. ורוממתנו מכל הקשונות. וקדשתנו במצותיך.
והרבתנו מלכנו לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש
עלינו קראת:

ותתן לנו י' אלהינו באהבה (שבתות למנוחה ו)
מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון את יום (השבת
הזה ואת יום) חג השבועות הזה. זמן מתן תורתנו
(באהבה) מקרא קדש. וזכר ליציאת מצרים:

אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה
וישמע ויפקד ויזכר זכרוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו וזכרון
משיח בן דוד עבדך וזכרון ירושלים עיר קדשך וזכרון כל עמך
בית ישראל לפניך לפליטה לטובה לחן ולחסד ולרחמים לחיים
ולשלום ביום חג השבועות הזה. זכרנו י' אלהינו בו לטובה.
ופקדנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים. ובדבר ישועה ורחמים.
חוס וחסנו ורחם עלינו והושיענו כי אליך עינינו. כי אל מלך ו
חנון ורחום אתה:

והשיאנו י' אלהינו את ברכת מועדיך לחיים
ולשלום לשמחה ולששון כאשר רצית ואמרת

לְבָרְכֵנוּ: (אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רָצָה בְּמִנוּחָתָנוּ) כִּדְשָנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְרָצוֹן חֲלָקְנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שְׂבַעֲנוּ מִטּוֹבֶךָ
וְשִׂמְחָנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת וְהִנְחִילֵנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ (בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן (שִׁבְתָּ וּ)
מוֹעֲדֵי קֹדֶשְׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מִקֹּדְשֵׁי שְׁמֶךָ:
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקֹּדֶשׁ (הַשִּׁבְתָּ וּ) יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינִים:

רָצָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתַפְלָתָם. וְהִשָּׁב אֶת
הָעֲבוּדָה לְדָבִיר בֵּיתֶךָ וְאֲשֵׁי יִשְׂרָאֵל וְתַפְלָתָם בְּאַהֲבָה תִּקְבֹּל
בְּרָצוֹן. וְתִהְיֶה לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. וְתַחֲזִיגָה עֵינֵינוּ
בְּטוֹבֶךָ לְרָצוֹן בְּרַחֲמִים. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְרָצוֹן:
מוֹדִים אֲנִיחָנוּ לָךְ שְׂאִתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר
חַיֵּינוּ מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדָה לָךְ וְנִסְפָּר תַּחֲלָתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ
הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל גְּשֻׁמוֹתֵינוּ הַמְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל יְמֵי עָרֶב וּבֹקֶר וְצַהֲרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ.
וְתַמְרָתָם כִּי לֹא תָמוּ חֲסִדֶיךָ מֵעוֹלָם קוִינִי לָךְ:

וְעַל כָּלֵם יִתְבָּרֵךְ וְיִתְרוֹמֵם שְׁמֶךָ מִלִּפְנֵי תָמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכָל חַסִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וְיַחֲלִלוּ אֶת שְׁמֶךָ בְּאַמֶּת הָאֵל יִשְׁוּעָתָנוּ וְעֲזָרָתָנוּ
סֶלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שְׁמֶךָ וְלָךְ נִאֲחָה לְהוֹדוֹת:

שְׁלוֹם רַב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תַּשִּׁים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ
אֲדוֹן לְכָל הַשְּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל יְמֵי
וּבְכָל שָׁעָה בְּשִׁלּוּמֶךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְּבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּשִׁלּוֹם:

אֱלֹהֵי נִצּוֹר לְשׁוֹנֵי מָרַע וְשֹׁפְטֵי מַדְבָּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלֵי
נַפְשֵׁי תַדּוּם וְנַפְשֵׁי כְּעָפָר לִכְל תַּהֲיֶיהָ. פָּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוּךָ נַפְשִׁי וְכָל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מִהֲרָה הִפֵּר
עֲצָתָם וּקְלָקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קֹדֶשְׁתֶּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יִחַלְצוּן
יְדֵיךָ. הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעֵגְבֶיךָ: יְהִי לְרָצוֹן אֲמָרִי כִּי וְהִגִּיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאֲמָרוּ אָמֵן:

יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיפנה בית המקדש במהרה בימינו ויהי חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים קדמוניות: וערכה ליי מנחת יהודה וירושלים בימי עולם ובשנים קדמוניות: הס"ז חומר קדיש שלם

(ווען יום טוב חסן שבת פֿעלזט, ווירד פֿער קדיש דיוצט געבעטעט.)

ויכלו. מונד עס סטאנדען פֿעלזענדעט דא דיו היממעל מונד דיו ערדע מיט מיהרען געזאממען וועזענעכערע. זין המטע דער עוויגע חסן זיעבענטען טאגע זיין טאפֿונגסווערק, דאז ער הערגעט סטעלזט, פֿעלזענדעט, מונד ער רועטעט חסן זיעבענטען טאגע פֿען זיינען ווערקע, דאז ער הערגעטעלזט. מונד גאטע זעגט נעטע דען זיעבענטען טאג מונד הייליגטע מיהן, דען מן דעזעלבען רועטעט ער פֿען זיינען ווערקע, דאז גאטע, מוסן מן זעלבסט פֿערטלונגערקען, געטאפֿען המטעט.

ברוך. געלובט זייסט דאז, עוויגער מונד זער מונד מונדערער פֿעטער גאטע, גאטע אברהם'ס, יצחק'ס מונד יעקב'ס, גאטע, דער דאז גאטע, מעכטיג מונד מונד פֿירטעטעט, מונד פֿירטעטעט גאטע, מייגער דעט היממעל מונד דער ערדע.

מגן. ער מונד דער פֿעטער טירן מונד טירן דורך זיין ווערט, לעסט לוס לעבען מויערסטעטען דיו טאפֿונג, זיינער לוזגע געטעט. גאטע, דער הייליגע, דען קיינער גלייכט; דער זיינען פֿעלזען דיו רועה געטענדעט, מן דען מיהן געווייטעטען שבת-טאגע, דען מן מיהנען המטעט וועהל געפֿעלזען ער געפֿעלזען, דאמק ערקאנט טעטע דיו רועה מיהנען לו. מן אמסטעט מין עהרפֿורכט מונד טיטעטעטעט ערבעטען, מונד זיינען דיענטעטעט ערגעבען זיין, למטע זיינען נאמען מיט יעגליכען טאגע, מונד מויערעטעט זיך, דאמק מונד מונד מונדעטעטען, מוס דען מונדעטען מונדעטעטען, מוס דען הערן מונדעטעטען ווירדיג, מוס דען הערן מונדעטעטען, דער דא הייליגעטעט דען שבת מונד זעגטעט דען זיעבענטען טאג, פֿיר דאז מיט זעלענטעטעטעט זיך בעפֿירדיגט פֿיהל לענדע פֿעלזען — לוס מונדעטעטען מן דאז ווערק דער מונדעטעטעטעט.

ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל-מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את-יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל-מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות:

חן ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל עליון קונה שמים וארץ:

קהל מגן אבות בדברו מתיא מתים במאמרו האל הקדוש שאין כמוהו המניה לעמו ביום שבת קדשו כי כם רצה להניה להם לפניו נעבוד ביראה ופחד ונודה לשמו בכל יום תמיד מעין הפרכות אל ההודאות אדון השלום מקדש השבת ומברך שביעי ומניה בקדשה לעם מדישני עונג זכר למעשה בראשית:

אלהינו ואלהי אבותינו רצה במנוחתנו קדשנו במצותיך
ותן חלקנו בתורתך שבענו משובך ושמחנו בישועתך וטהר
לבנו לעבדך באמת והנחילנו יי אלהינו באהבה ובכרצון שבת
קדשך. ויגדלו ביה ישראל מקדשי שמך. ברוך אתה יי מקדש
השבת: קדיש סלס.

קדוש ליל שני של שבועות

ווען י"ט מען שבת פֿענולט, ווירד לז הויגע בייז טיט עכסט ויכלו ביי לעשות געזונט.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל עם
ורוממנו מכל לשון וקדשנו במצותיו. ותתן לנו יי אלהינו
באהבה (שבתות למנוחה ו) מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון
את יום (השבת הזה ואת יום) חג השבועות הזה זמן מתן תורתנו
(באהבה) מקרא קדש זכר ליציאת מצרים. כי בנו בחרת ואותנו
קדשת מכל העמים. (ושבת) ומועדי קדשך (באהבה ובכרצון) בשמחה
ובששון הנחלתנו. ברוך אתה יי מקדש (השבת ו) ישראל
והזמנים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם

שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה:

עלינו, קדיש יתום, ארון עולם.

שחרית ליום שני של שבועות

(חזן בעטט פֿון יגדל ביי בשם קדשו ווייז זיך פֿרסטען טאג.)

(*) הָאֵל

בְּתַעֲצוֹת עֹזֶךָ. הִגְדֹּל בְּכָבוֹד שְׁמֶךָ. הַגְּבוֹר
לְנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ. הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל
כִּסֵּא רָם וְנִשְׂא: שׁוֹכֵן עַד מְרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ.
וְכַתוּב. רַנְּנוּ צְדִיקִים בְּיְי לַיִּשְׂרָאֵל נְאֻם תְּהִלָּה:

בְּפִי יִשְׂרָאֵל תְּהִלָּה לָל:

וּבְדַבְרֵי צְדִיקִים תְּהִלָּה בְּרַךְ:

וּבְלִשׁוֹן חֲסִידִים תְּהִלָּה וְאִם:

וּבִקְרֹב קְדוֹשִׁים תְּהִלָּה קִדְשׁ:

וּבְמִקְהֵלוֹת רַבּוֹת עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרַנָּה
יִתְפָּאֵר שְׁמֶךָ מִלִּפְנֵי בְּכָל־דּוֹר וְדּוֹר. שֶׁכֵּן חוֹבֵת כָּל־
הַיְצוֹרִים לִפְנֵיךָ יְי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. לְהוֹדוֹת
לְהַלֵּל לְשַׁבַּח לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדָּר לְבָרֵךְ לְעַלֹּת
וּלְקַלֵּם. עַל כָּל דַּבְּרֵי שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת דָּוִד בְּיִשְׂרָאֵל
עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד מִלִּפְנֵי הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגְּדוֹל
וְהַקְדוֹשׁ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לָךְ נְאֻם יְי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וְשִׁבְחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמִשְׁלָח נֶצַח
גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קִדְשָׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם: בְּרוּךְ אַתָּה יְי אֵל מֶלֶךְ
גְּדוֹל בְּתַשְׁבְּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת הַבּוֹחֵר
בְּשִׁירֵי זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חַי הַעוֹלָמִים:

(*) דיוו מייבערזעטלונג זייעט בייטן פֿרסטען טאג.

שחרית ליום ב' דשבעות

יִתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעֶלְמָא דִּי־בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְנָן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וּלְעָלְמֵי עָלְמֵיָא.

יְתַבְרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרַומֵּם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא לְעָלְמָא מִן כָּל בְּרִכְתָּא וְשִׁירְתָּא תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחֲמָתָא דְאָמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ
אָמֵן:

(וועהרענד דער פֿערבעטער ברכו זאגט.)

מִזֵּן בְּרַכּוּ אֶת יְיָ הַמְּבָרֵךְ:

קוֹחַ בְּרוּךְ יְיָ הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ
עוֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת הַכֹּל:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מְאוּפָּל אָמֵר וַיְהִי:

מיוסד ע"פ א"ב כפול וחמסס צושמעון בריצחק.

אֵילַת אֲהָבִים | מַתְנֵת |
סִינִי. אָמוֹן שְׁעִשׂוּעִים |
מוֹרְשָׁה מִסִּינִי. בְּאוֹר
תּוֹרָה אוֹר קִדְשָׁת | סִינִי.
בְּהַתְרָדָעִם סְבִיבוֹת | סִינִי:

הַשְּׁמָרוּ עִם בְּלִי נְגוּעַ בְּהָר.
וְעֲנֵן כָּבֵד עַל הָהָר. קוֹלוֹת
וּבְרָקִים | מִן הָהָר. שְׁמָעוּ
נְצִיבִים בְּתַחְתִּית הָהָר. יוֹצֵר
אוֹר בְּעֵמּוֹ יְבָחָר. קְדוֹשׁ:

גִּבֹּר חֲכָם עֹלָה לְסִינִי.
גִּבֹּר בְּרוּב כּוֹחוֹ שְׁכֵן

(זאגט דיו געזינגע יתברך.)

יְתַבְרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרַומֵּם וַיִּתְנַשֵּׂא
שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא. שְׁהוּא רַאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבְּלָעָדֵיו
אֵין אֱלֹהִים סָלוּ לְרַכֵּב בְּעֶרְבוֹת בֵּיתָּה שְׁמוֹ
וְעֲלוֹ לְפָנָיו: וְשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרִכָּה
וְתַהֲלָה: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבָרַךְ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

אילת. ליבריילענד וואר דיו ערהמולטענע
גמבע מויל דעס סיני; ערגמולטענד דמו
מיבערליפערטע געטענק פֿעס סיני; דמו
ליכט דעס געזעטלעס טטרהמולטע הייליג
פֿעס סיני, מלס דמו פֿעלוק רינגטהערוס
ערבעבטע, דערט מלס סיני.

השמרו. דעס פֿעלוקע וואר פֿערבטעטען לו
בעריהרען דען בערג; דיכטע וועלוקען דעק
טען מיהן; דענענער מונד בליטלע ענטפֿוהרען
דעס בערגע; הערענער טטמנד עס מלס
פֿוסע דעס בערגעס, מלס דער טאפֿפֿער
דעס ליכט'ס לו זיינעס פֿעלוקע עס ערקק
רען, דער מלסערהייליגסטע!

גבר. דער ווייזע מאן, משה, בעטטיעג דען
סיני; דער מלסערהמבענסטע לייגטע זיך
מעכטיג. מויל דעס בערגע. ער המט מיט

געבראכט, דאז געזעטן, דאז ערקאטלויכע,
דמהין; דאז זענענערקוויקענדע בעלייכע
טעטע דען בערג, דאז פֿאָלק טאמנד און
פֿאָמע דעסעלבען; דיאז מאיעסטעט גאָט=
טעט הייליגטע מיהן, דער מאלערהאָכסטע
נייגטע דען היממעל, פֿאָהר הערניעדער;
מיין ליכטטערקאָן מוואַלִיט מיהן מויל דען
בערגע, טאָללע בערגע האט ער פֿערמאכע
טעט, מונד ערקאָרען דען סיני; איבער דיאז
גאנלע וועלט האט זיך דער גלחן דעס ליכע
טעט פֿערברייטעט פֿאָן מיהן מוואַלִיט. האָכע
מאגענדע בערגע האבען געמייפֿערט מיט
דען סיני; אבער גאָט האט לו זיינען
זיטלע דינען ערקאָרען, מונד ריינע גאָטטעס=
פֿאָרמט וואָרדע היר געפֿרעדיגט, דער גי
טיגע משה מיט דען טאטלע דעס האָכע
סטען גוטעס נעהערטע זיך דען סיני; משה
מונטעריכטעטע דאז האָרדע פֿאָלק; משה
טריעב מיהן דאז רייכעמאָליגע געזעטן;
משה דראנג היינן מין דאז געוואָלדע; משה
ליעס דען פֿאָלקע דיאז גאָטטליכען געבאָטע
פֿערנעהמען, וואָס פֿייערפֿלוממען וואָרען
דיאז וואָרטע גאָטטעס; איבליך וואָר דאז
ליכט דער גאָטטעסלעהרע; זיסער דען האָכע
ניגזיטן, טעטלכערער מוואַל גאָרד מונד קאָסטע
ליך ערן וואָרען דיאז טפֿיכע גאָטטעס, מיין
הייליגעס פֿאָלק האט דאז האָכעכפֿרייעט

בְּסִינִי. דָּת מִשְׁחָקָת יוֹם
יוֹם לְסִינִי. דַּעַת מִחֻדָּה
הָאִירָה הָר סִינִי. הַגְבִּיל
גּוֹי קָרוֹשׁ תַּחֲתִית ו סִינִי.
הוֹפִיעַ בְּכַבּוֹדוֹ וְקָדֵשׁ סִינִי.
וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֶד לְסִינִי.
וְעָמִיה שָׂרִי נְהוֹרָא הָאִירָה
הָר סִינִי. זַעַף בְּהָרִים
וּבְחָר בְּסִינִי. זוֹהַר אֹר
הַזָּרִיחַ זֶה סִינִי. חָשׂוּ
גְבֻנִיִּים לְקֶדֶם לְסִינִי.
חָמַד אֱלֹהִים לְשַׁבְּתוֹ זֶה
סִינִי. מְהוֹרָה יִרְאָה
הַשְּׁמִיעַ בְּסִינִי טוֹב בְּמֵאֹר
טוֹב נִגַּשׁ לְסִינִי. יִרְצֻדוּ
הָרִים אֶל מוֹל סִינִי. יִקְבְּלוּ
הַלֵּכָה לְמֹשֶׁה מִסִּינִי: כָּלֵת
לְבָנוֹן הַזֶּהִיר מֹשֶׁה. כָּתַב
שְׁלִישִׁים לְמֶדֶם ו מֹשֶׁה.
לְעֶרְפֹּל נִגַּשׁ מֹשֶׁה.
לְהַשְׁמִיעַ לְעַם וַיֵּרֶד מֹשֶׁה:
מִתּוֹךְ הָאֵשׁ אָמַר אֱלֹהִים.
מִתּוֹק הָאֹר בְּתוֹרַת אֱלֹהִים.
נוֹפֶת צוֹפִים נָתַן אֱלֹהִים.
נִחְמָדִים ו מוֹהַב וּמְפֹז
וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים: שְׂמַחַת גּוֹי

קָדוֹשׁ בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו.
 סִדְרַת־לַעֲנוֹס וְשִׁעְשׁוּעֵיהָ.
 עַל־הַר סִינִי נִגְלִיתָ
 בְּרַבְבוּת אֱלֹפִיךָ. עֲנִיתָ
 וְאָמַרְתָּ אֲנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ:
 פֹּרַרְתָּ יָם בְּעֶזְדְּךָ וְעָלִיו
 דָּרְכָה רַגְלְךָ. פָּרִיתָ
 בְּלַהֲבוֹת אֵשׁ אֲשֶׁר חָצַב
 קוֹלְךָ. צַהַרְתָּ אוֹר מִקַּבְלִי
 לֹא יִהְיֶה לְךָ. צִוִּיתָ לֹא
 חֲשָׂא לַשָּׂוֵא כְבוֹד שְׁמִי
 בְּמַלְוִלֶיךָ: קִדְשׁ זְכוֹר וְקִים
 שְׁמוֹר. קָהְלוֹת יַעֲקֹב יַעֲנוּ
 מִזְמוֹר. רוּץ לְמִצִּוֹת כְּבוֹד
 וְאוֹר נְתִיבוֹתֶיהָ תִּגְמֹר.
 רֵאֵה לֹא תִרְצַח צֶלֶם צוּרְךָ
 וְעֲצָמֶךָ תִּשְׁמֹר: שֵׁם רָע
 לֹא תִנָּאֵף וְנוֹגֵי זִמָּה.
 שְׁמוֹר לֹא תִגְנֹב פֶּן תִּוְשַׁת
 לְכַלְמָה. תָּמִיד לֹא תַעֲנֶה
 בְּרַעַף עֲדוּת מִזִּמָּה. תִּאֲוֹת
 רָעָךְ לֹא תַחַמֵּד מֵאָדָם
 וְעַד בַּהֲמָה:

ק"וה הַשְׁמָרוֹ עִם בְּלִי נִגְזֹעַ
 בָּהֶר. וְעֵנֶן כְּבוֹד עַל־הָהָר.
 קוֹלוֹת וּבְרָקִים מִן הָהָר. שְׁמָעוּ

מיט דעם ווערקע דיינער הענדע (דעם גע-
 זעטלעכענען). דום האסט דעם זאכעט
 מיטהיגען משה ערגעטלענדע געהיימיססע
 געקעפערעכערעט, מלס דום מויל דעם בער-
 גע סיני מיט מירימדען הייליגען ערטיגענען,
 מונד לויט גערופען: מיך בין דער עוויגע
 דיין געטט; דום האסט דאז מעער גע-
 טהיילט; דיין פוס האט דיא וועגען בעטרע-
 טען; דום האסט דיין פאלק לור פרייהייט
 געלייטעט מיט מיינער פיינערוילע, דיא
 דיינע טטיגהע הערעכערעכערענען. דום האסט
 עס מויעגעקלערט דורך דיא ליכטפאלען
 געבאטע: דום זאלסט קיינע פערענדען
 געטטער האבען; דום זאלסט ניכט פערענ-
 בענס מויסטפערעכען מיינען עהרענפאלען
 נאמען! הייליגע דעם שבת מונד בעמכטע
 מיהן וועהן, יעקב'ס געהינדע זאלן מיהן בע-
 זיגען! בעטרעבע דיר, דיא פאלעטען
 געגען דיינע עלטערן לו ערפאלען מונד מיה-
 נען מין מלעסן לו געניגען. בעגעהע קיינע
 מקדשהסט! דאז עכענכילד דיינעס טאפ-
 פערס — דיין נעכענאענט — זייא דיר
 הייליג! טענדע דיינען נאמען ניכט דורך
 מונלכט; היטע דיר מירגענד עטוואס לו
 טטהעלען, דאס דאז ניכט לו טאנדען ווער-
 דעסט! נאז זאלסט דום געגען דיינען נעכ-
 טען מלס פאלטער לייגע מויעטרעטען! לוס
 דיר ניכט געליסטען וואס דיינען נעכטען
 געהערט, עס זייא מענט קדער פיה.

דעם פאלקע וואר פערבאטען, לו בעריה-
 רען דעם בערג; דיכטע וועלען דעקטען
 מיהן; דאנער מונד בליטלע ענטפעהרען
 דעם בערגע; הקרענד טאנדע עס מוס

נִצְבִּים בְּתַחֲתֵית הָהָר. יוֹצֵר
אוֹר בְּעֵמּוֹ יִבְחָר. קְדוֹשׁ:
פֹּטֵעַ דַּעַם בַּעֲרֻגָּה, מֵאֵם דַּעַר טַחֲפָעַר
דַּעַם לִיכְטֵעַם לוֹ זִינען פֿאַרקע עס ערקן
רען, דַּעַר מֵאֵעֲרַהֲיִילִיגִטֵּט!

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוֹבוֹ
מִחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית: מָה רַבּוֹ
מַעֲשֵׂי יי. כָּלֵם בְּחֻכְמָה עֲשִׂית מְלָאָה הָאָרֶץ קִנְיָיִד:
הַמְּלִיךְ הַמְּרוֹמֵם לְבָדּוֹ מֵאֵז הַמִּשְׁבָּח וְהַמְּפָאָר וְהַמְּתַנַּשֵּׂא
מִימּוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים רַחֵם

(מן שבת)

הכל. מֵאֵז וְקִבֵּעַן דִּיךְ, מֵאֵז פֿרִיזען דִּיךְ, מֵאֵז
מֵאֵז כּוֹפֵעַן: קִינעך מֵיזט זק גַּעֲהִילִיגֵט, וּוִימ
דַּעַר עוֹיגֵט! מֵאֵז עֲהַעֲבֵעַן דִּיךְ — סֵלָה! מֵאֵם
טַחֲפָעַר דַּעַם וּבִלְטֵמֵאֵם. גִּטֵּט, דַּעַר מֵיט יַעֲדֵעַן
טַחֲפָעַר מֵיכֵ'ס נִייע דִיך פֿאַקֵרֵטען דַּעַם וְקִבֵּעַן
קִטֵּטֵעַם עֲרֵסֵטֵעַט, מֵוִיל דַּעַם מֵן דַּעַן סִיבֵעַן
דַּעַם פֿירִימֵטֵעַט עֲרֵסֵטֵעַט עֲרֵסֵטֵעַט עֲרֵסֵטֵעַט
פֿאַקֵרֵטֵעַט וְעֵסֵט דִיך וְקִנעך מֵיט מִיִּהֲרַעַר טַחֲפָעַר
טַחֲפָעַר מֵיט דַּעַן מֵיט דַּעַן מֵיט דַּעַן מֵיט דַּעַן
טַחֲפָעַר טַחֲפָעַר. מֵאֵז דַּעַר גַּמֵּלֵעַן וּבִלְטֵמֵאֵם
זִינען בַּעֲוִיגֵטֵעַן, דִיך מֵיט זִינעך עֲרֵסֵטֵעַט
פֿאַקֵרֵטֵעַט וּוִיזע עֲרֵסֵטֵעַט, לִיכְט טַחֲפָעַר.
עֲרֵסֵטֵעַט עֲרֵסֵטֵעַט דַּעַר עֲרֵסֵטֵעַט מֵאֵז
מֵוִיל מִיִּהֲרַעַר וּוִיזעֵעַן, מֵיט זִינעך עֲרֵסֵטֵעַט
מֵאֵז מֵיט זִינעך מֵאֵז טַחֲפָעַר עֲרֵסֵטֵעַט עֲרֵסֵטֵעַט
יַעֲדֵעַן טַחֲפָעַר מֵיכֵ'ס נִייע דַּעַר וּבִלְטֵמֵאֵם
טַחֲפָעַר. דִיך בִּיזט קִינעך, דַּעַר זִיט יַעֲדֵעַן מֵאֵם
זִינעך עֲרֵסֵטֵעַט עֲרֵסֵטֵעַט, גַּעֲפִירֵעַן, גַּעֲפִירֵעַט
מֵאֵז עֲרֵסֵטֵעַט זִיט דַּעַר מֵוִילֵעַט טַחֲפָעַר. גִּטֵּט
דַּעַם וּבִלְטֵמֵאֵם! עֲרֵסֵטֵעַט מֵוִילֵעַט דִיך מֵיט דִינעך
עֲרֵסֵטֵעַט מֵוִילֵעַט, עֲרֵסֵטֵעַט מֵוִילֵעַט מֵוִילֵעַט, הַקֵּרֵט
מֵוִילֵעַט לִיכְט, מֵוִילֵעַט מֵוִילֵעַט מֵוִילֵעַט, בֹּרֵךְ,
דִיך מֵוִילֵעַט! נִיחֲמֵד קִמֵן דִיך גִּילֵיך זִיך
טַחֲפָעַר, מֵוִילֵעַט דִיך גִּיבֵט עֲרֵסֵטֵעַט, קִינעך דִיך
מֵוִילֵעַט — מֵיט נִיכְטֵט, מֵאֵז וּבִלְטֵמֵאֵם זִיך
עֲרֵסֵטֵעַט דִיך דִינעך? נִיחֲמֵד קִמֵן זִיך גִּילֵיך דִיך טַחֲפָעַר
זִיך, עוֹיגֵט מֵוִילֵעַט גִּטֵּט, מֵיט דִינעך וּבִלְטֵמֵאֵם
מֵוִילֵעַט דִיך, מֵוִילֵעַט קִינעך, גִּיבֵט עֲרֵסֵטֵעַט מֵיט
קִינעך עֲרֵסֵטֵעַט, מֵיט נִיכְטֵט מֵוִילֵעַט מֵוִילֵעַט,
מֵוִילֵעַט עֲרֵסֵטֵעַט, קִינעך דִיך, לִיכְט מֵוִילֵעַט לִיט,
מֵאֵז נִיחֲמֵד קִמֵן עֲרֵסֵטֵעַט דִיך דִינעך, מֵוִילֵעַט
עֲרֵסֵטֵעַט, בִּימֵד דַּעַר טַחֲפָעַר עֲרֵסֵטֵעַט עֲרֵסֵטֵעַט!

אל. עֲרֵסֵטֵעַט, דַּעַר גִּטֵּט מֵאֵז עֲרֵסֵטֵעַט מֵוִילֵעַט
טַחֲפָעַר, גַּעֲפִירֵעַט מֵאֵז גַּעֲפִירֵעַט מֵיט מֵוִילֵעַט
מֵוִילֵעַט עֲרֵסֵטֵעַט וּבִלְטֵמֵאֵם; זִינעך גִּטֵּט מֵאֵז

(בשבת)

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יִשְׁבַּחוּךָ. וְהַכֹּל
יֹאמְרוּ אֵין קְדוֹשׁ כִּי: הַכֹּל יִרְמָמוּךָ
סֵלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל יוֹם
וְלַתּוֹרַת שְׁעֵי מִזְרָח. וּבִזְקֵק חֲלוּנֵי
רָקִיעַ: מוֹצִיא חֶמֶד מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָהּ
מִמְּכוֹן שְׂבָתָהּ: וּמֵאִיר לְעוֹלָם כִּלּוֹ
וּלְיוֹשְׁבָיו. שְׁפָרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים:
הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים.
וּבְטוֹבוֹ מִחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְּרָאשִׁית: הַמְּלִיךְ הַמְּרוֹמֵם לְבָדּוֹ מֵאֵז
הַמִּשְׁבָּח וְהַמְּפָאָר וְהַמְּתַנַּשֵּׂא מִימּוֹת
עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים.
רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן עֲזָנוּ צוּר מִשְׁגָּבֵנוּ
מִן יִשְׁעָנוּ מִשְׁגָּב בְּעֵדָנוּ: אֵין בְּעֵרְפֶךָ
וְאֵין זִלְתָּךְ. אֶפֶס בְּלִתֶּךָ וּמִי דוֹמָה
לָךְ: אֵין בְּעֵרְפֶךָ יי אֱלֹהֵינוּ בְּעוֹלָם
הַזֶּה. וְאֵין זִלְתָּךְ מִלִּפְנֵי לַחֲיֵי הָעוֹלָם
הַבָּא. אֶפֶס בְּלִתֶּךָ גְּאֻלָּנוּ לִימּוֹת
הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דוֹמָה לָךְ מוֹשִׁיעָנוּ
לַתּוֹחֵת הַמֵּתִים:

אל אֲדוֹן עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים. בְּרוּךְ
וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָל נִשְׁמָה: גִּדְּלוּ וְטוֹבוּ

וְקִרְשָׁתוּ: תְּתַבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל שְׁבַח מַעֲשֵׂה יְדִיד
וְעַל מְאֹרֵי אֹר שְׁעֵשִׂית וּפְאָרוֹךְ סִלָּה:

תְּתַבָּרַךְ צוּרֵנוּ מֶלֶכֵנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח
שִׁמְךָ לְעַד מִלְכֵנוּ. יוֹצֵר מִשְׁרָתִים וְאֲשֶׁר מִשְׁרָתוֹ כָּלֶם
עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמִשְׁמִיעִים בִּירָאָה יַחַד בְּקוֹל
דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כָּלֶם אֲהוּבִים כָּלֶם
בְּרוּרִים כָּלֶם גְּבוּרִים וְכָלֶם עֲשִׂים בְּאֵימָה וּבִירָאָה
רְצוֹן קוֹנֵם וְכָלֶם פּוֹתְחִים אֶת פִּיהֶם בְּקִרְשָׁה וּבִמְהֵרָה
בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפַאֲרִים
וּמַעֲרִיצִים וּמְקַדִּישִׁים וּמְמַלִּיכִים:

אֵת שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא קְדוֹשׁ הוּא וְכָלֶם
מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוֹת זֶה לָזֶה:
לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצֵרֶם בְּנַחַת רוּחַ בְּשִׁפְהָ בְּרוּרָה וּבְנִיעִמָּה קְדוֹשָׁה כָּלֶם
בְּאַחַד עוֹזִים וְאוֹמְרִים בִּירָאָה:

קְדוֹשׁ | קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֵא כָּל הָאָרֶץ בְּבוֹדוֹ:

(*) וְעַתָּה בָּנִים שִׁירוּ לַמֶּלֶךְ בְּתַפְאֲרָתוֹ מְפֹאֵר.
בְּרַקְמֵי שִׁיר מַעֲטָף וּמַעֲטָר וּמִתּוֹאֵר. בְּחוֹד וְהַדָּר
וְשִׁבַּח מְבֹאֵר. בְּעֲטָרַת גְּאוֹת וּכְתָר נוֹרָא יִתְפָּאֵר:
שִׁמְעוּ לִי מַלְלוּ. עֲזִיזוּ נוֹרָא פְּלֹאֵי גִדְלוֹ. שִׁשְׁמוּ
עֲרֹב לוֹ. וְזַכְרוּ נָעִים לְהַלְלוֹ. וְהִיכְלוּ נְחִמָּה לוֹ. וּבְבוֹדוֹ
נְהַדְּר לוֹ. וְהוֹדוּ נֶאֱדָה לוֹ. וּמִשְׁרָתוֹ מְנַעִימִים לוֹ:

(מס שבת)

פְּעֻמָּה עֲכָרִיכֵט מִין דְּעַם הַיְּהוּדִים הַקָּדוֹן, וְיִם
מִין דְּעַם עֲכָרֵי טִיבֵעֵט. גְּמֻלָּה וּוִירָט דּוּם,
מוֹנֵעַ רַעֲטָט, קֵב דְּעַם וּוִירָט דִּינֵעַר הַעֲבָדֵי
וְעֲרָק, מוֹנֵר קֵב דְּעַם טַטְרָה וְעֲבָדֵי וִיכְטָט, דִּלֵּם
דּוּם גְּעִסְטָט, פְּרִיזֵט וִימ דִּיךְ — סִלָּה.

(בשבת)

בְּשָׁמַיִם מַמְעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתְחַרֵּת:
תְּתַבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל שְׁבַח מַעֲשֵׂה יְדִיד
וְעַל מְאֹרֵי אֹר שְׁעֵשִׂית וּפְאָרוֹךְ סִלָּה:

תְּתַבָּרַךְ צוּרֵנוּ קֹבֵעַ דְּעַם וִינֵעַ.

(*) דִּימ מִיבְּרָכָה טְלוֹג זִיחַ וִיטֵט 57.

וְאֲשֶׁרֵי עֲבָדָיו הַמִּשְׁמִיעִים בְּקוֹל שְׁבָחוֹ. כִּי עֲרֵבִים
 לִפְנֵי וּמִקְבָּלִים נִכְחוֹ. שְׁמַעֲיָאֵל הַשָּׁר מִשְׁמִיעַם בְּכוֹחוֹ.
 לְשִׁתֵּק הַמֶּזֶן מֵעֹלָה בְּרוֹן בְּגִי אֲזָרְחוֹ:
 דְּרָכֵי וְחֻבֵּי תַת קִדְשָׁה לְמִקְרָה אֲוִירִים. הַמִּשְׁגָּב
 וּמִכְתָּר בְּכַתְרֵי כְתָרִים. פֶּאֶר מַלְכִּים תְּהַלֵּה לְבְרוּרִים.
 מִפְּחָדוֹ יַחֲלוּ אֵיחָנִים וְצוּרִים:
 יִשְׁמְרוּ נִכְסֵיפִים בְּחִצְרוֹת מַעֲט מִקְדָּשׁוֹ. בְּפֶחַד
 וַיִּרְאָה לְהַעֲרִיצוֹ וּלְהַקְדִּישׁוֹ:
 אַחֵר שְׁתֵּי תִיבוֹת מִזְכִּירִים שֵׁם קָדְשׁוֹ. לְהוֹדִיעַ
 לְכָל כִּי הֵם זֶרַע קָדְשׁוֹ:

וְהַחֲיוֹת יִשְׁוֹרְרוּ וּכְרוּבִים יִפְאָרוּ וְשָׂרָפִים יִרְנּוּ וְאַרְאֲלִים יִכְרְבוּ
 פְּנֵי כָל תְּהִה וְאוֹפֶן וּכְרוֹב לְעַמַּת שָׂרָפִים. לְעַמַּתָּם מִשְׁבָּחִים וְאוֹמְרִים:

בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בְּרוּךְ גְּעִימוֹת יִתְנֶה. לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם וְמִירוֹת יֵאמְרוּ
 וְתִשְׁבָּחוֹת יִשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבָדוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת
 בַּעַל מִלְחָמוֹת זֹרֵעַ צִדְקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרָא רְפוּאוֹת נוֹרָא
 תְּהַלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת הַמְּחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
 בְּרָאשִׁית: כְּאִמּוֹר לַעֲשֵׂה אוֹרִים גְּדֻלִּים כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: אֲזֹר
 חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן תֹּאמִר וְנִזְכָּה בְּלִנּוֹ מִתְּהַרָה לְאֲזֹרוֹ. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר
 הַמְּאֻזְרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אַהֲבָתֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֲמֵלָה גְּדוּלָה וַיִּתְּרָה חֲמֵלָתְךָ
 עָלֵינוּ: אָבִינוּ מִלְכֵנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שְׁבָטָחוּ בְךָ וְתִלְמִדָם חֲקִי
 חַיִּים בֶּן תַּחֲנֻנוֹ וְתִלְמִדָנוּ: אָבִינוּ הָאֵל הַרְחֵם הַמְּרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ
 וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהִבִּין וּלְהַשְׁכִּיל לְשִׁמּוֹעַ לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד לְשַׁמֵּר וּלְעֲשׂוֹת
 וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תִלְמוּד תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה: וְהֵאָר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ
 וּדְבַק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וַיִּחַד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׂמֶךָ וּלְאֵל
 גְּבוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדֹל וְהַנּוֹרָא בְּטַחָנוּ נִגְיָלָה

וּנְשַׁמְחָה בִּישׁוּעָתָךְ : וְהִבִּיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כְּנָפֹת הָאָרֶץ
וְתוֹלִיכֵנוּ קִוְּמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ : כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אַתָּה וּבָנוּ בְּחֶרֶת
מִכָּל עַם וְלִשׁוֹן וְקִרְבָּתֵנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בְּאַמֶּת . לְהוֹדוֹת לְךָ
וּלְיַחֲדֶךָ בְּאַהֲבָה : בְּרוּךְ אַתָּה יי הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה :

יחיד חונן אל מלך נאמן

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד :

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל--לִבְּךָ וּבְכָל--נַפְשְׁךָ וּבְכָל--
מַאֲדֶךָ : וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוֶה הַיּוֹם עַל-לִבְּךָ :
וּשְׁנַתָּם לִבְנֶיךָ וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלֻכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ
וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמָךְ : וְקִשְׁרָתָם לְאוֹת עַל-יְדֶיךָ וְהָיוּ לְטָשֶׁפֶת בֵּין
עֵינֶיךָ : וּכְתַבְתָּם עַל-מִזְוֹרֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ :

וְהָיָה אִם-שָׁמַעַתָּה תִּשְׁמָעוּ אֶל-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוֶה אֶתְכֶם
הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעֲבֹדוֹ בְּכָל--לִבְבְּכֶם וּבְכָל--
נַפְשְׁכֶם : וְנָתַתִּי מִטֶּר--אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ וְאִסְפַּת
דִּגְנָךְ וְתִירֹשֶׁךָ וְיִצְהָרְךָ : וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשִׂדְךָ לְבַהֲמֹתֶךָ וְאַכְלָתָ
וְשִׁבַּעְתָּ : הַשְׁמֵרְנוּ לָכֶם פֶּן-יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסִרְתֶּם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם : וְחָרָה אַף-יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת-
הַשָּׁמַיִם וְלֹא-יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת-יְבוּלָהּ וְאִבַּדְתֶּם
מִחַרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם : וְשִׁמַּתֶּם אֶת-
דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל--לִבְבְּכֶם וְעַל-נַפְשְׁכֶם וְקִשְׁרָתֶם אֶתֶם לְאוֹת עַל-
יְדֶכֶם וְהָיוּ לְטָשֶׁפֶת בֵּין עֵינֵיכֶם : וְלִמְדֹתֶם אֶתֶם אֶת-בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר
בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלֻכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמָךְ : וּכְתַבְתָּם
עַל-מִזְוֹרֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ :

לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
לְאַבְתִּיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל-הָאָרֶץ :

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר : דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל-כַּנְּפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַתִּי עַל-

צִיצַת הַכֶּנֶף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהִנֵּה לָכֶם לְצִיצַת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתּוּרוּ אַחֲרֵי
לִבְכֶּם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זִנִּים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִנֹּחַ לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וַיְצִיב וְנָכוֹן וְקִים וַיֵּשֶׁר וַיִּנְאֶמֶן וְאָהִיב וְחָבִיב וְנִחְמָד
וְנָעִים וְנִזְרָא וְנִדְרָר: וּמִתְקַן וּמִקְבָּל וְטוֹב וְיִפָּה הַדָּבָר הַזֶּה
עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם | מַלְכֵנוּ צוּר יַעֲקֹב מִגֵּן
יִשְׁעֵנוּ לְדוֹר וָדוֹר הוּא קִים וְשָׁמוּ קִים וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ
וְאֻמוּנָתוֹ לְעַד קִימָת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקִימִים נְאֻמָּנִים וְנִחְמָדִים
לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בְּנֵינוּ וְעַל
דוֹרֹתֵינוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת זָרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ:

עַל הָרָאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חוֹק וְלֹא יַעֲבֹר.
אֱמֶת שְׁאֵתָה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֵתָה
הוּא מַלְכֵנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אֵתָה. לְמַעַן שְׂמַךְ מַהֲרָ לְנַאֲלָנוּ
כְּאֲשֶׁר נִאֲלַת אֶת־אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שְׂמַךְ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ
נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זִילְתֶּךָ:

אֲנֹכִי שִׁמְעָתָ וְנִתְאַיְמוּ. קִבְּלוּ מַלְכוּתִי וְלֹא תִאֶשְׁמוּ.
שְׁמַעוּ מוֹסֵר וְחֻכְמוֹ:
לֹא יִהְיֶה. מִקְוִיכֶם זָר וְתִרְעוּ. וּמַעֲבֹדְתִי בִל
תִּגְרְעוּ. וְאַל תִּפְרְעוּ:

לֹא תִשָּׂא. עוֹנֵשׁ לְחַלְלִי. וְתִנְצֵל מִמִּכְאוֹב וּמִחֲלִי.
אֲשֶׁרִי אָדָם שׁוֹמֵעַ לִי:

זְכוֹר. וְשָׁמוֹר אֶת יוֹם. וְתִמְצָא כּוֹפֵר וּפְרִיּוֹם.
לְשִׁקֵּד עַל דִּלְתוֹתַי יוֹם יוֹם:

כִּבְדֵּךְ. נָא הוֹרִיד בְּמִבְטָחִי. וְתִאֲרִיד יָמִים וְתִהְיֶה
לְשִׁמּוֹר מְזוֹנוֹת פִּתְחִי:

חִי.

לא תרצח. בנפש מתים. ויהי חלקך בחיים.

כי מצאי מצא חיים:

לא תנאף. רשף כיוני. מרחיקה ישבע עדני.

ויפק רצון מי:

לא תגנב. יגיע איש לאישו. כי עמלו לריק

יחישו. וחוטאי חומם נפשו:

לא תענה. צדק לעות. מלשני יירש צלמות.

כל משנאי אהבו מות.

לא תחמד. חפצים הרביתה. תעודה קשר

אהבתה. חכמות בנתה ביתה:

וכל קנייניך שבעה. יקר מאוד טבעה.

חצבה עמודיה שבעה:

חוק ואמץ בנורה. ביראת צורך להתאזרה.

והוא יהיה לך לעזרה:

עזרת אבותינו אתה הוא מעולם. מגן ומושיע לבניהם
אחריהם בכל דור ודור: ברום עולם. מושבך ומשפטיך וצדקתך
עד אפסי ארץ: אשרי איש שישמע למצותיך ותורתך ודברך
ישים על לבו: אמת אתה הוא אדון לעמך ומלך גבור לריב
ריבם: אמת אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון ומבלעדך אין
לנו מלך גואל ומושיע. ממצרים גאלתנו יי אלהינו ומבית
עבדים פדיתנו כל בכוריהם הרגת ובכורך גאלת ויום סוף
בקעת וזדים טבעת וידידים העברת ויכסו מים צריהם אחד
מהם לא נותר: על זאת שבחו אהובים ורוממו אל ונתנו ידידים
ומירות שירות ותשבחות ברכות והודאות למלך אל חי וקיים:
רם ונשא גדול ונורא משפיל גאים ומגביה שפלים מוציא
אסירים ופודה עניים ועוזר דלים ועונה לעמו בעת שועם אליו:
תהלות לאל עליון ברוך הוא ומבורך. משה ובני ישראל לך
ענו שירה בשמחה רבה ואמרו כלם:

מִי כַמְכָה בָּאֵלִים יְיָ מִי כַמְכָה נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ נִזְרָא תְהִלַּת
עֲשֵׂה פֶלְאָא* שִׁירָה חֲדָשָׁה שְׁבַחוּ גְאוּלִּים לְשִׁמְךָ עַל שְׁפַת הַיָּם
יַחַד כָּלָם הִודוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ:

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צִוֵּר יִשְׂרָאֵל קוֹמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדָה כְּנָאמְךָ יְהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל. גְּאֻלָּנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: בְּרוּךְ אַתָּה
יְיָ גְּאֻל יִשְׂרָאֵל:

אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיּוֹן גּוֹמֵל
חֲסִדִּים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסִדֵי אֲבוֹת וּמַבִּיא גְּאֻל לִבְנֵי
בְּנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: מְלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן. בְּרוּךְ אַתָּה
יְיָ מִגֵּן אַבְרָהָם:

(*) אֵל סַל צִנְחַת וַיֵּשׁ צוֹ מִלֵּכַּח מוֹמְכִים גְּאוּלַּם יוֹם לִיבִשָׁה.

יּוֹם לִיבִשָׁה. נְהַפְכוּ מְצוּלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה. שְׁבַחוּ גְאוּלִּים:
הִטְבַּעְתָּ בְּתַרְמִית. רָגְלִי בֵּת עֲנֻמִּית. וּפַעַמִּי שְׁלֵמִית. יָפוּ בְּנַעֲלִים.
שִׁירָה חֲדָשָׁה שְׁבַחוּ גְאוּלִּים: וְכָל רוֹאֵי יִשְׁרוּן. בְּבֵית הוֹדֵי יִשְׁרוּן. אֵין
כָּאֵל יִשְׁרוּן. וְאוֹיְבֵינוּ פְּלִילִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה שְׁבַחוּ גְאוּלִּים: דְּגָלִי בֵּן
תָּרִים. עַל הַנְּשָׁאָרִים. וְתִלְקַט נְפֻזִּים. כְּמִלְקַט שְׁבָלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה
שְׁבַחוּ גְאוּלִּים: הַבָּאִים עִמָּךְ. בְּבִרְיַת חוֹתֶמְךָ. וּמִבְטָן לְשִׁמְךָ. הִמָּה
נִמְוִלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה שְׁבַחוּ גְאוּלִּים: הִרְאָה אוֹתוֹתֶם. לְכָל רוֹאֵי אוֹתֶם.
וְעַל כְּנָפֵי כְסוּתֶם יַעֲשׂוּ גְדִילִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה שְׁבַחוּ גְאוּלִּים: לְמִי זֹאת
נִרְשָׁמַת. הִכָּר נָא דְבַר אֱמֶת. לְמִי הַחוֹתֶמֶת. וּלְמִי הַפְּתִילִים.
שִׁירָה חֲדָשָׁה שְׁבַחוּ גְאוּלִּים: וְשׁוּב שְׁנִית לְקֹדֶשָׁה. וְאֵל תּוֹסִיף לְגִרְשָׁה.
וְהַעֲלֵה אוֹר שְׁמֶשָׁה. וְנָסוּ הַצִּלָּלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה שְׁבַחוּ גְאוּלִּים: יְדִידִים
רוֹמְמוֹךְ. בְּשִׁירָה קְדֻמוֹךְ. מִי כְמוֹךְ. יְיָ בָּאֵלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה
שְׁבַחוּ גְאוּלִּים:

בְּגִלָּל אֲבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים. וְתַבִּיא גְּאֻלָּה לִבְנֵי בְנֵיהֶם:
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ גְּאֻל יִשְׂרָאֵל:

אתה גבור לעולם אדני. מחיה מתים אתה רב להושיע:

מכלל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים סומך
נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו לישני עפר.
מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמח
ישועה. ונאמן אתה להחיות מתים. ברוך אתה יי מחיה המתים:

אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה:
ברוך אתה יי האל הקדוש:

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו ורצית בנו.
ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך וקרבתנו מלפני
לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת:

ותתן לנו יי אלהינו באהבה (שפתות למנוחה ו) מועדים
לשמחה חגים וזמנים לששון את יום (השבת הזה ואת יום) חג
השבעות הזה זמן מתן תורתנו (באהבה) מקרא קדש. זכר ליציאת
מצרים:

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה
וישמע ויפקד ויזכר זכרוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו. וזכרון
משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך. וזכרון כל עמך
בית ישראל לפניך. לפלטה לטובה לחן ולחסד ולרחמים לחיים
ולשלום ביום חג השבעות הזה. זכרנו יי אלהינו בו לטובה.
ופקדנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים. ובדבר ישועה ורחמים
חוס וחסנו ורחם עלינו. והושיענו פי אליך עינינו. פי אל מלך
חנון ורחום אתה:

והשיאנו יי אלהינו את ברפת מועדיך לחיים ולשלום
לשמחה ולששון באשר רצית ואמרת לברכנו: (אלהינו ואלהי
אבותינו רצה במנוחתנו) קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך
שבענו מטובך ושמחנו בישועתך. וטהר לבנו לעבדך באמת
והנחילנו יי אלהינו (באהבה ובחן) בשמחה ובששון (שבת ו)
מועדי קדשך וישמחו בך ישראל מקדשי שמך: ברוך אתה יי
מקדש (השבת ו) ישראל והזמנים:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך. ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים. ברוך אתה יי הממחיר שכינתו לציון:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד. צור חיינו מגן ישענו אתה הוא לדור ודור נודה לך וגם פיר תהלתך על חיינו המסורים בידך. ועל נשמותינו הפקודות לך ועל נפיש שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ופקר וצחרים. הטוב כי לא כלו רחמיה. והמרחם כי לא תמו חסדיך. מעולם קיינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד: וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה להודות:

שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל ישראל עמך. ברכנו אבינו כלנו באחד באור פניך. כי באור פניך נתת לנו יי אלהינו תורת חיים ואהבת חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום וטוב בעיניך לברך את עמך ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומך: ברוך אתה יי המברך את עמו ישראל בשלום:

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה ולמקללי נפשי תדום ונפשי בעפר לכל תהיה: פתח לבי בתורתך ובמצותיך תרדוף נפשי וכל החושבים עלי רעה מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען שמך. עשה למען ימינך. עשה למען קדשך. עשה למען תורתך. למען יחלצון ידיך. הושיעה ימינך ועגני: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי: עשה שלום במרומו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים קדמוניות וערכה לך מנחת יהודה וירושלים בימי עולם ובשנים קדמוניות:

תפלה לשליח צבור בקול

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבֹתֵהֶם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיּוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקִנְיָה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת וּמַבִּיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמִגֵּן:

מְסוֹד חֲכָמִים וְנְבוֹנִים. וּמִלְמָד | דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתָּחָה פִּי בְּשִׁיר וִירְנָנִים. לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל פְּנֵי שׁוֹכֵן מַעֲזָנִים:

חֵין מִיִּיגֵעַן גַּעֲמִינְדֵעַן ווִיכֵד הִיכ מַכְסְמַטְט אורח חיים דמו ארץ מטה פֶּקֶס עַרְסְטֵעַן טַמְגֵעַ גַּעֲמִינְט.

ע"ס א"ב.

אורח. דיום פֶּמֶדֶע דער גליקעליגקייט

המסמט דום — דורך ערמזהנונגען לור זיטט
ליכקייט — מיינען פֶּמֶלֶקע געלייגט, דען
דום זמכט מונד געלינדע זיינע פֶּעססען
געלוקעט. דיום פֶּעִילֶער דעס היממעלס מונד
דער ערדע ערבעטען, מלס דיינע מנהג
גער הערמן קומען, דום גאטליכע גע
טענק (דיום תורה) לו עופעמנגען. דום לי
טעסט דום פֶּמֶלֶק ווימ טמפע ליהען, פֶּיהר
טעסט עס, ווימ מיינע העערדע מויל ווקע
ניגע טריפטען, מונד בעגליקטעסט עס דמן
מיט דיינער ליבעפֿולען לעהרע, מן דריט
טען מִקְנִיטע, נאכדען עס לור פֶּרייהייט
מויסגעלמגען. לוערסט ערטיענטט דום מיס
למנדע שער מונד פארן מונד ומכטעסט
דמזעלבסט דיינע געזעטלע, דערען בעטטרא
פֿונג מונד בעלמחונג, בעקמנט; מוילן דום
זמהעסט, ווימ זימ זיך דערט ווייגערטען זימ
מלונעהעטען, מונד דום ענטליטעסט זימ
מיט פֶּערמכטונג. מויל מיינען פֶּרייען גע
פֿילדע, ביימ העללען טמגע מונד פֶּמֶר מל
לער מוילען המסט דום דיין גאטליכעס גע
זעטן פֶּמֶר געטראגען, דמזיט יענע זיטענ
לוקען מוילמנדבעווקהנער מיינסט, מיהרעס

זֹרֵחַ | חַיִּים | מוֹסֵר
תּוֹכַחַת. בְּתִתֶּךָ לְנוֹשְׁעִים
בְּשׁוֹבְהוֹנַחַת. גַּעֲשׂוּ עִמּוֹדֵי
רוֹם וְתַחַת. דְּבִקִּיךָ בְּבוֹאֵם
מִתְּנוֹת לְקַחַת: הַסֵּעַתָּ עִם
פְּצֹאן לְנַחוֹת. וְנַחֲגֶתֶם
פֶּעֶדֶר בְּשׁוֹבֵעַ שְׁמַחוֹת.
זְכִיתֶם לְהוֹרָה בְּזֶהָב
לְהַאֲחוֹת. חוֹדֶשׁ | שְׁלִישִׁי
בְּצִאתָם לְרוּחוֹת: טָרֵם
נִגְלִיתָ בְּשַׁעִיר וּפֶאֶרֶן.
יִדְעֶתֶם חֲקִיד עֲנִשָּׁן וּשְׁכָרֶן.
בְּרֹאֲתֶךָ כִּי מֵאֲנוּ לְשִׁמְרֶן.
לֹא חֲשַׁבְתֶּם וְרֹאִיתָ
לְהַתִּירֶן: מִמֶּדֶבֶר נִתְּנָה
מִקּוֹם הַפִּקֵּר. נֶגֶד הַשָּׁמַשׁ
לְעִין כָּל סוֹקֵר. סוֹרְרִים
שְׁכְנוּ צַחֲיָהוּ לְהַתְעִיקֵר.
עַתָּה יְבוֹאֵוּ בְּמִשְׁפָּט

בעטראגענס הולבער, פֿער געריכט געלן;
גען ווערדען קענען. דין מונד המט ניכט
מיט געהייט געטפֿרעכען; גערעכטיגקייט
פֿערקינדעטעט דאס מונד טוגענדען, מונד
טער דענערטטימטן מונד פֿלומענדען
בליטלען, דאס עס דיט קעניגע מונד פֿירט
טען טטוינענד געוומהרטען. מין דריימחל
הייליגעס לעהרבוך (תורה גביאים מונד
כתובים) פֿיר מין מין דרייט קלמסען גע
טהיילטעס פֿענק (כהנים ליום מונד ישראלים)
המסט דאס נידערגעטריבען, מונד דען דריט
טען דעס דריטען טטמחעס*) ערקערען,
הירדיזעס פֿענקלוקמחענע, ריינע מונד זעע
לענערקוויקענדע לעהרבוך לו מיבעררייכען,
מט דריטען דער מִתְנַחֵם.

גערמאדע זינד מללע וועגע, דיט זיינע גיטע
פֿערגעלייכעט; זין מונד זיט זיינען
פֿערוואנדטען פֿענקע פֿערנעהמען. מונטער
פֿייערפֿלומען מונד דענערטטימטען. ער
מיזט מין טילד מללען, דיט מויל מיהן פֿער
טרויען.

ברוך אתה יי מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים רב להשיע: מכלל חיים
בחסד מחיה מתים ברחמים רבים סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים
ומקים אמונתו לישני עפר. מי כמות בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית
ומחיה ומצמיח ישועה. וגאמן אתה להחיות מתים:

מיוסד ע"פ תשר"ק.

תמכו. עוויגער כוהן קרמנטע דיט
ערבען דעס געזעטלעס; זיט מיבערנמהמען
געמיינטמפֿטליך דיט הערליכע, מונטעטל
בזרע גמבע, דיט געפֿעלליגע, מללעליכע,
הקלגעהריהמטע מונד עהכמערע קעניגס
טפֿעטער: — משה, דיינען געטרייען
בקטען, המטעטעט דאס הינופֿגערופֿען

קהל תמכו כבוד נוחלי
תעודה. שתפו במתן
יקרה וחמורה. רצויה
חשוקה מכל כלי חמדה.

(*) משה ומוכ דער דריטע זיינער געטויסטער, מוים דען טטמחע לוי, דער דריטע דער
לוקול סטמחע ישראל'ס.

לודיק, מונד מיהן ערקלערט מאלע געבנקטע
מונד פערבנקטע; דיו בעטטראפונג ביים
איבערטראטונג מיינלעכער קדער זעמט
ליכער פערבנקטע, יא וויא דיו בעלמאנוג
מונד פערגעלטונג ביים בעלמאנוג דער גע-
בנקטע. דוא טפראכסט לו מיהן: עבען זא
מסט דוא זאגען, קהנע מבקירלונג מונד קה-
נע הינלוטהן; מיטדען וויבליכען געטלעכע
טע טפריכסט דוא זאכט, דען מעננען
מבער טערפעסט דוא מאלעס מויכ'ס נאכע
דריקליכסטע מיי. ער קאט פאן בערגע
לוריק, מונד בערייטעטע דא פאן לו מא-
גענעהען פערקדונגען מונד ליבליכען
פארטרגען פאר. יא טראטען לואממען
מונד געלמבטען מיינמייטהיגען געהאממען,
בעלמאן יא נאך דערען מינהאלט פערקמא-
מען האטטען. מאן דרייטען טאגע טראן
דיו ערטיינאג מיהרעס קאייגס לוערסט מאן
בעטטיממען פארטע מיי. קרדונגסגעמסט
העטטען דיו יינגער מויל דען לעהרער וואר-
טען זאלען, מוילן, זיינע גאטטליכע קהייט
וואלטע זיך מויל מיינע זעלטענע מרט דען
זאמען זיינעס ליבליכעס (אברהם) ליגען.
מין מייניגקייט ווארען יא פאן בינענענע
מויגעבערקען; האדער מונד למק קבואל
טעטען ביים מיהרען ליגען, מין רפידים פער-
מייניגטען יא זיך ווידער מונד קאמען מיי-
נעס זינעס מאן סיני מן.

הללויה. למבעט דען מוילטיגען! ער
מיזט עוויג מונדערענדעליך! מיינסט וויד-
ער מאן ווידער מוילעבען? למסטען דורך

קרויאה בת מלך כבודה:
ציר נאמן קראת לעלות.
פניך בארתו חמורות
וקלות. עונשין ואזהרות
פרטות וכללות. שבר
המצות ושנים גמילות:
נמת לו כה רזאמר.
מלפחות ומלהוסיף
מאמר. לנשים בלשון רפה
לומר. פוטר הדקדוק
לאנשים לגמר: ירד מן
החר והשמיעם. מעמי
מתק ואמרי נועם. חברו
והשוו בחד במדעם.
וזרו להקדים מעש
למשמעים: ובשלישי ליום
התקדשם בו. הקדים על
ידם מלך במסבו. הרך
תלמיד להמתין לרבו.
גרלתו הפליג לזרע
אזהבו: בנסעם מים סוף
אגודים. בריב ומצה
נוסעים ועומדים. מן אזי
בעת נסעו מרפידים. אל
סיני באו כאחד אחידים:
קבל הללויה כי הוא תיה

מיינען ווילדען רעגנן: וויר ווערדען פֿער
זיינען אנגעזיכטע אויפֿערטטעהען מונד
לעבען. דורך דען גלויבען ערוואַכט דער
פֿרוממע לונג לעבען מויל.

יְהִיָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחִיָּה הַמֵּתִים:

כוונת הפייטן לסודיע מעשה מתן תורה ומחם

שלמים. מלכ דיא פֿערמייניגטען זיך דען
בערגע געגענאייבער לאַגערטען, מונד מיי
נעם זינעט מיהרע גאָטטערגעבענע בע
רייטווייליגקייט מייסערטען, ליסעטט דומ
מיהנען פֿערנעהמען דיינע וואָהלגעקערדנע
טען מונד וואָהללובעפֿאָלגענדען געזעטלע.
„הערע, מיין פֿאָלק, מיך רעדע!“ — היר
פֿערנעהמען זיך קרעפֿטיגענדע געזעטלע
מונד רעכטע, בעגליקענדע געבאָטע. פֿאָק
פֿריידענמחלע דיינעס הויזעס גענאָססען
זיך וואָנע; פֿאָק הייזעל הערמב ליסעטט
דומ רעכטע ערטאָנען. נאָך האַטטע ער זיך
ניכט דען פֿרוממען דער ערדע (ישראל)
געפֿאָלענעכערטע, מלכ מיינע ערטיינאָג
דורכט לונד לִמָּג. זיך מערקטע דיך זיט
טענאָליגקייט דער היידען, מונד ער בע
סאָקס, דומ לונד מיינען געזיטטעטען
פֿאָקע לונד געבען. נון קאָט ער מונטער מי
ריינדען פֿאָק הייליגען הערמאן געלִמָּגען, מונד
ערטיען פֿאָק סיני זיינען מיהנען פֿערמאנד
טען פֿאָקע! דומ וואָנעטען דיך גרונדפֿעט
טען דער ערדע, מונד דומ מונגעבירגע ער
בעבטע. פֿאָקער פֿערנעהמען דומ טרעק
ליכע געטאָנע; זיך מונטעלטען זיך לונד דען
בעריהטעטען לייכענדייטער מונד פֿרמאָג
טען נאָך דער מונמאָכע? — ער מונטוואָר
טעטע: „גאָטט גיבט זיינען פֿאָקע זינג

וְיִהְיֶה. בְּגֶשֶׁם נִדְבֹרָה
אוֹתָנוּ יְחִיָּה. סוֹלֵפְנוּ יְקִימָנוּ
וְנַחֲיָה. וְצַדִּיק בְּאַמוּנָתוֹ
יְחִיָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחִיָּה הַמֵּתִים:

קסל שלמים בחנותם נגד
ההרה. שוים ונכונים
ברוח נשברה. שמעתם
חקיך ערוכה ושמורה.
שמעה עמי וצדברה:
מצות וחקים דת ודין.
משם למרו מאמצי דין.
מדשן ביתך וכו להעדן.
משמים השמעת דין: עד
לא נגלה למצוקי ארץ.
עבר וזרח והופיע בארץ.
עמים משם נפרצו פרץ.
עמד ויטורד ארץ:
ומרבבור קודש אחר
במצעד. ולעם קרובו
מסיני נועד. ועמודי תבל
געשו להרעד. ויתפוצצו
הררי עד: נקבצו לאמים
רגש בשמעם. נאספו
לקוסם לשאלו מה טעם.
נאם השיבם על מה

הרעם. נותן עוז ותעצומות
לעם: בנתה מרחוק לנוחלי
תעודה. בשלם יסדה על
ארץ אגודה. בכן געבדך
בגיל ורעה. בסוד
ישרים ועדה: רדתך לסיני
באלים בוערים. רשף
לרגלך יצא בהדורים.
רועדים נמוגים כל יצורים.
ראוי יחילו הרים: יראה
וחלה מתנאה הארץ. יזמה
פן תהפך לתהו בחרץ.
יסרו עמודיה באגבי
במרץ. יודוך יי כל מלכי
ארץ: צבאות קודש
אחוזים בעתה. צלע כגיגית
עליהם כפפת. צרופה
קבלו במנזר ואימתה.
צופיה חליכורת ביתה:
חשו הרים לקבל שכינתו.
חפצים להתעלות ביקר
הפנינתו. חבב חורב
מחרי אדמתו. חמד אהים
לשבתו. קרצת לעניו
מרום גבוהים. להנחיל
תעודה לעם במהים.

מונד קרמפט, דמהער דיזע טרעקליכען דקא
נערטטיממען. "פֿעקס מוכעגינגע וואר עס
מין דיינען טאפֿפֿונגסלאזנע לו ערבנן דיי
נער לעהרע מויסערזעהען. מיהרעטמאלבען
המסט דומ דים במנדע דער ערדע בעפעס
טיגעט, דמרוק מייט עס מונערע פֿעליכט,
דיר עהרפֿורכטספֿעלן מונד מייט ליטטערן לו
הולדיגען, מין כמטהע פֿרוממער פֿערע
זמחלונג. דומ המסט דיר מויל דען סיני
הערמכגעלומסטען, מונטער פֿייערלעגיקען,
מונד בליטלע פֿלוממטען דען לוגע פֿערמון.
מולע וועלטגעטפֿע ליטטערטען מונד בער
גע ערבטען ביים דיינען מכליקע. מייט
במגיגקייט זמה עס דים ערדע, מונד מה
טע מיהרען מונטערגאנג; מבער מיהרע
פֿעילער ערהילטען פֿעסטטיגקייט, נאכדען
דומ דים לע הן געבאטע מויסגעטפֿרמלען;
מונד דים פֿירסטען דער ערדע דאנקטען
דיר. מנגסט ערגרין דומ הייליגע העער
(ישראל) מלם דומ דען בערג דרמעהנד
מיבער מיהרען הילטעסט! בעבענד מונד
מויערנד הולדיגען זימ דמן. דער ריינען לעה
רע, דער טמרפֿבליקענדען פֿיהרערין מין
לעבען. זעלבסט דים בערגעמבען געוועסט
מייפֿערט, מבער מויפֿנאהמע דער גאטט
הייט, מונד יעדער בעטערעכטע זיך מוס
זיינער מויעסטעט הערליכקייט. מבער
ער המטטע מונטער מולען בערגען דער
ערדע דען חורב מויסערזעהען, מיהן המט
גאטט לו זיינען זיטלע זיך ערקערען. מויס
יענער הקהע המסט דומ דען בעטיידענען
(משה) לוגערוען, מוס דיינע לעהרע דען
פֿערלומגענדען פֿאקע לו מיבערבריינגען. —

הַתָּךְ עֲרַחֲמֵנִי בְיוֹם דָּוָם מִיִּבְעַר מִלֹּעַ
גָּמְטֵנִי בְעִטְיָנִי. — מִשָּׁה בְעִטְיָנִי דָּעֵן
גָּמְטֵנִי בְעִטְיָנִי בְעִטְיָנִי.

דער הערר רעגירעט עוויגליך; דיין
גָּמְט, ציון, דורך מִלֹּעַ לִיטֵעֵן, הַלְלוּיָהּ. דָּוָם
מִלֹּעַ רַחֲמֵי־גִמְטֵנִי! טהרָנִסְט מִלֹּעַ עֲרַחֲמֵנִי
גְּעִינֵנִי יִשְׂרָאֵל'ס.

אם. ווערען נִיכְט דיינע הַתָּךְ גֵּבְתָּ
טע, זיך העטטען דָּוָם גְּעִינֵנִי דער הימ־
מִלֹּעַ מִלֹּעַ דער ערדע קיינען בעטטמִלֹּעַ. דָּוָם
הַמִּטְטִי זיך דעס וינדער לִמְחֵרִיכֵנִי פִּתְּוֹקֵעַ
מִיבְעַר־מִגְעֵן, מִוִּיס לִיבֵעַ לִי דִינֵעֵן מִוִּיס
זיינען טִמְחֵמִיכֵנִי, דִּינֵעֵן דָּוָם עִס לִי
גֵּבְתָּ וּמִקְרֵעֵן. — עִס וּמִרִי דִינֵעֵן מִיבְעַר־מִגְעֵן
וּמִוִּיס, דָּוָם זיך טִמְחֵמִיכֵנִי זִינֵעֵן, דָּוָם
זיך דִּינֵעֵן מִוִּיס מִוִּיס מִוִּיס מִוִּיס מִוִּיס
הַעֲרֵן מִוִּיס גִּיטִי דָּוָם כִּיכֵט דִּינֵעֵן גֵּבְתָּ
זֵבְטֵלֵעַ מִנְחֵמֵנִי. מִוִּיס מִוִּיס מִוִּיס מִוִּיס
זִמְחֵמִיכֵנִי זיך בעדמִיכֵט מִוִּיס מִוִּיס מִוִּיס
דָּוָם זיך דִּינֵעֵן בִּוִּיס דִּינֵעֵן, מִוִּיס מִוִּיס
וועג דִּינֵעֵן כִּיכֵט וּמִוִּיס. כִּיכֵט וּמִוִּיס
דָּוָם זיך דִּינֵעֵן פִּתְּוֹקֵעֵנִי גֵּבְתָּ
פִּתְּוֹקֵעֵנִי, מִוִּיס זיך פִּתְּוֹקֵעֵנִי מִוִּיס
גֵּבְתָּ מִוִּיס מִוִּיס זֵבְטֵלֵעַ, דָּוָם מִוִּיס
דָּוָם זיך דִּינֵעֵן גֵּבְתָּ גֵּבְתָּ זִיטֵעַ, זִיטֵעַ
כִּיכֵט מִוִּיס מִוִּיס קִיכֵט מִוִּיס, בעדמִיכֵט
כִּיכֵט, זיך רִיכֵט מִוִּיס פִּתְּוֹקֵעֵנִי: "וִיכֵט
וּמִוִּיס דִּינֵעֵן גֵּבְתָּ מִוִּיס"; דָּוָם עִס
"וִיכֵט וּמִוִּיס זיך מִוִּיס עִס". דָּוָם רִיכֵט
דָּוָם מִוִּיס: "ווען דָּוָם דִּינֵעֵן גֵּבְתָּ מִוִּיס
מִוִּיס בִּימִי מִוִּיס בִּיבֵעַ, מִוִּיס לִי פִּתְּוֹקֵעֵנִי
טען, דָּוָם עִס מִוִּיס וּמִוִּיס מִוִּיס מִוִּיס

מִוִּיס מִוִּיס גֵּבְתָּ עִס כִּי
אֱלֹהִים. וּמִשָּׁה עִס אֱלֹהִים
הָאֱלֹהִים:

יִמְלִיךְ יִי לְעִוְלָם אֱלֹהֵיךְ צִיּוֹן
לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת
יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי נָא:

אם לא אֲמַרְיָךְ הַנְּעִימִים.
חֲקֹרֵת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא
מִתְקַיֵּמִים. וְהַנְּחִלָתָם
מִוִּיס לְמַעֲוִי עִמִּים.
מִאֲהָבָתְךָ אוֹתָם וּבִזְכֹּר
שְׁבוּעַת קְדוּמִים. וּמִאֲד
תִּתְּאוּהָ לָמוֹ לְהִיּוֹר
שְׁלָמִים. וּבְמִשְׁפָּטֵי חֲקִיךָ
לְבוֹדֵעַת מְשִׁימִים. וּבְסוֹד
יִרְאִיךָ יִשִּׁיבוּ מְעִימִים.
בְּרִיתְךָ לְנִטּוֹר לִכֵּת בְּדִרְךָ
תָּמִים. וּבִעַת הַשְּׁמִיעָתָם
חֲקִיךָ הַתְּמִימִים. עֲמָרוּ
בְּמִוִּיס כְּאַחַד מְשִׁלָּמִים.
וּנְגִלָה לָמוֹ רִז מִלֵּאכִי
מְרוּמִים. עֲשִׂיָה לְשִׁמִּיעָה
הִיּוֹת מְקַדִּימִים. וְנִמְתָּ מִי
יִתֵּן וְהִיָּה לְבָבָם זֶה
לְעִוְלָמִים. לִירְאָה אוֹתִי

גע! מ' דאס מיין פֿעלוק געהערזאמט בליבע,
 מיין מיינען וועגען וואנדעלטע, מונד טוגענד
 האפט מונד טומדעלוק; האנדעלטע! במלך
 וואלטע מיך זיט דעמיטהיגען, דיט פֿיינדע,
 מונד מיינע האנד געגען מיהרע האסטער
 מונד ווידערזאכער ריכטען. "ישראל ווירד
 הילפע פֿינדען ביים גאט, עוויגע הילפע;
 זיט ווערדען נישטער בעטעט, נישטער לו
 טומדען ווערדען. מ', דומ הערר, טאפֿער
 מאלעס פֿעלוקמחענען! מ' דאס זיט וואנדעלן
 מיין ליכטעדיינעס מאלטלעס מישטערדיין!
 גיב מיהנען וויזיהייט, דיינע ווארטע גרינד
 זיך לו פֿערטטעהען; געוועהרע מיהנען לעבען
 מונד דויער, מונד ריכטע דיינע רעזידענץ
 מיין מיהרער מיטטע מויל, מ' מאלעכאקל
 טטער!

ח. עוויגלעבענדער, זעלבסט

טטענדיגער, פֿורכטבארער מונד
 ערהאבענער, הייליגער!

ויקם. ער זעלטע לייגניסטע מיין מיין
 יעקב; מונד פֿערהאלטונגסגעזעלטע מיין
 ישראל, לוס ערבטהיילע דער געווינדע
 יעקב'ס.

שבויט. הייטע וואנדע זיט עטפֿאנגען
 דיט פֿעלוק הייטעל הערמבגזאנדטע תורה,
 פֿעלוק דער גאטליכען געבאטע מונד לעה
 רען, מונד וואנדע מיינען פֿרייען פֿעלוקע
 מיין דער וויסטע מיערגעבען, בעפֿעהלע

לְטוֹב לָהֶם כָּל הַיָּמִים:
 לוֹ עָמִי שׁוֹמֵעַ לִי וּבְדַרְכֵי
 מִסִּימִים. וַיִּצְדְּקוּ וַיִּתְהַלְלוּ
 בְּלִי הַיּוֹת אֲשֶׁמִּים. כְּמַעַט
 מִפְּנֵיהֶם אֲבָנִיעַ שׁוֹטְמִים.
 וְאֲשִׁיב יָדִי עַל אוֹיְבִים
 וְקָמִים. מִן יִשְׂרָאֵל נוֹשַׁע
 בִּי תִשׁוּעַת עוֹלָמִים. לֹא
 בּוֹשִׁים וְלֹא נִכְלָמִים. וְאַתָּה
 אֲדוֹן הַצִּוֹר תָּמִים. בְּאוֹר
 פָּנֶיךָ יִהְיֶה לְאוֹרֵךְ יָמִים.
 פֶּתַח דְּבָרֶיךָ הַבִּינִים
 בְּחִבּוּמִים. וְתוֹכֶם לְהִיּוֹת
 חַיִּים וְקָמִים. וּבְתוֹכֶם
 תִּשְׁבּוּן רֶם עַל רָמִים:

חַי וְקַיִם נוֹרָא וּמָרוֹם
 וְקָדוֹשׁ:

חזק וַיָּקָם עֲדוֹת בִּיעָקֵב.
 וְתוֹרָה שָׁם בִּישְׂרָאֵל לְנִקְוָב.
 מוֹרָשָׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב. קָדוֹשׁ:

סס סמחזר מחוס שמעון בר אבון חזק.

קהל שְׁבוּיַת מָרוֹם לְקַחָה
 כְּחִיּוֹם מִצּוֹתֶיהָ וְהוֹרִיּוֹתֶיהָ
 מִפִּי אִוֹם. מִמְּדָבָר נְתוּנָה
 לְיוֹצְאֵי פְדִיּוֹם: מֵאֲמָר

נעבען מיהן דאז פֿערבֿקט לז טטעהלען, ווילן
 טטעהלען, וואָרדען עהעברעכען מונד פֿאלט
 טוואָרען לאַסטער זינד, דיז מיינעם דען מן
 דערן ענטפֿרינגעט. ון פֿאָלגט דאז געבֿקט:
 ערמינערע דייך טטעטס דעם כוהעטמגס;
 מונד מיהן געגענמיכער דאז פֿערבֿקט:
 דאז זאָלט ניכט פֿאלט לייגען. היזויס ווירד
 געפֿאָלגערט, דאס דער ווטהוויליגע ענטפֿ
 ווייהער דעם הייליגען כוהעטמגס, גלייכֿ
 זאָן מלס מין פֿאלטער לייגע געגען דען
 הערן מויעטריטט, ווילן דאז פֿייערן דעם
 כוהעטמגס, מלס לייגניס מנגעזעהען ווירד,
 דאס גאָטט מין זעכס טאגען דאז וועלטגע
 ביידע פֿאָלענדעט, מונד מן זיבענטען טאג
 גע גערוהעט האט. „מיהר זייד וויר לייגען
 — טפֿרמך גאָטט — דאס מין דער וועלט
 טפֿפֿער בין!“ ון עהפֿעמאל ער האָמכֿ
 טונג מונד פֿערעהונג דער עלטערן מיט
 דער פֿערזיכֿערונג, דאס דאז געהאָרזאָט
 קינד ביים יעדער טרעקליכען קונדע פֿורכט
 אָן זיין קאָנע. געגענמיכער פֿאָלגט דאז
 פֿערבֿקט ליסטערן לז זיין, וועדער נאך דעם
 נעכסטען הויז, נאך מאַג, קנעכט, קאָס,
 עזעל אָדער זאָסטאָגען בעזיטלונגען זיינעם
 נעבענמענטען. דיז טאָטפֿאָלגע דיזער ביי
 דען געגען מיינאָדער טטעהענדען טפֿריכֿ
 פֿערקינדעט דען ליסטערען מיינען מונד
 געהאָרזאָטען זאָהן, דער מיהן פֿאלען ווירד.
 דיזע לעהן מלסוואָסטענדען, מין עדלע

חוקר. פֿנגדו לאַ תגנב
 הזהיר להתיקר. הגנוב
 רצוח ונאפיהשבעל שקר:
 חיה זכור את יום השבת.
 פֿנגדו לאַ תענה
 הזהיר במשיבת. פֿן
 השקר ותוציא רבת:
 קריאתם יוכיחו לו ללו
 לדון. כל מחלל יום קדש
 בזרון. באלו מעיד עדות
 שקר בארון: בשמור יציר
 שבת מחלל. מעיד כי
 לששה עולם שכלל.
 ואהם עדי נאם יי ואני
 אל: רשם מצות כבד
 לעם נברא. אב ואם ו
 מכבד במורא. משמיעה
 רעה לא ירא: אומר לא
 תחמד שח לנגדו. בית
 רע ואמתו ועבדו. שורו
 וחמורו וכל כבודו: באר
 מאמר למאמר למולו.
 יגיד על החומר להכשילו.
 סופו להוליד בן שחור
 מקללו: ואלו עשרת
 הדברות הכלולות.

טמַעֲבֹן מִיִּגְעָה וְיִעֲנֶן טַפְרִיכֶּע וּמוֹכְדֶען מוֹיֵךְ
וּיִכְדֹּיךְ מוֹיִסְגַּע טַפְרִיכֶּען, מוֹכְדֶע וּמוֹכְדֶען לֹוִיט
פֶּעֶרְכֶּע הַבֹּמֶר. דִּימ לֹוהֶרְכֶּע, בַּעֲגִיט טַפְרִיכֶּע
פֶּעֶן דֶּען פֿאַמִּיט ענדֶען טַפְרִיכֶּען, רִיפֶען דֶּען
מִשָּׁה לֹו: „וויכֶּע זינד לֹו מִהַמִּטְיִג, ווייטער
לֹו הַמִּטְיִג, טַפְרִיכֶּע דומֶע הינלֹו מוֹכְדֶען הַמִּטְיִג.“
— גַּמִּט גַּעפֿילֶען דִּימ וּמוֹכְדֶען, ער כּוֹכֶע
טַע זימֶע הַיִּלִּיג, זַעלִיג, מוֹכְדֶען טַפְרִיכֶּען: זימֶע
הַמִּטְיִג וּמוֹכְדֶען גַּעֲרֶעֱדֶעט:

נִחַרְתּוּ עַל הַלְוִיָּה
הַמַּעֲלוֹת. וּמִפֶּה אֶל פֶּה
הוֹשַׁמְעוּ בְּקוֹלוֹת: נְבוֹנִים
שְׁלַחְבוּ מִלֵּב הַמִּשְׁמַע.
וְהַשְׁמִיעוּ אֵין יְכוֹלֹת
לִשְׁמַע. קִרְבֵּי אֶתְהוּ וְשְׁמַע:
חַי הוֹדָה לְאִשְׁרֵי אִמְרוּ.
זְכוּ קְרוֹשִׁים וּמִשָּׁם
נִתְאַשְׁרוּ. כָּנֶם הַטִּיבוּ אֶת
אֲשֶׁר דִּבְרוּ:

ק"ח וַיִּקַּם עֲדוֹת בִּיעֶקֶב. וְתוֹרָה שָׁם בְּיִשְׂרָאֵל
לְנִקְוֹב. מוֹרֶשֶׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב. קְדוֹשׁ:

(מִין מִיִּגְעָה גַּעֲרֶעֱדֶעט וּיִכְדֶּע אֶל נֹא נִכֶּט גַּעֲרֶעֱדֶעט.)

אֶל נֹא. לְעוֹלָם תוֹעֲרֶיךָ. וְלְעוֹלָם תִּקְדָּשׁ. וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים
תִּמְלֹוֹךְ וְתִתְנַשֵּׂא: הָאֵל מֶלֶךְ נוֹרָא מְרוֹם וְקְדוֹשׁ. כִּי אֶתְהוּ הוּא
מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים. מַלְכוּתוֹ נִצָּח. נוֹרָאוֹתָיו שִׁיחוּ. סִפְרוּ עֲזוֹ.
פִּאֲרוּהוּ צְבָאוֹ. קְדֻשָּׁהוּ רוֹמְמוֹהוּ. רוֹן לִשִׁיר וְשִׁבַּח תוֹקֶה תְּהַלּוֹת
תִּפְאֲרָתוֹ:

ח"ק פִּאֲשֶׁר נִגְלִיתָ לְאַבְרָהָם בַּיּוֹם הַזֶּה. כִּי נִזְכָּה
שְׂכִינָתְךָ לַחֲזָה. וְנֹאמַר הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זָה. קְדוֹשׁ:

וּבְכֵן יִי קִנְיִי רֵאשִׁית דְּרָכָיו:

סס הַמִּטְיִג שְׁמַעוֹן בְּדִי צַחַק חוֹק וְאִמֵּן כִּלְשֵׁי הַמִּטְיִג.

שַׁעֲשׂוּעַ יוֹם יוֹם מִרְאֵשׁ
אִמְנָה. קָדֶם וּמִפְּעֻלּוֹ
אֱלֹהִים שָׁנָה. אֲזִי רָאָה
וַיִּסְפָּרָה תִּקְרָה וְהַכִּינָה:
בִּימֵינוּ תִּקְרָה וּבְחִיקוֹ
שַׁעֲשׂוּעַ. מִין טַפְרִיכֶּע עַרְגִּיט לֶעֱלֵיכֶּע וּמוֹכְדֶען
מִיךְ מִיִּהֶסֶן, לְמִגְלִיג זִיט יַע מוֹכְדֶען זִיגְעֶר
טַפְרִיכֶּע פֶּעֶרְכֶּע וּמוֹכְדֶען: מוֹיֵךְ וּמוֹכְדֶען, דִּימ
עַרְטוֹיט מוֹכְדֶען בַּעֲגִיט זִיגְעֶר, דִּימ זִיט
דֶּעךְ רַעֲטֶען עַר פֶּעֶרְלִיכֶּעט מוֹכְדֶען מוֹיֵךְ
טַפְרִיכֶּע עַר הִיט — זֶךְ רַעֲטֶע דִּימ ווייזֶע

שַׁעֲשׂוּעַ יוֹם יוֹם מִרְאֵשׁ
אִמְנָה. קָדֶם וּמִפְּעֻלּוֹ
אֱלֹהִים שָׁנָה. אֲזִי רָאָה
וַיִּסְפָּרָה תִּקְרָה וְהַכִּינָה:
בִּימֵינוּ תִּקְרָה וּבְחִיקוֹ

הייט, זין ערהעבעט, און דער האָהען גיפֿע
פֿעל, דיזש פֿערנוכט דיזש טטיממע. — מיין,
מיהר מענער דעט גלויבענט, רופֿע לויט
מיך לו, האָרעט, דען פֿערטרעפֿליכע ער=
לייכטונג טפענדע מיך מיין. דיזש מיינליי=
טונג מיינער רעדע מיט ביליגקייט, מיינע
וואָרטע זינד זעממליך טאדעלונג, מאלע
מיינלייכטענד דען דענקען. — דאָרטן
טערעבעט נאך מיינער לעהרע מייפֿריגער,
מאָט נאך זילבערשטלען!

מקדמי. זייט דער מוולייט בין מיך דיזש
געזאָלטע, בעריהוט, עהע טיעפֿע מונד
קוועללנאָך וואָר, פֿאָר בערג מונד היגעל מיינ=
געזעטלט. וואָר דאָ, מאָט דיזש הימל ער
בערייטעט, מאָט דיזש וואָלקען ער געשפּאָנט
וואָר מיך נעבען מיהרן. מיך, דיזש ווייזיהייט,
בעגאָבט מיט מיינערלעגונג, ליבע, דיזש מיך
ליבען, מונד לאָסטע פֿינדען מיך פֿאָן דענען,
דיזש מיך זאָען. ווערטהער מאָט געדיגענט
גאָלד מיט מיינ ערטראָג. דען וועג דער טאָ=
גענד מונד דעט רעכטעט לייטע מיך. קאָ,
מיינעט לו מיר, וועט און הערן מונד בעזאָנע
נעהייט עט פֿעהלט. גענימעט מיינע קאָסט,
טרינקט פֿאָן דעט וויינע, דען מיך מיינגע=
טענקט; דען רייכטאָס מונד עהרע פֿיכ=
דעט מיהר בייז מיר!

עצתו. זייד פֿערנער מוולייט טאָן בעט
טאָס ער, מיך לוס גלויבענטקוועל לו גרינע

נְתָנָה. הֲלֹא חֲכָמָה תִּקְרָא
וְתִבּוֹנָה. בְּרֹאשׁ מְרוֹמִים
קוֹלָהּ נְתָנָה. אֲלֵיכֶם אִקְרָא
בְּעָלֵי אֲמוֹנָה. שְׁמְעוּ כִּי
נְגִידִים אֲדַבֵּר לְהַבִּינָה.
מִפֶּתַח שְׁפָתַי מִיִּשְׁרָיִם
וּנְכוֹנָה. בְּצֶדֶק כָּל אֲמָרֵי
כִּי בְּלִיתֹאנָה כָּלֶם נְכוֹחִים
לְיֹדְעֵי בִינָה. קָחוּ מִוִּסְרֵי
וְאַל בְּסֶף וְתִכּוֹנָה:

מקדמי קדם ו מראש
נסכתיו. באין תהום ומעין
נתחללתי. בטרם תר
וגבע נתחללתי. בהכינו
שמים שם הייתי. באמצע
שחקים עמו נמצאתי.
אני חכמה ערמה שכנתי.
משחרי ומצאונני ואזהבי
זתחבתי. מחרוץ ומפו
נבחרה תבואתי. באורח
צדקה ומשפט התחלכתי.
יסורי אלי חסר לב ופתי.
ללחום בלחמי ולשתות
יין מסכתי. כי עושר
וכבוד נמצא אתי:

עצתו מרחוק אמן

דען. מוט ויינעטוואלען טון היינטעל ער
 מונד ערדע, מונד מין וילדע זעטלטע ער
 מיך מיין, דעס הענגייטס ליבליכע זיסג
 קייט מיר טפענדענד. מונד גלד מונד פער
 לען גלייכען מוט ווערטע מיר ניכט. מין זיי
 דע היילע מיך דימ בעווקהנער ויינעס הוי
 זעט. בין לירליכעס דימדעסן מונד היילזא
 מער במלזמן מיהנען. דעסן דירפטיגען ביע
 טע פריינדליך מיך דימ המנד, ערפפכע
 מיט ווייזהייט ויינען מונד, זאכטער מונד
 טעריכט ענטקוואלעט ויינעסן פערטרמגע.
 מיין מזהל מיט טעטט בערייט, ויינע
 טמפעל געדעקט, לעבעכסדיגער המלט מין
 ויינער רעכטען מיך, מין ויינער לינקען,
 דער עהרע כוהעססרמקן!

ובעצתי. מיט מיר בעריטה זיך, דער מויל
 כרובים טהרמנעט, מוט ער דער ערדע מוט
 בעטטימט מונד מיהרער טמלען פעסטע,
 מוט ער דימ היינטעל טפמנעט מונד ווקל
 קען לור היילע זיך געמחט, מוט דימ זאנע
 ער טיינען ליט, דען מנד מונד דימ גע
 טטירנע, מוט ביינע מונד געוועכטע ער ליט
 קיינען: מוט פייטע, געפליגעל, מינעקטען,
 געוילד מונד פיה ער הערפערריען מונד מל
 לעט ווט לור פערטפאלמלוג בעטטימט.
 דמן בילדעטע ער מיט מייגענער טמפכער
 המנד דמז ערסטע מולער ווענען. — מונד
 מיין פריידעהויך דורכלוקטע דער טמפכונג
 רונד, — מור וועניג זעטלטע ער דען גאט

לֹא־מִנִּי. חֲקֹרָה שָׁמַיִם
 וָאָרֶץ שָׁם לְמַעֲנִי. רֹאשִׁית
 דִּרְכּוֹ בְּחֶסֶד קָנֵנִי. וּמִצִּיף
 דָּבַשׁ וְנוֹפֶת הִמְתִּיקֵנִי.
 זָהָב וּפְנִינִים לֹא יַעֲרֹכֵנִי.
 כִּי כָל בֵּיתִי לְבוֹשׁ שָׁנִי.
 לִוִּית חֵן וְרִפְאוֹת נִתְּנֵנִי.
 יָדַי וְכַפִּי לְפָרוֹשׁ לְעֵנִי. פִּי
 פָּתוּחַ בְּחִכְמָה וּבְשֹׁכֶל
 חֲכָמִנִי. וְתוֹרַת חֶסֶד עָלַי
 לְשׁוֹנִי. טְבוּחַ טְבַחִי וְעֶרְוֶה
 שְׁלַחֲנִי. אוֹרֶה יָמִים וְכְבוֹד
 בְּשֵׁמֶאֱלִי וּבִימִינִי:

וּבַעֲצָרִי נוֹעַץ רוֹכֵב
 כְּרוּבִים. מְמַדִּי אֶרֶץ שָׁם
 וְדִבֵּק רִגְבִים. שָׁמַיִם נִטָּה
 וְשָׁם סָתְרוּ עָבִים. שָׁמַשׁ
 הַזֹּרִיחַ וְצַר יָרֵחַ וְכוֹכָבִים.
 וְהַדְּשִׁיא וְהַזֹּרִיעַ אֱלֹנֹת
 וְעֶשְׂבִים. וְהַשְּׂרִיץ דָּגִים
 וְעוֹפּוֹת וְחֲגָבִים. וְחִיָּה
 וּבַהֲמָה וְכָל פָּרִים וְרִבִּים.
 וַיֵּצֵר בְּכַפּוֹ רֹאשׁ לְכָל
 נְצִיבִים. בְּהַבְרָאוֹ כּוֹנֵנוּ
 תַּפִּים וְנִקְבִים. וּמַעַט
 מֵאֱלֹהִים חִסְרוּ בְּאֱהָבִים.

טערוועזען מיהן נאך, מונד עהרע מונד כוה
וועסליכער זעטלעכע מלם קרענע ער מיהן
מויל מונד גמב דען הערסטערטאט מיהן
מיכער זיינער טאפפונג ווייטעס געביעט.

נועם. דער ווענט וואר'ט, דען מן גע
ווייהטער טעטלעכע ער פארטע, דען מן
זיינעט עבענבילדע הערליך מן געטמולט
ער געבילדעט, מונד רמגענד מין עבענמאט
וואר זיינע טטמולט. מיהן ערטהילטע ער
פערטמולט מונד טמולט, גמב מיהן דער
רעדע זיגענדע געוואלט. ער וואר'ט, דער
נאמען יעגליכעט וועזען געגעבען, דעסמין
עהרפארט זעמטליכע געטאפפע ערפילן
טע, דען זיבליכען ערן גמב ער מיהן לון
וואהנטיילע. ער זאלטע דאז פרגמן זיין,
זיינע זיסען ווארטע לון פערברייטען, ער,
דאז עססענן דעס מירדיטען עלעמענטעס,
זיינע רעדע זאלטע פאן זיינען געזעטלען
מונד לעהרען ערטמאנען, מונד זיינע זיבלי
כען טפריכע זאלטען ערליכטענד מיהן בע
גייטענן!

בשורי. דא וואטע מין זעהען, וויר
בעפערעדענד זיין טהון, טאן דאז ערטע
געבאט פערמולט ער מלונגסלאז, ערהילט
מין זיינער ווירדע זיך קוין מיינע נאכט,
מונד ער פערטטיעס מיהן, וויל ער לון
פיהע זיך ענטוויירדיגט, מונד פאן דעס בוי
נעס פערבאטענער פרוכט גענאט. מונד לון

וְכָבוֹד וְהָדָר עָפְרוּ
בְּשָׂגוֹבִים. וְהַמְשִׁילוּ
בְּמַעֲשָׂיו הָעֲצוּמִים
וְהָרַבִּים:

נועם אבן יקרה שרת
מסוכתו. בצלמו רקמו
והפאיר תמונתו. ומקצה
עד קצה הקים קומתו.
ותלק לו משכל תבונתו.
ובמלת לשון הפלג
דברתו. ויקרא שמות
לכל בריתו. ועל כל
יצורים היתה אימתו.
ובעדו גן היתה חניתו.
ולהמתיקני בפיו היתה
תאותו. עקב היותו ראש
עפרות אדמתו. הקותי
ותורותי להגות באמתו.
ונועם ו משפטי צדקי
לחיותו:

בשורי מעשרו זר
מעשהו. לא שמר צווי
ויפירחו. ביקר לא לן
ויגרשו. ונמשל בבהמות
גדמה מקרהו. באכלו מן
העץ אשר צוהו. לבליתי

יום. דמך ליגעלוקן מין זיינער גינער
ווארד ער מיינסט בערויטט, פֿען זיינער
פֿעלמאנלונג טרונק מין איבערמאסע ער,
דאס ער בעוואוסטלוקן מוילגעדעקט מין זיי
נעסן לעלטע לוג. ערוואכענד וואסט' דעס
זעהנע ער פֿולען, דער מין מנבליקע זיינער
ענטוויקלונג זיך געוויידעט, מונד לו דער מין
דערן ברידער טקלען וואסט ער מיהן
במנען. — פֿערמאכטען וואסטע דען מין,
דער פֿעהיג זאלען טהול'ס; מונד לו זיינעס
הערטע טפֿערך מין דא: מיט דינעס קאן
מין נישטער מין פֿערבינדען! מון זיינען
טרוקן האט זיין בעוואוסטזיין ער געפֿעכערט,
ער איבערטרמט דער העסיגקייט געזעטן
מונד האט זיינען טאך געפֿערדערט. לוס
טפֿערטער וואלט דער ווין, בעטהערונג
טפֿערט זיין גענוס, ניש קאן זאלן טהער
זיך פֿריין דער ווייזיהייט איבערפֿלוס!

צדק. נאך לומאנליג געטלעכטערן ערסט,
זייט דער טפֿערונג, טטרמהלטע דער טוגענד
ליכט הערפֿער מין קאטען, — לו דרייט
יאהרען טען ערקאנטע דער פֿערמאסע וואר-
געלענדער זיינען טפֿערטער, דא לערטריט
הערטע ער זיינעס פֿערמערס תרח גאטלעכע
בילדער — מונד מוירט דעס דונקעלן טטרמהל
טע זיין ליכט הערפֿער. ענטפֿליהען וואסטע
ער מוירט דעס לונדע זיינער געבורט; דמך
מין דעס גליקעס געלייטע וואנדערטע ער
מונד בליהטע ערפֿער. דא פֿעלמאנלעט ער
זיינען גארטען, בעווייטהעטע גאטפֿריינד-
ליך דיא רייזענדען, מונד ווייטהין פֿערבריי-
טעטע זיינער טהמטען טוגענדרייכער דופֿט
זיך. ער וואר'ס, דער פֿערמירטע דיא
כעכטע במהן געלעהרט, דעס פֿעלוקער זיך

יום גשפֿער נפֿרדה
האָותו. ממטעי כרמו
הרוה שתיתו. ונתגל
באחלו וגלה נבלותו. ובנו
נבנם וראה ערותו. ויקץ
מיינו ואררו בקללתו. עבר
עבדים לאחיו והיותו.
בעשותו ככה מאסתו
לשנאתו. ונמתי לצורי
לא אחפּוץ קרבתו. כי
בשפרותו יצא מדעתו.
ויפר חקי ויקרב מיתתו.
לין היין הומה בשותו.
כל שונה בו לא ירבה
חכמתו:

צדק לעשרים העיר
מפּוּרַח. בוראו הכּוֹר
רשלוש איתן האּוּרַח.
וכתת ושבּר אלילי תרח.
ומבין השכים אורו ורח.
ומבית מולדתו גלה וברח.
והצליח בלכתו וכתבצלת
פּרַח. אשל נמע והעזברים
האּרַח. ובקצוי ארץ ריחו
הירח. ותועי דרד הסליל
באורח. יתן לפניו גוים

ערגמבען מונד פֿאָר דעם קאָניגע פֿאָרשען,
דער דיט לעהרען הילט מונד דען געבאָטען
מאָגעטערעכט, מונד דער מויר טערמאל-
טע, דער זאָנע גלייך מיט מויעגמאָגע.

חבב. ד'רוס וואנד ער מויר פֿאָרלוגט-
ווייזע געליבט, דימאוויל מן גלויבען ער
פֿעסטעהלט, לעהרפֿאָר ערפֿאָרט לייגט
ער זיך טריימבעוועהרט; לו הונדערט יאה-
רען וואנד מיהט זיינער טוגענד פֿרייז. —
מיהט וואנד מיין זאָהן געטפֿענדעט, דען
ער מן מֿאָטען טאָגע מין דער גאָטטהייט
בונד געווייזט. דא טפֿאָר מיין האָרט: מן
מיט דיט טונדע דא, מלס גלויבענסקוועל
דען מענטשענדינערן דיך לו טפֿענדען! מונד
מיך וואר טאָן בערייט מיט מיהט מיך לו
פֿערבינדען. — דאָר דא פֿראָגע ער:
„וואָדורף זאלן מיכ'ס ערקענען, דאס דאס
לונד מיט מיינסט לו טהייל!“ ער וואָלט
מיין לייכען מויל דיט גאָטטליכע פֿערהיי-
טונג — לור טערמאָע דעסמאָן מוסטען
זיינע קינדער מין פֿערמאָדען לונדע פֿיער
הונדערט יאהרע למגע דער טערענגען
הערטגעוואלט ערליגען. — מונד ווידער
מונטערליס מיך עס, מויל ערדען נאָך לו
וויילען.

קס. דא טרמט זיין זאָהן מויל, דען
פֿירסטען גלייכגעמאָטעט, מין זיינעס פֿאָ-
טערס וועגען טרייליך וואנדעלנד, טוגענד
מונד רעכט מין גלייביגער טערענגע מיבענד,
מונד לוס וואָהלגעפֿעלליגען קאָפֿער ערוועהלט
מונד הין זיך געבענד, דער דא געזאָעט
מונד גליקליך מויר דאס הונדערטפֿאָלע פֿאָנד.
מיהט וואָלטע טאָן מיין האָרט מיט דען לעה-

ומלכים הברה. ושמר
תורות ובמצות מרח.
וגבר כצאת השמש מן
המזרח:

חבב ונחשק בשמרו
אמונה. בנסיונות עשר
נצרך לבחנה. ומצא שכר
בטנו למאה שנה. והתחיל
במצוה נתנה לשמונה.
וגם צור בא עת והגיע
עונה. אמן שעשועים
להנחתו במתנה. וגם אני
נרצתי בו להתחתנה. לולי
גם במה אדע כי אירשנה.
ושאל אות להודיעו נכונה.
וגרם גרות ארבע מאות
שנה. בפרך לענות ערת
מי מנה. אז חדלתי בארץ
לשכנה:

קם בנו תחתיו והיטת
לשרים. בדרך חורו הלך
במישרים. לעשות צדקה
ומשפטים ישרים. ובקרבו
ניחות הועלה בברורים.
ונרצה בכלי ושלמי
אמורים. וזרע ומצא מאה

רען דער וואס ווארמט בעגליקען, מויר מיר וואס
ליבענד זייט זייער קינד הייט מיהן ערגע-
בען; דאך דאס לוק דען ווידער ווערט גען ער
ליבער פאר, מויר די ווייל פערבלינדעט
ער מין דער פארטערליכע וואס, וואס ער
ענדע ער ערלינדען, מויר ווידער וואס
זיינע פערטערליכע מויר ערלינדען.

חביון. ניכט קאנטע בעלעכענד מיר
מויר ערדען מיר פערברייטען, מויר מין
דען האקען דער מאכט ווילטע מיר, וויר
פאר. דאס טראט דער טליכטע פארטערליכע
דער זעהנדיכטיג נאך מיר טראכטע, דער
מין לעלטען ווילענד מיר ווילטע זיינע לייט.
מיהן וואס דורך דעם זעגענט ערדע דיא
הערטמאט לוגעמאט, מויר דער נאכקאמ-
מענטמאט מוירלעכעמאט פילע. דורך מיר
נערן עדעלמאט וואס טעטע ער מיר מא-
הענגליך, מיר וואס פארטען מויר טראכט-
האפט מין דער ריינהייט. עס ליבעט מיהן
מיר הארט מויר מיר געפילע ער וואס, מויר
מיהן פערטען ער מיר: זי' די זער ווערע עס
ווערט, דאס זיינע טראכטע געגענט
טראכט דאס ווערטעט, געמייגעט מיר
זיין הערן דיין וואס לו פארטען, מין דיין
פערטען ניט מיהן ווילענד מויר!

ד. וואס וואס ער טראכטען מויר מין
מין דער טרייט, ווירדיג, לונג ערגעטלען
מיר לו ערפארטען; דאך וואס פארטען פאר-

שערים. והצליח והשכיל
והנעים אמרים. וחפץ
להגדילו בתורת מוסרים.
וגם אני אהבתיו וחמדתיו
מנעורים. לולי שאתו פני
עובר בעוכרים. ובעשנו
נעשן והכחה מאורים.
בעבורו נמנעתי להודיע
בשערים:

חביון עוז שבנתי
במחמד. לארץ לא ירדתי
להתלמד. ועמד איש תם
ותאותי מחמד יושב אוהלים
עתותי להתמד. ברכה
ירש ולגביר חנעמד. ורעו
להרבות כחול לא ימד.
ורוח גדיבה סמכתרו
להצמד. ברתמו חלק
ובכשרועמד. ויצרו אהבו
ובעיני נחמד. ויורני הנה
זה נעים ונחמד. ונאה לו
בהגיונה למד. יתמוך לבו
דבריה ובסודה יועמד:

זה היר ונבר ואיש
אמונה. וראוי להשתעשע
במתן צפונה. אבל לא

פִּאָסְטֵעַן זיינע טאג. מיטן מייגנען פֿאָטער
הויזע ווארד ער פֿאָסן ברודערהאט פֿער
פֿאָגט, דער פֿריינדליך מיהטן נאך דעם
לעבען טרומטעטע, זיך דאס ער פֿאָר מיהטן
פֿאָהען מוסטע מוזד נאך פֿון גינג. ענט
בלאָסט פֿאָסן מאלעסן, מיט זיינען טאמבע
כוד לאנגט' ער מיין חרין מן, מאלוץ ער מוס
מיין ווייבלוואנליג ימחרע דיענטע, דאן מוס
טע דער שווערען פֿאָליט דער ערליהונג
ער מבלעגן; מוזד לו ביטערען הערלליד
ווארד מיהטן דער ליבלינגסזאָהן פֿערקויפט.
מאָס דאמיל' דאס הונגערימחרע מייגעטרע
טען, דא וואנדערטע ער נאך גושן מוס —
מונד נישטער קאָנט' מיך דא לו טהייל מיהטן
ווערדען!

קרב. דאָך דער ענטשיידענע לייטפונקט
ריקטע הערמאן, מוזד נידערטויטע דער
הערר מויל' זיינעט מרשען פֿאָלקעס קוואל,
מונד טטעלאָטע מיינען טרייען היקטען מאָס
העלפֿער מיהנען מויל'. זיין ערסטעס מויל'
טרעטען טאָן וואר מיינעט מצרי טאָד, ווי
ער מיין דער פֿאָלגע עגיפטענס גאָטלען טאָג,
מונד מיט דעם מרשעס מאָט דאס העלדען
זעממטליך. ער וואר'ס, דער דא ערהעלאָטע
דאס מאָט, דאס דיסטער ערלייטעט מוזד
הייל דען געפֿעסעלאָטען בערייטעט. ער
פֿיהרטע זיך דורכ'ס מעער, לייטעטע זיך
מיהער בעטטיממונג לו, ברמאָטע דאס וואָל
טען מיהנען, ליעס דאס מאָנע מיהנען רעג
נען; ער טאָג דען פֿעלאָטען מוזד וואָסטער
ענטממטממטען מיהטן, ער טטרעכטע זעהנ
ליכט, מיהנען דער ערבע קאָסטליכעס מיינ
לוגעבען.

ובירה. מיטן דריטטען מקדע נאך
מיהערע בעפֿריימונג, קומען מאלעמוממט

שָׁקֵט וְלֹא הוֹפֵנָה. בְּבֵית
אָבִיו לֹא נִחַמְתִּי לִוְנָה. אָחִיו
מִתְנַחֵם לְהָרְגוֹ בְּשִׁטְנָה.
עָמַד מִפָּנָיו וַיִּלֶּךְ פִּדְנָה.
בְּמִקְלוֹ עָבַר וַיָּבֹא חֲרָנָה.
בְּאִשָּׁה שָׁמַר עֲשָׂרִים שָׁנָה.
בְּגִדוֹל בָּגִים נִטְרַח בְּאַנְיָנָה.
נִמְכַּר פֹּדֶרֶת לְתַעֲלָה
וְלִמְגִינָה. וּבְשָׁנִי רַעְבוֹן
יָרַד גּוֹשֶׁנָה. לָכֵן לֹא נִפְלֵתִי
בְּגִזְרֵה לְמָנָה:

קָרַב מוֹעֵד וְהִגִּיעַ זְמַן.
וְיֵשֶׁר בְּעֵנָיו עִם לֹא אֱלֹמֵן.
וַיִּקֶּם מוֹשִׁיעַ רוּעָה נֶאֱמֵן.
תַּחֲלֵת צֹאחוֹ מִצָּרֵי טָמֵן.
וַיֵּךְ בְּמִצָּרִים כָּל אֱלִיָּה
וְחָמֵן. וַיִּבְחַר כָּל גִּבּוֹר שׁוֹר
וּמִשְׁמָן. וְהִגִּיה אֹזֶר וְהֵאִיר
אֶשְׁמֵן. אֲסִירִי עוֹנֵי לִישָׁע
זְמַן. יָם הָעֵבִירִם וְהַסִּיעֵם
לְתַחוּמָן. וְהִגִּיז לָמוֹ שָׁלוֹ
וְהַמִּטִּירִם זְמַן. הִכָּה צוֹר
וַיִּזְבּוּ מִיָּמֵן. וְאַחַח לְהַנְחִילָם
מַעֲשֵׂי יְרֵי אָמֵן:

וּבִירַח הַשְּׁלִישִׁי לְחֹפֶשׁ
לְצֹאתָם. בָּאוּ לְחֹרֵב כָּל

מין דעם חורב'ס נעהע, למגעטען זיך דעם
בערגעגעגענעמאכער, מיבערמיינסטיממענדען
זינעם מונד מונגעטהילטען הערלענס, משה
טטיג עמפער, דא וואנד מיהט דער בע-
פעהל: געהע לוק, פאלקע, בערייטע עס פער,
דאס עס הייליג זיך האלטע הייטע מונד וואנד
גען! ער זעטלטע מיינען טאג הינלו לז מיה-
רער פערבערייטונג, מרדנעטע זיא, ווייז
מיהרען טטמנדפונקט מיהנען מן, בויטעטע מיי-
נען מלמח, ווייהעטע מין דען בונד זיא,
עכרייטעטע בילדיילען נאך מלמחל מיהרער
טטמחע — זא טטמנד געהייליגעט דא
געזמחטע פאלק מן דא.

אזי. דא — מן וואנדען דעם דריטען טא-
געס, טטמחלעטע דער קאניג מין פעהער-
ליכער מיעסטעט הערפער, בעגלייטעט
פאל ווייזדען הימלישע הערע, די
זינע הקייט פרייען. דא וואנד דאנער מונד
בליטן מונד פלוממענדער ליכטמחל;
מעכטיג מן קרמפט וואנד דיא טטימחע מונד
מיעסטעטיט מין טאלע; מונד טטמחעס-
געברויזע בעגלייטעטע זיין וואנד. דיכטעט
געוואלדע מוטהילטע דען בערג, מורמלעט
פאלען טרמטען מויס דעם געלייזע; מיעמער
מעכטיגער טאנעטע דער טאל דער פאל-
זינע, פלוממען טפריהענד מונד לעדערן לער-
טמחטערנד, דאס דא ערבעטע דיא
וויטעטע פער דעם הערן טטימחע, מונד
דא ווייטע מל פערקינדעטע דעם הערן
פראגענדע מיעסטעט!

אזי. דא — מן וואנדען דעם דריטען טא-
געס, טטמחלעטע דער קאניג מין פעהער-
ליכער מיעסטעט הערפער, בעגלייטעט
פאל ווייזדען הימלישע הערע, די
זינע הקייט פרייען. דא וואנד דאנער מונד
בליטן מונד פלוממענדער ליכטמחל;
מעכטיג מן קרמפט וואנד דיא טטימחע מונד
מיעסטעטיט מין טאלע; מונד טטמחעס-
געברויזע בעגלייטעטע זיין וואנד. דיכטעט
געוואלדע מוטהילטע דען בערג, מורמלעט
פאלען טרמטען מויס דעם געלייזע; מיעמער
מעכטיגער טאנעטע דער טאל דער פאל-
זינע, פלוממען טפריהענד מונד לעדערן לער-
טמחטערנד, דאס דא ערבעטע דיא
וויטעטע פער דעם הערן טטימחע, מונד
דא ווייטע מל פערקינדעטע דעם הערן
פראגענדע מיעסטעט!

מקלותם. ונגד החר
היתה חניתם. הסכימו
דעתם והשוו עצתם.
ומשה עלה והישם בחותם.
ונצטוה לך אל העם
וקדשתם. היום ומחר צוה
פרישתם. ויום אחד הוסיף
לטהרתם. וסדר ענינם
ומצות הגבלתם. ובנה
מזבח וכתבתם והקים
מצבות כנגד שבטי תם.
ויקדש את העם ויכבסו
שמלותם:

אזי בשלישי בחיור
בוקרו. מלך במסבו הופיע
ביקרו. רבותים גלפי
שנאן משנני פארו. ויהי
קולות וברקים והזרים
אורו. קולו בכחו וקולו
בהדרו. ורוח סערה עושה
דברו. וענן כבד כסה על
הרו. והצורים נתצו הרים
בעקרו. הולך וחזק וקול
שופרו. חוצב להבור
ארזים בשברו. קול ייחיל מדברו. וכלו אומר כבוד
כפאר דבירו:

מתפארת. דא טומנד פֿערהערליכט זיך,
אין טאגע וויינער ווייהעפֿולען פֿערלובונג.
עס וואר דיא טטונדע הערמאגענמהט, אין
וועלכער אנערקאנט ווערדען זאלטע וויינע
טאנהייט מונד ווירדע, דיא פֿעפענכאונג
וויינעס רוחאעס מונד דיא הקהייט וויינעס
ווערטהעס. דאס דא וויסטע מאלעס וואס דא
מיזט, וויא עדעל וויינע בעטעפֿטיגונג מונד
וויינע פֿעמדע וויא גערעכט, וויינע ווייזהייט
וויא טיען, מונד וויא ערהאבען וויין רחמֿה
טאט! דאס זינע ערקענען, וויא זיך לֿאָהנע
מונד טטרמפע מונד וויא פֿאָר טעדליכעס
זיך ווארנע, וואס דא ביעטעט וויינע טאפעל
מונד וואס פֿארענטהעלט וויינעס פֿערבאָ
טעס מואלייכונג, וואס זיך לו בעגרינדען מונד
לו ערוויקען פֿערמאגע. — דען אין הקהע—
רען רעגיקען וויילטע זיך ביזהער, מונד
הייט ערסט וואנד דען מענטשן לור טפענדע
זיך געגעבען!

ציר. דער טרייע באַטע, דער בעסטען
בעסטע, ברעכטע מאל ערפֿריטענדע לובונג
זיך דער מענטשהייט, מאל דיא הקהען ער
ערטטיג, וויא טנעפֿסקיהלונג אין שוויהלען
זאמערטאגע. וויינע מאכט דער לופֿעריזכט
טפענדעטע ער דער ערוועהלטען, וואָרטע
קאָסטליכער דען פֿערלען, דיא פֿאָן דעס
טאָפֿער זעלבסט ער עמפֿינג; מונד דיא
געווייהטען טאמערען ריפֿען לויט: „געהאָרזאָסן
שוואַרען וויר, אָבגלייך וויר מויר ניכטס נאָך
פֿערנאָמען!“ מונד זאָהאָרטען מויסאָטטלי—
כֿעס מונדע זינע דיא לעזן געבאָטע, בעבענד

מתפארת הייתי ביום
חתונתי. הנה בא קצו
והגיע עתי. להודיע יפיי
ולתגיד תפארתו. יצא
מבעי ותתעלה חפתי.
ידעו הכל מה מלאכתי.
צדק ומשפט ברחוק
נתיבתי. עומק חכמתי
וסוד בינתי. יבינו שכרי
עונשי ואזהרתי. ערך
שלחני וסגר מסגרותי.
תקון אצבעותי ורב
פעולתי. כי ער עתה
במרומים שכנתי. והיום
באדם ו מתנות לקחתי:
ציר אמונים נתעלה
בבחירים. כצנח שלג
ביום קצירים. חכם עלה
לעיר גבורים. ויורד עוז
מבטחה להדורים אמרים
נעימים ו מפנינים יקרים.
וקבלם מימין יוצר הרים.
וצבאות קודש עונים
ואמרים. מרם נשמע אנו
שומרים. ושמעו מפיו
עשרת הדברים. ופתחו

פֿאָר דעם מעכטיגען דאָנערשטאָנע טאָג
דעם זיבן טאָג אונד לויטען. אונד דאָ געזאָגט
טע העכער דער טאָג פֿאָנגט וועגן רייעל: „דער
הערר ערטהיילט זיכט זיינען פֿאָלקע אונד
ליבליכע געזעטלע!“ דאָ פֿאָרמאָקטע דאָ
פֿאָלק, זאָל דאָ העכרליכען וואָרטע עס זאָג
פֿאָנג, אונד אונדערקאָנט וואָרט משה זאָל
טרייער הירטע, זאָל ער פֿאָנג בערגע לונד
פֿאָלקע נידערשטיג.

ובכן. אונד זאָג גינג משה פֿאָנג דעם
בערגע העכט, לונד פֿאָלקע.

אלוף. פֿייערלונדן אונדערמאָלטע זייען,
דעם האָלדענען געזעטלעסטאָנען זיין זיינען
העכערען. זיינע ליבליכע טייערע, זיינע בע-
רעדטע לונדע טפֿאָר זיין זאָל, דאָ וואָרטע
גאָטעס. זיין גלייכע דעם דרייערלייט
ליבליכען געטלעכען, (וואָסער, וויין אונד
וואָר, דאָ זיך בעסטער האָלטען זיין גערינגען
געזעטען, דאָ דאָ האָטע טייען אונד דאָ
נידערע זאָלען, לעבען געוועהרען זיין אונד
היילדענען, דאָ זיין זינע האָבען; זיין זינד
זיין, זיבענפֿאָר געלייטערט! קאָסטליכער
זאָל גאָר, טעטלעכט ווערטער זאָל פֿערלען,
אונד זאָל קאָסטבארקייטען האָבען געגען
זיין קיינען ווערטע. זיין פֿערקינדען פֿאָר-
טעפֿאָליכע לעהרען, אונד ערמאָנען לונד
זיטליכקייט. אונדענען זינד זיין אונד הייל-
זאָל פֿיר זאָר אונד ביין; זיין טאָמאָנען
פֿאָנג פֿייער, אונד זינד זאָלדורכדרינגענע,
גלייך דעם פֿייער. זייערע פֿערעהרען גע-
זאָל

גאָר. לֶקַח טוֹב וּמִיֹּסֶר מִגִּידִים. מִתֵּק וּמִרְפֵּי
לִעֲצֻמוֹת וְגִידִים. נְתוּנִים מֵאֵשׁ וְכֹאֵשׁ יוֹקְרִים. סֶם

וְרַעְדוּ מִרַעְמִים כְּבִירִים.
וּפָתְחוּ וְעֲנוּ כָּל הַיְצוּרִים.
יִי עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן וּמִשְׁפָּטִים
יִשְׁרִים: מִן וַיִּשְׁמְחוּ כָּל הָעָם.
בְּשִׂמְחָת אֲמָרֵי נֹעַם.
וְנִתְמַנָּה צִיר וְרוּעַם. וַיֵּרֶד
מֹשֶׁה מִן הָהָר אֶל הָעָם:
וּבָכָן.

וַיֵּרֶד מֹשֶׁה מִן הָהָר אֶל הָעָם:

ע"פ א"ב

גִּלְיוֹן מִסְכָּל בְּחֹדֶר
אֲפֻדִים. בִּידֵּי גִלְיֹל וְהָב
עֲמֻדִים. גָּרוֹן עֲנוּק לְשׁוֹן
לְמִידִים. דְּבָרִים דְּבוּרִים
כְּאִפֵּן שְׁקֻדִים. תְּמִשּׁוּלִים
לְשֵׁל מִשְׁקִים נְחֻמִּים.
וּבְפִחוֹת שְׂבָכִים נְשֻׁמִּים
וְעֻמִּים. זֻנְחִים תְּגִבּוֹת
וְלִנְמוֹת יוֹרִים. תִּים
וּרְפֹאוֹת לְמוֹצֵי זֵהם
מִעֲמִידִים. מִזֵּהר בְּעֵלִיל
שְׂבָעִים וּמִנְקָרִים. יִקְרִים
מִזֵּהר וּמִפְּנִינִים נְחֻמִּים.
כָּל חֲפָצִים לְגִידִם בֵּל

נְמִידִים. לֶקַח טוֹב וּמִיֹּסֶר מִגִּידִים. מִתֵּק וּמִרְפֵּי
לִעֲצֻמוֹת וְגִידִים. נְתוּנִים מֵאֵשׁ וְכֹאֵשׁ יוֹקְרִים. סֶם

וועהרען זיט הייל, דיט זיט פֿערלומסטען, זינד
פֿערלומסטען, דיט זיט עהרען, ווערדען גע-
עהרט. דורך דריימלעהן פֿאָלגעזעטלע (דיט
דער תלמוד מנגיבט) ווערדען דיט לויפֿעל-
פונקטע זיין מיהנען ערקרטערט. דיט זיט
ערקלערען, ווערדען פֿירסטען גלייגעזעטלע,
מונד דיט זיך מיינע פֿערטיגקייט דארין ער-
ווערבען, רייפֿען לוס עוויגען לעבען, מונד
מעכטיגעס גוט המרעט דער פֿרוממען.
דיט גאטעס ווערטע היטען, טריפֿט קיין
מונגליק. זעליג זינד, דיט זיך פֿעסט אן זיט
האלטען, מיהרע פֿערעכטער אָרדען זיין
פֿייערעלוממען מויל.

פֿייערעלוממען מונד בליטלעסטמרהלען
דורכטלענגעלטען דעס היממעלס טרעקליכע
דאָנערסטיומען, מונד —

גאט ט פֿרומך.

תחתיות. דאָ לערעלוממען דער ערדע
טיפֿען וויט וואַכט, מונד דיט עוויגען מונער-
טיטעלעכען היגעל זענקטען זיך. דעס
דאָנערסט רעלען וואַרדע טטערקער, מונד
העפֿטיגער דער בליטלע (לייטען). טטיממען
פֿאָלגעטען מויל טטיממען, מיהער מונג-
פֿאָלטיגער מונד מעכטיגער. דיט טאָנע דעס
מאָלעוואַטיגען טפֿרעכעס בילדעטען בליט-
לעסטמרהלען, מונד לערוממען פֿעלזענ-
קליפֿטע. מור זיין טפֿרוך ענטפֿוהר דעס
גאָטליכען מונדע, מבער פֿאָן דאָפֿעלטען
געהאלטע; גרונדבעגריפֿע דער גאָטעס-
פֿערעהרונג, מונד דער גערעכטען געזעטלע.
דעס שופֿר'ס טטיממען וואַרדען מיהער
טטערקער, ביז משה לו טפֿרעכען בעגאן,
יראים ומשפֿטים צדיקים.
מתחזקים. משה ידבר

חיים לבהם | מתבבדים.
עזביהם עוזבים וחקיהם
מבבדים. פֿלפֿולם בשלש
עשרה מתבבדים.
צורפיהם מושבים בין
נגידים. קניהם לחיי עולם
עתידים. רב טוב הצפון
לחסידים. שומריהם יצלו
מכל פֿחדים. תומכיהם
מאשרים ובוזיהם
מלפֿדים:

חזן מלפֿדים לפֿידים וברקים
גוהים. פֿתחו קול עוז משמי
גבוהים:

ק"ו ידבר אלהים:

פ"פ תשר"ק.

תחתיות יארץ כדונג
גמקים. שחו גבעות
עולם המצוקים. רבו
רעים וגברו זקים. קולי
קולות משנים וחקקים.
צפצוף הדבור כנצוצי
ברקים. פֿטיש מפוצץ
סלעי נקיקים. עורף אחת
ושתיים | מתחלקים. סוד
נוראני קול שופֿר

מונד מוֹלַעס טווייג. ער מייבערליכערטע דען
פֿרעמטען דיז גלויבענסמאכטיקען, ליבליכער
מאס הקניג! לייטווייליגע פֿייערטאגע, הייליג
גע רעכטע דער עהע, היילאזמע רעכטסלעזע
רען; ווייגע פֿפֿערגעזעטלע מונד פֿערניץ
טיגע רייניגונגסלעזערען. דער מוֹלַעסמאכט
גענדע האט זיז מיהן מייבערליכערטע. זיינע
געטרייען דאזיט לז בעגליקען. ער, דער מוֹלַעס
געליבטע, לייעט לזערטע דען טפֿרוך פֿער
נעהמען: „מיך בין עס, דער עוויגע, דיין
גאט, דער מיך דיך מויט דען זאנדע
עגיסטען געפֿיהרט האבע, דאָרט, מוֹלַעס ער
מיינען וועג דורך טיפֿעס געוועסער באהע
טע, לייגט ער זיך מין געטמאט מיינעס
מעכטיגען קריגעסהלדען; היר מבער מויל
דען סיני, וואָ ער געזעטלע מונד רעכטע
פֿערקדנעטע, דא ערטיען ער מין דער
געטמאט מיינעס ערבמאכטפֿולען.

מויט דען היממעל ליסעסט דאז דיין
פֿייער בליטלען, מונד דיין מוֹלַעסמאכט
פֿעלך דיז רעדע פֿערנעהמען:

מיך בין דער עוויגע, דיין גאט!

ארץ. מיך האבע דיז ענדע ערטמפֿען,
מונד דען מענטשן הערפֿערגעברמכט, מיך
האבע דיז ריגעל מונד דיז טלייסען דעס
מעערעס געמאכט. מיך ענטפֿאלטע דיז
מאכענדהעלע; מויל מין געהיים דעמערט
מונד טאגט עס; מיך לייעט דעס דאָנערס
בליטן מויל דיז רעכטע באהן. מיך האבע
דען ליכט מונד דער פֿינסטערניס מיהרען
טאמנדפֿונקט מאגעוויגען, מונד דיז ענדע,

שכנתי. והארץ ומלואה

והכל שותקים. לעמו
הנחיל מדבש מתוקים.
כושר יאמונת עתים
חשוקים. ידיעת חוסן
וישועת נזיקים. מעמי
חכמה ודעת מפיקים. חנם
נתנם גוזר ומקים. זכרם
במתנה לבו דבקים. וכלו
מחמדים וחכו ממתיקים.
השמיע אנכי בראש
פרקים. דרך בעשור
במים עמוקים. גבור
נגלה ונלחם במצויקים.
בתתו בסיני דתות וחקים.
אזי כרחמן ונגלה
משחקים:

חזן משחקים הברקת נוגהיד.
והשמעת לעם כמהיד:

ק"ח אנכי יי אלהיד:

ע"פ א"ב.

ארץ עשיתי ואדם
בראתי. בריח ודלתים
לים שמתי. גליתי שחר
ונשף ובוקר צויתי. דרך
רחוץ קולור פלגתי.
האור והחשך במקומם

מיט מוועגן וואס זיך פילט, געשטענען, לו
 מיינען וואס. מיך פיהרע זיך מויל, די
 ליכטען שטערנע לור בעשטימטען לייט, מונד
 דעם היממעלס געזעטלע מונד רעגירענט
 האב' מיך פֿעסטגעזעטלט. מיך בין עס, דער
 יענע מוועגמיינע מיבערשטוועמונג געבראכט
 לונד מונטערגאנגע יענער זינדערקטטע.
 מיך האבע דיך שפּראכען יענער עבענע
 פֿערנזערט; מיך טאג דערלעומר זאממט
 זיינען וואספֿענכרידערן, מונד פֿערפֿאָלגטע
 זיך דעם נאכטס ביז מין דיך עבענע. מיך
 זאח מויל דעם בערגע מוריה, ווי דער
 פֿאטער זיינען מיינליגען זאחן לונד קפֿער
 בערייטעטע, מונד דאָרט טהאט מיך מיין
 געליכדע, מונד טוומור ביז מיר זעלבסט.
 מיך וואר דער בייטמאנד יעקב'ס, מוס ער
 מיט דעם ענגעל לאנג; מיך ווארנטע זיינען
 פֿערפֿאָלגער לבן, מיהן ניכטס לידעס לו
 טהון. מיך טאג דיך עגיסטער מיט לעהן
 פֿאנגען; מיך האבע מייע הערע ביז
 זעלנען טאגע בעפֿרייט. מיך האבע דאז
 מער געשפּאָלטען, מונד מיך דורכגעפֿיהרט;
 מיהר האבט עס מיט אנגעזעהען, וואס מיך
 געטהאן. מיך האב' מייען פֿערפֿאָלגער
 זעלבסט געשטירלעט מונד זיין העער מויפֿע
 געריבען. מיך האבע מיך דען הייליגען
 וואסמאג מיינגעזעטלט. מיך האבע מיך
 געלייטעט, מויל מווערספֿאָלגען געטראגען,
 מונד מיין דרייפֿמאכעס היממלישעס געטענק
 מיך געגעבען.

געגעבען האב' מיך דיר ערפֿאָכטע
 זיטעלעהרען; ניט דיר וואָהל מין מַכְט!
 ווייכע ניכט פֿאָס פֿאָרע!

לְכַבֹּדִי יִצְרָתִי. וְרִיחַת
 מִזְרֹרֹת בְּעֵתָם הוֹצֵאתִי.
 חֲקֹרֹת שָׁמַיִם וְאֶרֶץ
 מִשְׁטָרָם שָׁמַיִ. טוֹפְלִי
 שָׁקָר בְּשֹׁטֶף הָאֲבֵדָתִי.
 יוֹרְדִי בִקְעוּרָה לְשׁוֹנָם
 בְּלָלָתִי. בְּדָרְךָ עֹמֵר
 וְעֹזְרִי הַיְּבִיתִי. לְעֵמֶק
 שָׁוָה לִילָה חֲלָקָתִי. מוֹרִיָּה
 עֲקֵרֶת יָחִיד רְאִיתִי. גֶּדֶר
 גִּדְרָתִי בִי גִשְׁבַּעְתִּי. שָׁר
 אֶל מַלְאָךְ בְּעֹזְרוֹ הָיִיתִי.
 עִמּוֹ מַדְבָּר לְרוֹדְפוֹ
 הַזֹּהֲרָתִי. פִּתְרוּסִים בְּעֵשֶׁר
 מִכּוֹת מַחְצֵתִי. צְבָאוֹתֶיכֶם
 בְּעֵצִים חַיִּים גָּאֵלָתִי.
 קָרַעְתִּי יָם סוּף וְאַתְּכֶם
 הָעֲבָרָתִי רְאִיתֶם בְּעֵינֵיכֶם
 יֵאָשֶׁר עֲשִׂיתִי. שִׁדְדָתִי
 מִזֶּנֶב וְחִירָלִי הִחַלְשָׁתִי.
 שִׁבַּת קָדֵשׁ לָכֶם הִנַּחֲלָתִי.
 הַרְגָּרָתִי וּבְכַנְפֵי נֶשֶׁר
 נִשְׁאַלְתִּי. תוֹקֶף שָׁלַשׁ
 מַתָּנוֹת לָכֶם נָתַתִּי:

חַיִּים נָתַתִּי לָךְ תּוֹכָחוֹת מוֹסְרִים.
 הַשְׁמַר לְבַל תִּמָּה אֲשׁוּרִים:

ק"ח לא יהיה לך אלהים
אחרים:

דומ: מללסט קיינע פֿרעמדען
גמטטער האבען!

ע"ס תשר"ק.

תענועים. מירכלייטענדע, מייטלע וועגען
זינד זימ, הייליגע מונד מונכטלע דינגע. נור
געטייטטע הערלען זוכען זימ, מונד ליהען דען
גמטטליכען מונדלען מונד זיינען מעכטיגען
לערן זיך לו. זימ נעהמען דמז בילד דער זאכע
נע קדער דעט מונדעט, קדער מירגענד
מיינעט פלומעטען געטמלט, קדער מויד
געלבסטערדמלטע גמטלען, בעטען זימ מן,
פֿערעהרען זימ, פֿמלען הין מונד פֿלעהען
מוסן געוועהרונג מיהרער ווינטע, קהנע לו
בעדענקען, דמז דיזע גמטלען לעבליגע,
קהנעכטיגע קערפער זינד, דימ מיהרע
מנבעטער ניכט רעטען קמנען. בלינדע
מויגען נור, מונד פֿערשטמקטע הערלען המז
רען מויל היילע דער גמטלען! דימ מיהרע
טהמרהייט זיך לוסן טוטלגמט ערקמערען.
מבער, יעקב'ס מנטהייל מייט דער וועלטעכע
טמפֿער, דער מונדעכטיגע גמט! דער
דען רעגען מוים דער ווקלע זענדעט, דער
זיינע פֿערהייטונג בעטעטיגט, מונד זיינען
רמטהטונס פֿמלפֿיהרט, דער דען טמבענדען
מעכרעסמונגען רועה געבייט. מיהטן מללסט
מיהר מנהענגען, מונד המרען מויל מיהן
מלליין, דמן סטרעקט מיינע פֿיינדע ער היין,
מין זיינעכממסען.

תענועים המה מוסר
הבליים. שחר אין למז
ולא מועילים. רודפים
אחריהם לבם התולים.
קצף מוסיפים וחימה
מגדילים. צורת חמה
ולבנה נוטלים. פלשי עב
ותבנית מזלים. עצבים
בתבונם מעשה כשילים.
סוגרים להם ואליהם
מתפללים. נותנים להם
כבוד והלולים. משתחיים
למו ומשאלותם שואלים.
לא ישיבו ללבם ואינם
משכילים. כי יראתם
פגרים אומללים. יצעקו
אליהם ואינם נצולים.

טחו עיניהם ולבותם סכלים. חוכים ישועה
מאמים ואלילים. ונוחים תעובים שקוצים וגלולים.
וחלק יעקב יוצר הכל אר אלים. המון מים
נוראן וגשימים עולים. דברו מקים ועצתו ישלים.
גוער בים ויהמו גלים. בו רדפקו ועריו חיו
מיחלים. אויביכם יפיל חללים חללים:

חַזֵּן הַלָּלִים אֲפִיל כָּל שׁוֹכְחֵי
הַשֵּׁם. הַשֹּׁמֵר פֶּן תִּכְשַׁל וְתֵאָשֵׁם:
ק"ו לא תשא את שם:

ע"פ א"ב.

אֲמַתִּי שְׁמוֹ הַמְּפֹרָשׁ
בְּשִׁבְעִים. בּוֹ נֹסְדֵי
אֲרָצוֹת וְנִטְעוּ רִקְיָעִים.
גְּבוּלוֹת אֶרֶץ וְרוּחוֹת
מִרְבָּעִים. דְּבָקוּ בְּחוֹתָמוֹ
הַיּוֹת נִקְבָּעִים. הַיּוֹזֵפֶר עַל
הַיּוֹם וְנַעֲשֶׂה בְּקִיעִים.
וְעַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד
הַרְעִים. זָכַר קָדְשׁוֹ בּוֹ
יְרוּצוּ נֹשְׁעִים. חֲזִצְב
לְהַבּוֹת וּמְפֹצֵץ סִלְעִים.
מַהוֹר עֵינִים וּמֵרְאוֹת
רָעִים. יִצְוֵהוּ בּוֹחֵן בְּכָל
עֲתִים וּרְגָעִים. כָּלֹאֵת
בְּחֶמְהָ בּוֹנֵשׁעִים. לְהַבִּיא
שָׁבֵר לְחַטָּאִים וּפּוֹשְׁעִים.
מִפִּירֵי חֹק וְלִשְׁקָר
נִשְׁבָּעִים. נִלְכָּדִים בְּעֹנָם
וּבְזֹדוֹנָם נִתְבָּעִים. שׁוֹנְאֵי
תּוֹכָחוֹת וּמוֹסֵר פּוֹרְעִים.

חַזֵּן לִיבְעֵינֵי מַחֲסָעֵן שְׁטִירְלֵעַ מִיָּד הֵן מִלֵּעַ
גְּמִטָּה פֶּרְגֵּטְסֵעֵנֵן; נִיטן דִּיר מִיָּן מִכֵּט,
דַּחַם דִּיר נִיכֵט לֹא טוֹדֵעֵן קִמְחָע.

נענע מיין נִיכֵט פֶּרְגֵּטְסֵעֵנֵן,

דען הייליגען כחמען!

אמתי. דען וואהרען פֶּרְגֵּטְסֵעֵנֵן כחמען.

מִיָּן מִיָּהֲטָן לִיגֵט דַּעַר עַרְדֵּעַ מוֹרְגֵרְוֹד, וְיִיט

דַּעַם מוֹיִסְגַּעַד־הַנִּטְעֵן הַיּוֹמָעֵלֵס. דַּעַר עַרְדֵּעַ

גִּרְעֵנְלֵעֵן, נַעֲבֵט דַּעַן פֶּיעַר ווִירְדֵעֵן הַמִּפְטָעֵן

פֶּעַט מִן זִינְעֵן זִיגֵל; מִיָּן מַעֲרַע וּמוֹרְדֵעַ

עַר מוֹיִסְגַּעַט־פֶּרְגֵּטְסֵעֵנֵן, מוֹרְדֵעַ עַם טַהִילְטֵעַ זִיךְ.

מִיבַעַר פֶּלֹטְהֵעֵן דֶּמְנַעַרְטֵעַ דַּעַר גְּמִטָּה דַּעַר

עַהֲרַע; דַּעַר כַּחֲמַע זִינְעַר הַיִּלְיָגִקִּיט מִיָּט

מִיָּנַע פֶּעַט־טֵעַ, דַּמְחִין פֶּלִיכֵטֵעֵן, דִּיט הִילְפֵעַ

זֹכֵעֵן. עַר טֹלִידֵעַרְט פֶּלֹטְהֵעֵנְדֵעֵן בִּלְיִטָּן,

מוֹרְדֵעַ פֶּלֹטְהֵעֵנְבֹלְמִקְקֵעַ ווערדען לערשטעט

טַעֲרֵט. זִיין בֹּלִיק מִיָּן רִיין, קִמֵּן קִיין מוֹנְהִיל

טוֹעֵן; זִינְעַר גַּעֲטֹמְפֶּעַ פֶּרִיכֵט עַר לֹא מִלֵּעֵן

לִיטֵעֵן, מִיָּן יַעֲדֵעֵן מוֹיִגַּעֲנִילִיקֵעַ. זִיין גִּרִּיט

רִיבֵט פֶּרְעֶפֶלֶר מוֹיָן, בִּרִיגֵט מוֹנְגִּילִיק מִיבַעַר

זִינְדֵעַר מוֹרְדֵעַ פֶּעַרְבֵרְעֵעֵר. גַּעֲטֹמְלֵעֲטֵמֶרְעַר

מוֹרְדֵעַ לַעֲטֵמֶרְעַר פֶּלֹטְהֵעֵנֵן מִיָּן מִיָּהֲרַעַר זִינְדֵעֵן

נַעֲטֵלֵעַ, מוֹרְדֵעַ מִיָּהֲרַעַר מִיבַעַר מוֹטֵה ווִירְדֵעַ גַּעֲ

מַהֲדַעַט. פֶּינְדֵעַ דַּעַר זִיטֵט־לִיכִּיט, מוֹרְדֵעַ

פֶּעַרְעֵכֵטֵעַ דַּעַר גוֹטֵעֵן לֹכֵט פֶּמַהֲרֵעֵן קוֹטֵ

מַעֲרֹמֶט לֹא גִרְוֶט הִינְמַח, עַר מַהֲדַעַט

פֶּעַרְבֵרְעֵעֵן בִּיז מִיָּן דַּמֵּן דִּרִיטֵעַ מוֹרְדֵעַ

פֶּרִיטֵעַ גַּעֲטֹמְלֵעֵט; מִיָּט יַעֲדֵעֵן מִיָּהֲרַעַר

כַּמְטֵעַ עַר בְּמִיָּעֵטֵט־עַר מוֹיִס. עַר מִיָּט

עֲבָרוֹת יוֹבְרוֹ וּבְרוֹגֵזוֹ שִׁבְעִים. פּוֹקֵד עוֹן אֲבוֹת
עַל שְׁלֵשִׁים וָרֶבְעִים. צוֹמֵת לְבָקָרִים כָּל רִשְׁעִים. קִנּוּא

מיין מייערפֿען זענען רעכענען, מונטערדריקער
דער געוואלטטהעטיגען; ער זיהט מונד
טויפט דער מענטשן וואָהל מונד מיבעלטהן.
היטע דין, מונד ניט דין וואָהל מין זכט,
דאס דין ניכט טרעפֿע דעם טיקזאמט
פֿאָר; מונד נענטע מיהן ניכט פֿערגעבליך,
דען נאמען דעם מלואיסטענדען!

דער מלואיסטענדע זעלבסט האט מין
הייליגקייט געבאָטען, עהרפֿורכט פֿאָר זיינען
הייליגטהוטע לו האבען.

געדענקע דעם רוהעטאגעס,

מיהן לו הייליגען!

תשלום. ער מיזט דער טאג דעם בע
טלומסטע מלואע מרבייט, מונד דער פֿאָל
ענדונג מלואע ווערקע. ער מיזט דער רוהע
געווייט. מונד געהייליגט דעם זעגען; מן
מיהן זאָל נאָמען דער פֿאָס, מונד רוהען
דיא האנד; ער הייטט "וואָנגעטאג",
מיהן געביהעט פֿערגערוג. מינע טרע
קע פֿאָן לווייט טויזענד קליינען טריטען
מיזט זיינע גרענלע. מן פֿרייטאגע טאָן
מוס דיא פֿאָרבערייטונג פֿיר דען שבת
געטעהען, דרייט וואָהלייטען זינד פֿיר
מיהן בעטטימט. טאָן מיין זאָגער לו מיה
ערהילט דאָ פֿאָק דיא זעמטליכען גע
זעטלע פֿיר דען שבת. ער מיזט לונג לייכען
זיינענעזעטלע, דאס גאָט מין זעכס טאָגען
זיינע ווערקע פֿאָלענדעט. מן שבת מיזט
עס ניכט ערלויבט, מויד נאָ מירגענד זיינע
זאָט לו טראָגען; דער מוטהויליגע ענטוויי
הער דעם רוהעטאגעס וואָרד לור טייניגונג

יציאותיו ורשויותיו בלי
להפכה. מורה משא בו לחשכה. חלור מור

ונוקם וקובע קובעים.
רואה וצופה טובים ורעים.
שמור והזהר מאשר
פגעים. התירא מלשא
לשא שם תמים דעים:
חזן תמים דעים דבר בקדשו.
והזהיר על מורא מקדשו:
ק"ו זכור את יום השבת
לקדשו:

ע"פ תשר"ק.

תשלום כל מעש וגמר
מלאכה. שבת מנוחה
וקדוש ברכה. רגל להשיב
ולמעט הליכה. קרוא ענג
לכבוד פהלכה. צעד
החומיו אלפים לילכה.
פסיעה גסה בו בלי
להלכה. ערך הכנתו
בששי לערכה. סעודות
שלש מצותו ערוכה.
נכפל בלחמו לענוגה
ורכה. ממרה נתן כדת
וכהלכה. לאות הושם
עליו לסמכה. כי לששה
מלאכתו גערכה. יציאותיו ורשויותיו בלי
להפכה. מורה משא בו לחשכה. חלור מור

פֿערמורטהיילט. דעם שבת'ס מיינגעדענק
 לו זיין, קדער דען שבת היטען, ביידע גע-
 בֿוטע זינד פֿאָן גלייכצײַט מײַנהאַלט. שבת
 מיט מיין פֿאַרגעטמאָק דעם לוקינפֿטיגען
 לעבענס! ווער מײַהן רעכט העלט, ווירד פֿאָן
 דען דרייז דרמאָגאַלט, דיז דער וועלט בע-
 פֿאַרטטעהען, עררעטטעט. מיך האַבע דיז
 טערמאַפֿע פֿיר דען ענטווייהער דעם רוהע-
 טאָגס בעטטימאָט — טפֿריכט גאָטט — מויר
 דעם, דער מײַהן הייליגט, זיכערע מיך בע-
 אָהנונג לו. מיך האַבע דען שבת מיינגעזעטלט
 לוויטען מיר מונד מיינען געזעגעטעטען
 פֿאַלקע, לונג לייכען, דאָס מיך בין, דער
 וועלטענהערטער.

דער וועלטענהערטער בין מיך! הולדיגע
 מיר, וויא דאָס עס האַלט לוגעזאָגט, דאָן
 ווירט דאָס לאַנגע לעבען.

ע הֵרע דיינען פֿאַטער מונד

דיינע מוטטער!

אומן. דיינע פֿאַלעגע מונד ערהאַלטונג
 האַט ביידע בעטעפֿטיגט; דאָס וואַרט
 מײַהרע ערטע זאָרגע. זיז האַבען מאַכעס
 מײַבריינטטיגע געבעט לו גאָטט עמפֿאַרגע-
 ריכטעט, דען טאָפֿפֿער פֿאַט מאַגעפֿלעהט,
 דעם גליקעס האַלבער, דיך לו מוואַרטען.
 זיז זינד דיז מוואַהעבער דיינעס זיינס. נאָכ-
 דעם דאָס נון געטאַפֿען, מונד מײַהנען פֿאָן
 גאָטט געגעבען וואַרטעסט, האַבען זיז מויר
 פֿיר דיינע זעליגקייט געזאָרגט, מונד דיך מיין
 דאָס גאָטטליכע בינדינס מיינגעווייהט. זיז
 האַבען דיך מיין מײַהרען טאָפֿסע געטרומען,
 מונד דיינער מוטטער ברוסט האַט דיך גע-
 נעהרט. זיז האַבען דיך געפֿאַלעגט מיט
 טפֿייזע מונד טראַנק; זיז האַבען מיט דיך

לִסְקִילָה לְמִשְׁכָּה. זְכִירָה
 וּשְׁמִירָה עֲדֵיו תְּנוּכָה.
 וּמַעֲיֵן הָעוֹלָם הָבֵא מִתְּקוֹ
 לְחֻנְכָּה. הַנוֹצְרוֹ יִנָּצֵל
 מִשְׁלוּשׁ מְבוּכָה. דִּין עֲנָשׁוֹ
 וְאַחֲרָתוֹ תְּתוּכָה. גְּמוּלָה
 מִשְׁכָּרָתוֹ מֵאֵתִי תְּמוּכָה.
 בִּינִי וּבִין אוֹם הַמְּבוּרָכָה.
 גִּזְוֹת וּשְׁמָתִי כִי לִי
 הַמְּמֻלָּכָה:

חֲזוֹן הַמְּמֻלָּכָה הַמְּלִיכָה בְּנֵאמָה.
 וְתִזְכֶּה לְאוֹרֵךְ יָמֶיךָ:

ק"ו כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת
 אִמֶּךָ:

ע"פ א"ב

גִּזְוֹן וּמִינְקָה בְּךָ
 מִתְּעַסְקִים. בְּשִׁלָּה תְּחַלֶּה
 כְּאוֹזֹר דְּבָקִים. גְּעִית שְׁוֹעַ
 וְתַחַן מְפִיקִים. דּוֹרְשִׁים
 לְצוּרֵם הַיּוֹת בֶּן חוּבָקִים.
 חוֹשֶׁתְּפוֹ שְׁנֵיהֶם עֲמוֹ
 עֲסוּקִים. וְנוֹצְרָת וְנוֹלָרָת
 לְעֵתִי חֲקִים. וְכוּף וְהִבִּיאֹךְ
 בְּבִרִית לְחֲקִים. חֲבָקוּךְ
 בְּרָכִים וְשָׂרִים וּמְנִיקִים.
 טָרַף חֲקִיד וְנִים וּמִשְׁקִים.

געט הייליג, וואס מיהר מונערהידעטער פֿלויט
ערטפארט; זיין האבען דורך טערעכען גע-
לעהרט, מונד דיר מיינע גוטע ערליהונג, מונד
מונטעריכט געגעבען מין דען געזעטלען.
זיין ווארען מויד מויל דיינע בעטטיהונג,
מאס גאטטע בעדמאכט: דיינעטהאלבען העבען
זיין מיהרע הענדע מנדמאכטמאכט, מונד
פלעהען דען מוואעכטיגען מין. מן זיין מויד
דאס מיינע טטיטלע מיהנען; פֿערמארגע מויד
דאס זיין מיט טפיינע מונד טראנק, מונד בע-
קווענליכקייטען; זא פֿעל נור מין דיינער
מאכט טטעהט. האבע נאכזיכט מיט מיהנען,
דאמיט זיין זיך ניכט קרענקען; ניט מיהרע
טטראפערדען מין. זיין לו פֿערעהרען מונד
האכלומאכטען זיין דיר מין מוואנדעלבא-
רעט געזעט, דאן ווירט דאס מין האהעט
מאטער עררייכען מין מאקעלאמער מונטולד.
גאטט האט דיין עהרפֿארט דער עלטערן
דער זייניגען גלייכגעזעטלט, מונד דארום
הולדיגען מיהן דיין קאניגע דער ערדע.
דער ערדע מונד דער היממעל גרונדמאג
האט זיין ווארט בעפעסטגעט; ערקענע
מיהן מיט עהרפֿארט מין, וואגע עס ניכט,
מיהן לו טרעטלען.

דאס זאגט ניכט מאכט דען!

תוכחת. ניט זיין וויליג מין, דיין ערמא-
נוגען מונד טטראפערדען דער גאטטעס-
פֿירכטיגען. היטע דיר, זיין פֿארזיכטיג,
מאס דיר דיין מאינעלייט דער זינדער ניכט
פֿערפֿיהרען, מיהרע פֿיסע זינד וויליג לון
באזען לו מילען. זיין פֿערבינדען זיך מין

יגיער עמלם עמל
מחלקים. פֿושר ומוסר
מתנבים ומחזקים. לשון
למודים ודברים עתיקים.
מתקנים לה עזר ולה שיאף
זוהקים. נושאים פֿלר
עבורד ולא זועקים.
סמכם במאכל ובמשתה
ובתפנוקים. ענדם בכסות
נקיה בחשוקים. פֿגרה
לגערתם לבל יהי מצוקים.
צפה למוסרם ולא תרדף
רקים. קיים כבודם
ומוראם בחקים. רבות
אורד ימים ומעון מנקים.
שום לכבודו ולמוראו גוור
ומקים. תחת כן הורוהו
מלכי ארקים:

חזן ארקים וגבוהים יסד בפֿצח.
קבל מוראו ואל תעיז מצח:

ק"ח לא תרצח:

ע"פ תשר"ק.

תוכחת אהב מוסר
יראים. שמור והזהר
מפתי חטאים. רגליהם
רצים ולרע מובאים. קשר

קוֹשְׁרִים לְהַפִּיל חֲלָפָאִים.
צָרִים בְּעַמְקֵי שְׁאוֹר
קְרוּאִים. פּוֹעֶרֶת לְבָלִי חוֹק
בָּאִים. עֲצַבְתָּ נֹתָנִים
וְכוֹשֶׁר מַמְצִיאִים.
שִׁפְתוֹתֶיהֶם אָרַב דָּם
מִמֶּלְאִים. נִחַלְתָּ אוֹלֶת
יִנְחָלוּ פְתָאִים. מְשׁוֹבְתָם
תִּתְּרָגֶם בְּתַחֲלוּאִים. לֹא
תֵאבְדָה לַעֲצַת נִשְׁנָאִים.
כִּי כִתְּצִיר יִמָּלוּ וְכִדְשָׁאִים.
יִתְּרִים אֲשֶׁר בְּרָצָה
חֻטָּאִים. טוֹרַח גְּזֻרָתָם
עַל מִשְׁאִים. חֲנָפִים אֶרֶץ
בָּדָם וּמִטְמָאִים. זוֹחֵר
שְׂכִינָתוֹ מִתּוֹכָם וּמוֹצִיאִים.
וְעַל יְדֵי חֲלָלִים הִנְמָצָאִים.
הִעֲגִלָה הָעֲרוּפָה בְּנַחַל
מִבִּיאִים. דָּם שׁוֹפְכִים
בְּשׁוֹגַג בְּלֹא רֹאִים. גּוֹלִים
לְעִירֵי מִקְלָט הַנִּקְרָאִים.
בְּתוֹדֶם לְתֹרֹג בְּצִלָם
בְּרוּאִים. אֵתָה תִּבְעֶר תְּדָם לְעֵין כָּל רֹאִים:

דער מבייט, דיא מונטולד לו טטירלען, מבער
זיט זעלבסט, דיא בקאעוויכטע, טטירלען זיין
דיא טיפּע דער מונערמסמליכען גרופט;
זיט טרמכטען מונחייז לו טטיפטען, מונד
מונגליק לו פערברייטען, מוכטטעלונג מונט
מיהר למונגסווקרט. דיא טהקרטען! מיהר מוכ-
טהייז מונט טהקרהייט, מיהרע מונבעזקא-
נעהייט טטירלען זיט מונ'ס פערדערבען.
פאָלגע יא ניכט דעסן ראטהע דער פער-
המסטען, זיט וועלכען היין, וויא גרמז מונד
בלומען. מייבערמייטהיגע, דיא פערפעלטמא-
טען מויסמייבען, בירדען מיר דיא למסט
מיהרעס געטיקעס מויל. זיט בעפאלעקען דא-
ומד, ענטווייהען עס דורך בלוטטולד, מונד
פערמאלמסטען מיר, דען גלונק מיינער
הערנליכקייט מויס מיהרער מיטטע לו ענט-
פערנען. פיר דען מונפערזעטלליכען טאד-
טאג ווארען פריימטטעדטע בעסטיממט;
בייז מיינעס פערזעטלליכען מקרדע מבער,
דער און מיינעס, מיסן עבענבילדע גקטטעס
ערטמפּענען, וועזען מויסגעמיבט ווקרדען,
מוס דער מקרדער אפּפּענטייל פּאָר דען
מויגען מו'ער געריכטעט ווערדען.
מללע לוטויער ווערדען דאדורך געווארנט,
ייד פּאָר בקהייט לו היטען. מללע דא-
געבנט:

דאז זאגסט ניכט עה עברעכען!

בְּרוּאִים. אֵתָה תִּבְעֶר תְּדָם לְעֵין כָּל רֹאִים:

חזן רואים יוסרו להשמר מאת. שמור מצוה ולהכל אל תשאף:

ק"ח לא תנאף:

ע"פ א"ב.

אשת. היידע דאז הויה מיינעם טהקריכע.

טען, מויסגעלומסטענען מונד טריימלונגען
ווייבעס. יזא האט טאן מאכע ריינע זעלע
געטרייבט, גלוטה מיזט מין מיהרעסן טאקסע,
מונד לעהרענד פיינער. דער וועג, דער לז
מיהר פיהרט, מיזט דער וועג לז הקלוע,
ווער מיהר פאלגט, ווייהעט זיך דעסן טאקדע.
יז פערמוראזעט קוואער מונד ערגערניס,
מונד ענטפלוממט דעס מאנעס ומוטה מונד
המסס: מיהרעסן מונדע ענטפליסט הקניג
זיין ביין מנבעגינע, מן ענדע מבער
ביטטערער ווערמוטה. ניין דיין ווייהייט
לז פריינדן מן, דיין פערמוכט לז פיהרע
רין: למסע יז דין לייטען, דאן ביזט דאז
געטיילט פיר עוויגע לייטען. געהערע
מונד לעבע זיטומסן, דיין זיטלייט מיזט
דיין מיינע ליכדע מוסן דיינען האלז; מונד
מויל דיינעסן הויפט מיין דימדעסן.

מיין דימדעסן הינטערלומסטעס דאז,
מונד בליהעסט נאך מיין טפעטעסטען
מלטה, ווען דאז דין היטעסט, פערמורעס
גוט לז ענטווענדען.

הקרא לבינה המאשרת. נצח עדי עד עליך
משמרת. שמח באשת נעוריה המחברת. עמה
התרפק ולא באחרת. פוער מעינותיה חוצה
עוברת. צמחים תרבה לשם ולתפארת. קדש
עצמך בפרישות אדרת. רצה לעשות משמרת
למשמרת. שמע מוסר וענדהו לגרורת. תהן
לראשך לוית חן ועטרת:

חן ועטרת תנחל ובשיבה תשוב. אם תשמור חן מלגנזב:

ק"ו לא תגנוב:

דוא זקלסט ניכט טטעהלען!

ע"פ תשר"ק.

תִּרְצֵעַב מִחֵי גִבּוֹרִים
וְסִיעַתָּם שׁוֹלָלִים וְחוֹמָסִים
כָּל עֵתָם. רַחֵק מֵעוֹשֶׁק
וְהָיָה תָם. קִשְׁט מֵעֲבָדֶיךָ
וְהִצַּדֵּק אוֹתָם. צִפּוּר
לְחֻכָּמִים וְאַלְף אֲרָחוֹתָם.
פְּעוּלָתָה צִדְקָה לְחַיִּים
תְּבוֹאָתָם. עֲקָשִׁים תִּרְחֹק
הַמַּעֲקָלִים נְתִיבָתָם.
שִׁפְתוֹתֵיהֶם דּוֹלָקִים
וּבְלָבָם רָעָתָם. נָכוֹנוּ
שִׁפְטִים וּמִתְלֹמְלוֹת
לְגוֹיָתָם. מְדוֹן מִשְׁלָחִים
וּמִצָּה אֲהַבְתָּם. לֹא יִחַרְכוּ
רַמְיָה צִידָתָם. כִּי אֶזְוָעָם לֹא
תַחַת וְשִׁפְתָם. יוֹם יִלְכְּדוּ
בּוֹגְדִים בְּחֻנָּתָם. טוֹרְפִים
בְּנוֹעָר וּבִקְדָשִׁים חֵיָתָם.
חוֹלָקִים עִם גִּבּוֹר שׁוֹנְאֵי
נַפְשׁוֹתָם. וְהָדָרְכָם וְלֹהֲבֵל
אֲחֵרֵיהֶם. וְאַל תֵּאָשֶׁר גִּלְוֵי

תתעב. פֿערמבטייע דיא דיבעסבמנדע מונד
מיהרע העלפֿערסהעלפֿער. טהוע ניהמנדען
מונדעכט, זיין רעדליך, טויקע דיינע המנדע
לונגען דורך גערעכטיגקייט. טויע מויל דיא
ווייזען מונד לערנע מיהרען וומנדעל. דער
טוגענד למהן מיזט מיהרע ערכנע, מונד
מונגעפֿעהרדעטעס לעבענסגליק. המלטע דין
פֿערן פֿון הינטערליטטיגען, דיא ניע מיט
רעכטען וועגע געהען. מיהרע ליפען גליהען,
מונד בקיטייט נעהרט מיהרע הערן; מבער
זיין בערייטען זעלבסט דיא גייסעלן פֿיר זיך.
למקזיכטיגע מונד לוימטרעכטיגע געניסען
ניכט דען פֿאנג מיהרעס בעטרוגעס, דען
זיין דורך בקימפֿטע מונד פֿערליימדעריטע
ליפען ערהמטט. מיינסט קאממט דער
טאג, זיין ווערדען פֿערטטריקט מונד גע
פֿאנגען, דאן וועהע מיהרען! ווער נוצ דען
ענטפֿערנטעסטען מנטהייל מוס דיבסטמחל
ניממט, דער מיזט זיך זעלבסט פֿיינד, מויל
מיהן המרעט טאנדע מונד טאמך. געהע
ניכט דינע געפֿעהרליכען וועגע, מונד גיב
מכט, דאס זיין דין ניכט מיט מיהרען
נעטלען מווסטטריקען. מיין זאקן! געהע
ניכט מיט מיהרען מויל מיינען וועגע,
ליהע דיינען פֿוס לוריק פֿון מיהרעס
פֿערדע!

מֵעֲגֻלוֹתָם. הִזְהַר פֶּן תִּלְכֹּד בְּמִצֻּדָתָם. דִּין אֲרִבָּעָה
וְחֲמִשָּׁה הַשְּׁלֵמָתָם. גִּנְבָה אֵין לָמוֹ נִמְכָּרִים בְּגִבּוֹתָם.
בְּנֵי אֵל תִּלְכֹּד בְּדֶרֶךְ אֲתָם. אֵת רִגְלֶךָ מִנְּתִיבָתָם:

פֿאָן מיהרעטן פֿעמדע ווייכע, מונד ענט=
וויכדיגע דין ניכט; דאן ווירד דיר קיין לייך
ווידערפֿמהרען.

דאס זאָלסט ניכט פֿאָלט לייגען!

אמרי. איגענהאפֿטע רעדען מונד פֿאָלטע
בעריכטע זאָלען ניכט דיינען (יפֿפען ענט=
פֿמהרען. דער פֿערליידער ברינגט מונדייל
מיבער דרייזן פֿערזאָנען;*) טרייע געמי=
טהער בעמענטען מונד טווייגען. טוומטל=
האפֿטע לייגען זינד געפֿעהרליכער מאל דעס
העלדען טפיטליגע פֿעילע. מיהרע נעטלע
ליגען טיפֿער פֿערבאָרגען מאל פֿאָלטטריקע;
זינד דיכטען מרגליסט, (יספען ליגען, פֿער=
וואונדענד וויא דאָלע. דיא לונגע דער ווייזען
טמפֿסט הייל מונד מיהרע רעדען זינד ער=
קוויקענד. דער טוועטלער רעדע, מיז קווע=
לענד; מיינע וואהרהאפֿטע ליפֿפע פֿינדעט
מויפֿנאמע מונטער דען ווייזען; דיא לונגע
דער טהערען ווירד קויט מנגעהארט.
ווייט טהון זינד דען מונד מויל, דיא טמפֿסט
בארען ליגענד, מונד מונדייל מויטלווילען;
זינד זינד זאָ מונפֿערטעמט יעגליכען געגענ=
מיבער באַהאפֿטעט לייגניס מבלאגען, מונד
פֿעררמטהען, נעבסט מיהרעטן באַזען ווילען,
מידערטרעכטיגע טהערדייט. ווירד נון מיהר
לייגניס מאל פֿאָלט ערוויזען, זאָ פֿערהענגט
מאן מיבער זינד, וויא זינד מיבער מנדערע
פֿערהענגען וואָלטען, מיט מורטהיילע.

עד אַרגיעה לשון טפֿשים.
פּוֹשְׁקֵי שִׁפְּהַ מַחֲתוּרָה עֲנוּשִׁים. צְרוּת רוֹדְפִים
וְעוֹנֵשׁ מִבְּקָשִׁים. קָמִים לְהַעֲד חָמֶם וְלֹא בּוֹשִׁים.
רוּחָם יוֹצִיאוּ כְּסִילִים אֲנוּשִׁים. שֶׁקֶר בְּהַעֲיָדָם
יִזְמְמוּ בְּפִרוּשִׁים. תַּעֲשֶׂה לָמוּ בּוֹמוֹתָם לְהַאֲשִׁים:

חזן מִנְתִּיבָתָם חֲשׂוֹךְ וְאֵל
תַּתְּנֶנָּה. וְרָעָה אֵלֶיךָ לֹא תֵאָנֶה:
ק"ו לֹא תַעֲנֶה:

ע"פ א"ב

אֲמַרִי כּוֹב וּמַעַן כְּחָשִׁים.
בְּנִיב שְׁפָרְזִיךְ בֵּרֶל יְהוּ
אֲרוּשִׁים. גַּם אֲוִילִים אֲשֶׁר
מַחֲרִישִׁים. דּוֹמִים
וְנַחֲשִׁים לְחֻכְמֵי חֲרָשִׁים.
הוֹלֵכֵי רָכִיל שֶׁלֹּא
מַעֲנִשִׁים. וְנִזְמְנֵי רוּחַ
מְכַסִּים וּמַחֲשִׁים. זֶה חֶלֶק
מִלְּשָׁנִים הַמְרַגִּישִׁים. חֲצִי
גְבוּר שְׁנוּנִים קָשִׁים. טוֹמְנֵי
פַח כֶּשֶׁף יוֹקָשִׁים. יוֹעֲצֵי
מְרָמָה וְכֹזֵב מִלְּחָשִׁים.
כְּמַדְקָרוֹת חֶרֶב בּוֹטִים
מִנְקָשִׁים. רֵשׁוֹן חֲכָמִים
מְרַפֵּא מַגִּישִׁים. מִפְּרִי
פִיהֶם יִשְׁבְּעוּ אֲנָשִׁים. גִּרְנֵן
דְּבָרָיו כְּמַתְּלֵהֵם חָשִׁים.

שִׁפְּתֵי אֱמֶת יִכּוֹן בִּישִׁישִׁים.
פּוֹשְׁקֵי שִׁפְּהַ מַחֲתוּרָה עֲנוּשִׁים. צְרוּת רוֹדְפִים
וְעוֹנֵשׁ מִבְּקָשִׁים. קָמִים לְהַעֲד חָמֶם וְלֹא בּוֹשִׁים.
רוּחָם יוֹצִיאוּ כְּסִילִים אֲנוּשִׁים. שֶׁקֶר בְּהַעֲיָדָם
יִזְמְמוּ בְּפִרוּשִׁים. תַּעֲשֶׂה לָמוּ בּוֹמוֹתָם לְהַאֲשִׁים:

(*) מיבער זיך, מיבער דיא פֿערזאָן, פֿאָן וועלכער, מונד מיבער דיא, לו וועלכער ער טפֿריכט.

והט' כח דערמרטאג בעסולדיגונג חוץ
דיר קוממען, דאן קאנטסט דאס עוויג פֿאר
זיינען אנגעזיכטע בעטטעהען.

דאס זאלסט קיין געליסטע האבען.

שכן. דיינעם נעכסטען הויז פֿאר
לעזט, דעסטען גיטער, גרונדטיקע פֿאר
זאמלונגעס מייגענטהאט, דעסטען סקול-
פֿע פֿאר טקולפֿין, פֿעלד מונד גע-
בייט. דעסטען פֿעלד, עזעל מונד דערגליי-
כען, דעסטען פֿעלדלעכקייט, וויינבערג,
גרונטען מונד ווייז, געהאלטע, פֿריכטע
פֿאר געטריידע. דעסטען וואגען מונד
געטען, וואלד פֿאר טרייטען; דעסטען
קאמטבארקייטען מן זילבער פֿאר גאלד
פֿאר ערשטטיינע, דעסטען טאפֿע פֿאר
רייכער, טראנק מונד טפייזע, דעסטען
געהילפֿין, פֿאר וואס מיהט זאמלסט טהיינע
זיין וואג, וואס קאן דיעס זאלעס דעס
ערשטענענע פֿארמאכען, ווען ער בעגעהרט
מונד ווינטט וואס ניכט זיין מייז? געהערט
דאך דאס, וואס ער האט, ניכט זיין; וואס
נאך טראכטעט ער נאך מונדערע מייגענ-
טהאט? נאך וואס ער דיעס מייגענע
מונד פֿאר מונד פֿערגינגט זיין, היט דעס
מיהט בעטייערענען מונטהיילע.

זיינען מונטהיילע האט גאט בעסידען
זיינען פֿארמאכען, מונטער דאנער מונד
באטן מונד פֿערגעליכען פֿארמאכען.

מונד זעהטליכעס פֿארקאמט זאגט.

ובכן. וואס זאל דאס דיר ערשטדריי-
גען, דאס הייליגונג, דען דאס ביזט ישראל'ס
הייל מונד היילע.

חזן להאשים | מנע עצמך
לתמור. ונצח לפני תעמד:

ק"ח לא תתמר:

ט"ח שמעון בר יצחק חזן.

שכן רעד ביתו ואחלו.
מקנהו וקנינו וכל חילו.
עבדו ואמתו שרדו וגבולו.
ושורו ותמורו וכל אשר
לנו נטעו וכרמונו ושבילו.
בעירו ועצו פרותיו ויבולו.
רכבו ופרשיו יערו וכרמלו.
יקר כסף וזהב ונועם
גדלו. צאנו ואלפיו משקהו
ומאכלו. חברתו וכל
מחמדי מכללו: חזן קרוץ
מחומר מה מועילו. חומר
ומתאנה את שאינו שלו.
זה שיש לו אינו שלו. קנין
שאינו שלו למת הוא לו.
יבין וישכיל בדעו ושכלו.
ישמח ויעז במתת גורלו:

חזן גורלו הנחיל אל | ליראים.
בקולות וברקים ולפידים
נוראים:

ק"ח וכל העם רואים:
ובכן ולך תעלה קדשה פי
אתה קדוש ישראל ומשיע:

סילוק

וְכָל הָעָם רוֹאִים אֶת
 הַנִּרְאָה וְהַנִּשְׁמָע וְשׁוֹמְעִים
 אֶת הַנִּשְׁמָע וְהַנִּרְאָה.
 כְּשֶׁהַדְּבוּר יוֹצֵא מִפִּי
 הַגְּבוּרָה וְנִתְּצָב עַל הַלְּחֹת
 בְּתַפְאֲרָה. קוֹל קוֹלֵי קוֹלוֹת
 וְרוּחַ סַעֲרָה וְלִפִּיד לִפִּידִים
 וְלִפִּידֵי אֵשׁ בּוֹעֵרָה. קוֹל
 יֵי בִכָּח וְקוֹל יֵי בְּהִרְרָה.
 מִפֶּרֶשׁ אֶת הַדְּבוּר לְבִאֲרָה.
 יִסּוּבְּכִנְהוּ יִבּוֹנְנֵהוּ סִתְרֵי
 חוֹרָה. וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעוּ
 לָבָם לְשִׁבְרָה. וַיַּעֲמֵד
 מֶרְחֹק מִלִּין שְׁנַיִם
 וַעֲשָׂרָה. וּמִלֵּאכֵי הַשָּׁרֵת
 יִרְדּוּ לְסִיעַם מִשְׁמֵי שָׁפָרָה.
 וּמִלֵּאכֵי צְבָאוֹת יִרְדּוּן
 בְּהַלִּיכָהּ יִרְדּוּן בְּחִזְרָה.
 וְלֹא הֵם בְּלִבְדָּר כִּי אִם עֹשֶׂה
 אֲזֹרָה. שְׂמָאלוֹ תַּחֲתֵי
 לְרֹאשֵׁי וַיְמִינוֹ תַּחֲבִקֵנִי לְהַעֲזֹרָה. וְנִשְׁתַּלְּחֵבוּ מִכָּח
 הָאֵשׁ וְרוּחָם עֲבָרָה. וַעֲנֵנִי כְבוֹד הַזֵּילוֹ מִלֵּי אֲזֹרָה.
 אֶרֶץ רַעֲשָׁה וְגַם שָׁמַיִם נִטְפוּ לְחִשְׁרָה. גִּשְׁם נְדָבוֹת
 תְּנִיף אֱלֹהִים לִיפָה וּבָרָה. נִחַלְתָּךְ וְנִלְאָה אֶתְּחָה
 כּוֹנֵנְתָה לְשִׁמְרָה. וְכִמּוֹצֵא שָׁלַל רֵב שָׁשׂוּ בְּאִמִּירָה

וכל. מונד מלך דמו פֶּקֶק הקרטע מונד
 זמה. יעגליכער טפֿרוך, דער דעסן מונדע דעס
 מללעכטיגען ענטפֿוהר, גרוב זיך זעלבסט
 מין דימ פֿרמכטמפֿעלן מיין. יעגליכער לויט
 דמנערטע פֿיעלפֿמך ווידער, מונד טטירטע
 ברויטען, מונד בליטלע טטירטעלעטען, — דימ
 טטירטע דעס הערן וואר געוואלטיג! דימ
 טטירטע דעס הערן ערהאבען! זימ זעלבסט
 פֿערטטענדיגטע זיך דייטליך, מוואלפֿק דמ
 גמלע לאגער, מונד ווייהעטע יעדען מין
 דער לעהרע געהיימיססע מיין. דמ פֶּקֶק
 עמפֿאנד עס, מיהר הערן פֿקֿטע מונד זימ
 בעטען לוריק. דמ קמוטען באַטען גקטעס
 מוים מויהרען הקהען הערנדיער, מויהנען
 ביימלוטטעהען, מונד ענגעלקערע מונטער
 טטירטען מויהרע טוואנקענדען טטירטע.
 ניכט מר ענגעל, זקנדערן דער מוואגענווער
 טיגע, מיט ליכטגעוואנדע. ער זעלבסט ליט זיך
 מיר הערמב. זיינע לינקע מונטערטילטע
 מיין הויפט, מונד זיינע רעכטע מוואלמג
 מיך. דמ מעכטיגע פֿייער האטטע מויהרען
 גייסט ענטקערעטעט, דמ טטיג מיין ליב
 ליכער דופֿט פֿען דער ערדע מויל, מיינען
 מוילדען רעגען ליטעטט דומ, ק גקטע, הער
 נידער טרייפֿעלן, מונד ערקוויקטעטט דיין
 לעלענדעס ערבגוט. זימ פֿרייטען זיך דער
 פֿערהייטונג דיינער לעהרען; וויר וואלען
 לראשי וימינו תחבֿקני להעזרה. ונשתלֿחוּ מִכָּח
 האש ורוחם עברה. וענני כבוד הזילו מלי אורה.
 ארץ רעשה וגם שמים נטפו לחשרה. גשם נדבות
 תניף אלהים ליפה וברה. נחלתך ונלאה אמתה
 כוננתה לשמרה. וכמוצא שלל רב ששו באמירה

פִּתְּלֹגֶנָּה מִזֶּכֶד גִּבְעָה קִרְבָּנָה — רִיפָּה זִימ פִּרְיִי
 דִּיג. — מִכְּכֵר מִיִּהֲרֵע קִרְבָּנָה מִמְּטָע זִימ
 פִּתְּלֹמְסָנָה; עֵס וּמִר מִיִּהֲנָה מִזֶּכֶד גִּבְעָה
 מִכְּכֵר מִזֶּס דִּימ לִעֲהֲגֵעִבְכָּטָע לֹו פִּתְּמָטָה.
 דִּמ טִפְלֹמְכָּה זִימ לֹו מִיִּהֲרֵעֵן הִרְטָה:
 מִכְּכֵר דִּמ הִרְטָה מִזֶּכֶד הִרְטָה וּמִיִּטְכֵר!
 וּמִר טִפְלֹמְכָּה, וּמִן וּמִר פִּתְּלֹמְכָּה עֵס פִּתְּרָה
 נִעֲהֵנָּה! מִשָּׁה מִכְּכֵר וּמִכְּכֵר טָעָה: לֹו מִיִּיךְ
 נִכְכָּה מִכְּכֵר זִינ; הִרְטָה מִיִּיךְ עֵר מִזֶּכֶד
 טִיג עִרְטִינָה, מִזֶּס מִיִּיךְ דִּוִּךְ זִינֵע גִּלְכֵרֵע לֹו
 וּמִיִּיךְ גִּבְעָה, מִזֶּכֶד דִּמ רִינֵע גִּמְטָע טִפְלֹמְכָּה
 מִיִּיךְ מִיִּיכְלֹוִפְרֵעֵנָּה. בִּעִיִּידֵעֵנָּה זִימ
 דִּעס מִכְּכֵר מִיִּיכְלֹוִפְרֵעֵנָּה טִפְלֹמְכָּה; מִזֶּכֶד
 מִיִּיךְ מִכְּכֵר מִיִּיכְלֹוִפְרֵעֵנָּה מִזֶּכֶד דִּמ גִּמְטָע טִפְלֹמְכָּה.
 "מִיִּיךְ וּמִיִּיכְלֹוִפְרֵעֵנָּה מִיִּיךְ גִּבְעָה זִינֵע מִזֶּכֶד לִעֲרָה
 קִיִּרְטָטָה גִּבְעָה טָעָה" — טִפְלֹמְכָּה גִּמְטָה —
 "טִיִּיךְ מִזֶּכֶד דִּמ גִּבְעָה דִּעס מִזֶּכֶד מִזֶּכֶד
 דִּעס מִכְּכֵר מִיִּיכְלֹוִפְרֵעֵנָּה, עִכְטִרִּיט מִיִּיךְ דִּעס
 לִקְבֵּל הִתְוִרָה. אֲנִי אִמְרָה
 אֱלֹהִים אֲתֵם לִחְתָּפָה. חֲבִלָּתֵם מִעֲשִׂיכֶם אֲכֹן
 בְּאֶדָם תִּמְוִתֹן בִּיעֲבָרָה. וּמִשָּׁה מִזֶּרֶן וּמִפִּים לְכָל
 שׁוֹרָה וְשׁוֹרָה. וְהִכְתוּב מִשְׁכָּחוּ וְהִחְכְּמָה תִּעֲזֹו
 לִחְכֶם יוֹתֵר מִשְׁפִּיטִים עֲשָׂרָה. וְאִמֵר לָהֶם אֵל
 תִּירָאוּ מִן הָאֵשׁ וּמִן הַפֶּעֶרָה. כִּי לִבְעֹוֹר נִסּוֹרָה
 אֲתֵכֶם בָּא וְלִגְדֹל וְלָכֶם עֲטָרָה. וּבְעֹוֹר תִּהְיֶה
 עַל פְּנֵיכֶם יִרְאָה מִהֲוִירָה. סִמֵּן טוֹב בְּאֶדָם שְׁחִירָה
 בִּישָׁן וְרוּחוֹ נִשְׁבָּרָה. שְׁכַל מִי שְׁהוּא עֲנֹו עֲמֹו שְׁכִינָה
 שׁוֹרָה. אֲשַׁכֹּן אֶת דְּכָא וְשְׁכַל רוּחַ לְעֹזָה. וְאֵל
 זֶה אֲבִיט אֶל עֲנִי וְנִכְה רוּחַ לְהִעֲתָרָה. אֲחִלְצָהוּ

מִהֲוִירָה. וְנִעֲשָׂה וְנִשְׁמָע
 הַשְּׁמִיעוּ בְּאִמִּירָה. וְלֹא
 הָיָה בָהֶם כַּח לְקַבֵּל יוֹתֵר
 מִדְּבָרוֹת עֲשָׂרָה. וְנִמּוּ
 לְרוּעֵם קִרְב אֲתָה וְשָׁמַע
 אִמִּירָה. כִּי אִם יִסְפִּים
 אֲנִיחָנוּ לְשִׁמּוֹעַ נְמוֹת מִהֲוִירָה.
 וְרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ הַזֶּה
 לְדְבָרֵיהֶם בְּעִינָיו לִישָׁרָה.
 וּמִשְׁמֹוכוֹ לְהַעֲמִיד נְבִיאִים
 לְהִתְאַשְׁרָה. וְנִם מִי יִתֵּן
 וְהָיָה לְבָבָם זֶה לָהֶם
 לְבַחָה. אֵלֹו אֲפֹשֶׁר לְבַלַּע
 הַמּוֹת וּלְהַעֲבִירָה. אֲבָל
 אִי אֲפֹשֶׁר שְׁכַבֵּר נִגְזָרָה
 גִּזְרָה. וְעַל תִּנְאִי כִּדְעָמְרוּ
 אֱלֹהִים אֲתֵם לִחְתָּפָה.
 בְּאֶדָם תִּמְוִתֹן בִּיעֲבָרָה.
 שׁוֹרָה וְשׁוֹרָה. וְהִכְתוּב
 מִשְׁכָּחוּ וְהִחְכְּמָה תִּעֲזֹו
 לִחְכֶם יוֹתֵר מִשְׁפִּיטִים
 עֲשָׂרָה. וְאִמֵר לָהֶם
 אֵל תִּירָאוּ מִן הָאֵשׁ וּמִן
 הַפֶּעֶרָה. כִּי לִבְעֹוֹר
 נִסּוֹרָה אֲתֵכֶם בָּא וְלִגְדֹל
 וְלָכֶם עֲטָרָה. וּבְעֹוֹר
 תִּהְיֶה עַל פְּנֵיכֶם יִרְאָה
 מִהֲוִירָה. סִמֵּן טוֹב
 בְּאֶדָם שְׁחִירָה בִּישָׁן
 וְרוּחוֹ נִשְׁבָּרָה. שְׁכַל
 מִי שְׁהוּא עֲנֹו עֲמֹו
 שְׁכִינָה שׁוֹרָה. אֲשַׁכֹּן
 אֶת דְּכָא וְשְׁכַל רוּחַ
 לְעֹזָה. וְאֵל זֶה אֲבִיט
 אֶל עֲנִי וְנִכְה רוּחַ
 לְהִעֲתָרָה. אֲחִלְצָהוּ

געפֿאָהר, זעטלע מיהן הקץ מין עהרען, מונד
בין זיין ביימטמנד מין דער נאָטה. "דער
זאנפֿטמייטהיגע משה המטטע דרייט טיידע-
ווענדע: פֿינסטערניס, וואָלקען מונד נעבעל
דורכֿדֿרונגען. וואָלקען וואָרען דיא מיטטלערע,
נעבעל דיא מינערסטע, מונד פֿינסטערניס
דיא מייסערע טיידעוואנד. ער וואָרדע
פֿריינדליך עומפֿאָנגען, מונד דורך זיינע
האנד ערהילטען וויר מיינע זאמלונג פֿאָן
זעכסֿהונדערט מונד דריימלעך געבאָטען.
ער המטטע זיך גאנץ דער לעהרע געווייהעט,
זיט וואָר דער בעסטענדיגע געגענטמנד
זיינער געדאנקען מונד זיינער מויערעקאמ-
קייט, דאָרט ווירד זיט מויר מין מיהרען
גמלען מויערעקאנגע נאָך זיינען נאָמען בע-
נאָנט. "געדענקעט דער לעהרע זיינעט
קנעכטעט משה'ס, מיינעט ערעטטערט,
דיא מויר מיהן מויר דען ערקאָרענען בער-
גע חורב געבאָטען; געזעטלע, רעכטע מונד
פֿאָרטערעפֿאָלע לעהרען. "יענעט גמלע גע-
טלעכט, דאָ זיינע גאָטטליכע טטיהע
פֿערקאָממען, וואָרד פֿערקאָרעט גלייך דען
הימלישען ענגעל. גאָטט וואָר מיהר טוטן
מונד טיכט, מונד ליט וואָהנען מונטער
מיהנען זיינע גאָטטליכע מויערעטעט. ער
המט מיהנען פֿיעלע וואָנדערטהאטען גע-
לייגט, זיינען מעכטיגען מרץ, זיינע הער-
ליכקייט מונד הקהיט. לזעטלע גמלען זיט
דען הימלען מיהרען גייסט לוריק, מיהר
פֿערקאָרעטער ליב ראהט זאנפֿט מין דער
ערדע. דיא זעליגען — מויר דינער וועלט
המט זיט דיא מוילמחט מויר מיהרען וועגע
געלייטעט, מונד דאָן לור זעליגקייט לו זיך

זאָר שמעו קולו. זכו לחיות במלאכי זבולו.
עליו נתרפקו וחיו בצלו. ונרצו בתוכם משכנו
ואהלו. והראם והרבם להראותם מפעלו.
וידו החזקה וכבודו וגדלו. ובשוב רוחם לאוצר
מכללו. לא שלטה בבשרם רמה לאכלו. אשריהם
בעולם הזה הדריכם שבילו. ולעולם הבא

ואכבדהו עמו אנכי בצרה:
וענו נכנס לפניו משלש
מחיצות. חשד ענו וערפל
נחיצות. ענו לפניו וערפלו
לפניו לפניו וחשד בחיצות.
וסבר לו פנים להתרצות.
וקבלו על ידו שש מאות
ושלש עשרה מצות
קבוצות. ונתן נפשו על
התורה בדרעת ובמועצות.
ולכן נקראת על שמו
תלמדיה קוצות. וברו
חזרת משה עבדי אשר
עמד בפרצות. אשר צויתי
אותו בחורב הר הנבחר
מהרי גארות. חקים
ומשפטים ותורות לחיך
נמלצות. וכל הדור ההוא

יֹאמְרוּ לוֹ. וְעָלִיהֶם הַכָּתוּב
 אֹמֵר מִלּוּלוֹ. אֲשֶׁרִי הָעַם
 שִׁכְּבָהּ לוֹ. וּבָיֹם זֶה
 הִשְׁמִיעַ אֶת הוֹד קוֹלוֹ. וְכָל
 יֹשְׁבֵי תֵּבֶל פָּצְחוּ הַלּוּלוֹ.
 וּמִלֵּאזֵּי מַעֲלָה הִנְעִימוּ
 מִהֲלָלוֹ. וּבְהִיכָלוֹ כְּבוֹד
 אֹמֵר כָּלוֹ. שָׁרְפִים וְאוֹפָנִים
 וְזִיקֵי חֲשָׁמַיִם. קִרְשָׁהּ
 וְתַהֲלָהּ קִדְמוֹ לְסִלְסָלוֹ.
 וְחִיּוֹת הַקּוֹדֶשׁ אֲשֶׁר עָלִיהֶם
 סָבְלוּ. נִרְאִים נוֹשָׂאִים
 וְנִשְׁגָּזִים בְּחִילוֹ. וְנִהַר
 דִּינֹר הָעוֹבֵר לְמוֹלוֹ. נוֹתֵן
 עוֹז וְגִדְלָה לְהַלְלוֹ. וּמֵאֵז
 מִקְדִּישִׁים חֶבֶל גּוֹרְלוֹ. יוֹם
 יוֹם יִנְשְׂאוּהוּ וִירוֹמְמוּהוּ
 קָהְלוֹ. תִּלְי מַעֲלָה אֵינָם ו
 מְעַרִיצִים לוֹ. עַד יִקְדִּישׁוּהוּ
 הָעַם אֲשֶׁר בָּחַר לוֹ. אֱלֹהֵי
 אַחֵר אֱלֹהֵי מַאֲדִירִים
 צִלְצְלוּ. וְשִׁלּוּשׁ קִרְשָׁהּ
 יִשְׁלְשׁוּ לוֹ. דְּרִי מַעֲלָה
 עִם דְּרֵי מִטָּה קוֹרְאִים
 וּמִשְׁלָשִׁים לְהַקְדִּישׁ לוֹ:

מוֹיִסֶּה עֲנָהוּ. פָּתַן מִיָּדָהּ. וְאָמַר דַּע הִי
 לִיגֵעַ זַעֲנָה: „וּמִיָּהּ דַּעַן פִּתְּלוֹקָה,
 דַּעַן עִם זֶה עֲרַגְהָט!“ הִיטֵעַ מִיטֵּה
 דַּעַן טוֹג, מִן וּמִלְכָּהּ דַּעַן מִלְכָּהּ טִיגֵה
 הַמֵּט פִּעֲרָנְהָטֵן לְמִטָּהּ, זִינֵעַ מִיטָה
 טַעֲטִיטֵעַ טַטִּיטֵעַ. דַּעַן בְּרַמְכָּהּ זִיט מִיטֵּה מִן
 לְמִטָּה טַעֲנָה, דִּיט עֲרַדְנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה
 דִּיט הִיטֵעַ טַעֲנָה טַטִּיטֵעַ מִן מִיטָה
 לְבִיטֵעַ לִידַעַר, מוֹד מִן זִינֵעַ טַעֲנָה
 טַע טַעֲנָה טַעֲנָה „מִיטָה טַעֲנָה“ דִּיט
 שְׂרָפִים מוֹד אוֹפָנִים נַעֲבָטֵט דַּעַן פִּיטֵעַ
 טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה
 דַּעַן כּוֹחֵט זִינֵעַ הִיטֵעַ לִידַעַר לִידַעַר לִידַעַר
 קִידַעַן. דִּיט הִיטֵעַ חִיּוֹת — דִּיט טִיטֵעַ
 רַעַן טַעֲנָה דַּעַן טַעֲנָה טַעֲנָה זִינֵעַ וְאֵה
 יַעֲטֵט — מוֹד מִיטָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה
 טַעַן בְּרִיטֵעַ טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה
 מִלְכָּה טַעֲנָה זִינֵעַ מִלְכָּה לִידַעַר, דִּיט
 זִיטֵעַ טַעֲנָה טַעֲנָה זִינֵעַ טַעֲנָה טַעֲנָה
 טַעֲנָה טַעֲנָה מִיטָה לִידַעַר טַעֲנָה טַעֲנָה
 מוֹד מִיטָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה
 זִיטֵעַ טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה
 נִיטֵט עֲרַדְנָה, מִיטָה לִידַעַר מִלְכָּה טַעֲנָה
 בִּיט מִיטָה לִידַעַר גַּעֲהִיטֵעַ זִיט עֲרַדְנָה
 פִּתְּלוֹק, נִיט דִּיט טַטִּיטֵעַ יַעֲנֵעַ דַּעַן
 דִּיטֵעַ מִיטָה הִיטֵעַ מִן, דִּיט טַעֲנָה טַעֲנָה
 הִיטֵעַ טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה
 דִּיטֵעַ מִיטָה לִידַעַר „הִיטֵעַ, הִיטֵעַ, הִיטֵעַ
 גַּעֲטֵט; דַּעַן טַעֲנָה טַעֲנָה טַעֲנָה, דִּיט גַּעֲטֵט
 וּמִיטָה מִיטָה טַעֲנָה זִינֵעַ טַעֲנָה טַעֲנָה!

שחרית ליום ב' דשבועות

בכתוב על יד גביאף וקרא זה אל זה ואמר:

ק"ו קדוש | קדוש קדוש יי צבאות מלא כל הארץ כבודו:

חיו אז בקול רעש גדול אדיר וחזק משמיעים קול

מתנשאים לעמת שרפים לעמתם ברוך יאמרו:

ק"ו ברוך כבוד יי ממקומו:

חיו ממקומה מלכנו תופיע ותמלך עלינו כי מחכים אנחנו לך מתי

תמלך בציון בקרוב בימינו לעולם ועד תשבון: תתגדל ותתקדש

בתוך ירושלים עירך לדור ודור ולנצח נצחים: ועינינו תראינה

מלכותך בדרך האמור בשירי ענף על ידי דוד משיח צדקך:

ק"ו ימלך יי לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה:

סיון לדור ודור נגיד גדלה ולנצח נצחים קדשתך נקדיש. ושבחה אלהינו מפנינו לא ימוש לעולם ועד. כי אל מלך גדול וקדוש אתה: ברוך אתה יי האל הקדוש:

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו. ורצית

בנו. ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך.

וקרבתנו מלכנו לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש

עלינו קראת:

ותתן לנו יי אלהינו באהבה (שבתות למנוחה ו)

מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון. את יום

(השבת הזה ואת יום) חג השבעות הזה זמן מתן

תורתנו (באהבה) מקרא קדש וזכר ליציאת מצרים:

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד ויזכר

זכרוננו ופקדוננו. וזכרון אבותינו. וזכרון משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים

עיר קדשך. וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך. לפליטה לשובה לחן ולחסד

ולרחמים לחיים ולשלום ביום חג השבעות הזה. זכרנו יי אלהינו בז לשובה.

ופקדנו בז לברכה. והושיענו בז לחיים. ובדבר ישועה ורחמים חוס וחסנו.

ורחם עלינו והושיענו. כי אליך עינינו כי אל מלך חנון ורחום אתה:

והשיאנו יי אלהינו את ברפת מועדיך לחיים ולשלום

לשמחה ולששון כאשר ורצית ואמרת לברכנו: (לשם) אלהינו ואלהי

אבותינו רצה במנוחתנו קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך. שבענו

משובך ושמחתנו בישועתך ומהר לבנו לעבדך באמת והנחילנו

י' אלהינו (באהבה וברצון) בשמחה ובששון (שבת ו) מועדי קדשך. וישמחו בך ישראל מקדשי שמך: ברוך אתה י' מקדש (השבת ו) ישראל והזמנים:

רצה י' אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את העבודה לדביר ביתך. ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך: ותחזנה עינינו בשוכך לציון ברחמים. ברוך אתה י' המחזיר שכינתו לציון:

מודים דרבנן.

מודים אנחנו לך שאתה הוא י' אלהינו ואלהי אבותינו אלהי כל בשר יוצרנו יוצר בראשית. ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש על שהחייטנו וקיימנו בן תחינו ותקיימנו ותאסוף גלותנו לחצרות קדשך לשמור חקך. ולעשות רצונך ולעבדך בלבב שלם על שאנחנו מודים לך. ברוך אל ההודאות:

מודים אנחנו לך שאתה הוא י' אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד. צור חיינו מגן ישענו. אתה הוא לדור ודור נודה לך וגם ספר תהלתך. על חיינו המסורים בידך ועל גשמותינו הפקודות לך ועל גפיה שבבל-יום עמנו. ועל גפלאותיה וטובותיה שבכל-עת ערב ובקר וצהרים. המזב בי לא בלו רחמיה. והמרחם בי לא תמו חסדיה מעולם קיינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלפני תמיד לעולם ועד:

וכל החיים יודוך סלה ויחללו את שמך באמת האל ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה י' המשוב שמך ולך גאון להודות:

אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו בברכה המשלשת בתורה הכתובה על ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים עם קדושים באמור: 'ברכה י' וישמרה: יאר י' פניו אליך ויחנה: ישא י' פניו אליך וישם לך שלום:

שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים. עלינו ועל כל ישראל עמך. ברכנו אבינו בלגי באחד באור פניך. בי באור פניך נתת לנו י' אלהינו תורת חיים ואהבת חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום. ושוב בעיניך לברך את עמך ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומך: ברוך אתה י' המברך את עמו ישראל בשלום:

סדר הלל

ברוך אתה י' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו לקרוא את-ההלל:

ק' הללויה | הללו עבדי יהוה הללו את-שם יהוה: יהי שם יהוה מברך מעתה ועד-עולם: ממזרח-שמש עד-מבואו מהלל שם יהוה: רם על-כל-גוים יהוה על השמים כבודו: מי

בִּיהוָה אֱלֹהֵינוּ הַמַּגְבִּיהוּ לְשִׁבְתָּ: הַמְשִׁפִּילִי לָרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ: מְקִימִי מַעְפָּר הָאֵל מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן: לְהוֹשִׁיבִי עִם־
נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי אֶעֱקֹת הַבֵּית אִם־הַבָּנִים
שִׁמְחָה הַלְלוּהָ:

קִד בַּצֹּאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מִעַם לֹעֵז: הִזְתָּה
יְהוּדָה לְקַדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְשָׁלוֹתָיו: הֵימָּה רָאָה וַיִּגַּם הַיִּרְדֵּן יֹסֵב
לְאַחֲזֹר: הַהָרִים רָקְדוּ כְּאֵילִים גִּבְעוֹת כְּבְּנֵי־צֹאן: מִהֲלֹךְ הָיִם
כִּי תָנוּס הַיִּרְדֵּן תִּסָּב לְאַחֲזֹר: הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים גִּבְעוֹת
כְּבְּנֵי־צֹאן: מִלִּפְנֵי אֲדוֹן חִילִי אֶרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: הַהִפְכִי
הַצִּוֵּר אֲנִים־מִיִּם חֲלָמִישׁ לְמַעֲיֵנו־מִיִּם:

קטו לא לנו א יהוה לא־לנו כִּי־לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד עַל־חֲסִדְךָ
עַל־אַמְתְּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵי־הֵנָּה אֱלֹהֵיהֶם: וְאֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם כָּל אֲשֶׁר־חָפִין עָשָׂה: עֲצָבֵיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יָדֵי
אָדָם: פֶּה־לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינֵי־לָהֶם וְלֹא יֵרְאוּ: אֲזִנִּים לָהֶם
וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֵף לָהֶם וְלֹא יִרְחֹקוּ: יְדֵיהֶם וְלֹא יִמְשִׁיחוּ רַגְלֵיהֶם
וְלֹא יִהְלְכוּ לֹא־יִהְיוּ בְּגִדֵּיהֶם: כְּמוֹתֵהֶם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם כָּל אֲשֶׁר־
בְּטַח בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בְּטַח בִּיהוָה עֲזָרָם וּמִגֹּגֶם הוּא: בֵּית אֲהֲרֹן
בְּטַחוּ בִּיהוָה עֲזָרָם וּמִגֹּגֶם הוּא: יֵרָאִי יִי בְּטַחוּ בִּיהוָה עֲזָרָם
וּמִגֹּגֶם הוּא: יִי זִכְרֵנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־
בֵּית אֲהֲרֹן: יְבָרֵךְ יֵרָאִי יְהוָה הַקָּטָנִים עִם־הַגְּדֹלִים: יוֹסֵף יְהוָה
עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לִיהוָה עֹשֵׂה שְׁמַיִם
וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם שְׁמַיִם לִיהוָה וְהָאָרֶץ נָתַן לְבְנֵי־אָדָם: לֹא הַמָּתִים
יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָל־יְדֵי דוֹמָה: וְאַנְחֵנוּ אֶבְרָךְ יְהוָה מִעַתָּה וְעַד
עוֹלָם הַלְלוּהָ:

קטו אהבתי כִּי־יִשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹלִי תַחֲנוּנֵי: כִּי־הִטָּה אָזְנוֹ
לִי וּבִימִי אֶקְרָא: אֶפְפוּנִי אֶחְבֹּל־מֹות וּמִצְרֵי שְׁאוֹל מִצְאוּנִי צָרָה
וַיִּגְזֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְהוָה אֶקְרָא אָנָּה יְהוָה מִלְטָה נַפְשִׁי: חַנוּן
יְהוָה וְצַדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פֶּתָאִים יְהוָה יְהוָה יְהוָה וְלִי
יְהוָה: שׁוּבִי נַפְשִׁי לְמִנוּחֵיכִי כִי־יְהוָה גָּמַל עָלַיִכִּי: כִּי חֲלַצְתָּ
נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דְּמָעָה אֶת־רַגְלִי מִדָּחִי: אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי

יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מְאֹד: אֲנִי
אָמַרְתִּי בְּחַפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

מָה־אָשִׁיב לַיהוָה כָּל־תַּגְּמוֹלוֹתַי עָלַי: כּוֹס־יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא
וּבִשְׁם יְהוָה אֶקְרָא: נִדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ:
יָקָר בְּעֵינַי יְהוָה הַמּוֹתָה לַחֲסִידָיו: אָנָּה יְהוָה כִּי־אֲנִי עֲבָדְךָ אֲנִי
עֲבָדְךָ בְּזֶאֱמַתְךָ פִּתְחַת לְמוֹסְרֵי: לָךְ אֶזְכָּח זִכַּח תוֹדָה וּבִשְׁם
יְהוָה אֶקְרָא: נִדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ: בְּחִצְרוֹת |
בֵּית יְהוָה בְּתוֹכִי יְרוּשָׁלַם הִלְלוּהָ:

ק"ו הִלְלוּ אֶת־יְהוָה כָּל־גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כָּל־הָאֲמִים: כִּי גָבַר
עֲלֵינוּ | חֲסִדּוֹ וְאַמֶּת־יְהוָה לְעוֹלָם הִלְלוּהָ:

כס"ז מנגן הודו וקסל עונס:

ק"ו

קסל הודו	כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:	סזן הודו לַיהוָה כִּי טוֹב
קסל הודו	כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:	סזן יֹאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל
קסל הודו	כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:	סזן יֹאמְרוּ נָא בֵּית אֶהֱרָן
קסל הודו	כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:	סזן יֹאמְרוּ נָא יִרְאִי יי

מִן־הַמִּצָּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחָב יְהוָה: יי לִי לֹא אֵירָא
מָה־יַּעֲשֶׂה לִּי אָדָם: יְהוָה לִי בְּעֲזָרִי וְאֲנִי אֶרְאֶה בְּשִׁנְאָי: טוֹב
לַחֲסוֹת בְּיַי מִבְּטַח בְּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה מִבְּטַח בַּנְּדִיבִים:
כָּל־גּוֹיִם סִבְכוּנִי בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם: סִבּוּנִי גַם־סִבְכוּנִי בְּשֵׁם
יְהוָה כִּי אֲמִילָם: סִבּוּנִי בְּדַבָּרִים דּוֹעֵכּוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם יְהוָה
כִּי אֲמִילָם: דָּחָה דָּחִיתֵנִי לְנֶפֶל וִיהוָה עֲזָרְנִי: עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה
וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל | רָנָה וִישׁוּעָה בְּאֶהְלִי צַדִּיקִים יָמִין יְהוָה
עֲשֶׂה חֵיל: יָמִין יְהוָה רֹמֶמָה יָמִין יְהוָה עֲשֶׂה חֵיל: לֹא־אֲמֹת
כִּי אֶחֱיָה וְאֶסְפָּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: יִסֹּר יִסְרֵנִי יְהוָה וְלִמּוֹת לֹא נִתְּנֵנִי:
פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אֲבֹא־בָם אוֹדָה יְהוָה: זֶה־הַשַּׁעַר לַיהוָה
צַדִּיקִים יָבֹאוּ בּוֹ:

אודך	אודך כִּי־עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה:
אבן	אבן מָאֶסוּ הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה:
מאת	מאת יי הִיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינֵינוּ:
זה	זֶה־הַיּוֹם עֲשֶׂה יְהוָה נִגִּילָה וְנִשְׂמְחָה בּוֹ:

ס"ז מנגן אנא וסקבל עוכס.

אָנָא יי | הוֹשִׁיעָה נָא: אָנָא יי | הוֹשִׁיעָה נָא:
אָנָא יי | הַצְלִיחָה נָא: אָנָא יי | הַצְלִיחָה נָא:

ברוך הָבֵא בָשֶׁם יי בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יי:
אל | יְהוָה וַיָּאָר לָנוּ אֶסְרוּ חַג בְּעֵבְתִּים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אל
אלי אתָה וְאוֹדֶךָ אֱלֹהֵי אֲרוֹמָמְךָ:
הודו ליי כי טוב כי לעולם חסדו: הודו

יְהַלְלוּךָ יי אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֵׂיךָ. וְחֲסִידֶיךָ צְדִיקִים
עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ וְכָל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרַנָּה יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ
וַיִּפְאָרוּ וַיְרוֹמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ וַיִּקְדִּישוּ וַיְמַלִּיכוּ אֶת שְׁמֶךָ מִלְּפָנֵינוּ כִּי
לָךְ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשַׁמֵּךְ נָאָה לִזְמַר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה
אל: בָּרוּךְ אַתָּה יי מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתְּשֻׁבּוֹת:

ס"ז לוונק קדיש שלם.

מגלת רות

א וַיְהִי בַיּוֹם שֶׁפֶט הַשְּׁפָטִים וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה
לָגוֹר בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ
נָעֲמִי וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָיו מְחִלּוֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרָתִים מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי
מוֹאָב וַיְהִיו שָׁם: וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נָעֲמִי וַתִּשָּׂאֵר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ: וַיִּשָּׂאוּ
לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבִיּוֹת שֵׁם הָאִמָּה עֶרְפָּה וְשֵׁם הַשְּׁנִית רֹוֹת וַיֵּשְׁבוּ שָׁם כְּעֶשֶׂר
שָׁנִים: וַיָּמָתוּ גַם שְׁנֵיהֶם מְחִלּוֹן וְכִלְיוֹן וַתִּשָּׂאֵר הָאִשָּׁה מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ וּמֵאִשְׁתָּהּ:
וַתִּקָּם הִיא וּכְלָתֶיהָ וַתִּשָּׁב מִשְׂדֵי מוֹאָב כִּי שָׁמָּה בְּשׂוֹדָה מוֹאָב כִּי פָקַד יְהוָה
אֶת עַמּוֹ לָתֵת לָהֶם לֶחֶם: וַתֵּצֵא מִן הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה שָׁמָּה וּשְׁתֵּי כְלֹתֶיהָ
עִמָּה וַתִּלְכְּנָה בְּדֶרֶךְ לָשׁוּב אֶל אֶרֶץ יְהוּדָה: וַתֹּאמֶר נָעֲמִי לְשְׁתֵּי כְלֹתֶיהָ
לִכְנָה שְׂכֵנָה אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה יַעֲשֶׂה יְהוָה עִמָּכֶם חֶסֶד כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם עִם
הַמֵּתִים וְעִמָּדִי: יִתֵּן יְהוָה לָכֶם וּמִצָּאֵן מְנוּחָה אִשָּׁה בֵּית אִשָּׁה וַתִּשָּׁק לָהֶן
וַתִּשָּׂאנָה קוֹלָן וַתִּבְכֶּינָה: וַתֹּאמְרָנָה לָהּ כִּי אַתָּה נָשׁוּב לְעַמֶּךָ: וַתֹּאמֶר נָעֲמִי
שְׂכֵנָה בְּנָתִי לָמָּה תִּלְכְּנָה עִמִּי הַעוֹד לִי בָנִים בְּמַעֲוִי וְהָיוּ לָכֶם לְאֶנְשִׁים: שְׂכֵנָה
בְּנָתִי לָכֵן כִּי זָקַנְתִּי מִהָיוֹת לְאִישׁ כִּי אֲמַרְתִּי יֵשׁ לִי תִקְוָה גַם הָיִיתִי חַלְּלָה
לְאִישׁ וְגַם יְלָדְתִּי בָנִים: הִלָּחֵן תִּשְׁבְּרָנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ הִלָּחֵן תַּעֲגִנָּה לְבִלְתִּי
הָיוֹת לְאִישׁ אֵל בְּנָתִי כִּי מֵר לִי מֵאֹד מִכֶּם כִּי יֵצֵאָה בִּי יָד יְהוָה: וַתִּשָּׁנָה קוֹלָן

*יעש קרי

וּתְבַכֶּינָה עוֹד וּתִשְׁקַע עֵרְפָּה לַחֲמוּתָהּ וְרוּת דִּבְקָה בָּהּ: וּתֹאמֶר הִנֵּה שָׁכְרָה
יְבַמְתִּיךָ אֶל עַמָּה וְאֶל אֱלֹהֶיהָ שׁוּבִי אַחֲרַי יְבַמְתִּיךָ: וּתֹאמֶר רות אֶל תִּפְגְּעֵנִי כִּי
לְעֻזְבִּיךָ לָשׁוּב מֵאַחֲרֶיךָ כִּי אֵל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי וּבְאֲשֶׁר תִּלְגִּי אֶלַי עַמְּךָ עָמִי
וְאֱלֹהֶיךָ אֱלֹהֵי: בְּאֲשֶׁר תִּמּוּתִי אֲמוּת וְשֵׁם אֶקְבֹּר בָּהּ יַעֲשֶׂה יְהוָה לִי וְכֵה יִסְיָהּ
כִּי תִמּוּת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינֶיךָ: וּתֵרָא כִּי מִתְאַמְצָת הִיא לָלֶכֶת אִתָּהּ וּתִחְדָּל לְדַבֵּר
אֵלֶיהָ: וּתִלְכְּנָה שְׁתֵּיהֶם עַד בֹּאֲנָה בֵּית לָחֶם וַיְהִי כִּבְאֲנָה בֵּית לָחֶם וַתֵּחֶם כָּל
הָעִיר עֲלֶיהֶן וַתֹּאמְרָנָה הֲזֹאת גִּעָמִי: וּתֹאמֶר אֲלֵיהֶן אֶל תִּקְרְאוּנָה לִי גִעָמִי
קְרָאן לִי מָרָא כִּי הָמָר שָׂדֵי לִי מָרָא: אָנֹכִי מִלֵּאָה הִלְכָתִי וְרִיקָם הִשִּׁיבֵנִי יְהוָה
לָמָּה תִקְרְאוּנָה לִי גִעָמִי וַיְהוָה עִנָּה בִּי וְשָׂדֵי הָרַע לִי: וַתֵּשֶׁב גִּעָמִי וְרוּת הַמּוֹאָבִיָּה
בְּלִתָּהּ עַמָּה הַשְּׂכֵבָה מִשְׂדֵּי מוֹאָב וְהָמָּה בָּאוּ בֵּית לָחֶם בְּתַחֲלִית קִצִּיר שְׁעָרִים:
ב' וּלְגִעָמִי מִיָּדַע לְאִישָׁהּ אִישׁ גִּבּוֹר חֵיל מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁמוֹ בָּעִז: וּתֹאמֶר
רוּת הַמּוֹאָבִיָּה אֶל גִּעָמִי אֵלֶיךָ נָא הֲשֻׁדָּה וְאַלְקָטָה בְּשִׂבְלִים אַחֲרֵי אֲשֶׁר
אֶמְצָא חֵן בְּעֵינָיו וּתֹאמֶר לָהּ לָכִי בָתִּי: וַתֵּלֶךְ וַתִּבֹּא וַתִּלְקַט בְּשֻׂדָּה אַחֲרֵי
הַקִּצִּירִים וַיִּקֶּר מִקְרָהּ חֲלָקֶת הַשֻּׂדָּה לְבָעִז אֲשֶׁר מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ: וַהֲגִידָה
בָּעִז בָּא מִבֵּית לָחֶם וַיֹּאמֶר לַקּוֹצְרִים יְהוָה עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ יְהוָה:
וַיֹּאמֶר בָּעִז לְנַעֲרוֹ הַנָּצֵב עַל הַקּוֹצְרִים לָמִי הַנַּעֲרָה הִזְאת: וַיַּעַן הַנַּעֲרָה הַנָּצֵב
עַל הַקּוֹצְרִים וַיֹּאמֶר נַעֲרָה מוֹאָבִיָּה הִיא הַשְּׂכֵבָה עִם גִּעָמִי מִשְׂדֵּי מוֹאָב: וּתֹאמֶר
אַלְקָטָה נָא וְאֶסְפְּתִי בְּעֵמְרִים אַחֲרֵי הַקּוֹצְרִים וַתִּבּוֹא וַתַּעֲמֹד מֵאִז הַבֶּקֶר וְעַד
עֶתָּה זֶה שִׁבְתָּהּ הַבֵּית מְעֹט: וַיֹּאמֶר בָּעִז אֶל רוּת הָלֹוא שְׁמַעְתָּ בָתִּי אֶל תִּלְכִּי
לְלָקֵט בְּשֻׂדָּה אַחֲרֵי וְגַם לֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה וְכֵה תִדְבָּקִין עִם גִּעְרָתִּי: עֵינֶיךָ
בְּשֻׂדָּה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן וְהִלְכָתְּ אַחֲרֵיהֶן הֲלֹא צִוִּיתִי אֶת הַנַּעֲרִים לְבִלְתִּי נִגְעֶךָ
וְצִמַּת וְהִלְכָתְּ אֶל הַבָּלִים וְשִׁתִּית מֵאֲשֶׁר יִשְׁאַבוּן הַנַּעֲרִים: וַתִּפֹּל עַל פְּנֵיהָ
וַתִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָהּ וּתֹאמֶר אֱלֹהֵי מִדּוּעַ מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְהַבִּירֵנִי וְאֲנֹכִי נִכְרִיָּה:
וַיַּעַן בָּעִז וַיֹּאמֶר לָהּ הִגֵּד הַגִּד לִי כֹל אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת חֲמוּתְךָ אַחֲרֵי מוֹת
אִישֶׁךָ וַתַּעֲזִבִי אֲבִיךָ וְאֶמְךָ וְאֶרֶץ מוֹלֶדְתְּךָ וַתִּלְכִּי אֶל עַם אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ תַּמּוּל
שְׁלָשִׁים: יִשְׁלַם יְהוָה פְּעֻלָּתְךָ וַתְּהִי מִשְׁכַּרְתְּךָ שְׁלָמָה מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר בָּאת לַחֲסוֹת תַּחַת כְּנָפָיו: וּתֹאמֶר אֶמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי כִּי נִחַמְתָּנִי
וְכִי דִבַּרְתָּ עָלַי לֵב שִׁפְחָתְךָ וְאֲנֹכִי לֹא אֶהְיֶה בְּאַחַת שִׁפְחָתְךָ: וַיֹּאמֶר לָהּ בָּעִז
לֵעַת הָאֲכָל גִּשִׁי הָלֶם וְאַכְלָתָּ מִן הַלֶּחֶם וְטִבַּלְתָּ פִּתְּךָ בַּחֲמִץ וַתֵּשֶׁב מִצַּד
הַקִּצְרִים וַיִּצָּבֶט לָהּ קָלִי וַתֹּאבֵל וַתִּשְׁבַּע וַתִּתֵּר: וַתִּקֶּם לְלָקֵט וַיֵּצֵא בָּעִז אֶת
נַעֲרָיו לֵאמֹר גַּם בֵּין הָעֵמְרִים תִּלְקַט וְלֹא תִכְלִימוּהָ: וְגַם שֵׁל תִּשְׁלַח לָהּ מִן
הַצִּבְתִּים וַעֲזֹבָתָם וְלִקְטָהּ וְלֹא תִגְעְרוּ בָּהּ: וַתִּלְקַט בְּשֻׂדָּה עַד הָעֶרֶב וַתִּחַבֵּט
אֶת אֲשֶׁר לִקְטָהּ וַיְהִי כְּאִיפָה שְׁעָרִים: וַתִּשָּׂא וַתִּבּוֹא הָעִיר וַתֵּרָא חֲמוּתָהּ אֶת
אֲשֶׁר לִקְטָהּ וַתּוֹצֵא וַתִּתֵּן לָהּ אֶת אֲשֶׁר הוֹתִירָה מִשְׁבָּעָה: וּתֹאמֶר לָהּ חֲמוּתָהּ
אִיפָה לְקַטְתָּ הַיּוֹם וְאָנָּה עָשִׂיתָ יְהִי מִכִּירְךָ פְּרוּךְ וַתִּגֵּד לַחֲמוּתָהּ אֶת אֲשֶׁר
עָשְׂתָה עִמּוֹ וּתֹאמֶר שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בָּעִז: וּתֹאמֶר גִּעָמִי

לכלתה ברוך הוא ליהוה אשר לא עזב חסדו את החיים ואת המתים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלנו הוא: (חצי הספר) ותאמר רות המואביה גם כי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין עד אם בלו את כל הקציר אשר לי: ותאמר נעמי אל רות כלתה טוב בתי כי תצאי עם נערותיו ולא יפגעו בך בשדה אחר: ותדבק בנערות בעז ללקט עד בלות קציר השערים וקציר החטים ותשב את חמותה:

ג ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא אבקש לך מנוח אשר ייטב לך: ועתה הלא בעז מדעתנו אשר היית את נערותיו הנה הוא זרה את גרן השערים הלילה: ורחצת וסכת ושמת שמלתך עליך ויבדתי הגורן אל תודעי לאיש עד בלותו לאכל ולשתות: והי בשכבו וידעת את המקום אשר ישכב שם ובאת וגלית מרגלותיו ושכבתיו והוא יגיד לך את אשר תעשין: ותאמר אליה כל אשר תאמרי * אעשה: ותד הגרן ותעש ככל אשר צוהה חמותה ויאכל בעז וישת ויישב לבו ויבא לשכב בקצה הערמה ותבא בלש ותגל מרגלותיו ותשכב: והי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלותיו ויאמר מי את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנפיד על אמתך כי גאל אותה: ויאמר ברוכה את ליהוה בתי הישבת חסדך האחרון מן הראשון לבלתי לכת אחרי הבחורים אם יל ואם עשיר: ועתה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל את: ועתה כי אמנם כי אם גאל אנכי וגם יש גאל קרוב ממני ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי יהוה שכבי עד הבקר: ותשכב מרגלותיו עד הבקר ותקם במרום יכיר איש את רעהו ויאמר אל יודע כי באה האשה הגרן: ויאמר הבי המטפחת אשר עליך ואחזי בה ותאחז בה וימד שש שערים וישת עליה ויבא העיר: ותבוא אל חמותה ותאמר מי את בתי ותגד לה את כל אשר עשה לה האיש: ותאמר שש השערים האלה נתן לי כי אמר * אל תבואי ריקם אל חמותך: ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש כי אם בלה הדבר היום: ד ובעז עלה השער וישב שם והנה הגואל עבר אשר דבר בעז ויאמר סורה שבה פה פלגי אלמני ויסר וישב: ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבי פה וישבו: ויאמר לגאל חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה נעמי השבה משדה מואב: ואני אמרתי אגלה אונק לאמר קנה נגד הישבים ונגד זקני עמי אם תגאל גאל ואם לא יגאל הגידה לי ואדע כי אין זולתך לגאול ואנכי אחריך ויאמר אנכי אגאל: ויאמר בעז ביום קנותך השדה מיד נעמי ומאת רות המואביה אשרת המרת קניתי להקים שם המת על גחלתו: ויאמר הגאל לא אוכל לגאול לי פן אשחית את גחלתי גאל לך

* וירדת ק' * ושכבת ק' * אלי ק' * אם כחצ ואל ק' * מרגלותיו חסר י' * במרום יסיר ו'

* אלי ק' * ואל כחצ * ואדעה ק' * קניית ק' * לגאול יסיר ו'

אָתָּה אַתְּ גָּאֲלָתִי כִּי לֹא אוֹכַל לִגְאֹל: וְזֹאת לִפְנֵים בִּישְׂרָאֵל עַל הַגָּאֲלָה וְעַל הַתְּמוּדָה לְקַיֵּם כָּל דְּבַר שְׁלֹף אִישׁ גַּעְלוּ וְנָתַן לְרַעְהוּ וְזֹאת הַתְּעוּדָה בִּישְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבָעֹז קָנָה לָךְ וַיִּשְׁלַף גַּעְלוּ: וַיֹּאמֶר בָּעֹז לְזֻקְנִים וְכָל הָעָם יָדִים אַתֶּם הַיּוֹם כִּי קָנִיתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר לְאַלְיִמְלֵךְ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לְכַלְיוֹן וּמַחְלוֹן מִיַּד גַּעְמִי: וְגַם אֶת רוֹת הַמּוֹאָבִיָּה אֲשֶׁת מַחְלוֹן קָנִיתִי לִי לְאִשָּׁה לְהַקִּים שֵׁם הַמֵּת עַל גַּחְלָתוֹ וְלֹא יִכָּרֵת שֵׁם הַמֵּת מֵעַם אָחִיו וּמִשְׁעַר מְקוֹמוֹ יָעִיד אֶתְּם הַיּוֹם: וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם אֲשֶׁר בִּשְׁעַר וְהַזֻּקְנִים יָעִידוּ: וַתֵּן יְהוָה אֶת הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל בֵּיתָךְ כְּרָחֵל וּכְלֵאָה אֲשֶׁר בָּנוּ שְׂתִיָּהֶם אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וַעֲשֵׂה חֵיל בְּאַפְרָתָה וּקְרָא שֵׁם בְּבִית לָחֶם: וַיְהִי בֵיתָךְ כְּבֵית פָּרִץ אֲשֶׁר יְלָדָה תָמָר לַיהוּדָה מִן הַזֶּרַע אֲשֶׁר יָתַן יְהוָה לָךְ מִן הַנְּעֻרָה הַזֹּאת: וַיִּקַּח בָּעֹז אֶת רוֹת וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּבֵא אֵלֶיהָ בַּיּוֹם הַהוּא לָהּ הַרְיוֹן וַתֵּלֶד בֶּן: וַתֹּאמְרָה הַנָּשִׁים אֵל גַּעְמִי כְרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָךְ גָּאֵל הַיּוֹם: וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בִּישְׂרָאֵל: וַהֲיָדָה לָךְ לְמַשִּׁיב נֶפֶשׁ וּלְכַלְכֵּל אֶרֶץ שִׁבְתָּךְ כִּי בָלַתָּךְ אֲשֶׁר אָהַבְתָּךְ יִלְדָתוֹ: אֲשֶׁר הִיא מוֹבָה לָךְ מִשְׁבַּעַה בָּנִים: וַתִּקַּח גַּעְמִי אֶת הַיָּלָד וַתִּשְׁתַּחֲוֶה בְּחִיקָה וַתְּהִי לוֹ לְאִמָּנָה: וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְּׂכֵנּוֹת שֵׁם לְאִמֹּר יָלַד בֶּן לְגַעְמִי וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד הוּא אָבִי יִשִּׁי אָבִי דָוִד: וְאַלֶּה תּוֹלְדוֹת פָּרִץ פָּרִץ הוֹלִיד אֶת חֲצִרוֹן: וְחֲצִרוֹן הוֹלִיד אֶת רֵם וְרֵם הוֹלִיד אֶת עַמִּינָדָב: וְעַמִּינָדָב הוֹלִיד אֶת גַּחְשׁוֹן וְגַחְשׁוֹן הוֹלִיד אֶת שִׁלְמָה: וְשִׁלְמוֹן הוֹלִיד אֶת בָּעֹז וּבָעֹז הוֹלִיד אֶת עוֹבֵד: וְעוֹבֵד הוֹלִיד אֶת יִשִּׁי וַיִּשִּׁי הוֹלִיד אֶת דָּוִד: קִרְשׁ יַחִים

וזמן ומגט אין כמערך מויד סדר הוצאת ס"ת, מיוט קבכין זייטע 110 לו פֿינדען.

סדר קריאת התורה ליום ב' רשבועות

וקורין צ"ת כלסון צ"ס' רל"ה, צסצ"ת מחסילין עסר מעסר ומחמלקין לו' גצ"י, ונחול מחסילין לקמן כל סצכור ומחמלקין לה' גצ"י.

עֲשֵׂה תַעֲשֶׂה אֶת כָּל־תְּבוּאֹת זֶרַעַךְ הַיֵּצֵא הַשְּׂדֶה שָׁנָה שָׁנָה: וְאֲכַלְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר לְשָׁכֵן שְׁמוֹ שֵׁם מַעֲשֶׂה דִגְגָה תִירֶשֶׁךָ וַיִּצְהָרְךָ וּבִכְרֹת בִּקְרָךְ וַצֹּאנְךָ דָּמַעַן תִּלְמֹד לִירְאָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל־הַיָּמִים: וְכִי־יִרְבֶּה מִמֶּךָ הָדָרְךָ כִּי לֹא תוֹכֵל שְׂאֹתוֹ כִּי־יִרְחַק מִמֶּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹם שְׁמוֹ שֵׁם כִּי יִבְרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְנָתַתָּה בַּכֶּסֶף וּצְרַתְּ הַכֶּסֶף בְּיָדְךָ וְהִלַּכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ:

וּנְתַתָּה הַכֶּסֶף בְּכֹל אֲשֶׁר-תֵּאֵוֶה נַפְשְׁךָ בְּבִקְרָ וּבִצְאָן וּבִיּוֹן וּבִשְׂכָר
וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּשְׁאַלְךָ נַפְשְׁךָ וְאִכְלָתָ שֵׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
וְשִׂמַּחְתָּ אִתָּהּ וּבִיתְךָ: וְהָלוּ אֲשֶׁר-בִּשְׁעָרֶיךָ לֹא תַעֲזֹבֵנוּ כִּי אִין
לֹא חֶלֶק וְנִחְלָה עִמָּךְ: ׀ מִקְצֶה ׀ שְׁלֹשׁ שָׁנִים תּוֹצִיא אֶת-כָּל-
מַעֲשֶׂיךָ תְּבוֹאָתְךָ בִּשְׁנָה הַהִיא וְהִנַּחְתָּ בִּשְׁעָרֶיךָ: וּבֹא הָלוּ כִּי
אִין-לֹא חֶלֶק וְנִחְלָה עִמָּךְ וְהָגֵר וְהִתּוֹם וְהָאֲלֻמָּנָה אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ
וְאִכְלוּ וְשִׂבְעוּ לְמַעַן יְבָרְכְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-מַעֲשֶׂה יָדְךָ אֲשֶׁר
תַּעֲשֶׂה: לֹא ׀ מִמָּקֶץ שִׁבְע־שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׂמִמָּה: וְזֶה דְּבַר
הַשְּׂמִמָּה שְׂמוֹט כָּל-בַּעַל מִשָּׁה יָדוֹ אֲשֶׁר יִשָּׂה בְרַעְהוּ לֹא-יִגַּשׁ
אֶת-רַעְהוּ וְאֶת-אָחִיו כִּי-קָרָא שְׂמִמָּה לַיהוָה: אֶת-הַנִּכְרִי תִגַּשׁ
וְאֲשֶׁר יִהְיֶה לָּךְ אֶת-אָחִיךָ תִשְׂמֹט יָדְךָ: אִפְסָ כִּי לֹא יִהְיֶה-כֵּךְ
אֲבִיוֹן כִּי-בָרֶךְ יְבָרְכְּךָ יְהוָה בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן-לָּךְ
נִחְלָה לְרִשְׁתָּהּ: רַק אִם-שְׂמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר
לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנֹכִי מֵצִוְּךָ הַיּוֹם: כִּי-יִהְיֶה
אֱלֹהֶיךָ בְּרָכְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וְהָעֲבַטְתָּ גִזְיִם רַבִּים וְאִתָּהּ לֹא
תַעֲבֹט וּמִשְׁלַת בְּגִזְיִם רַבִּים וּבָךְ לֹא יִמָּשְׁלוּ: ׀ כִּי-יִהְיֶה כֵךְ
אֲבִיוֹן מֵאַחֵר אָחִיךָ בְּאַחֵר שְׁעָרֶיךָ בְּאַרְצְךָ אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
נָתַן לָּךְ לֹא תֵאֱמֵן אֶת-לִבְּךָ וְלֹא תִקְפֵּץ אֶת-יָדְךָ מֵאָחִיךָ
הָאֲבִיוֹן: כִּי-פָתַח תִּפְתַּח אֶת-יָדְךָ לוֹ וְהָעֲבַטְתָּ תַעֲבִיטֵנּוּ דִּי מַחֲסוֹ
אֲשֶׁר יַחֲסֹר לוֹ: הַשְׁמַר לָּךְ פֶּן-יִהְיֶה דְּבַר עִם-לִבְּךָ כְּלִיעַל
לֵאמֹר קָרְבָה שְׁנַת-הַשְּׁבַע שְׁנַת הַשְּׂמִמָּה וְרַעַה עֵינְךָ בְּאָחִיךָ
הָאֲבִיוֹן וְלֹא תִתֵּן לוֹ וְהִרָא עֲלֶיךָ אֱלֹהֵי-יְהוָה וְהָיָה כֵךְ חֲטָא: נָתַן
תִּתֵּן לוֹ וְלֹא-יִרַע לִבְּךָ בְּתַתָּה לוֹ כִּי בְגִלְלָהּ הַדְּבַר הַזֶּה יְבָרְכְּךָ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-מַעֲשֶׂיךָ וּבְכֹל מִשְׁלַח יָדְךָ: כִּי לֹא-יִחְדַּל אֲבִיוֹן
מִקְרֵב הָאָרֶץ עַל-פֶּן אֲנֹכִי מֵצִוְּךָ לֵאמֹר פָּתַח תִּפְתַּח אֶת-יָדְךָ
לְאָחִיךָ לַעֲנִיךָ וְלֹא-אֲבִינֶךָ בְּאַרְצְךָ: ׀ כִּי-יִמָּכֵר לָּךְ אָחִיךָ הָעֶבְרִי
אוֹ הָעֶבְרִי וְעִבְדְּךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִשְׁנָה הַשְּׁבִיעִת תִּשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי
מֵעִמָּךְ: וְכִי-תִשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ לֹא תִשְׁלַחְנוּ רִיקָם: הָעֲנֵךְ
תַּעֲנִיךָ לוֹ מִצְאָנְךָ וּמִגְרָנְךָ וּמִקִּבְּךָ אֲשֶׁר בְּרָכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
תִּתֵּן-לוֹ: וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶר הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְדְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
עַל-פֶּן אֲנֹכִי מֵצִוְּךָ אֶת-הַדְּבַר הַזֶּה הַיּוֹם: וְהָיָה כִּי-יֵאמֶר אֲלֶיךָ

לא אצא מעמך כי אהבך ואת-ביתך כי טוב לו עמך: ולקחת
את-המרצע ונתתה באוננו ובדלת והיה לך עבד עולם ואף
לאמתך תעשה-כן: לא יקשה בעינך בשלחך אתו חפשי
מעמך כי משנה שכר שכיר עבדך שש שנים ובכרך יהנה
אלהיך בכל אשר תעשה: פ ישראל

בסול מתחילין כלן:

כל-הבכור אשר יולד בבקרך ובצאנך הזכר תקדיש ליהוה
אלהיך לא תעבד בבכר שורך ולא תגז בכור צאנך: לפני
יהוה אלהיך תאכלנו שנה בשנה במקום אשר יבחר יהוה אתה
וביתך: וכי-יהיה בו מום פסח או עור כל מום רע לא תזבחנו
ליהוה אלהיך: בשעריך תאכלנו הטמא והטהור יחדו בצבי
ובאיל: רק את-דמו לא תאכל על-הארץ תשפכו כמים:
לו פ (ובסול ד) שמור את-חדש האביב ועשית פסח ליהוה
אלהיך כי בחדש האביב הוציאך יהוה אלהיך ממצרים לילה:
ובחת פסח ליהוה אלהיך צאן ובקר במקום אשר יבחר יהוה
לשכן שמו שם: לא-תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל-
עליו מצות לחם עני כי בחפזו יצאת מארץ מצרים למען
תזכר את-יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך: ג (ובסול ד)
ולא-יראה לך שאר בכל-גבלך שבעת ימים ולא-ילין מן-
הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר: לא תוכל לזבח
את-הפסח באחד שעריך אשר-יהוה אלהיך נתן לך: כי אם-
אל-המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם תזבח
את-הפסח בערב כבוא השמש מועד צאתך ממצרים: ובשלת
ואכלת במקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו ופנית בבקר והלכת
לאהליך: ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת ליהוה
אלהיך לא תעשה מלאכה: ד (ובסול ו) שבעה שבעת
תספר-לך מהתל חרמש בקמה תתל לספור שבעה שבעות:
ועשית חג שבעות ליהוה אלהיך מסת גרבת ידך אשר תתן
כאשר יברכך יהוה אלהיך: ושמחת לפני יהוה אלהיך אתה
ובנך ובתך ועבדך ואמתך וחלוי אשר בשעריך והגר והיתום
והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן

שְׁמוֹ שֵׁם: וְזָכַרְתָּ כִּי־עָבַד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשָׁמַרְתָּ וַעֲשִׂיתָ אֶת־
הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: פ' ה' (וכנסת ז')

חַג הַסֻּכּוֹת תַּעֲשֶׂה לָּךְ שִׁבְעַת יָמִים בְּאַסְפֹּף מִגִּרְנָהּ וּמִקִּבְּהָ:
וּשְׁמַחְתָּ בַחֲגֹה אֹתָהּ וּבִנְהָ וּבְתֶהָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלּוּי וְהַגֵּר
וְהַיִּתּוֹם וְהָאֲלֻמָּנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: שִׁבְעַת יָמִים תַּחֲגֹּה לַיהוָה
אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה כִּי יְבָרְכְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־
תְּבוּאָתְךָ וּבְכָל מַעֲשֶׂה יָדֶיךָ וְהָיִיתָ אֶךְ שִׂמְחָה: שְׁלוֹשׁ פַּעַמִּים
בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פָּנָי: יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר
יִבְחַר בַּחַג הַמִּצּוֹת וּבַחַג הַשִּׁבְעוֹת וּבַחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־
פָּנָי יְהוָה רִיקִים: אִישׁ כַּמֶּתֶנֶת יָדוֹ בְּכִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
נָתַתְּ לָךְ: ס

מניחים ס"ח שניה חלל כחשונה ולומר כס"ח על שניכם. ומגזיכין וגוללין ס"ח סקראו זו,
ופותחין ס"ח ז' וקורין זו למפסיר צפרסת פינחס:

וּבְיוֹם הַבְּכוּרִים בַּהֲקָרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעַת־יָכֶם
מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מִלְאֲכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם
עֹלָה לָרִיחַ נִיחַח לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שִׁבְעָה
כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה: וּמִנְחָתָם סֵלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים
לְפָנֶיךָ אֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל הָאֶחָד: עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן לִכְבֹּשׁ
הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׂים: שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לִכְפֹּר עֲלֵיכֶם:
מִלֶּבֶד עַל־תֵּת הַתָּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תְּמִימִם יְהִי־לָכֶם וְנִסְבִּיהֶם:

(בייט עומקרהעבען דער תורה:)

וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל על פי יי ביד משה: עין
חיים היא לפתחיקים בה ותומקיה מאשר: דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה
שלום: אך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד: יי חפץ למען צדקו וגדיל
תורה ויגדיר:

צ"ק לומר זה אחר פ' ראשון של הפטרה, וצמדינות חלו נוהגין לאומרו קודם צרכת הפטרה.
ס"ח"מ יעקב צרצ'י מ"ח לוי צרצ'י הכרזות.

י ציב פתגם. לאת ודגם. ברבו רבבן עירין
ע נ' אנא. במנינא. דפסלין ארבעה טורין
ק דמוהי. לגו מוהי. נגיד ונפיק נהר דגורין
ב טור תלגא. נהור שרגא. וזיקין דגור ובעורין
ב רא וסבא. מה בחשוכא. ועמיה שרגין נהורין

ר' חִיקִין צָפָא. בָּלֹא שְׁמָפָא. וְגִלְיָן לִיהַ דְּמִשְׁמָרִין
 בְּ עֵית מַנְיָה. יַת הַיְרֵמְנִיָּה. וּבִתְרוּהִי עַדִּי גּוֹבְרִין
 י וְדַעִי הַלְכָתָא. וּמִתְנִיתָא. וְתוֹסְפָתָא סְפָרָא וְסְפָרִין
 מִ לָּךְ חֵיָא. לְעֵלְמֵיָא. יִמְגֵן עִם לְהוֹן מִשְׁחָרִין
 א מִיר עֲלִיהוֹן. בְּחָלָא יְהוֹן. וְלֹא יִתְמָנוּן הֵיךְ עֲפָרִין
 י חֲדָרִין בָּעֵן. לְהוֹן בְּקָעֵן. יִטּוּפִין נְעוּהִי חֲמָרִין
 ר עוֹתְהוֹן הֵב. וְאַפִּיהוֹן צָהֵב. יִנְהָרוֹן בְּנִהַר צָפָרִין
 לִי הֵב תְּקוּף. וְעֵינְךָ זְקוּף. חֲזִי עָרְךָ דְּבָךְ בְּפָרִין
 ו יְהוֹן כְּתִבְנָא. בְּגוֹ לְבָנָא. בְּאַבְנָא יִשְׁתַּקּוֹן חֲפָרִין
 י הוֹנָתֵן. גָּבֵר עֲנוּתֵן. בְּבֵן לִיהַ גַּמְטִי אֲפָרִין

הפטרה ליום ב' דשבועות

(ועגנאספסרוך פֿער דער הפטרה.)

קודם קריאת ההפטרה ואחר טגמא הגולל יצרך הכפטי"ר ב' זכרות חלו:

בְּרוּךְ אַתָּה יי. אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בַּנְּבִיאִים
 טוֹבִים וְרָצָה בְּדִבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמֶּת:
 בְּרוּךְ אַתָּה יי הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבַמִּשְׁנָה עֲבָדוֹ וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ
 וּבַנְּבִיאִי הָאֱמֶת וְצֶדֶק:

זמרי עשר צמקוק סי' ג'.

תפלה. (א) געבעט דעם פרעפֿעטען
 חבוקק מויל שגינות. (ב) עוויגער, מיך המבע
 פֿערנאָממען דיינע קונדע, מיך פֿירכטעטע
 מיך — הערר! ערהאלטע מיין לויפֿע דער
 ימחרע דיין ווערק. מיין לויפֿע דער ימחרע
 בעמוזקונדע עס, דאס מיין לִקְרַנֶּע דעם ער
 בארמענס דאס מיינגעדענק זייעסט. (ג) דער
 הערר, פֿאָן תימן נאָהעט ער, דער מללערהיי
 זיגסטע, פֿאָן געברגע פארן, סלה. (ד) דא
 צוואהילוטען דיא היממעל זיינע מויעסטעט,
 מונד זיינעם רוהעס פֿאָן מויעט דער ערד
 רונד. דא סטראחלטע זיין מבולמין דעם זאָג

(6) תַּפְלָה לַחֲבִיקוּק
 הַנְּבִיאֵל שְׁגִינֹת: (3) יְהוָה
 שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאֲתִי
 יְהוָה פֿעֲלֶךָ בְּקֶרֶב שָׁנִים
 חִיִּיחוּ בְּקֶרֶב שָׁנִים תּוֹדִיעַ
 בְּרָגִז רַחֵם תּוֹפּוֹר: (ג) אֱלֹהֵי
 מִתִּימָן יָבוֹא וְקִדּוֹ שְׁמַחֲרֵ
 פֶּאֶרְן סִלָּה כִּסֵּה שָׁמַיִם
 חוֹדוֹ וְתַחֲלֶתוֹ מִלֵּאָה

נעליכטע גלייך, סטראהלען ענטפונקעלטען
זיינער חמדה, דעם מיהטן געווייהטען לו;
מונד זעלבסט דערט וואר נור — דיא היילע
זיינער חמדה. (ה) פֿאַר מיהטן ליהט דיא
פעסט מיינהער, לו זיינען פֿיסען דיא לעה-
רענדע זיינע. (ו) ער טראט מויל — דא
נאכט דער ערדע רויטן ער מויל, ער בליקטע
מוס זיך — מונד נאליקען חמדה ער בע-
בן, מונד לערסטפֿליטערט ווארדען דיא
עוויגען בערגע, לואמושען זאנקען דיא היגעל
דער מורוועלט — לור באהן דיענט מיהטן
דאז וועלטמאן. (ז) מֶב דער זינדעמפֿטיגקייט
ערבעבען זאח מויל דיא לעלטע בושן'ס,
ליטטען זאח מויל דיא טעפֿפֿיע מויל זאח-
דע מויל. (ח) מויל ערגרימיעט דער העכר
זיבער טראכטע? זאמסעסט מויל טראכטען
דיינען לֶמֶך דאז מויל? מויל געגען דאז
מעער דיינע וואטה געריכטע? דאז מויל
דיינען קאסען דאז מיינהערפֿעהרסט, מויל
דיינען וואגען, לוס היילע זאמסט נור בע-
טפֿאנט! (ט) וויזעסט דאז בעטעסט מויל
דיינען באגען לוריק, דיאוויל דיא טעטעטע
נון דורך דיין ווארט בעטווארען פֿיר מוילער;
דיאוויל דאז ערלייכטונג מויל ערדען זאח-
ברעכען זאמסעסט? — (י) קויל דורך
טויענד, ערבעבען בערגע, מוילע וואמסער-
פֿלוטה ערגאס זיך, דיא טיפֿע טאזעט רוי-
טענד, דיא קאהע ברייטעט טוויגענד דיא
הענדע. (יא) וועהרענד דיא זאמסט, דער
מאנד, מוילערער טעטעטע וויילען, טראכט-
בן פֿארווערטס זאח דורך דיינער טראכט-
זען ערלייכטונג, בייטן בליטלענדען זאמלעלע
דיינער טפערע. (יב) וואטהטייטענד
דורכטרייטעסט דאז דיא ערדע, לֶמֶך זיך
טרייטעסט דאז פֿאנקער נידער. (יג) דאז
ליהעסט מויל לוס היילע דיינעס פֿאנקעס,
לוס היילע דיינעס געזאמלטען; דאז לער-
טעטעסט דאז הויפט דער פֿרעפֿלער-

הָאָרֶץ: (ד) וְנִגְהַכְּאוֹר תִּהְיֶה
קִרְנִים מִיָּדוֹ לוֹ וְשֵׁם חֲבִיּוֹן
עֲזָה: (ט) לִפְנֵי יְלֹךְ דָּבָר
וַיֵּצֵא רֶשֶׁף לְרִגְלָיו: (ו) עָמְרו
וַיִּמְדַּד אֶרֶץ רָאָה וַיִּתֵּר
גִּזִּים וַיִּתְּפֹצְצוּ הָרִירִיעַד
שָׁחוּ גִבְעוֹת עוֹלָם הִלִּיכוֹת
עוֹלָם לוֹ: (ז) תַּחַת אֹן
רֵאִיתִי אֲחֵלִי כוֹשֵׁן יִרְגָּזוֹן
יִרְעוֹר: אֶרֶץ מִדְּוִן:
(ח) הַבְּנֵה־רִים חָרָה יְהוָה
אִם בְּנֵה־רִים אִפְּדֵ אִסְדִּים
עֲבַרְתָּ כִּי תִרְכַּב עַל-
סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשְׁעָה:
(ט) עָרִיָּה תַעֲזוֹר בְּשִׁתְּךָ
שִׁבְעוֹת מַטּוֹת אֲמַר סֵלָה
נִהְרֹת תִּבְקַע-אֶרֶץ:
(י) רֵאֹוֶךְ יַחֲלוּ הָרִים זֶרֶם
מִים עֲבַר נָתַן הַחֹם קוֹלוֹ
רוֹם יִרְיֶהוּ נִשְׂאָ: (יא) שֶׁמֶשׁ
יֵרָח עָמַד זָבֻלָּה לְאוֹר
חֲצִיֵּךְ יִחַלְכוּ לְנִגְהַ בִּרְק
תִּנִּיתֶךָ: (יב) בְּזַעַם תִּצְעַד-
אֶרֶץ בָּאָה תָרוֹשׁ גִּזִּים:
(יג) יֵצֵאתָ לִישַׁע עָמַד לִישַׁע
אֶת-מִשִּׁיחֶךָ מִחֲצֵת רֹאשׁ

סטעטטע, ענטהילעסט דען גרונד, ביז און
דען גיבעל — סלה. (יד) דאס דורכברעהרט
מונטער זיינען סטעממען דאס הויפט דער
פיהרער, דיא דאס וויך לו פערניכטען הע-
רמנטירטען, דיא דאס יובעלן, מלס קאנטען
דען מרמען מיט פערברענגען זיט פער-
ניכטען. (טו) דאס מוסטעסט דיינע קאסטע
מיינער טרמבען, טהאקאנד זינד געוואל-
טיגע פלוטהען דיר. (טז) מיך הארע, מונד
מיין מינערעס ערליטערט, קב דעס טא-
זענט ערבענען מיינע ליפען, לעהרענדעס
פיינער דורכטויערט מיין געביין, און מיינער
סטעטטע טאקטערע מיך — קאנטע עט-
ווא רעהיג און טאגע דעס דאסגעסט מיך
בלייבען, דער מינער דאס פאלק, עט פער-
ניכטענד, העריין לו ברעכען דרקהט! (יז)
דען דער פייגענבוין בליהעט ניכט, פרוכט-
ענטבלאסט טטעהן דיא ווינטטאקע דא,
דער קהלבוין פערזאגט דען ערטראג, מונד
דיא פלור ברינגט קיינע נאחרונג, הינוועג
גערמפסט מווס דער הירדע מיט דאס
טאן, מונד קיין רינד מיט מיין דען טטעל-
זען. (יח) מיך מבער פרייע דעס עוויגען
מיך, פרוהמקע דורך דען גאט מיינעס
הילעס! (יט) גאט דער הער מיט מיינע
מחלט, ער מחלט מיינע פיינע דען רעהען
גלייך, לעסט מויל מיינען האהען מיך מיינע
הערסרייטען. דען זאגמייסטער מויל מיי-
נען זאטענטפיעלע.

מבית רשע ערות יסוד
ערצואר סלה: (יז) נקבת
במטיו ראש פרזו יסערו
להפיצני עליצתם כמור
לאכל עני במסתר:
(טו) דרכת בים סוסיך חמר
מים רבים: (טז) שמעתי ו
וחרגו בטני לקול צללי
שפתי יבוא רקב בעצמי
ותחתי ארגו אשר אנוח
ליום צרה לעלות לעם
יגודנו: (יז) כיתאנה לא
תפרח ואין יבול בגפנים
כחש מעשה זית ושרמות
לא עשה אכל גור ממבלה
צאן אין בקר ברפתים:
(יח) ואני ביהוה אעלוזה
אגילה באלהי ישעי:
(יט) יהוה אדני חילי וישם
רגלי כאילות ועל במותי
ידריכני למנצח בנגינותי:

פדיון קרי

ברכות אחר הפטרה

(זעגנסטפירן נאך דער הפטרה.)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם צור כל העולמים צדיק
בכל הדורות האל הנאמן האומר ועושה. המדבר ומקיים. שכל
דבריו אמת וצדק:

נֶאֱמַן אַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד
מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזֹר לֹא יָשׁוּב רִיקָם. כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמַן וְרַחֲמָן אַתָּה.
בְּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּכֶרֶת נַפְשׁ תּוֹשִׁיעַ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יי מְשַׁמַּח צִיּוֹן בְּבִנְיָה:

שִׁמְחֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיא עֲבָדֶךָ. וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד
מְשִׁיחֶךָ. בְּמַהֲרָה יָבֹא וַיְגַל לִבְנֵינוּ. עַל כִּסְאוֹ לֹא יֵשֵׁב זָר. וְלֹא
יִנְחָלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת כְּבוֹדוֹ. כִּי בִשְׁם קֹדֶשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שְׁלֹא
יִכָּבֵה גֵרֹו לְעוֹלָם וָעֶד: בְּרוּךְ אַתָּה יי מֶגֶן דָּוִד:

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הַעֲבוּדָה וְעַל הַנְּבִיאִים (וְעַל יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה)
וְעַל יוֹם חַג הַשְּׁבָעוֹת הַזֶּה שֶׁנִּתְּתָה לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ (לְקֹדֶשְׁךָ וְלַמְנוּחָה)
לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׁמְחָה לְכָבוֹד וּלְתַפְאֶרֶת: עַל הַכֹּל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ יִתְבָּרֶךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָל חַי תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד: בְּרוּךְ אַתָּה יי מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְהַזְמָנִים:

(מן שבת:)

יְקוּם פּוֹרְקָן מִן שְׁמַיָּא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְרַחֲמֵי וְחַי אַרְיֵכִי וּמְזוּגֵי
רוּיְחֵי וְסִיעָתָא דְשְׁמַיָּא וּבְרִיּוֹת גּוֹפָא וּנְהוּרָא מַעֲלִיא. זְרַעָא חֲיָא
וְקִימָא. זְרַעָא דִּי לֹא יִפְסוּק וְדִי לֹא יִבְטוּל מִפְתָּנִי אֲזִרְיָתָא.
לְמַרְגֵּן וּרְבָנָן חֲבוּרְתָא קִדִּישְׁתָּא. דִּי בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. וְדִי
בְּבָבֶל. לְרִישֵׁי כְּלָה. וּלְרִישֵׁי גִלּוּתָא. וּלְרִישֵׁי מְתִיבְתָּא. וּלְדִינֵי
דִּי בָבָא. לְכָל תַּלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל מִן
דְּעַסְקִין בְּאַזְרִיָּתָא. מְלָכָא דְעֵלְמָא יְבָרֶךְ יִתְהוֹן יִפִּישׁ חַיֵּיהוֹן.
וְיִסְגָּא יוֹמִיהוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָּא לְשִׁנְיָהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתַּזְבֹּן מִן כָּל
עָקָא. וּמִן כָּל מַרְעִין בִּישׁוּן. מָרְן דִּי בְשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעֲדָהוֹן. כָּל
זְמַן וָעֵדָן וְנֶאֱמַר אֱמֵן:

יְקוּם פּוֹרְקָן מִן שְׁמַיָּא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְרַחֲמֵי וְחַי אַרְיֵכִי וּמְזוּגֵי
רוּיְחֵי וְסִיעָתָא דְשְׁמַיָּא. וּבְרִיּוֹת גּוֹפָא. וּנְהוּרָא מַעֲלִיא. זְרַעָא חֲיָא
וְקִימָא. זְרַעָא דִּי לֹא יִפְסוּק. וְדִי לֹא יִבְטוּל מִפְתָּנִי אֲזִרְיָתָא. לְכָל
קַהֲלָא קִדִּישָׁא הָדִין. רַבְרַבִּיא עִם זַעֲרִיא מַפְלָא וּנְשִׂיא. מְלָכָא
דְּעֵלְמָא יְבָרֶךְ יִתְכֹּון. יִפִּישׁ חַיִּיכֹון. וְיִסְגָּא יוֹמִיכֹון. וְיִתֵּן אַרְכָּא

תפלה בעד שלום המלך והמלכה יר"ה

הנזותן תשועה למלכים וממשלה לנסיכים. מלכותו מלכות
כל עולמים. הפוצה את דוד עבדו מחרב רעה: הנזותן בנים
דרך ובנים עזים נתיבה. הוא יברך וישמור ויגזור ויעזור וירומם
ויגדל וינשא למעלה את אדונינו

הקייזער פראנץ יאזעף הראשון

ואת הקייזערין

עליזאבעט ואת היורש עזר ערצהערצאג רודאלף

ירום הודם: מלך מלכי המלכים ברחמי יחיים וישמרם ומכל
צרה ויגון ונזק יצילם. וידבר עמים תחת רגליו ויפיל שונאיו
לפניו ובכל אשר יפנה יצליח: מלך מלכי המלכים ברחמי יתן
בלבו ובכלב כל יועציו ושוריו רחמנות לעשות טובה עמנו ועם
כל ישראל. בימיו ובימינו תושע יהודה וישראל ישכון לבטח
ובא לציון גואל. וכן יהי רצון. ונאמר אמן:

געבעט פיר דען לאנדעספאטער.

חולטעכטיגער געטט מונד וועלטענהער! דער דאס קעניגער מונד פירטעטען המסט
ערקערען מונד בערעכען, מונד זיט המסט מויסגערעכטעט ויט מולטען געבען דיינער הולד
מונד מילדע, דאס זיט מין ווייזהייט מונד מין גערעכטיגקייט מיהר פולק רעגירען,
געזעטן מונד רעכט האנדעהבען, דען געטטעספריעדען מויל ערדען סירעטען, מונד

(מת שבת)

לשגיכון. ותתפרקון ותשתזבון. מן כל עקא. ומן כל מרעין בישין.
מרן די בשמיא יהא בסעדיכון כל זמן ועדן ונאמר אמן:

מי שפרך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל הקהל הקדש
הזה. עם כל קהלות הקדש. הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם. וכל אשר להם.
ומי שמייחדים פתי בגסות לתפלה. ומי שבאים בתוכם להתפלל. ומי שנותנים
בר למאור ויין לקדוש ולהבדלה ופת לאורחים וצדקה לעניים. וכל מי
שעוסקים בצרכי צבור באמונה. הקדוש ברוך הוא ישלם שכרם. ויסיר מהם
כל מחלה. וירפא לכל גופם. ויסלח לכל עונם. וישלח ברכה ותצלחה בכל
מעשה ידיהם. עם כל ישראל אחיהם ונאמר אמן:

חולע וילדען גאבען ברינגען, יעדער זיינען פֿעלדען מונד זאגט — פֿערלייגע דיינען
גאטליכען טוטן מונד ביימטמנד מונדערן פֿירטען מונד הערן, דיינען געזאגט
טען, דען קיינער

פֿראגן יאזעף דעם ערסטען.

פֿיר דען וויר לו דיר בעטען, מוט טרייע מונטערטהאנען פֿיר מיהרען הערן, וויר קינ
דער פֿיר מיהרען פֿאטער בעטען.

מעהרע זיינע טאגע, מונד קרענע מיהן מיט זייע, רוחן מונד הערליידייט — זעגט
חולע, דיו זיינען טהרענע מונד הערלען דיו נעכטען זינד, דיו קיינערין

עליזאבעט אמאליע עאונגעניע.

דען קרענפרינלען: ערלהערלעך

רוזאלף.

חולע מונגעקריגען דעם ערהאבענען, גאטרייכען פֿירטענשטאטמאטעס.

זעגט דיו געזאמטע פֿאטערלונד, דאס מיינטמאט מונד פֿריעדע זיינע טטעמאט
מייניגע, ליכט מונד וויטענשטאט דאס פֿעלד ערהאנע, טוגענד מונד גאטעספֿורכט
דיו מיינערע לעבענסקרוכט מיט פֿעלדען זימ.

גיב, ק גאט, דאס וויר דעם זעגענס טהילהמאט ווערדען, מיינען עהרענשטמנד
געווינען מיט פֿאטערלונדע, דען וויר מין זייע מונד טרייע מנהעגליך זינד; ווקהל
ווקלען פֿינדען מונטער דען הענטען, וויר וויר גמנדע מונד ערבמאנען לו פֿינדען
הקפֿען פֿער דיינען וועלטענטהרענע! אמן.

סדר הזכרת נשמות

נוהגים להזכיר נשמות.

געבעט פֿיר דען פֿאטער.

זיכור. מאגע גאט מייגעדענק זיין דער
זעלע מיינעם טהייערן פֿאטערס מונד זיי
טערס מיט לעבען (פ"ב) דער מין דאס
עוויגע בעסטערע זיין מיט מייגעגאנגען,
מוס דעסענטוויילען מיך מיינע ווקהלטהע
טיגע טפענדע מאגעלעכע, מויל דאס לוס
פֿערדינסטע עס מיהן מאגערעכענט ווערדע,
מונד זיינע זעלע מוילגענאמטען ווערדע
מין דען בונד דעם עוויגען לעבענס, גלייך
דער זעלע אברהם'ס, יצחק'ס מונד יעקב'ס,
שרה'ס, רבקה'ס רחל'ס מונד לאה'ס, מונד
חולען מין פֿרעמדיגקייט מוילגעלייכעטען

זעכור נשמת האב אומרים.

זיכור אלהים נשמת
אבא מורי (פ"ב) שחלך
לעולמו בעבור שאניגור
צדקה בערו בשבר זה
תהא נפשו צרוה בצרו
חיים עם נשמת אברהם
יצחק ויעקב שרה רבקה
רחל ולאה ועם שאר

ועננערן מונד פֿרויען מנגערייחט, דיז דער
זעליגקייט דעם פארמדיגעם טהילהמפֿט;
הירויף טפרעכען וויר: אמן.

געבעט פֿיר דיז מוטטער.

יזכור. מקגע גקטט מיינגעדענק זיין דער
זעלע מיינער טהייערן מוטטער מונד לייז
טערין מיין לעבען, (פב"פ) דיז מין דאז
בעסטערע עוויגע לעבען מיזט מיינגעגאנגען,
מוס דערענטוילונען מיך מיינע ווקהלטהע
טיגע טפענדע היער מנגעלמבע, מויל דאס
לונ פֿערדיענסטע עס מיהר מנגערעכנטע
מונד מיהרע זעלע מויפגענקומען ווערדע
מין דען בונד דעם עוויגען לעבענס, גלייך
דער זעלע אברהם'ס, יצחק'ס מונד יעקב'ס,
שרה'ס, רבקה'ס, רחל'ס, מונד לאה'ס מונד
מולען מן פֿרומיגקייט מויסגעלייכענטען
ועננערן מונד פֿרויען, דיז דער זעליגקייט
דעם פארמדיגעם טהילהמפֿט; הירויף
טפרעכען וויר: אמן.

פֿיר גרמסעלטערן, ברידער,
טוועסטערן מונד מנפֿערוואנדטע.

יזכור. מקגע גקטט מיינגעדענק זיין דער
זעלען מיינעם גרמסעלטערס, מיינער
גרמסמוטטער, מיינער קהייער מונד טאג
טען, מיינער ברידער מונד טוועסטערן
(ימוקהל פֿון פֿאטערס מלס פֿון מוטטער
זייטע), דיז דאז מין דאז בעסטערע עוויגע
לעבען זינד מיינגעגאנגען, מוס דערענטוילונע
לען מיך מיינע ווקהלטהעטיגע טפענדע היער
מנגעלמבע, מויל דאס לונ פֿערדיענסטע
עס מיהנען מנגערעכנטע ווערדע, מונד מיה
רע זעלען מויפגענקומען זייען מין דען
בונד דעם עוויגען לעבענס, גלייך דער זעלע
אברהם'ס, יצחק'ס מונד יעקב'ס, שרה'ס,
רבקה'ס, רחל'ס מונד לאה'ס, מונד מולען
מן פֿרומיגקייט מויסגעלייכענטען ועננערן
מונד פֿרויען מנגערייחט, דיז דער זעליגקייט
דעם פארמדיגעם טהילהמפֿט; הירויף
טפרעכען וויר: אמן!

צדיקים וצדקניות שבגן
עדן ונאמר אמן:

זעצור נשמת האם.

יזכור אלהים נשמת אמי
מורתי (פ"ב"פ) שהלכה
לעולמה בעבור שאני
נודר צדקה בעדה ובשכר
זה תהא נפשה צרויה
בצרור החיים עם נשמת
אברהם יצחק ויעקב שרה
רבקה רחל ולאה ועם
שאר צדיקים וצדקניות
שבגן עדן ונאמר אמן:

זעצור נשמת אב ואם הזקנים ויתר הקרובים.

יזכור אלהים נשמת אבי
ואמי זקני וזקנותי הודי
ודודתי אחי ואחיותי בין
מצד אבי בין מצד אמי
שהלכו לעולמם בעבור
שאני נודר צדקה בעדם
ובשכר זה תהיינה
נפשותם צורות בצרור
החיים עם נשמת אברהם
יצחק ויעקב שרה רבקה
רחל ולאה ועם שאר
צדיקים וצדקניות שבגן
עדן ונאמר אמן:

בעצור נשמת קרובים המנוחים על קדושת הס"י.

יִזְכֹּר אֱלֹהִים נִשְׁמַת (פב"פ) וְנִשְׁמַת כָּל קְרֹבִי
וְקְרֹבוֹתַי הֵן מִצַּד אָבִי הֵן מִצַּד אִמִּי שֶׁהוֹמָתוּ הֵן
שֶׁנֶּהְרָגוּ הֵן שֶׁנִּשְׁחָטוּ וְשֶׁנִּשְׂרָפוּ וְשֶׁנִּטְבְּעוּ וְשֶׁנֶּחֱנְקוּ
עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּעֵבוֹר שְׂאֵתוֹן צִדְקָה בְּעַד הַזְכָּרַת
נִשְׁמוֹתֵיהֶם וּבִשְׂכַר זֶה תִּהְיֶינָה נַפְשוֹתֵיהֶם צְרוּרוֹת
בְּצִרוֹר חַיִּים עִם נִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיַעֲקֹב שָׂרָה רַבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׂאֵר צַדִּיקִים
וְצַדִּיקֵינֵינוּ שֶׁבָּגוּ עִדָּן וְנֹאמַר אָמֵן:

אחר הזכרת נשמות לוקם הסזן ס"ת צידו ולוונק מי סצנד וכו' ונזכיר זו לכבוד הרגל ומסיים ויזכהו לעלות לרגל וכו'.

מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן דוד ושלמה. הוא יברך את רבי (פ"ב"פ) בעבור שיתן מתנת ידו לכבוד המקום ולכבוד התורה ולכבוד הרגל. בשכר זה הקדוש ברוך הוא ישמרהו ויצילהו מכל צרה וצוקה וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו ויברכהו ויזכהו לעלות לרגל עם כל ישראל אחיו ונאמר אמן:

אב. חקע דער פֿוטער דעם ערכמאנעס, דער
מין דעם העהבן כעזידעט, מין זיינער מונענדליכען
מירע הוודעקל מיינגעדענק זיין דער פֿרעמטען,
געכעכטען מונד געטרייבן, דער הייליגן געמיינדען,
דימ מיהר לעבען מונד דער הייליגן זיינעס מונענס
וויילען מויעפעכערד הינגעגעבען; דימ מין מיהרעס
לעבען מונד זיינע זיבלינגע, מונד דימ מיהר געפֿולט
געבן, זיך בעמוקונדעט מונד מויר מויר טקדע זיך
פֿען מיהר ניכט אָטמאנטען, סנעלעכט מונד מוירע
מונד מוטהפֿעלעכט מונד אָטמאנטען מוירען זימ, ווק עס
גמולט דעם וויילען מיהרעס העכערן, דעם מונעס מיהרעס
סנעפעכעס לו פֿרעילען. חקע געטט לוס היילע מיהר
דער געדענקען, מיט מוילען מוירען פֿרעמטען, דימ
זייט יע געוועזען, מונד פֿער מונעכען מוירען דעם
פֿערקעסענע בלוט זיינער דינער רעכען. ווימ עס מיט
לעהרבוכע משה'ס, דעם געטטליכען מונעס הייטע;
פֿרייזעט, מיהר היידען, זיין פֿעלדק, דעם דעם בלוט זיינער
דינער רעכט עכ, פֿערגעלעכט עכסטמטעט עכ זיי.

אב הרחמים שוכן מרומים
ברחמי העצומים. הוא יפקוד
ברחמים. החסידים והישרים
והתמימים. קהלולת הקדש
שמסרו נפשם על קדשת השם.
הנאהבים והנעימים בחייהם
ובמותם לא נפרדו מנשרים
קלי ומאריזות גברו. לעשות
רצון קונם וחפץ צורם; יזכרם
אלהינו למזכה. עם שאר
צדיקי עולם. וינקום לעינינו
נקמת דם עבדיו השפוד;
פפתוב בתורת משה איש
האלהים. הרנינו גוים עמו כי
דם עבדיו יקום. ונקם ישיב

נען דרענגערן, מונד זיהנעט זיין פערדרייך מונד זיין פֿעקן.
 מויד דוכ דיינע דינער, דים פֿעקעטעטן, פֿינדען פֿעקן
 גענדע פֿערהייטונגען וויר פֿעללייכעט: „מיר ווערע
 זיהנען מיהר בלוט, דמ: נעך ניכט געזיהנט מיר המבע.
 מונד דער עווגע מיזט'ס, דער לו ציון רעזידירט.“
 מונד מין דען הייזגען סריפטען הייסט עס: וומרוק.
 יקולען דים היידען ספֿעכען: ווק מיזט נון מיהר
 גקטט? ווקגע דקך פֿער מונעטען מוירען דים סטחמ
 פֿע מיבער דים היידען הערלייכעכען, מויר דמס
 דיינער דינער פֿעקעטעטעטעט בלוט געכעכט ווערע.
 מויר הייסט עס: „דען דער בלוטסויד רעכער מיזט
 מיהערע מיינגעדענק, ער פֿערגיסט דים קומע דער
 בעדריקטען ליחער.“ פֿעכעכר הייסט'ס: געכעכט
 העט ער מיבער דים פֿעקעכר — קב דער זייכען
 מענגע, דער מיינסט דמ: הויפט מיט זמנער רבה
 סווג: פֿעקן סטחמטע מן, וועג מיזט לו טרינקען
 עס בעמיטטיגעט: דמקב, וויר לו סטקן דמ:
 הויפט עס ערהקב.

לְצִרְיֹו וְכִפָּר אֲדָמְתּוֹ עֲמוֹ: וְעַל
 יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים פָּרוּב
 לֵאמֹר: וְנִקִּיתִי דָמָם לֹא נִקִּיתִי
 וְיִי שֹׁכֵן בְּצִיּוֹן: וּבְכַתְּבִי הַקֹּדֶשׁ
 נֵאמַר לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אִיָּה
 אֱלֹהֵיהֶם. יִדַּע בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ.
 נִקְמַת דָּם עֲבָדֶיךָ הַשְּׁפוּף.
 וְאֹמַר כִּי דוֹרֵשׁ דָּמִים אוֹתָם זָכָר
 לֹא שָׁבַח צַעֲקַת עֲנָוִים: וְאֹמַר
 יָדִין בְּגוֹיִם מִלֵּא גְוִיּוֹת מַחִין
 רֹאשׁ עַל אָרֶץ רַבָּה: מִנַּחַל
 בְּדֶרֶךְ יִשְׁתָּה עַל בֶּן יָרִים רֹאשׁ:

אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבֵי בֵּיתֶךָ. עוֹד יְהַלְלוּךָ סֵלָה:

אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּכָה לוֹ. אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁיִּי אֱלֹהֵיו:

קמה תהלה לדוד. ארומקא אלהי המלך ואברכה שמך לעולם ועד: בכל-
 יום אברכה ואהללה שמך לעולם ועד: גדול יי ומהלל מאד. ולגדלתו אין חקר:
 דוד לדוד ישבח מעשיך. וגבורותיך יגידו: הדר כבוד הודך ודברי נפלאותיך
 אשיחה: ועוזו נוראותיך יאמרו. וגדלתך אספרנה: זכר רב-טובה יביעו. וצדקתך
 ירגנו: חנון ורחום יי ארך אפים וגדל חסד: טוב יי לכל ורחמיו על כל מעשיו:
 יודוך יי כל-מעשיך וחסידיך יברכוך: כבוד מלכותך יאמרו. וגבורתך ידברו:
 להודיע לבני האדם גבורתיו. וכבוד הדר מלכותו: מלכותך מלכות כל עולמים.
 וממשלתך בכל-דוד ודוד: סומך יי לכל-חנופלים. וזקק לכל-הכפופים: עיני כל
 אליך ישברו. ואתה נותן להם את-אכלם בעתו: פותח את-ידך ומשפיע לכל-
 חי רצון: צדיק יי בכל-דרכיו. וחסיד בכל-מעשיו: קרוב יי לכל קראיו. לכל
 אשר יקראהו באמת: רצון-יראיו יעשה. ואת-שועתם ישמע ויושיעם: שומר
 יי את-כל-אחביו ואת כל-הרשעים ישמיד: תהלת יי ידבר-פי ויברך כל-בשר
 שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה. מעתה ועד עולם הללויה:

סדר הכנסת ספר תורה

(בייט לזכיתמגען דעם תורה.)

תָּחֵן יְהִלְלוּ אֶת-שֵׁם יי כִּי נִשְׁגָּב שְׁמוֹ לְבָדּוֹ:

קהל הדוד על ארץ ושמים: וידם קרן לעמו תהלה
 לכל חסידיו לבני ישראל עם קרובו הללויה:

(*) כד לָדוֹד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמִלֹּאֲהָ תָבֵל וַיֵּשְׁבִי בָהּ: כִּי הוּא עַל-יָמִים יִסְדָּהּ וְעַל-נְהָרוֹת יִכּוֹנְנֶנָּה: מִיַּעֲלָה בָהֶר יִי וּמִי-יָקוּם בַּמָּקוֹם קָדְשׁוֹ: נָקִי כַפַּיִם וּבֶרֶךְ-לֵבָב אֲשֶׁר לֹא-נִשְׂא לִשְׂוֹא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יֵשֶׁא בִּרְכָה מֵאֵת יְהוָה וַיַּדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: זֶה דוֹר הָדָשׁוּ מִבְּקִשֵׁי פִנְיָךְ יַעֲקֹב סֵלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְהַנִּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה עֲזוֹנוֹ וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וַיִּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

(בייטן מיינהעכטן דעם תורה.)

וּבִנְחָה יֹאמֶר שׁוֹבָה יְהוָה רַבְבוֹת אֱלֹפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְהוָה לְמִנוּחֶתְךָ אַתָּה וְאַרְץ אֲעִזָּךְ: בְּהִנֵּיךְ יִלְבָּשׁוּ צִדֵּק וַחֲסִידֶיךָ יִרְנְנוּ: בְּעִבּוֹר דָּוִד עֲבָדְךָ אֵל תָּשֻׁב פָּנָי מִשִּׁיחָךְ: כִּי לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אֵל תַּעֲזוּבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמָכֶיהָ מֵאֲשֶׁר: דִּרְכֶיהָ דִּרְכֵי נֹעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם: הַנִּשְׁיִבְנוּ יִי אֱלֹהֶיךָ וְנִשְׁוֹבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ בְּקִדְשׁ:

ת פ ל ת מ ו ס ר

ס"ז שו"ת ח"ק וחס"כ מחפלין ס"ע זלחם.

כִּי שֵׁם יִי אֶקְרָא הָבוּ גִדּוֹל לְאֱלֹהֵינוּ:

אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבֹרָהּ אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיּוֹן גּוֹמֵל

(*) (מס שבת)

מִזְמוֹר לָדוֹד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ חֲשַׁמְחוּ לַיהוָה בְּהִרְבַּת-קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה עַל-הַמַּיִם אֵל-הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל-מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בַּפֶּה קוֹל יְהוָה בְּהָדָר: קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיִּשְׁבֹּר יְהוָה אֶת-אֲרָזֵי הַלְבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם בְּמוֹעֵגַל לִבְנוֹן וּשְׂרִיּוֹן כָּמוֹ בֶּן-רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לְהַבּוֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחִיל מְדַבֵּר יַחִיל יְהוָה מְדַבֵּר קָדֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת וּבְהִיכְלוֹ כָּלוּ אֲמֵר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוֹל יִשָּׁב וַיִּשָּׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

חֲסִידִים טוֹבִים וְקָנָה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסִידֵי אֲבוֹת וּמְבִיא גּוֹאֵל לְבְנֵי
בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן: בְּרוּךְ אַתָּה יי מֶלֶךְ אֱלֹהִים:
אַתָּה גְבוּר לְעוֹלָם אֲדֹנֵי מַחִיָּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מַחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמַקְיֵם אֲמוּנָתוֹ לִישְׁנֵי עֶפֶר
מִי כְמוֹד בַּעַל גְּבוּרָת וּמִי דוֹמָה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמַחֲיֶה וּמַצְמִיחַ
יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים. בְּרוּךְ אַתָּה יי מַחֲיֵה הַמֵּתִים: *
אַתָּה קְדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קְדוֹשׁ וְקְדוּשִׁים בְּכָל יוֹם יְהִלְלוּךָ סֵלָה:
בְּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל הַקְדוֹשׁ:

אַתָּה בְּחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְשׁוֹנוֹת. וְקִדְּשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקִרְבַּתָּנוּ מִלִּפְנֵי
לַעֲבוּדֶתְךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ עָלֵינוּ קְרָאתָ:

(* קְדוּשָׁה ל' ש"ץ

חזן גְּעִרִיצָה וְנִקְדִּישָׁה. בְּסוֹר שִׁיחַ שְׂרָפִי קֹדֶשׁ הַמִּקְדָּשִׁים שְׁמָךְ בְּקֹדֶשׁ.
בְּתוֹב עַל יָד נְבִיאָךְ וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר:

ק"ו קְדוֹשׁ וְקְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יי צְבָאוֹת מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

חזן כְּבוֹדוֹ מְלֹא עוֹלָם. מְשַׁרְתּוֹ שׁוֹאֲלִים זֶה

לָזֶה אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעַמְּתָם בְּרוּךְ יֵאמְרוּ:

ק"ו בְּרוּךְ כְּבוֹד יי מִמְּקוֹמוֹ:

חזן מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֹּן בְּרַחֲמִים וְיַחֲזִין עִם הַמִּיחָדִּים שְׁמוֹ

עֶרֶב וּבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פְּעָמִים בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

ק"ו שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יי אֶחָד:

חזן אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אֲבִינוּ הוּא מִלִּפְנֵי הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא

יִשְׁמָעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שְׁנִית לְעֵינֵי כָל־חַי לְהַחְיֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים:

ק"ו אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם:

חזן אֲדִיר אֲדִירנוּ יי אֲדוֹגְנוּ מָה אֲדִיר שְׁמָךְ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהִזָּה יי לְמֶלֶךְ עַל

כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַזֶּה יי אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְדַבְרֵי קְדֻשָּׁה בְּתוֹב לְאָמַר:

ק"ו יְמִלְךָ יי לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדָר וְדָר הִלְלוּהָ:

חזן לְדָר וְדָר גִּיד גְּדֻלָּה וְלִנְצַח גְּדֻלָּה קְדֻשָּׁה גְּדֻלָּה וְשִׁבְחָה אֱלֹהֵינוּ

מִפְּנֵי לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וְעַד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל
הַקְדוֹשׁ:

ותתן לנו יי אלהינו באהבה (לשנה שבתות למנוחה ו) מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון את יום (השבת הזה ואת יום) חג השבועות הזה זמן מתן תורתנו (באהבה) מקרא קדש. זכר ליציאת מצרים:

ומפני חטאינו גלינו מארצנו. ונתרחקנו מעל אדמתנו. ואין אנהנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחות לפניך ולעשות חובותינו בבית בחירתך. בבית הגדול והקדוש. שנקרא שמך עליו מפני היר השלוחה במקדשך:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו. מלך רחמן שתשוב ותרחם עלינו ועל מקדשך ברחמיך הרבים. ותבנהו מהרה ותגדל כבודו. אבינו מלכנו גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה. והופע והנשא עלינו לעיני כלחי וקרוב פזורנו מבין הגוים. ונפוצותינו כגם מירפתי ארץ. והביאנו לציון עירך ברנה ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם. ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו תמידים בסדרם ומוספם כהלכתם: ואת מוסף יום (לשנה ואת מוספי יום השבת הזה ויום) חג השבועות הזה. נעשה ונקריב לפניך באהבה כמצות רצונך. כמו שכתבת עלינו בתורתך. על ידי משה עבדך מפי כבודך באמור:

(פיר שבת.)

וביום השבת. מונד מן כוהעטמג. לוייח מייניעהריגע ועומער קהנע וייבעספעהזער מונד לוייח לכהנטעו קעכטעהו לוס ספייזעקפער, ויט קהל מיינגעריהרט, זומוט דער פערגייעסונגס ספענדע. דיעס זייט דזו גומלעפער פיר דען כוהעטמג, מן יעגליכעט שבת, נעכסט דעס גומלע קפער מונד דער פערגייעסונגסספענדע.

לשנה וביום השבת שני-כבשים בני-שנה תמימם ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונסכו: עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד ונספה: זה קרבן שבת וקרבן היום באמור:

וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה ליי בשבעתיכם מקרא קדש יהיה לכם. כל מלאכת עבודה לא תעשו: והקרבתם עלה לריח ניחח ליי. פרים בני בקר שנים איל אחד. שבעה כבשים בני שנה: ומנחתם ונספיהם כמרבב. שלשה עשרנים לפר. ושני עשרנים לאיל. ועשרון לבבש. ויין כנסכו. ושעיר לכפר. ושני תמידים כהלכתם:

(למנוחה) וישמחו במלכותך. שומרי שבת

וקוראי עונג. עם מקדשי שביעי.

כלם ישבעו ויתענגו מטובך ובשביעי

רצית בו וקדשתו. חמדת ימים אותו

קראת זכר למעשה בראשית:

(פיר שבת.)

ישמחו. ק' חתגבן דקד דיינער העכרסכרומוטונג
 זיך פרייען, דימ דען שבת בעמלסטען מונד מיהן
 „אוסט דער זעצטע“ נעכטן, מאלע, דימ לו דעס
 פֿעקס געהערען, וועלכעס דען שבת הייליגעט,
 חתגבן זימ מן דער פֿילנע דיינער מולגיסע זיך
 ערגקטלען; מונד לומר מן זעכענטען טאגס,
 דען דומ וועהוועלכער בעפֿעקלוגעט מונד געהייר
 זיגעט, וועלכען דען ווידריגסטען דער טאגס דומ
 בעמלסטעט, לוס מנגעדענקען, מן דמו וועק
 דער מורסטפֿונג.

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב
 ומטיב הדרש לנו שובה אלינו בתמון רחמיה בגלל
 אבות שעשו רצונך בנה ביתך בביתחלה וכוונן מקדשך
 על מכוננו והראנו בבנינו ושמחנו בתקוננו והושב
 פהנים לעבודתם ולוים לשירם לזמרם והשב ישראל
 לגויהם ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך בשלוש
 פעמי רגלינו בכתוב בתורתך שלוש פעמים בשנה
 יראה כל זכורך את פני יהוה אלהיך במקום אשר
 יבחר בחג המצות ובחג השבועות ובחג תסעות ולא
 יראה את פני יי ריקם: איש במתנת ידו בברכת
 יי אלהיך אשר נתן לך:

והשיאנו יי אלהינו את ברכת מועדיך לחיים
 ולשלום לשמחה ולששון כאשר רצית ואמרת לברכנו.
 (אלהינו ואלהי אבותינו רצה במניחתנו) קדשנו במצותיך
 ותן חלקנו בתורתך. שבענו מטובך ושמחנו בישועתך
 ומהר לבנו לעבדך באמת והנחילנו יי אלהינו (באהבה
 וברצון) בשמחה ובששון (שבת ו) מוערי קדשך. וישמחו
 בך ישראל מקדשי שמך: ברוך אתה יי מקדש
 (השבת ו) ישראל והומנים:

(סדר דוכן זיהע מן ענדע דעם במנדעס.)

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את העבודה לדבור
 ביתך. ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל ברצון ותהי לרצון תמיד עבודה

ישראל עמך: ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים. ברוך אתה יי המחזיר שכינתו לציון:

מודים דרבנן.

מודים אנחנו לך שאתה הוא
אלהינו ואלהי אבותינו ואלהי
כל בשר יוצרנו יוצר בראשית
ברכות והודאות לשמך הגדול
והקדוש על-שמהייטנו וקיימנו
בן תחינו ורחמינו ותאסוף
גלינו לחצרות קדשך לשמור
חקיך ולעשות רצונך ולעבדך
בלבב שלם על שאנחנו מודים לך
ברוך אל ההודאות:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי
אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד צור
חיינו מגן ישענו. אתה הוא לדור
ודור נודה לך וגם ספר תהלתך על
חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו
הפקודות לך ועל נפיק שבכל יום
עמנו ועל גפלאותיך ומצבותיך שבכל
עת ערב ובקר וצהרים. המזב כי לא
כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו
חסדיך מעולם קיינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:
וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל ישועתנו
ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי המזב שמך וליך נאה להודות:
חיו אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו בברכה המשלשת בתורה הכתובה
על ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים עם קדושך באמור:
יברכה יי וישמרה: יאר יי פניו אליך ורחם: ישא יי פניו אליך וישם לך שלום:
שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל
ישראל עמך. ברכנו אבינו בלנו באחד באור פניך. כי באור
פניך נתת לנו יי אלהינו תורת חיים ואהבת חסד. וצדקה
ויברכה ורחמים וחיים ושלום. ומזב בעיניך לברך את עמך
ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומך: ברוך אתה יי המברך
את עמו ישראל בשלום:

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה ולמקללי גפשי תדום וגפשי
בעפר לכל תהיה: פתח לפי תורתך. ובמצותיך תרדוף גפשי וכל החוששים
עלי רעה מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען שמך. עשה למען
ימינך. עשה למען קדשך. עשה למען תורתך. למען יחלצון ידיך. הושיעה
ימינך ונגני: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לפי לפניך יי צורי וגואלי: עושה
שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו. שיבנה בית המקדש
במהרה בימינו. ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים
קדמוניות: וערבה ליי מנחת יהודה וירושלים בימי עולם ובשנים קדמוניות:

תפלה לשליח צבור בקול

(דבר פקרבטטער ווידערהקוט דים תפלה מיט קדושה ביי ושני חמידים כהלכתם [מן שבת ביי זכר למעשה בראשית], דמן ווירד היינע מנגעפונגען.)

אזתרת ראשית לעמך נחת. מצות עשה ומצות
לא תעשה. במספר במפקד הם שלש מאות וששים
וחמש. כנגד ימות החמה: גם מצות עשה מאתים
וארבעים ושמונה. כנגד איברים שבאדם: דוק וחלד
הערה בנו. על ענשן ושכרן החיים והמות והטוב
והרע: חורית לנו עשרת הדברות. וקשרת לנו עשרה
כתרים: ובשני לחורת חקקתם. ושני עולמות
הנחלתם. על ידי נאמן נחתם. ובין שני כרובים
הנחתם: ורוז מקרא ותרגום הורה ונביאים שמונה.
ובחובים משלשים אחד עשר: חקרי הלכות וסדרים
ששה. ועליהם תלמוד שלשים וששה: טעמי משלו
שלשת אלפים. ויהי שירו חמשה ואסף: יחידה
נחונה לששים רבוא. לעם אשר בחר משבעים
לשונות: כתובה באותיות עשרים ושתים. וגם בשם
המפורש בשבעים ושנים: לכל אחד ואחד שלשה
כתרים. כתובים באצבע אלהים מעשה ארון: מלך
הדרה ברוב נוראות. אזתרה בשם קדשו ובשם
ישרא יבנה: נקרא שמות שבעים ועמו בחר משבעים.
ושמו מעלה למעלה משבעים: סדרה בסמנים
ובמסורות. ובקדיקן חקירות. בדיני ממונות ודיני
נפשות: עטיפת חוץ צהלה ורגה יראה ונבואה
הגיון ומליצה תפארת ושמחה: פרקי אגרות וערכי
ענינות. דקדיקתו ודקדיקי סופרים: צור כתבם

בסוד שלישים. ונתתם באהבה לזרע המקדש:
 הבלה שלישי בחדש השלישי. ונתתה יחד לזרע
 ישרון: ראשית ואחרית חקוק בתוכה. והעיד עליהם
 שמים וארץ: שירה פתח ענו על זאת ואמר שירות
 הרבה. ופיץ ואמר אין כאל ישרון. תורה תמימה
 הנחיל גידון לשבטים. כרי להכניסם בגן עדן
 לעולמי עולמים: תורה תמימה נתתי לכם. עמי
 ונחלתי קראתי אתכם. כרי שאתן לכם שכר טוב
 בעולם הזה וחלק טוב לעולם הבא: ^{ח' כגון דברי אמת}
 וחקי צדק ושכל טוב. ונחלו עושיהם לעולם ועד:
^{חזן} אז שש מאות ושלש עשרה מצות. פרוש
 ענין ומתן שכרן. גמרות מהורות מוקקור
 שבעתים. צרופות כפספ ובחינות פנהב:
 אהובים שמרים. עמוסים חקרים. בכר לב
 נצרים. בחכמה דרשום: את אלה תזכר לנו אלוה
 מעזנו. ותרצה לנו ותמלא משאלותינו:
 עליונים ששוי ותחתונים עליו. בקבלת תורה
 הפתובה מסיני ^(כ"ט בקבלת כלה כתובת חתן.) תואר כלה מאד
 נתעלה. בקבלת יום זה עשרת הדברים:

(אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן עבדן זייטע 254, דמן רצה, והערב זייטע 258, העכמך אין
 כאלהינו מונד עלינו זייטע 153.)

תפלת מנחה

(מנחה וויכד ווייז מן ערסטען טאג געבעטעט; מן שבת וויכד ואני הפלתי נחך ובא לציון
 געזעגט, מונד זייט קריאת התורה.)

(מעריב בעטעט מן ווייז מן יעדעס ווקענטעטעט ויט זייטסמוטונג אתה חוננתנו, מן מוצאי שבת
 וויכד ויהי נועם, וא"ק מונד ויתן לך געזעגט.)

סדר נשיאת כפים

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את העבודה
לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל ברחון
ותהי לרחון תמיד. עבודת ישראל עמך:

ותערב. ק דמס מונכר מנדעכטיגסט פֿונעמען
מונז ביימ דיר פֿערטרעטען קענטע, ווימ דים
מיינסטיגסטן ברונד מונד פֿריידענקפֿער! ק ער
בומענסטעקלעך, מין דיינער מונדענדלעך הווד,
ומס דיינע גוקרע מין ציון ווידער מיינליכען,
מונד ערדנע דען געטעסדיענסט לו ירושלים
ווידער, מויל דמס מונדעכע מונגן דעס מונדליק'ס
זיך ערעכייבן, ווימ דום מוידענקל נאך ציון
ווידענקעדיענסט, מוילען עהרפֿולכעטעקל וויד דיר
דינען ווקלען, ווימ מין דער פֿערלויט טונגן
מונד מין דען הינגעסומונדעכען יאהרען! געקעכט
ייעסט דום, געטט, דיר מוילן בעטען עהר
פֿולכעטעקל וויד מן!

ק"מ ותערב לפניה עתירתנו
בעולה ובקרבן. אנא רחום.
ברחמיה הרבים השב שכינתך
לציון וסדר העבודה לירושלים.
ותחזנה עינינו בשוכה לציון
ברחמים. ושם נעבדה ביראה
בימי עולם וקשנים קדמוניות:
ע"כ סקל ברוך אתה יי שאותך
לבה ביראה געבוד:

מודים דרכנו

מודים אנחנו לך. שאותך
הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו
אלהי כל בשר יוצרנו יוצר
בראשית. ברכות והודאות
לשמך הגדול והקדוש על
שהחייטנו וקיימטנו. בן תחינו
ותקיימנו ורתאסוף גליותנו
לחצרות קדשך לשמור חקיך.
ולעשות רצונך ולעבדה בלבב
שלם על שאנחנו מודים לך
ברוך אל ההודאות:

מודים אנחנו לך. שאותך הוא יי
אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד
צור חיינו מגן ישענו. אתה הוא לדור
ודור נודה לך וגםפר תהלתך. על חיינו
המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות
לך. ועל נפיה שבכל יום עמנו ועל
נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב
ובקר וצהרים. המזב כי לא כלי רחמיה
והמרחם כי לא תמו חסדיך מעולם
קיינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:
וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל
ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי המזב שמך ולך נאה להודות:

ווערנענדר דער פֿערבעטער וכל החיים זענען, זענען די כהנים דינען יחי רצון.
 יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה הברכה הזאת

קהל זענען דינעם:
 שצויתנו לברכה

ברכה שלמה ולא יהיה פה מכשול ועון מעשה ועד עולם:

אלהינו. מונער מונד מונערער פֿעטער
 גאט, זענען מונד מיט יענען זענען, דער
 דרייפֿאך מין דער פֿאן דיינען דינער משה
 געטריבענען לעהרע פֿערליינעט מיט, מונד
 דער פֿארגעטער זענען ווארד פֿאן אהרן מונד
 זיינען זעהנען, דען פֿריסטערן דיינעט דיר
 געווייהטען פֿאלקעס, מויל דאס ער, וואָרט
 געטרייט, מן מונד זיך בעוועהרע.

ברוך. געלעבט זיינעט דאס, עוויגער
 מונער גאט, קאניג דער וועלט, דער
 דורך די ווייהע אהרן'ס מונד געהייליגט
 האט, מונד מונד פֿערמאכטעט, זיינען
 פֿאלקע ישראל, מין ליבע, דען זענען לו
 ערטהיילען.

דער פֿערבעטער זענען טהיילווייזע פֿאך, מונד די כהנים ספרעכען מיהן נאך.

יברך. פֿאך זענען דיר — פֿאט אוממע פֿאן
 ציון מויל זיינען זענען דיר מונעדיר
 הען, גאט, דער סאפֿער דאס הייז
 מונד מונד דער ערד.

י. דער פֿאך — עוויגער מונער הער,
 ווי פֿעהערנדיגט מיט דיין נאמע מויל
 דער גאנצען ערד.

וישמך. מונד פֿאט פֿאט דיר — בעסיטלע
 מיר, עוויגער, דען מויל דיר פֿערטרויע
 מיר.

די כהנים זענען דינעם:
 שצויתנו לברך את עמך ישראל

ברכה שלמה ולא יהיה פה מכשול ועון מעשה ועד עולם:
 סען אלהינו ואלהי אבותינו לברכה
 בברכה המשלשת בתורה הכתובה
 על ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן
 ובניו סעל צאנז **כהנים** ופעס עונה צלח
 עם קדושיך באמור:

וסהנים מוילין כפיהם ומנכיהם:
 ברוך אתה יי אלהינו
 מלך העולם אשר קדשנו
 בקדשתו של אהרן וצונו
 לברך את עמו ישראל
 באהבה:

יברך. יברך יי מציון עושה
 שמים וארץ:

י. יי אדוננו מה אדיר שמך
 בכל הארץ:

וישמך. שמרני אל כי
 חסיתי בך:

צאנז סהנהנים מונגנים וישמך יאמר סהל רבש"ע:

רבנו של עולם אני שלך וחלומותי שלך חלום חלמתי
 ואני יודע מה הוא. יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי
 שיהיו כל חלומותי עלי ועל כל ישראל לטובה בין שחלמתי
 על עצמי ובין שחלמתי על אחרים ובין שחלמו אחרים עלי אם
 טובים הם חזקים ואמצים ויתקיימו בי ובהם בחלומות יוסף הצדיק.

וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפֹאֵם כְּחֻזְקָהּוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מַחְלִיו וּבְמִרְיָם
הַגְּבִיָּא מְצַרְעָתָהּ וּבְנִעַמָן מְצַרְעָתוֹ וּבְכִמִּי מָרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ
וּבְכִמִּי יְרִיחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּבְשֵׁם שְׁהַפְכָתָ אֶת קָלִלַת בְּלָעַם
הָרָשָׁע מִקָּלֶלָה לְבָרָכָה בֶּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוּמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
לְטוֹבָה וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַחַנְנֵנִי וְתַרְצֵנִי: אָמֵן

ע ס ו מ ס ט ע ז י י כ ט ע נ — חֲמִשָּׁה
גָּטָט מוֹנֵה גִבְעָדִיג זִינ, מוֹנֵד מוֹנֵה זַעֲגֵ
כַּעֲן, זִינֵע פֶּרִינְדִילִיקִיט מוֹנֵה טַטְרַמְהוֹבֵן
זִמְסָטֵע, סֵלָה.

ד ע ר פ ו ו י ג ע — ד ע ר פ ו ו י ג ע, מוֹס
גָּטָטִיט פּוֹיג וּמִלְטַעֲנֵד, מוֹלְטַעֲנִיג,
פֶּרִינְדִילִיקִיט מוֹנֵד מוֹלְטַעֲנִיג, זִמְגֵ
מִיטֵהִיג מוֹנֵד פֶּקֶן פֶּנְדִילִיקִיט הוֹר מוֹנֵד
טַרִיב.

ז י י נ ע פֶּרִינְדִילִיקִיט — וּעֲנֵד
פֶּרִינְדִילִיקִיט מִיך דִּיך לֹו, מוֹנֵד זִימ מִיך
גִבְעָדִיג, דַּעֲן מִינְטֵס מוֹנֵד דִּיכְפִיטִיג
טַטְעֵה מִיך דַּע.

ד י כ — דִּיכ, פּוֹיגֵעֵר, וּוִיֵּהֵפ מִיך מִינְט
זַעֲזַע.

מוֹנֵד זִימ דִּיכ גִבְעָדִיג! — זִיֵּהֵפ,
וּוִימ דִּימ מוִיגֵעֵן דַּעֲר קַנְעֵכָט מוִיֵל דִּימ
הוֹנֵד מִיֵּהֵכֵס הַפֶּרֶן, וּוִימ דִּיט מוִיגֵעֵן
דַּעֲר מוֹנֵד מוִיֵל דִּימ הַמֵּד דַּעֲר גִבְעָיִטִיטִין
גִבְעָיִטִיט, זִק בִּיֵקֵעֵן מוֹנוֹפֶר מוִיגֵעֵן
לֹוס פּוֹיגֵעֵן, מוֹנוֹפֶר גָּטָטֵע, מוִיֵל,
בִּיז עֵר זִינֵע הוֹר מוֹנֵה מוֹנֵדִיֵּהֵפ
זַעֲזַע.

ע ס ו ו ע נ ד ע — עֵר עִמְפֶּעֲגֵט זַעֲגֵעֵן
פֶּקֶן פּוֹיגֵעֵן מוֹנֵד טוֹגֵנְדִילִיקִיט פֶּקֶן
דַּעֲן גָּטָטֵע זִינֵעֵס הִיִלֵעֵס. מוֹנֵד דוֹמ
פֶּינְדֵעֵסֵט גוֹכֵסֵט, מוֹנֵד דִּינֵע כִיִטֹונֵג
גִבְעָזֹוט דַּעֲן מוִיגֵעֵן גָּטָטֵעֵס מוֹנֵד דַּעֲר
מַעֲכֵסֵן.

ד ע ר פ ו ו י ג ע — פּוֹיגֵעֵר, זִימ מוֹנֵה
גִבְעָדִיג, מוִיֵל דִּיך כוֹס הַקֶּפֶעֵן וּוִיכ, זִימ
דוֹמ מִיֵּהֵרֵע מוֹכֵט מוֹן יַעֲגִיִעֵכֵס מִקְרָגֵעֵן,
מוֹנֵד מוֹנוֹפֶר הִילֶסִקוֹעֵזֹוט לֹוס לִיִיט דַּעֲר
כַּקֵּטָה.

ז י י נ ע לֹו כִיִגֹונֵג — פֶּנְטִיֵּהֵפ רִינֵע
פֶּרִינְדִילִיקִיט מִיך נִיכֵט, מִסֵּ טַמֵּג
מִינֵעֵס דַּמְנֵגֵט; כִיִגֵעֵר דִּיין קֵהֵר מִיך
לֹו מִסֵּ טַמֵּג, וּעֵן מִיך דִּיך מַכְרֹעֵפֵס,
מוֹנֵד פֶּהֵקֶס מִיך סַנְעֵזֹוט.

יָאֵר. אֱלֹהִים יַחַנְנֵנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יָאֵר.

יָאֵר פָּנָיו אֶתָּנוּ סֵלָה:

יִי. יִי יִי אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֶרֶץ.

אֲפִים וְרַב חֶסֶד וְאֶמֶת:

פָּנָיו. פָּנֵה אֱלִי וְחַנְנֵנִי בִי יָחִיד.

וְעֲנֵנִי אָנִי:

אֱלִיךָ. אֱלִיךָ יִי נַפְשִׁי אִשָּׁא:

וַיַּחֲנֵךְ. הִנֵּה בָּעֵינֵי עֲבָדִים אֵל

יָד אֲדוֹנֵיהֶם בָּעֵינֵי שְׁפָחָה

אֵל יָד גְּבֻרָתָהּ בֶּן עֵינֵינוּ

אֵל יִי אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיַחַנְנוּ:

רַב־שׁ"ע

יִשָּׂא. יִשָּׂא בָרָכָה מֵאֵת יִי.

וַיַּדְרֹקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ. וּמִצָּא

חַן וְשִׁכְל טוֹב בָּעֵינֵי אֱלֹהִים

וְאָדָם:

יִי. יִי חַנְּנוּ לָךְ קוִינֵנוּ הָיָה זְרוּעֵם.

לְבָקָרִים אִף יִשְׁוּעָתָנוּ בָּעֵת

צָרָה:

פָּנָיו. אֵל תִּסְתַּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי.

בְּיוֹם צָר לִי הִטָּה אֱלִי אֶזְנֶךָ

בְּיוֹם אֶקְרָא מִהֵר עֲנֵנִי:

אליך. ד"ר — לו ד"ר ערהעבע מיד מיינע
מויגען, דער מיטן היממעל דום טהרן
נעסט.

וישם. מונד ער ס'מ'פ'ע — מונד זיט
זקלען מיינען נאמען נור פ'ערגעגענווער
טיגען דען קינדען ישראל'ס, מונד מיד
ווערע זיט זעגען.

לך. ד"ר — ד"ר, עוויגער, מיט דום
גרעסע, דום וועלט, דום הערליכקייט,
דום עוויגקייט מונד דום מויעסטעט,
זק ויט מ'זעט, וועט מיטן היממעל, מונד
מויל ערדען מיט. ד"ר עוויגער, מיט
דום רייך, דער מיטן ווייטען מ'זעט
קעכעהויפט דום געפיינערט ביט!

שלום. דען פ'ר'דען — פ'ר'דע, פ'ר'דע, דען
פ'ערנען וויט דען נאמען! ספ'ר'ט געטט,
מיד אומסטע מידן גענעווען.

יהי. וועגט עט ד"ר גע'מ'זען, עוויגער זיין
געטט מונד געטט מיינער פ'עטער, מ'זעט
לו געוועהרען, מוס דיינער פ'ערקלערטען ווירע
ווילען, מוס דיינער מ'זעט מוועסטענערען וועלע
טיגען מונד מ'זעטעכ'ר'טעטען נאמען ווילען,
דער מין דען פ'ערנען דעט פ'ריטעטענענעט ענט
המלעטען, וועלעכער פ'ען אהרן מונד זיינען זעהנען,
דען געוויינעטען דיינער פ'עקעט, פ'עקעטענענען
ומועדע — דעט דום מיר נאמען זיין וועגסט,
זק מיד ד"ר מ'זעט, דעט דום זיין געבעט,
מיינע קלוגע מונד מיינען יממעלעך ערהערעטעט
מיינענעוועהענע, וויט דום דען קלוגענען יעקב'ס,
דיינער טריינען, דען דער נאמען „געטענענענע
בענע“ מייקט, ערהערעטעט המסט! וועגסט דום
מיר מונד מ'זען מיינען הויזע מ'זעטענענען, מונד
זענע נאמענע מונד מונדענע בעדירכעניסטע ספענע
דען; מין פ'ילע, קהנע יעגליכע פ'עקעטענענענע,
מויל ערליכעטע וויינע, קהנע מ'זעט ווידענעכעטליכע
קייט, מין געמייטהענע מונד קהנע זענענענענע
וועגנען מוס דיינער גרעסטענענען המנד זיט
מונד לוקעווען, וויט דום בעדירכענע לוק נאמענע מונד

אליך. אליך נשאתי את עיני
הישיבי בשמים:

וישם. וישמו את שמי על בני
ישראל ואני אברכם:

לך. לך יי הגדלה והגבורה

והתפארת והנצח וההוד כי

כל בשמים ובארץ לך יי

הממלכה והמתנשא לכל

לראש:

שלום. שלום שלום לרחוק
ולקרוב אמר יי ורפאתיו:

בייט מ'זעט דער ברכת כהנים ווירד פ'ען דער
געמיינע דיינער געבעטעט.

יהי רצון מלפניך יי אלהי
ואלהי אבותי שתעשה למען

קדשך חסדיך וגדל רחמיך

הפשוטים ודמען טהרת שמך

הגדול הגבור והנורא בן עשרים

ושנים אותיות היוצאים

מהפסוקים של ברכת כהנים

האמורה מפי אהרן ובניו עם

קדושך שתהיה קרוב לי בקראי

לך ותשמע תפילתי נאקתי

ואנקתי תמיד בשם ששמעת

אנקתי יעקב תמיך הנקרא

איש תם ותתן לי ולכל נפשות

ביתי מזונותינו ופרנסתנו ברוח

ולא בצמצום בהתר ולא באסור

בנחת ולא בצער מתחת ידך

הרחבה בשם שנתת (פת) לחם

לֶאֱכֹל וּבְגָד לְלַבֹּשׁ לַיַּעֲקֹב
אֲבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם וְתַתְּנֵנוּ
לְאַהֲבָה לֶחֶן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ
וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ וַיְהִי דְבָרִי
נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתְךָ כְּשֵׁם שְׁנִתָּת
אֶת יוֹסֵף צְדִיקָךְ בְּשַׁעֲרֵה
שְׁהַלְבִּישׁוּ אָבִיו כְּתָנֹת פָּסִים
לֶחֶן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ
וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵיו וְתַעֲשֶׂה עִמִּי
נִפְלְאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת
וְתַצְלִיחֵנִי בְּדַרְכִּי וְתֵן בְּלִבִּי
בִּינָה לְהִבִּין וּלְהַשְׁבִּיל וּלְקַיֵּם אֶת
כָּל דְּבָרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתְךָ
וּסְדוּרֹתֶיהָ וְתַצְלִילֵנִי מִשְׁגִּיאוֹת
וְתַטְהֵר וְרַעֲיוֹנֵי וּלְבִי לַעֲבוֹדָתְךָ
וְתַאֲרִיד יָמִי (וַיְמִי אָבִי וְאִמִּי)
(וַיְמִי אִשְׁתִּי וּבְנֵי וּבָנוֹתִי) בָּרַב
עַז וְשָׁלוֹם אָמֵן סְלָה:

ויכון לסיים עם הכהנים כדי שיענו קהל אמן:
אֲדִיר בְּמָרוֹם שׁוֹכֵן בְּגִבּוֹרָה אֶתְּהָ
שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שְׁתֵּשִׁים
עֲלֵינוּ וְעַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים
וּבְרָכָה לְמִשְׁמַרְתָּ שָׁלוֹם:

חזין געוואנד לוכ בעקלידונג מונערעכט, מוס
טריימערגעבען מנערקאנטען סטמחשעמטער יעקב
המסט מנגעדייהען אמסטען! מונד אמסטען זק
מונד בעטמאנען, דמס וויר זיבע, גונסט מונד
גנמער פֿינדען מין דיינען מויגען, ווימ מין דען
מויגען מוואכ, דמס מונד זעהען, מונד אמס וויינע
ווערטע געהער מונד עמפענגליכקייט פֿינדען, ווק
לו דיינעק דיענטעט זימ מנעגען; זק ווימ דומ
יוסף, דען דיר געווייהעטען גערעכטען, דען זיין
פֿמטער פֿערלוגסווייזע היט זיידענעק געוואנדע
געטמיקט, גונסט, ווירדע מונד ערמאכען המסט
פֿינדען אמסטען, מין דיינען מויגען מונד מין דען
מויגען מוואכ, דמס מיהן זעהען. פֿערעמאכען נמך
דיינער ומונדערעקלען ווייזע היט מיר, מונד
לייכע לוק הייזע מיר מווס, מונד גיב מיר גליק
מירל מוואן וויינען וועגען. זעגט מייניכט מונד
עמפענגליכקייט מיר מינס הערן, לו בעגרייכען,
מירלעמסטען מונד לו המוטען זעמחשעמט פֿער
סריכטען דיינער געטעמאכענע מונד מיהען
טיפעסטען זיין לו ערגרינדען, מונד ערעמטע פֿען
מוואן מירכטהיטען מיר, מירל דמס פֿערקערעט מיי
נע געדמקען מונד מיר הערן לו דיינעק געטעמט
דיענטעט זייען, מונד אמסטען מיר (מונד וויינעק
פֿמטער מונד וויינער מוטען) (וויינער געמטין,
וויינען זעהען מונד וויינען טעכטען) מיינע אמגע
לעבעמסדויער מנגעדייהען, מיר גליקע מונד מיר
וועהמסטמנדע, מין פֿילע דער קרמפט מונד דעס
פֿרייכעס! אמן סלח.

אדיר. דומ ביזט מן מוואכ פֿערהערליכט מין
דיינער הערע, רעזירעסט, מן מוואגעמוט פֿער
קאכט. דומ ביזט דער מינעגליך מוואכ פֿעלע
קעממעהייט, מונד דין נחמט מייז פֿרידע.
מוגע עס דיר געמאנען, מיינער מונד מיינער
דיין געמחשעמט פֿעלע, דמס הויז ישראל, לעבעמס
דויער מונד זעגען מונד מונגעפֿעהרעטען פֿרידען
לו פֿערהענגען!

וסכסנים מחזיקין פניהם כלפי הסיכל ולותרים רבון:

רבון העולם עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה עמנו כְּאִשֶּׁר
הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמַּעַן קְדֹשֶׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם וּבְרַךְ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל
וְאֵת הָאָדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כְּאִשֶּׁר נִשְׁפָּעַתָּ לְאַבְוֹתֵינוּ אֲרֵץ זֶבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ:

סכסנים יזכרו זנעילת מנעליהם סלח יגעו צס צידס. ואס נגעו יזכרו ליסול יריסס.

שים שלום וכו'.

מומורים

חפן זקנכטמג זמגט חפן:

היום יום ראשון בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:

דמן לדוד מומור קבען זייטע 132.

חפן זקנכטמג:

היום יום שני בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:

מ"ח שיר מזמור לבני-קרח: גדול יי ומהלל מאד. בעיר אלהינו הר-קדש: יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירבתי צפון. קרית מלך רב: אלהים בארמנותיה נודע למשגב: כי-הנה המלכים נועדו עברו יחדו: המה ראו בן תמחו נבחרו נחפזו: רעדה אחזתם שם חיל ביולדה: ברוח קדים תשבר אגיות תרשיש באשר שמענו. בן ראינו בעיר-יי צבאות בעיר אלהינו אלהים יבוננה עד-עולם סלה: המינו אלהים חסדך בקרב היכלך: בשמך אלהים בן תהלתך על-קצוי-ארץ צדק מלאה ימינה: ישמח. הר ציון תגלנה בנות יהודה למען משפטיה: סבו ציון והקיפיה. ספרו מגדליה: שיתו לבכם. לחילה פסגו ארמנותיה. למען תספרו לדור אחרון: כי זה אלהים אלהינו עולם ועד הוא ינהגנו על מות:

חפן דיעכטמג:

היום יום שלישי בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:

פ"ב מזמור לאספה אלהים נצב בעדת-אל. בקרב אלהים ישפט: עד-מתי תשפטו עול. ופני רשעים תשא סלה: שפטו-דל ויתום. עני ורש הצדיקו: פלטו-דל ואביון מיד רשעים הצילו: לא ידעו ולא יבינו בחשכה יתהלכו. ימוטו כל-מוסדי ארץ: אני אמרתי אלהים אתם. ובני עליזון כלכם: אכן באדם תמותון. ובאחר השרים תפולו: קומה אלהים שפטה הארץ. כי-אתה תנחל בכל הגוים:

חפן זייטטומק:

היום יום רביעי בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:

צד אל נקמות יי. אל נקמות חופיע: הנשא שפט הארץ. השב גמול על גאים: עד מתי רשעים יי. עד מתי רשעים יעלזו: יביעו ידברו עתק. יתאמרו כל-פעלי און: עמך יי ידבאו ונחלתך יעניו: אלמנה וגר יחרוגו. ויתומים ירצחו: ויאמרו לא יראה זה. ולא יבין אלהי יעקב: בינו בערים בעם. וכסילים מתי תשכילו: הנטע און הלא ישמע. אם-יצר עין הלא יביט: היסר גוים הלא יזכיר. המלמד אדם דעת: יי ידע מחשבות אדם. כי תמה הבל: אשרי הגבר אשר תיפסרנו יה. ומתורתך תלמדנו: להשקיש לו מימי רע. עד יכרה לרשע שחרת: כי לא יטוש יי עמו ונחלתו לא יעזוב: כי עד צדק ישוב משפט ואחריו כל-ישרי לב: מי-יקום לי עם מרעים. מי-יתצב לי עם-פעלי און: לולי

יְעֲזָרְתָּהּ לִי. בְּמַעַט שְׁכָנָה הִוָּמָה נַפְשִׁי: אִם אֲמַרְתִּי מָטָה רָגְלִי. חֲסִדְךָ יִי יִסְעֲדָנִי:
בָּרַב שָׁרְעָפִי בְּקֶרְבִּי. תִּנְחֹמֶיךָ יִשְׁעִשְׁעוּ נַפְשִׁי: הִיחַבְּרָךְ כִּסֵּא הַיּוֹת. יִצָּר עֲמָל עָלַי
חֵק: יְגֹדֶהוּ עַל נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יִרְשִׁיעוּ: וַיְהִי יִי לִי לְמִשְׁגָּב וְאֱלֹהִי לְצוּר מַחְסִי:
וַיֵּשֶׁב עֲלֵיהֶם וְאֵת אוֹנֶם וּבְרָעָתָם יִצְמִיתֵם. יִצְמִיתֵם יִי אֱלֹהֵינוּ: לִכּו נִרְנָנָה

מן דקנכערסטמג:

הַיּוֹם יוֹם חַמִּישִׁי בַּשָּׁבֶת שָׁבוּ הָיוּ הַלְלוֹיִם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:
לְמַנְצֵחַ עַל-הַנִּתִּית לְאַסָּף: הִרְגִּינוּ לְאֱלֹהִים עֲזָנוּ. הָרִיעוּ לְאֱלֹהִי יַעֲקֹב:
שְׁאוּ-זִמְרָה וּתְנוּ-תָּה. כְּנֹזֵר נָעִים עִם נָבֵל: תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר. בְּכֶסֶה לַיּוֹם
חֲגִגּוֹ: כִּי חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא. מִשְׁפָּט לְאֱלֹהִי יַעֲקֹב: עֲדוּת וּבִיהוֹסָף שָׁמוּ בְּצִאתוֹ
עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם. שָׁפַת לֹא-יִדְעָתִי אֲשַׁמֶּע: הַסִּירוּתִי מִסִּבְלִי שְׁכֻמוֹ. כַּפְּיוֹ מִדְּוִד
תַּעֲבֹדְנָה: בְּצִרָה קִרְאתָ וְאַחֲלָצְךָ אֶעֱנֶךָ בִּסְתֵר רָעַם. אֲבַחֲנָךְ וְעַל-מִי מְרִיבָה
סִלָּה: שָׁמַע עָמִי וְאֶעֱיֶדָה בָּךְ. יִשְׂרָאֵל אִם תִּשְׁמַע לִי: לֹא יִהְיֶה בָּךְ אֵל זָר.
וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל גֵּכָר: אֲנֹכִי וְיִי אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. הִרְחַב-פִּיךָ
וְאַמְלֵא-הוּ: וְלֹא שָׁמַע עָמִי לְקוֹלִי. וְיִשְׂרָאֵל לֹא-אָבָה לִי: וְאֲשַׁלַּח-הוּ בַּשְּׂרִירוֹת
לְבָם. יִלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לֹא עָמִי שָׁמַע לִי. יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵי יַחֲלֹכוּ: בְּמַעַט
אוֹיְבֵיהֶם אֲבָנִיעַ. וְעַל צָרֵיהֶם אֲשִׁיב יָדִי: מִשְׁנָאִי יִי יִכְחֹשׁ-לוֹ. וַיְהִי עֲתָם לְעוֹלָם:
וַיֵּאכִיל-הוּ מִחֶלֶב חֶטֶה. וּמִצוּר דָּבַשׁ אֲשַׁבֵּיעַךְ:

מן פֶּרִיטמג:

הַיּוֹם יוֹם שֵׁשִׁי בַּשָּׁבֶת שָׁבוּ הָיוּ הַלְלוֹיִם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:
צַן יִי מְלֶךְ גְּאוֹת לְבָשׁ. לְבָשׁ יִי עַז הַתְּאֹזֵר אֶת-תַּבּוֹן תַּבֵּל בַּל-תַּמוּט: גִּבּוֹן
כִּסְאָךְ מֵאֵז מַעוֹלָם אָתָּה: נִשְׁאוּ נִהְרוֹת יִי נִשְׁאוּ נִהְרוֹת קוֹלָם יִשְׁאוּ נִהְרוֹת
דְּבָקִים: מַקְלוֹת מִים רַבִּים אֲדִירִים מִשְׁבְּרֵי-יָם אֲדִיר בְּסָרוֹם יִי: עֲדַתְךָ נֶאֱמָנוּ
מֵאֵד לְבֵיתְךָ נֶאֱנַח-קִדְשׁ יִי לְאֶרֶץ יָמִים:

מן שבת:

הַיּוֹם יוֹם שֶׁבֶת הַדָּשׁ שָׁבוּ הָיוּ הַלְלוֹיִם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:
צַן מִזְמוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשָּׁבֶת: טוֹב לְהוֹדוֹת לַיִי וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֲלִיּוֹן: לְהַגִּיד
בְּבֶקֶר חֲסִדְךָ. וְאֲמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת: עָלִי-עֲשׂוֹר וְעָלִי-נָבֵל עָלִי הַגִּיּוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי
שִׁמְחָתִנִּי יִי בְּפַעֲלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יְדֶיךָ אֶרְנֵן: מִדֶּה-נִּגְדְלוֹ מַעֲשִׂיךָ יִי מֵאֵד עֲמָקוֹ
מִחֲשֻׁבוֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יָדַע וּכְסִיל וְלֹא-יָבִין אֶת-זֹאת: בְּפָרוֹחַ רִשְׁעִים כְּמוֹ
עֹשֵׁב וַיִּצְיָצוּ בַל-פַּעְלִי אֲנִי לְהַשְׁמִדֵם עַד־יָעַד: וְאָתָּה מָרוֹם לְעוֹלָם יִי: כִּי הִנֵּה
אֵיבֶיךָ יִי בִּיהִגָּה אֵיבֶיךָ יִאֲבֹדוּ יִתְפָּרְדּוּ בַל-פַּעְלִי אֲנִי: וְתָרַם כְּרָאִים קִרְגִי בְּלוֹתִי
בְּשִׁמְן רַעֲנָן: וּתְבַט עֵינִי בְּשׁוּרֵי בְקָמִים עָלִי מִרְעִים תִּשְׁמַעְנָה אֲזִנִּי: צַדִּיק
כְּתָמָר יִפְרַח כְּאֶרֶז בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יִי בַּחֲצֹרוֹת אֱלֹהֵינוּ יִפְרִיחוּ:
עוֹד יִנּוּכוּן בְּשִׁיבָה דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי-יִשָּׁר יִי צוּרִי וְלֹא עוֹלָתָה בּוֹ:

שיר היחוד ליום ראשון בשבוע

חזן אשירה ואזמרה לאלהי בעודי. האלהים הרועה אותי מעודי:
 קהל עד היום הנה החזקת בידי. חיים וחסד עשית עמדי:
 חזן ברוך יי וברוך שם כבודו. פי על עבדו הפליא חסדו:
 קהל לאלהי מרום במה אקדם. ובמה אכף לאלהי קדם:
 חזן אלו הרים למערכה. וכל עצי לבנון בכל ערוכה:
 קהל ואם כל בהמות וחיות קרוצים. נתחים ערוכים על העצים:
 חזן ואף זויות מזבח מבוסים. דם במים לים ו מכסים:
 קהל ובחול סלת דשן ושמן. כלול ברבבות נחלי שמן:
 חזן ולאזכרה לבונה וסמים. ולקטרת כל ראשי בשמים:
 קהל ואלו גרות על המנורות. יהיו מאירות כשני המאורות:
 חזן ובהרי אל לחם הפנים. על שלחנות ערוכים בפנים:
 קהל ויין במזר השמים. ושכר לגסך בעינות מים:
 חזן ואלו כל בני אדם כהנים. ולוים משוררים בכנף רננים:
 קהל וכל עצי עדן וכל עצי יערים. כנורות ונגלים לשרים:
 חזן וכל בני אלהים בקול תרועתם. והבוכים ממסלותם:
 קהל וכל הלבנון וחייה כלה. אין די בער ואין די עולה:
 חזן הן בכל אלה אין די לעבוד. ואין די לקדם לאל הכבוד:
 קהל כי נכבדת מאד מלכנו. ובמה נכף לאדונינו:
 חזן אמנם לא יוכלו כבדה. כל חי. אף כי אני עבדה:
 קהל ואני נבזה וחדל אישים. נמאם בעיני ושפל אנשים:
 חזן ואין לעבדה כל ו לעבדה. להשיב לה גמול על חסדיה:
 קהל כי הרבית טובות אלי. כי הגדלת חסדיך עלי:
 חזן ורב שלומים לה חיבתי. פי עשית טובות אחי:
 קהל ולא חיבת לי גמולך. כל טובתי בל עליך:
 חזן על הטובות לא עבדתיה. אחת לרבוא לא גמלתיך:
 קהל אם אמרתי אספרה נא כמו. לא ידעתי ספורות למו:
 חזן ומה אשיב לה והכל שלך. לה שמים אף ארץ לה:
 קהל ימים וכל אשר בם בידך. וכלם ישבעון מידך:
 חזן ואנחנו עמך וצאנך. וחפצים לעשות רצונך:
 קהל ואיך נעבוד ואין לאל ידינו. ולשרפת אש בית מקדשנו:
 חזן ואיך נעבד ואין זבח ומנחה. פי לא באנו אל המנוחה:
 קהל ומים אין להעביר ממאה. ואנחנו על אדמה ממאה:

שיר היחוד ליום ראשון

חזן שש אנכי על אמריך. ואני באתי בדבריך:
 קהל כי כתוב לא על זבחיך. ועולותיך אזכירך:
 חזן על דבר זבח ועולותיכם. לא צויתי את אבותיכם:
 קהל מה שאלתי ומה דרשתי ממך. כי אם ליראה אותי:
 חזן לעבוד בשמחה ובלבב טוב. הנה שמוע מזבח טוב:
 קהל ולב נשבר ממנחה מהורה. זבחי אלהים רוח נשברה:
 חזן זבח ומנחה לא חפצת. חפצת ועולה לא שאלת:
 קהל מזבח אבנה בשכרון לבי. ואשברה אף רוחי בקרבי:
 חזן רום לב אשפיל ואת רום עיני. ואקבע לבי למען אדני:
 קהל שכרי רוחי הם זבחיך. יעלו לרצון על מזבחתך:
 חזן ואשמיע בקול הודיותיך. ואספרה כל נפלאותיך:
 קהל אשר ידעה נפשי אחבירה. אמלל גבורות ואדברה:
 חזן ומה אערוך ולא ידעתי מה. היכול אוכל דבר מאומה:
 קהל כי אין חקר לגדלתו. וגם אין מספר לתבונתו:
 חזן חכם לבב הוא מי כמוהו. שגיא כח לא מצאנוהו:
 קהל עושה גדולות ורב נוראות. גדול אתה ועושה נפלאות:
 חזן עד אין מספר ועד אין חקר. ולא נודע כי לא יחקר:
 קהל איזו עין אשר תעידך. ואיזו פה אשר יגידך:
 חזן מי לא ראך ולב לא ידעך. ואיזו שבח אשר יציעך:
 קהל גם משרתך לא ראך. וכל חכמי לב לא מצאוך:
 חזן אתה לבדך מכיר שבחך. ואין זולתך יודע בךך:
 קהל ואין יודע בלעדך. שבחות ראיות לכבודך:
 חזן על בן תבונה כראוי לך. כפי קדשך כבודך וגדלך:
 קהל ומפי הכל בכל אילותם. כפי מדע אשר אתה חננתם:
 חזן יודו פלאך השמים. ויאדוהו קולות מים:
 קהל ויריעו לך כל הארץ. יודוהו כל מלכי ארץ:
 חזן אף יודוהו כל העצים. ועשבוהו כל האמים:
 קהל כל ירע יעקב עבדיך. כי עליהם גברו חסדיך:
 חזן את שם יי יהללו כלם. אל אלהים אמת ומלך עולם:

שיר היחוד ליום שני בשבוע

חזן ואני עבדך בן אמתך. אדבר אמלל גבורותיך:
 קהל דרכי שבחך קצתם אספרה. מעשיך מה נורא אמרה:
 חזן אין אליך ערוך בספר. אנידה עצמו מספר:
 קהל חקר אלוה לא ימצא. ותכלית שדי לא תקצה:
 חזן ולתבונתו הלא אין חקר. ומספר שגיו לא יחקר:
 קהל וגם אין מספר לגדודיך. בצבאותיך אות כבודך:
 חזן איזו עין אשר תעידך. וחי לא ראה פני כבודך:
 קהל גבון וחכם הן לא ידע. ואיך אערוד על אשר לא אדע:
 חזן ואם יאמר איש עד תכליתו. אערוד אליו ובמתכנתו:
 קהל אבא ואמצא תכלית שבחו. לא נאמנה את אל רוחו:
 חזן יבלע כי לא ידע ערבו. אחרית פיהו ראשית דרכו:
 קהל ועמדי לא בן אנכי. ופי לא אתן לחטוא וחבי:
 חזן אספרה לאחי קצות דרכי אל. ולישראל מה פעל אל:
 קהל בכתוב אמרו לאלהים. מה נורא מעשיך אלהים:
 חזן ואמרת עם זו יצאתי לי. יספרו שמי ותהלתי:
 קהל במצרים שמתי עלילותי. למען תספר את אותותי:
 חזן ואני עבדך עד בן אספר. באשר אדרוש מעל ספר:
 קהל תהלל נפשי בך מעשיך. וכל קרבי את שם קדשך:
 חזן ואברך בכל ענגי. ובכל לבי אודה את אדני:
 קהל גם בגרוני רוממותיך. ואת פי אמלא תהלתך:
 חזן פי פי יגיד תהלתך. כל היום את תפארתך:
 קהל ואמרה נא עוזי נוראותיך. ואשיחה דברי נפלאותיך:
 חזן ואזכיר טובך וצדקותיך. חסדיך וגבורותיך:
 קהל ידעתי כי גדול אתה. על כל אלהים מאד גדלת:
 חזן כי כל אלהי העמים הם. אלילים אלמים רוח אין בהם:
 קהל הן לעזבדיהם גמול אין משיבים. ולמה להם המה מטיבים:
 חזן ובעת צרה אז יתפללו. ולא יענום כי לא יועילו:
 קהל דורשים בכל לב לרוח אין בו. וקרוב יי אל עם מרוכז:
 חזן היוצר כל הוא אלהינו. הוא עשנו ולו לבד אנחנו:
 קהל עם מרעיתו וצאן ידו. נברך שמו כי לעולם חסדו:
 חזן בצר לנו מאד נמצאת. כי דורשיך לא עזבת:
 קהל ותמיד בפינו תהלתך. ומהללים לשם תפארתך:

שיר היחוד ליום שני

חזן עד אמה בקו ובכבודך. ומשרתיך אף עבדיך:
 קהל **אֲשֶׁר בְּבוֹדְךָ מְלֹא כָּל הָאָרֶץ. וּבְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ:**
 חזן ואבותינו בחרו אותך. לבדך לעבוד ואין לזר אמה:
 קהל **גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדְּךָ. נַעֲבֹד בְּכֵן אָב וְנִבְרָךְ:**
 חזן והגנו על יחודך. יומם ולילה עדיך:
 קהל **בְּפִי כְלָנוּ וּבִלְבָבֵנוּ. שְׁאֵתָה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ:**
 חזן אלהינו אמה. על יחודך עדים אֲנַחְנוּ וְעַבְדֶּיךָ:
 קהל **אֵין תְּחִלָּה אֵל רִאשִׁיתָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתָ:**
 חזן ראשון ואחרון מבלי ראשית. ומבלי אחרית ואין לב להשית:
 קהל **אֵין קֶצֶה אֵל גְּבוּהוֹתָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מְדוּתֶיךָ:**
 חזן אין לך סובב ואין לך פאה. על כן אותך חי לא ראה:
 קהל **אֵין צַד וְצִלַּע יִצְלִיעוּךָ. וְרֹחַב וְאוֹרֶךְ לֹא יִמְצְעוּךָ:**
 חזן אין פאה לסביבותך. ואין חוד מבדיל בינותך:
 קהל **אֵין חֲכָמָה אֲשֶׁר תִּדְעָךָ. וְאֵין מַדַּע אֲשֶׁר יִגִּיעַךָ:**
 חזן ולא ישיג אותך כל מדע. ואין שכל אשר יבין וידע:
 קהל **מִמֶּךָ מְאוּמָּה וְאֵיכָה אֵתָה. וְאֵיךְ בָּלִי מְאוּמָּה כָּל בְּרֵאתָ:**

ליום שלישי בשבוע

חזן אֲמַנָּם יִדְעָתִי כִּי אֵתָה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כָּל יִצְרָתָ:
 קהל **אֵתָה בּוֹרָא וְלֹא גְבוּרָתָ. אֵתָה יוֹצֵר וְלֹא נּוֹצְרָתָ:**
 חזן אמה ממית ואת כל תכלה. אמה מזריד שאול ואף תעלה:
 קהל **וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אֵתָה. וְעַל יְדֵי גְבוּיָךְ בֵּין הַדְּרֵעֹת:**
 חזן ולא תמות אל חי ולא מתה. מעולם ועד עולם אמה:
 קהל **מִשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נּוֹלָדָתָ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:**
 חזן מות ומדונה אין לפניך. תנומה ושנה אין לעיניך:
 קהל **הֵלֵא מְקָרָם אֵל חֵי אֵתָה. מֵאֲשֶׁר בָּךְ לֹא נִשְׁתַּנִּיתָ:**
 חזן ועד העולם לא תשתנה. ומאלהותך לא תתגנה:
 קהל **חֲדָשׁ וְנוֹשֵׁן לֹא גִמְצָאתָ. חֲדָשֶׁת כָּל וְלֹא חֲדָשֶׁת:**
 חזן לא יחולו זקנה ובחרות. עליך גם שיבה ושחרות:
 קהל **וְלֹא חָלוּ בָּךְ שִׁמְחָה וְעֶצֶב. וְדַמְיוֹן וְנוֹצֵר וְכָל דְּבַר קָצֵב:**
 חזן כי לא יסובב אותך גשם. אף לא תדמה אל כל גשם:
 קהל **כָּל הַיְּצוּרִים גְּבוּל סִבְבָתָם. אֵל רִאשִׁיתָם וְלֹא אַחֲרִיתָם:**

שיר היחוד ליום שלישי

חזן כי הפרואים בגבול שממם. ולימי צבאם גבול הקפתם:
 קהל וליך אין גבול ולימיה. ולשנותיה ולעצמה:
 חזן על בן אינה צריף לכל. לידה ולחסדה צריכים הכל:
 קהל הכל צריכים לעד קנותיה. ואינה צריף לבריותיה:
 חזן כי מרם כל יציר היות. לבדה מאומה לא נצרכה:
 קהל ראשית ואחרית בידה ערובים. אתה בם והם ברוחה שרובים:
 חזן כל אשר היה בראשונה. ואשר יהיה באחרונה:
 קהל כל היצורים וכל מעשיהם. וכל דבריהם ומחשבותיהם:
 חזן מראש ועד סוף תדע כלם. ולא תשכח כי אתה אצלם:
 קהל אתה בראתם ולבך ערכם. לבדה תדע מקומם ודרךם:
 חזן הן אין דבר ממה נעלם. כי לפניך נכונים כלם:
 קהל אין חשך ואין מנום וסתר. לנום שמה ולהסתר:
 חזן את אשר תבקש אתה מוצא. בלי נטות אליהם בעת שתמצא:
 קהל כי את הכל באחת תראה. לבדה תעשה כל ואינה נלאה:
 חזן כי על גוי ועל אדם יחד. על כל תדבר ברנע אחד:
 קהל תשמע ברנע כל הקולות. זעק ולחש וכל התפללות:
 חזן אף תבין אל כל מעשיהם. ברנע תחקור כל ללביהם:
 קהל ולא תאריך על מחשבותיה. ולא תתמהמה על עצתה:
 חזן אצל עצתה גזרתה. לקץ ולמועד קריאתה:
 קהל וכלם באמת בתם ובישר. מבלי עדה ומבלי חסר:
 חזן ממה דבר לא יאבד. ודבר ממה לא יפסד:
 קהל כל אשר תחפוץ תוכל לעשות. ואין מי מוחה בידה מעשות:
 חזן יכלת יי בחפצו קשורה. וברצות יי לא אחרה:
 קהל אין דבר סתר ממה נכחד. עתידות ועזברות לך הם יחד:
 חזן אשר מעולם ועד העולם. הם כלם בך ואתה בכלם:
 קהל חדשות תגיד וסוד ודרכיה. אל עבדיה ומלאכיה:
 חזן ואינה צריף להשמיעה. דבר סוד וסתר להודיעה:
 קהל כי ממה כל סוד יגלה. במרם על לב כל יציר יעלה:
 חזן בלב כל נברא לא תמצא. מפניו עתק לא יצא:
 קהל באין לו קצה ולא יחצה. לב לא יתור ואין פה פוצה:
 חזן באין לו רוחות ולא רוחות. אין לו שיחות בו מזיחות:
 קהל למרחוק מי ישא דעו. ללא תחלה ולא סוף להגיעו:
 חזן אנשים אחדים תוף וסוף וראש. פה ולב אכלוס מדרוש ומקרוש:

שיר היחוד ליום שלישי

קהל גבה ועמק נעוצים בסובב. חכם לב ונבון לא ילכב:
 חזן סובב את הכל ומלא את כל. ובהיות הכל אפה בכל:
 קהל אין עליה ואין תחתיה. אין חיוץ לה ואין בינותיה:
 חזן אין מראה ונב ליחודה. ואין גוף לעצם יחודה:
 קהל ואין בתוך ממד נבדל. ואין מקום רק ממד נחדל:
 חזן ואינה נאצל מכל ונבדל. ואין מקום רק ממד ונחדל:
 קהל מקרה ושנוי אין בה נמצא. ולא זמן וערער ולא כל שמצה:
 חזן כל זמן וכל עת אפה מכנים. אפה עורכם ואפה משנם:
 קהל כל מדע לא ישיג אותה. אין שכל אשר ימצא אותה:
 חזן כמדתה חכמתה. כגדלתה תבונתה:
 קהל חכם אפה מאליה. חי מעצמה ואין כגילה:
 חזן זולת חכמתה אין חכמה. בלתי בינתה אין בינה ומזמה:
 קהל חלקת בלב חכמים שכל. ורוחה תמלאם ודעתם תשכל:
 חזן מפלעדי כחה אין גבורה. ומפלעדי עזה אין עזרה:
 קהל אין נבדל כי אם בפדתו. ואין גדול כי אם גדלתו:
 חזן כל יקר וכל טוב מידה. לאשר תחפזין עשות חסד:
 קהל אין חקר לגדלתה. ואין מספר לתבונתה:
 חזן אין עוד זולת הויותה. חי וכל תוכל ואין בלחה:
 קהל ולפני הכל כל היית. ובהיות הכל כל מלאה:
 חזן לא לחצוה ולא השוה. יצויה אף לא מעטוה:
 קהל בעשותה כל לא נבדלת. מתוך מלאכתה לא נחדלת:
 חזן בעשותה את השמים. ואת הארץ ואת המים:
 קהל לא קרבוה ולא רחקוה. כי כל קירות לא יחלקוה:
 חזן זרם מים לא ישטף. ורוח בפיר לא יחדף:
 קהל אף כל מנפת לא תמנפה. אש אוכלה אש לא תשרפה:
 חזן להויותה אין חסרון. וליחודה אין יתרון:
 קהל כמו היית לעולם תהיה. חסר ועדה בה לא יהיה:
 חזן ושמך מעידה כי היית. והנה ותהיה ובכל אפה:
 קהל הנה לעולם וכן גודעת. נעידה וכן בה העידות:
 חזן שאפה הוא והנה בכל. שלף הכל וממך הכל:
 קהל שמות יקרה יענו ויעידו. בתקף יקרה בה יסהירו:

שיר היחוד ליום רביעי בשבוע

חון ארומם אלהי אבי ואלי. אנה אלהי צורי וגאלי:
 קהל איחד אלהי השמים והארץ. בכל יום פעמים:
 חון אל חי אחד הוא בראנו. אביר יעקב אב לכלנו:
 קהל אדוננו אדון כל הארץ. מה אדיר שמך בכל הארץ:
 חון אין כאל אש אוכלת וקנא. לעולם יי אמת אל אמינה:
 קהל אורי וישעי מעוז חיי. עליו תלוים כל מאויי:
 חון אלהים אמת הוא אלהים חיים. לא יכילו זעמו גוים ואיים:
 קהל אדיר ואמין בן ורב אונים. אלהי האלהים ואדוני האדונים:
 חון אלוה עושי אישי ובוועלי. אלוה נעורי שומרי וצלי:
 קהל בורא כל ישראל גואל. ברוך אלהים אלהי ישראל:
 חון בורא רוח הרים יוצר. מטה מזמה לא יבצר:
 קהל גאה משיב גמול על גאים. על הרמים ועל הנשאים:
 חון גבור בקומו לערוץ בעברה. מחדר גאווה מי לא ירא:
 קהל גבוה כל אשר תחתיו נושא. וגדל כח גדולות עושה:
 חון גדול הוא ושמז בגבורה. אריה שאג מי לא ירא:
 קהל דודי דגול הוא מרבבה. אל גערץ בסוד קדושים רבה:
 חון דין יתיב בעתיק יומין. וצבאו על שמאל ועל ימין:
 קהל הדרו והורו על בני עבדיו. הדר הוא לכל חסידיו:
 חון הוא אל אלהי הרוחות לכל בשר. שומע תפלה מכל:
 קהל ודאי ותיק יודע ועד. יי ימלוך לעולם ועד:
 חון ואשר חרב באונתנו. להלחם מלחמתנו:
 קהל זוכר לעולם ברית ראשונים. כיום אתמול לו אלה שנים:
 חון זה אלהינו ולו קנינו. וזמרת זה הוא ישענו:
 קהל חלק יעקב יוצר הכל. חנון יי וחסיד בכל:
 חון חי לעולם יי חלקי. חכם הרזים יי חזקי:
 קהל טוב ומטיב המלמד. דעה. טהור עינים. מראות ברעה:
 חון ישר יי וישר דברו. ידידי ידידות משכנות דברו:
 קהל יועץ וגוזר ומי יפירנה. ויחתוף ויפעל ומי ישיבנה:
 חון יפה דודי יפיו וטובו. יראו ויחזו ציון בשובו:
 קהל בגבור יצא באיש מלחמות. יעיר קנאה לעשות נקמות:
 חון כנשר על כנפי נשרים. נשא עבדיו וישר הדורים:
 קהל כדוב שכול וכנמר שחל. כרקב וכעש ורוחו כנחל:

שיר היחוד ליום רביעי

חוץ כדוב שכול וכנמר שזקד. דברו לעשות כמקל שקד:
 קהל כביר כח לב כמו שחל. כלביא ובארי ורוחו כנחל:
 חוץ כארץ כחור כנדלתו. כפרוש רענן ענותנותו:
 קהל כתפוח בריחו עז אהבתו. על ישראל גאותו:
 חוץ כתפוח בעצי היער. כן דודי עם יושבי שער:
 קהל כביר כח למרגיו אל. נזקם וכמל הוא לישראל:
 חוץ כוסי מנת חלקי וגורלי. אני לדודי נחלה ודודי לי:
 קהל כבודי יי לא אמירנו. האמירנוהו והאמירנו:
 חוץ כאריה ישאג וכפפיר ינחם. אל יהיה כגר וכאיש גדהם:
 קהל כרועה גבור אשר לא יוכל צאנו להציל. והיה למאכל:
 חוץ כגבור אין איל וכאורח. גם ובזרח מר צורח:
 קהל כאריה משחית וככפיר לעזבו. כרקב גם כעש לאויביו:
 חוץ כפיר כח כשמיר נשית. ולא ישאיר כנקק זית:
 קהל כשמיר נשית צדים ימגן. כצפרים עפות לעירו יגן:
 חוץ כנשמי נדבה לנו יבא. כמלקוש וכמל לדבקים בו:
 קהל כנשר ירחק על גוזליו. ובצל כנפיו יחסו מיחליו:
 חוץ כצפרים על עירו יגן. ובצל כנפיו רננות כנגן:
 קהל לבהו יי הוא ונפלאות גדולות עושה. אל נזרא עלילות:
 חוץ לצבי ועופר דומה דודי. כי יקדמני אלהי חסדי:
 קהל לפני עמו יישר הדורים. וינשאם על כנפי נשרים:
 חוץ לעולם חלקי הוא וצור לבבי. כלה שארי לך ולבבי:
 קהל לבהו יי הוא ונפלאות גדולות עושה. ורב נוראות:
 חוץ מקום ומעון אפה לעולמה. ואין יודע את מקומה:
 קהל מוראי אל רועי ויוצרי. צור ילדני מחוללי וצורי:
 חוץ מרזם ומעוז הוא לי ומחסי. מגדל עז שם יי מנומי:
 קהל מלך יעקב משגב לנו. הוא מחזקנו ומושיענו:
 חוץ מגדול ישועות משען יהי לי. מבטח אלהים יי חילי:
 קהל מושל עולם מלכותה. בכל דור ודור ממשתלה:
 חוץ מי יתנד כאח לי לצרה. הושע יי כי ידך לא קצרה:
 קהל מחזר חיים מקוה ישראל. לא אעזוב כי מעזי אל:
 חוץ מגן ישעי וחרב גאונה. לשמך ולזכרך נפש תאונה:
 קהל מגן הוא לכל החוסים בו. אשרי אדם אשר עז לו בו:
 חוץ נבר ונעים נאור ונזרא. נאדר ונאזר שמו כנברה:

שיר היחוד ליום רביעי

קהל נאמן נצח ישראל וגואלו. לא ישקר אנשי כל חזקי לו:
 חזן נצח ישורון האל הנאמן. מאלקיו יהודה לא אלמן:
 קהל נפלא על כל הנפלאים. ומתנשא על כל הנשאים:
 חזן נקדש ונערץ אלהי קדושי. נכון ונשגב יי נסי:
 קהל נזקם ונומר ובעל חמה. לצריו לאויביו איש מלחמה:
 חזן גרי יי בחרו גרו עלי ראשי. וגר לרגלי דברו:
 קהל סומך וסועד יי סלעי. סובל וסולח ונושא פשעי:
 חזן סהדי יי סלעי וסתרי. סולח וסובל סעדי וסברי:
 קהל סלענו יי ומצודתנו. עזרתנו ומבלטנו:
 חזן עזוז וגבור עזי ועזרי. עליזן עזו לי אל יהי ערי:
 קהל עיר וקדיש ושת וסביביו סתר. אבן אתה אל מסתתר:
 חזן עד ממחר לשלם גמול ו לאויביו. שומר ברית וחסד לאויביו:
 קהל פדה את אברהם ידידו. הוא יפדה את ישראל עבדו:
 חזן פחד יצחק יתן פחדו. על צרי בני יעקב עבדו:
 קהל פועל וחוקר ודורש ובודק. כל ללכות לו אתן צדק:
 חזן צרור המור אשכול הכפר. נותן לעמו צריו כפר:
 קהל צח ואדום דודי בצבאיו אות. על בן נקרא שמו יי צבאות:
 חזן צדיק יי הצור תמים. אבטח עדי עד בצור עולמים:
 קהל צבא השמים ומשתחיים לו. שרפים עומדים ממעל לו:
 חזן קדוש הוא בכל מיני קדשות. בתות שלש קדוש משלשות:
 קהל בקים לעלמין אלהא תיא. מרא דארעא ומרא דשמיא:
 חזן קוני מרחם ומקנא לשונאיו. קרן ישעי וקרוב לקוראיו:
 קהל רחוק מכל ואת כל רואה. כי רם יי ושפל יראה:
 חזן רעי יי לא אחסר כל. ורב כח ורב חסד לכל:
 קהל רחום יי רופא ומחבש לשבירי לב. ועוז פזיש:
 חזן רעי כלו הוא מחמדים. משפטיו אמת מתוקים ותמודים:
 קהל ראשון ואחרון מעולם ועד עולם ואתה אל. שזכן עד:
 חזן שליט מלך שמיא בכל דר ודר. ליה אנא משבח מרומם ומתדר:
 קהל שמש ומגן יי אלהים. שופט צדק ומשפיל גבוהים:
 חזן שגיא כח לא מצאנוהו. ישגיב בכחו ומי במזהו:
 קהל שלמה שמו כי שלו שלום. כי ידבר אל חסידיו שלום:
 חזן שם יי אהיה אשר אהיה. תועפות ראם לו כפסיר וכאריה:
 קהל שדי מאורי מלכי ואלי. הללויה שמו נפשי הללי:

שיר היחוד ליום רביעי

חזן תפסם עם יושבי נשעים. השריגים שלשת הרועים:
קהל תתחפר תתבר עמם. ועם עקשים תתפל | להמם:
חזן תמים ברכך פקוק מכל. תוכל | לברך לעשות את כל:
קהל תזחלתי וסברי ותקותי. תאות נפשי ותשוקתי:
חזן תהלתי ותפארתי ועזי. ממעי אמי גוזי וגוזי:
קהל תמים דעים אל דעות אחד. כל הלבבות דורש יחד:

ליום חמישי בשבוע

חזן מי כמות דעה מורה. גיב שפתים אפה בורא:
קהל מחשבותיך עמקו ורמו. ונשנותיך לא ותמו:
חזן לא למדוך חכמתך. ולא הבינוך חכונתך:
קהל לא קבלת מלכותך. ולא ירשת ממשלתך:
חזן לעולם יהי לך לברך. ולא לאחרים כבוד הודך:
קהל ולא תתן לאלהים אחרים. תהלתך לפסילים וזרים:
חזן וכבוד וגם כל יקר מאתך. וכבודך לא לזרים אתך:
קהל אפה תעיד ביחודך. ותורתך ועבדיך:
חזן אלהינו על יחודך. אפה עד אמת ואנחנו עבדיך:
קהל לפניך לא אל הקדימך. ובמלאכתך אין זר עמך:
חזן לא נועצת ולא למדת. בחדשה בריאות כי גבינות:
קהל ממעמקי מחשבותך. ומלכך כל פעלותיך:
חזן קצות דרכיך הלא הפרנו. ומפעשיך הן ידענו:
קהל שאתה אל כל יצרת לברך. מאומה לא נגרעת:
חזן לעשות מלאכתך לא לחצת. וגם לעזר לא נצרכת:
קהל כי היית לפני הבל. ואז באין כל | לא נצרכת כל:
חזן כי מאהבתך עבדיך. כל בראת לכוונך:
קהל לא נשמע מן אז והלאה. ולא קם ולא נהיה ולא נראה:
חזן ולא נודע אל זולתך. ואין כמות ואין בלתיך:
קהל וגם אחריך לא יהיה אל. ראשון ואחרון אל ישראל:
חזן ברוך אפה יחיד ומיוחד. " אחד ושמו אחד:
קהל אשר מי יעשה במלאכתך. כמעשיך וכגבורותיך:
חזן אין יציר זולת יצירתך. ואין בריאה כי אם בריאתך:
קהל כל אשר תחפזין תעשה בכל. כי אפה געלית על כל:
חזן אין כמות ואין בלתיך. כי אין אלהים זולתך:

שיר היחוד ליום חמישי

קהל אתה האל עושה פלא. ודבר ממך לא יפלא:
 חזן מי כמוך נזרא תהלות. אלהים לבדך עושה גדולות:
 קהל אין אותות כמו אותותיך. את אין מופת כמו מופתך:
 חזן אין תבונה בתבונתך. אין גדלה בגדלתך:
 קהל כי מאד עמקו מחשבותיך. וגבהו דרכי אורחותיך:
 חזן אין גאונה כמו גאותך. את אין ענוה בענותך:
 קהל אין קדושה בקדושתך. אין קרבות כמו קרבותך:
 חזן אין צדקה כמו צדקתך. אין תשועה בתשועתך:
 קהל אין זרוע פזרעותיך. אין כול פרעם גבורותיך:
 חזן אין רחמים ברחמנותך. אין חנינות בחנינותך:
 קהל אין אלהות באלהותך. ואין מפליא בפשם תפארתך:
 חזן כי שמותיך אלים ו מרוצים. בזכרך לחוצים להפליא נחוצים:
 קהל ואשף וחרטום לא ילחצוך. וכל שם ולהט לא ינצחוך:
 חזן לא ינצחוך כל החכמים. כל הקוסמים והחרטמים:
 קהל אתה משיב לאחור חכמים. לא יוכלו לך ערומים וקוסמים:
 חזן להשיב לאחור מומותיך. להפיר עצת ו סוד גזרתך:
 קהל מרצונך לא יעבירוך. לא ימהירוך ולא יאחרוך:
 חזן עצתך תפיר עצת כל יועצים. ועזך מחליש לב אפייצים:
 קהל אתה מצוה ופחדך משוה. ואין עליך פקיד מצוה:
 חזן אמה מקנה ואינה מקנה. לך כל מקנה נפש תרוה:
 קהל וכל היצורים וכל ענינם. וכל יקר אשר בך אין דמיונם:
 חזן לא מחשבותם ו מחשבותיך. כי אין בורא זולתך:
 קהל ואין דמיון ו גפלא אלהינו. ואין חקר נשגב אדונינו:
 חזן סתור מכל סתור. ועמוס מכל עמוס ומכל כמוס:
 קהל דק מכל דק וצפון מכל צפון. ויכל מכל יכל:
 חזן נשגב מכל נשגב. ונעלם מכל נעלם. ושמו לעולם:
 קהל גבה מכל גבה. ועליון מכל עליון. ומכל חביון:
 חזן חבוי ועמוק מכל עמוק. לב כל דעת עליו חמוק:
 קהל שאין שכל ומדע וחכמה. יכלים להשוות לו כל מאומה:
 חזן לא משיגים לו איך וכמה. לא מוצאים לו דבר דומה:
 קהל מקרה וערער ושנוי ומפל. וחבר ומסמך אור וגם אפל:
 חזן ולא מוצאים לו מראה וצבע. ולא כל טבע אשר שש ושבע:
 קהל לבן ו גבוכות כל עשתונות. וגבהלות כל החשבונות:

שיר היחוד ליום חמישי

חזן וְכָל שְׂרָעִפִּים וְכָל הַרְהוּרִים. נִלְאִים לָשׁוּם בּוֹ שְׁעוּרִים:
 קהל מְלַשְׁעֲרָהּ וּמְלַהֲגִילָהּ. מִלֵּת־אֲרָהּ וּמִלְפָּרֶסֶם־הָהּ:
 חזן בְּכָל שְׁכָלֵנוּ חִפְשָׁנוּהוּ. בְּמַדְעָנוּ לְמִצּוֹא מָה הוּא:
 קהל לֹא מִצְאָנוּהוּ וְלֹא יִדְעָנוּהוּ. אֵךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכְרָנוּהוּ:
 חזן שֶׁהוּא לְבָדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכָל יוֹכֵל וְחָכֵם וּמִיָּחָד:
 קהל כִּי הוּא הָיָה לְכָל קוֹדֵם. עַל בֶּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קָדֶם:
 חזן בַּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כָל מְאוֹם וְאֵת כָּל. יִדְעָנוּ כִּי הוּא כָל יָכֹל:
 קהל בְּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחֻכְמָה כָּלָם. יִדְעָנוּ כִּי בְּכִינָה פָּעֻלָם:
 חזן בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּחֻדְשׁוֹ כָּלָם. יִדְעָנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
 קהל בְּאֲשֶׁר הָיָה קוֹדֵם לְכָלָם. יִדְעָנוּ כִּי הוּא חַי וְקַיָּם לְעוֹלָם:
 חזן וְאֵין לְהַרְהֵר אַחֵר יוֹצֵרֵנוּ. בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְּסִפּוּרֵנוּ:
 קהל לְמַמָּשׁ וְגִדָּשׁ לֹא נִשְׁעָרָהּ. לְמַשָּׁל וְתוֹאֵר לֹא נִדְמָהּ:
 חזן וְלֹא נִחְשְׁבָהּ לְעֶקֶר וְנֶצֶב. וְלֹא לְמִין וְכָל אֶזֶן וְלִכָּל נִקְצֵב:
 קהל כָּל הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׁכָּלִים. וְהַמַּדְעִים בַּעֲשֹׁר כְּלוּלִים:
 חזן וְשִׁבְעַת בְּמִיּוֹת וְשִׁשְׁתַּת גְּדוֹת. וְשִׁלֹּשׁ גְּזֻרוֹת וְעִתּוֹת וּמִדּוֹת:
 קהל הֵן בְּבוֹרָא אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בְּרָאָם כָּלָם יַחַד:
 חזן כָּלָם יָבִלּוּ אֶף יַחֲלוּפּוּ. הֵם יֹאבְדּוּ וְאֶף יִסָּפוּ:
 קהל וְאַתָּה תַעֲמֹד וּתְבַלֶּה כָּלָם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

ליום ששי בשבוע

חזן אַתָּה לְבִדְךָ יוֹצֵר כָּל הוּא. וְלֹא יִדְמָה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֶׂהוּ:
 קהל כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יִכִּילוּךָ. וְאֶף שָׁמַיִם לֹא יִכְלִכְלוּךָ:
 חזן אֵין יַחֲלוּ מִים חַיִּים. מִסְפִּיךָ. אֱלֹהִים חַיִּים:
 קהל רַעֲשָׂה אֶרֶץ וְגָסוּ מַיִם. וְנִמְסּוּ מַיִם מִן הַשָּׁמַיִם:
 חזן נּוֹטָה לְבִדְךָ הַשָּׁמַיִם. רֹקַע הָאֶרֶץ עַל הַמַּיִם:
 קהל עֲשִׂיתָ כָּל חִפְצֶךָ לְבִדְךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֶזֶר בְּנִגְדְךָ:
 חזן סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדְךָ. הַכֹּל מִמֶּךָ וּמִיָּדְךָ:
 קהל כִּכְחָדְךָ אֵין בֶּן עֲתָה וְדַעְתְךָ. וְלְעוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אַתָּה:
 חזן וְלֹא יַעֲפֹת וְלֹא יִנָּעֹת. כִּי בְּמִלְאֲכָתְךָ לֹא עָמְלָתָ:
 קהל כִּי בִדְבָרְךָ כָּל יִצּוּרֶיךָ. וּמַעֲשֶׂה חִפְצֶךָ בְּמִאֲמָרֶיךָ:
 חזן וְלֹא אַחֲרָתוֹ וְלֹא מִהֲרָתוֹ. הַכֹּל בְּעִתּוֹ יִפֶּה עֲשִׂיתוֹ:
 קהל מִבְּלִי מְאוּמָה כָּל חִדְשֶׁתָּ. וְאַתָּה הַכֹּל בְּלִי כָל פְּעֻלָּתָ:
 חזן וְעַל וְלֹא יִסּוֹד הַכֹּל יִסְדָּתָ. בְּרִצּוֹן רִיחָדְךָ כָּל תְּלִיתָ:

קהל זרועות עולם את כל נושאות. מראש ועד סוף ואינם נלאות:
 חזן בעיניו לא דבר הקשה. רצונה כל דבר ורוח עושה:
 קהל לפעלתה לא דמית. אל כל תאר לא שוית:
 חזן ולא קדמה למלאכתה מלאכה. הקמתה היא הכל ערכה:
 קהל לרצונה לא הדמו ואחרו. ועל חפצה לא נוספו וחסרו:
 חזן מכל חפצה לא שכחת. ודבר אחד לא חסרת:
 קהל לא החסרת ולא העדפת. ודבר רק בם לא פעלת:
 חזן אמה תשבתם ומי התעבים. ושמן דבר לא נמצא בם:
 קהל החלות בחכמה עשיתם. בתבונה ובדעת כליתם:
 חזן מראשית ועד אחרית עשיתם. באמת ובישר וטוב ראיתם:
 קהל ההדמת במעשי ידיך. רוב רחמיה וחסדיה:
 חזן כי רחמיה וחסדיה. הלא מעולם על עבדיה:
 קהל ועד לא כל חי הוכן לכלכל. לפני אוכל תתן אכל:
 חזן ומזון ומבזון תעשה בפי כל. צרכי הכל באשר לכל:
 קהל שלשת ימים הראשונים. אז הכינותם לאחרונים:
 חזן אז עשית אור בשלמה. אור מאורות ממול שלמה:
 קהל בטרם כל יציר מאד גדלת. ואחר כל מאד נתגדלת:
 חזן אז באין לבוש הזר והדר לובש. עד לא אורג גאות לבש:
 קהל אור בשלמה וכמעיל עוטה. שמים פיריעה נוטה:
 חזן עשית בם לאורים דרכים. ורצוא נשוב בנחת מחלכים:
 קהל הברלת בין מים למים. במתיחת רקיע השמים:
 חזן מזונות מעונות לשרץ מים. ועוף יעופף על פני רקיע השמים:
 קהל עשב וחקיר לבשה אדמה. מאכל לחיה ולכל בהמה:
 חזן בקרן שמן גן ונמעת. אל האדם אשר עשית:
 קהל עזר בנגדו עשית לו. די מחסורו אשר יחסר לו:
 חזן כל מעשיך בידו תפה. ותחת רגליו הכל שפה:
 קהל להעלות מהם בקר וצאן. על מזבחה יעלו לרצון:
 חזן עשית לו כתונת לשרת. להדרת קדש ולתפארת:
 קהל שמת בקרב חכמת אלהים. כי יצרתו לה בצלם אלהים:
 חזן לא מנעת על פני האדמה. צרכי אדם וכלם בחכמה:
 קהל מעשיך מאד רבו ונגדלו. ושמה יי בלם יהללו:

שיר היחוד ליום ששי

חזן רבו ונדלו מאד מעשיה. יודוה יי כל מעשיה:
קהל כל פעלת למענה. ולכבודך כל קנניה:

ליום השבת

חזן אז ביזם השביעי נחת. יום השבת על פן ברכת:
קהל ועל כל פועל תהלה ערוכה. וחסידיה בכל עת יברוכה:
חזן ברוך יי יוצר כלם. אלהים חיים ומלך עולם:
קהל כי מעולם על עבדיה. רוב רחמיה וחסידיה:
חזן ובמצרים החילות. להודיע כי מאד געלית:
קהל על כל אלהים בעשותך בהם. שפטים גדלים ובאלהיהם:
חזן בבקעת ים סוף עמד ראוי. תיך הגדולה ויראו:
קהל נהגת עמך לעשות לך. נשם ותפארת להראות גדלה:
חזן ודברת עמם מן השמים. וגם העבים נטפו מים:
קהל ידעת לכתם במדבר. בארץ ציה איש לא עבר:
חזן תתה לעמך דגן שמים. וכעפר שאר ומצור מים:
קהל תגרש גוים רבים עמים. יירשו ארצם ועמל לאמים:
חזן בעבור ישמרו חקים ותורות. אמרות יי אמרות טהורות:
קהל ויתעדנו במרעה שמן. ומחלמיש צור פלגי שמן:
חזן בניהם בנו עיר קדשה. ויפארו בית מקדשה:
קהל ותאמר פה איש לארץ ימים. צדה בך אברהם:
חזן כי שם יזבח זבחי צדק. אף בנהיה ילבשו צדק:
קהל ובית הלוי נעימות יזמרו. לך יתרועעו אף ישירו:
חזן בית ישראל ויראי יי. יבבדו ויודו שמך יי:
קהל הטיבות מאד לראשונים. פן תטיב גם לאחרונים:
חזן יי משיש נא עלינו. באשר ששף על אבותינו:
קהל אזהנו להרבות ולהטיב. ונודה לך לעולם כי תטיב:
חזן יי תבנה עירך מדה. כי עליה שמך נקרא:

שיר היחוד ליום השבת

קהל וקרבן דוד תצמיח בזה. ותשבון לעולם יי בקרבה:
 חזן זבחי צדק שמה גזבה. וכימי קדם תערב מנחה:
 קהל וברך עמך באור פניך. כי תפצים לעשות רצונך:
 חזן וברצונך תעשה חפצנו. הפטנא עמך בלנו:
 קהל בחרתנו להיות לך לעם סגלה. על עמך ברכתך סלה:
 חזן ותמיד נספר תהלתך. ונהלל לשם תפארתך:
 קהל ומברכתך עמך יבורך. כי את כל אשר תברך מבורך:
 חזן ונאני בעודי אהללה בוראי. ואברכה כל ימי צבאי:
 קהל יהי שם יי מבורך לעולם. מן העולם ועד העולם:

בכתוב ברוך יי אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. ויאמרו כל העם
 אמן והלל ליי: ענה דניאל ואמר להוא שמה די אלהא מברך מן עלמא ועד
 עלמא די חכמתא וגבורתא די לה היא: וגאמר ויאמרו הלויים ישוע וקדמיאל
 בני חשבניה שרביה הודיה שבניה שתחיה קומו ברכו את יי אלהיכם מן העולם
 ועד העולם ויברכו שם בבורך ומרום על כל ברכה ותהלה: וגאמר ברוך יי
 אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ואמר כל העם אמן הללויה: וגאמר ויברך
 דוד את יי לעיני כל הקהל ויאמר הויד ברוך אתה יי אלהי ישראל אבינו מעולם
 ועד עולם:

שיר הכבוד

חזן אנעים זמירות ושירים אארוג. כי אליך נפשי תערוג:
 קהל נפשי חמדה בצל ידיך. לדעת כל רז סודך:
 חזן מדי דברי בכבודך. הומה לבי אל דודיך:
 קהל על כן אדבר בך נבדוה. ושמך אכבד בשירי ידירות:
 חזן אספדה כבודך ולא ראיתך. אדמך אכנך ולא ידעתך:
 קהל ביד נביאיה בסוד עבדיך. דמית הדר כבוד הודך:
 חזן גדלתך וגבורתך. בנו לתקף פעלתך:
 קהל דמו אותך ולא כפי ישך. וישווה לפי מעשיך:
 חזן המשילוך ברוכ חזיונות. הנך אחד בכל דמיונות:
 קהל ויחזו בך זקנה ובחרות. ושער ראשך בשיבה ושחרות:
 חזן זקנה ביום דין ובחרות ביום קרב. באיש מלחמות ידיו לו רב:

שיר הכבוד

קהל חבש כובע ישועה בראשו. הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו
 חזן שללי אורות ראשו גמלא. קוצותיו רסיסי לילה:
 קהל יתפאר בי כי חפץ בי. והוא יהיה לי לעטרת צבי:
 חזן כתרם טהור פז דמות ראשו. וחק על מצח כבוד שם קדשו:
 קהל לחן ולכבוד צבי תפארה. אמתו לו עטרה עטרה:
 חזן מחלפות ראשו כבימי בהרות. קוצותיו תלתלים שחורות:
 קהל נזה הצדק צבי תפארתו. יעלה נא על ראש שמחתו:
 חזן סגלתו תהי כדור עטרת. וצניף מלוכה צבי תפארת:
 קהל עמוסים נשואם עטרת ענדם. מאשר יקרו בעיניו כבדם:
 חזן פארו עלי ופארי עליו. וקרוב אלי בקראי אליו:
 קהל צח ואדום ללבושו אדום. פורה בדרךכו בבואו מאדום:
 חזן קשר תפלין הראה לעניו. תמונת יי לנגד עיניו:
 קהל רוצה בעמו ענוים ופאר. יושב תהלות בם להתפאר:
 חזן ראש דברך אמת קורא מראש. דור ודור עם דורשיך דרוש:
 קהל שית המזן שירי נא עליך. ורנתי תכרב אליך:
 חזן תהלתי תהי לראשך עטרת. ותפלתי תכון קטרת:
 קהל תיכר שירת רש בעיניך. כשיר יושר על קרבניך:
 חזן ברכת תעלה לראש משביר. מחולל ומוליד צדיק ופביר:
 קהל ובברכתי תנענע לי ראש. ואותה קח לך בבשמים ראש:
 חזן יערב נא שיחי עליך. כי נפשי תערוג אליך:

לך יי הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ: לך יי הממלכה
 והמתנשא לכל לראש: מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו:

12

11

מלכה

